

LỤC MANG TINH

Đẹp
trái
là số 1

Thủy Lam Edit

Mục lục

[Chương 1: Tai Nạn Giao Thông](#)

[Chương 2: Bác Sĩ](#)

[Chương 3: Sơn Môi](#)

[Chương 4: Khẩu Trang](#)

[Chương 5: Phóng Viên](#)

[Chương 6: Xuất Viện](#)

[Chương 7: Câu Hỏi](#)

[Chương 8: Nhận Ra](#)

[Chương 9: Thỏa Mãn](#)

[Chương 10: Cảm Sờng](#)

[Chương 11: Xuất Viện](#)

[Chương 12: Về Nhà](#)

[Chương 13: Chu Gia](#)

[Chương 14: Trưởng Bối](#)

[Chương 15: Ô Đồng](#)

[Chương 16: Quan Tâm](#)

[Chương 17](#)

[Chương 17+2](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58: Phiên Ngoại 1](#)

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tai Nạn Giao Thông

Talk show về mỹ thực “Món ngon chủ nhật” mùa đầu tiên chính thức kết thúc, theo số liệu thống kê, show này đạt được lượng người xem đột phá 7 trăm triệu, bao trùm chủ đề weibo 2 tỷ lượt, dùng phong cách đặc biệt chiếm lấy thị trường giải trí trong nước.

Bởi mùa đầu tiên được khen ngợi như thủy triều nên mùa thứ hai nhanh chóng bắt đầu khai máy, một ngày của tuần thứ hai tháng 10 là ngày ghi hình kỳ đầu tiên của “Món ngon chủ nhật” mùa thứ hai.

Khách mời kỳ này là thịt tươi Từ Gia Vỹ nổi tiếng gần đây, cậu ấy nhờ vào bộ phim hot cỡ trang huyền huyền mà xuất hiện trong nhiều show truyền hình, show “chủ nhật” đương nhiên cũng không bỏ sót khối bánh bao thơm phức này.

Phải nói là, Tô Căng Bắc sẽ không bỏ qua khối bánh bao thơm phức này.

Là MC duy nhất của show, Tô Căng Bắc rất có quyền lên tiếng, dù sao thì show này hoàn toàn nhờ phong cách đặc biệt của cô mà nổi tiếng.

Khi biết show này muốn quay mùa thứ hai, Tô Căng Bắc không chút do dự đề nghị với nhà sản xuất mời Từ Gia Vỹ.

Về phần tại sao phải mời Từ Gia Vỹ...

Bởi vì tốc độ đổi “chồng” của Tô Căng Bắc tỷ lệ thuận với tốc độ chiếu phim truyền hình, mấy ngày trước cô mới xem bộ phim cỡ trang hot

do Từ Gia Vỹ diễn vai chính, thế là dạo này cô say mê cậu ấy.

Bảy giờ tối, ghi hình show kết thúc.

- Mọi người vất vả rồi, em mời mọi người ăn khuya.

Tô Căng Bắc nói với mọi người nhưng ánh mắt đầy ý cười luôn nhìn Từ Gia Vỹ:

- Gia Vỹ, đi cùng chứ?

Từ Gia Vỹ hơi áy náy:

- Chị Căng Bắc, buổi tối em có hẹn rồi. Xin lỗi, hôm khác em mời chị ăn cơm.

- Ôi ôi, cậu đừng gọi tôi là chị, tôi hơn cậu có một tuổi thôi.

Tô Căng Bắc cau mày, mắt hoa đào xinh đẹp hiện vẻ tiếc nuối:

- Có điều đúng là thất vọng, còn tưởng có thể ăn bữa khuya với thân tượng của mình chứ, xem ra mừng hụt rồi.

Từ Gia Vỹ:

- Chị Căng Bắc đùa...

- Không sao không sao, cậu không có thời gian thì cứ đi trước đi.

Tô Căng Bắc vỗ vai cậu ấy, xoay người rời đi. Từ Gia Vỹ hơi đứng lại, ánh mắt khẽ dừng trên bóng lưng mảnh khảnh duyên dáng của cô.

Đây là lần đầu tiên cậu tận mắt gặp Tô Căng Bắc, lúc này trong show cô to gan làm khó cậu, cậu cứ luôn nghĩ phải trả lời câu hỏi của cô thế nào, đúng là không chú ý đến dáng người của cô.

Bây giờ trò chuyện ở hậu trường, thấy cô vô tình lộ vẻ quyến rũ thướt tha từ khóe mắt đuôi mày, nói thật, cậu rất ấn tượng. Dù từng hợp tác với nhiều sao nữ nhưng cậu không thể không thừa nhận, ngoại hình của Tô Căng Bắc là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Quản lý tiến lên nói:

- Nhìn gì vậy Gia Vỹ, đi thôi.

Từ Gia Vỹ lấy lại tinh thần, gật đầu với quản lý, rời đi.

- Căng Bắc.

Thấy Tô Căng Bắc vào phòng nghỉ, quản lý Hà Địch khoác thêm áo khoác cho cô:

- Lát nữa chị đưa em về khách sạn?

Tô Căng Bắc ngồi xuống sofa, khép áo khoác lại, chân phải thon dài tinh tế vắt lên chân trái, cả người cực kỳ lười biếng:

- Lúc này đã nói là mời mọi người ăn khuya, chị đi với họ đi, tự em về được.

- Há? Vậy sao em không đi?

- Haiz.

Khóe mắt Tô Căng Bắc nhướng lên:

- Em nói mời là muốn cùng Vỹ Vỹ nhà em ăn khuya, giờ cậu ấy không đi thì em đi làm gì.

- Hey cái con bé này.

Hà Địch lườm cô, sau đó lại trêu:

- Phụ nữ có chồng phải thu bớt lại chút.

Phụ nữ có chồng?

Tô Căng Bắc bật dậy khỏi sofa, tròng Hà Địch không chút lưu tình:

- Phụ nữ có chồng gì chứ, em vẫn là quý tộc độc thân đấy.

- Vậy ai tháng trước đi đính hôn hả?

- Đó chỉ là đính hôn thôi!

Tô Căng Bắc nhớ tới vụ đính hôn đó thì thấy mình xui xẻo tám đời:

- Dù sao chị cũng đừng nhắc chuyện này nữa, để người khác nghe được là em giết chị.

- Được được được, chị đương nhiên cũng không mong bị người khác biết, chỉ lúc có hai chúng ta chị mới nhắc chút chút mà thôi.

Hà Địch dứt lời thì vô cùng thần bí sáp qua:

- Căng Bắc, nói thật nhé, nhà giàu các em đúng là kỳ lạ, em ngay cả đối tượng đính hôn của mình trông thế nào cũng không biết.

Tô Căng Bắc hừ lạnh:

- Anh ta trông thế nào mặc mớ gì đến em, dù là heo trưởng thành em cũng không ý kiến. Dù sao cuộc hôn nhân này vừa khéo hợp ý em, em có thể tiếp tục duy ngã độc tôn, cùng người kia không can thiệp vào nhau.

- Chậc chậc, có điều bây giờ cậu ta không can thiệp vào em, em khẳng định sau này cậu ta cũng sẽ không can thiệp? Chị không tin cậu ta không

biết tướng mạo em thế nào, ngoại hình này của em có đàn ông nào không động lòng chứ?

Tô Căng Bắc cau đôi mày xinh đẹp, nhắc tới chuyện này là cô tức.

Từ nhỏ cô đã biết đến chuyện hôn nhân giữa cô và người đó, tháng trước trong nhà đột nhiên báo đính hôn. Cô vốn vô cùng không tình nguyện nhưng sau đó đám người trong nhà lại uy hiếp không cho cô vào giới showbiz nữa, vả lại còn nói sẽ đóng băng tất cả quan hệ giao thiệp của cô, cô sao có thể nhịn! Nhưng cô biết, ông lão và bà mẹ tham tiền như mạng nhà cô tuyệt đối có thể làm được.

Cho nên, vì tự do và lý tưởng tương lai của mình, cô miễn cưỡng đồng ý đính hôn, dù sao thì Tô Căng Bắc sau khi đính hôn vẫn là Tô Căng Bắc, cô chỉ cần làm chính mình, ngoài ra thì mặc kệ.

Nào ngờ, khi cô sắp vào lễ đính hôn thì đột nhiên nghe nói chú rể không hề tới! Không hề tới! Cô còn tới mà anh ta dám không tới!

Chu Thời Uẩn! Cô đã nghe cái tên này hơn hai mươi năm, từ khi cô sinh ra nó đã quấn quanh bên tai cô! Gã đàn ông chết tiệt lại dám cho cô leo cây!

Tô Căng Bắc lúc đó giận dữ bỏ đi, lòng tự ái bị đả kích nghiêm trọng. Nhưng, chú rể và cô dâu đều không xuất hiện, vậy mà tiệc đính hôn vẫn tổ chức vừa xa hoa vừa khiêm tốn...

Cho nên, Tô Căng Bắc bây giờ đúng là một người phụ nữ đã đính hôn. Có điều ngoại trừ quản lý Hà Địch ra, trong giới này không ai biết.

Tô Căng Bắc không kiên nhẫn nói:

- Được rồi, đừng nhắc tới người đó, làm thiếu gia nhà giàu đang yên đang lành không làm mà đi làm bác sĩ, em thấy anh ta là một người quái

gở.

Hà Địch nghẹn:

- Không phải em cũng làm đại tiểu thư đang yên đang lành không làm mà đi lăn lộn trong giới showbiz còn gì.

Tô Căng Bắc:

- ...Em có thể giống anh ta sao?

Hà Địch liếc xéo cô:

- Ủ... không giống sao?

Tô Căng Bắc lườm cô ấy, lấy túi xách bên cạnh:

- Không nói chuyện với chị nữa, em về trước.

- Ôi, em lái xe cẩn thận đấy.

- Biết mà.

Tô Căng Bắc mở cửa xe, từ trường quay về khách sạn.

Cô đang định đưa xe vào chỗ đậu thì bên cạnh chợt có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, che kín mặt mày đi tới. Tô Căng Bắc hoảng sợ, theo phản xạ liền xách giày cao gót trên ghế lái phụ chuẩn bị đánh người.

“Cốc cốc cốc.”

Người nọ gõ cửa xe cô.

Tô Căng Bắc hơi thu lại sắc mặt, cầm điện thoại di động chuẩn bị báo cảnh sát. Dạo này, bọn người xấu giật đồ cướp của quá nhiều.

Vào lúc cô định ấn phím gọi thì người kia gỡ mắt kính xuống:

- Chị Căng Bắc, là em.

Tô Căng Bắc sửng sờ:

- Từ Gia Vỹ?

Vẻ mặt Từ Gia Vỹ lo lắng:

- Mở cửa nhanh.

Tô Căng Bắc mở cửa xe:

- Có chuyện gì?

Từ Gia Vỹ lên xe, vội nói:

- Có paparazzi đợi phía trước, chị Căng Bắc, có thể nhờ chị đưa em đến gara không?

Tô Căng Bắc tuy hơi khó hiểu Từ Gia Vỹ sao lại xuất hiện một mình ở nơi này nhưng dù sao cũng là thỉnh cầu của tiểu thị tươì gần đây cô thích nhất, sao cô có thể nhẫn tâm không đồng ý chứ.

Thế là, Tô Căng Bắc không nói hai lời đạp chân ga:

- Cắt đuôi những người này đúng không, không thành vấn đề, đi!

Sau khi cô khởi động xe, quả nhiên qua kính chiếu hậu thấy có xe đuổi theo:

- Chiếc xe phía sau?

Từ Gia Vỹ:

- Có lẽ chính là phóng viên.

Tô Căng Bắc khó hiểu:

- Quản lý và trợ lý của cậu đâu? Sao chỉ có một mình thế?

Sắc mặt Từ Gia Vĩ hơi bối rối, úp mở hồi lâu mới nói:

- Em cũng mới biết có phóng viên đi theo cô ấy, suýt nữa đã bị họ chụp được, nếu chụp được thì mai e là sẽ xảy ra chuyện.

- Cô ấy?

Tô Căng Bắc nhướn mày, ánh mắt hóng hớt:

- Ai vậy?

- ...Kỳ Kỳ.

- Diêu Kỳ Kỳ?

Tô Căng Bắc nâng cao âm lượng:

- Hai người lén lén lút lút, là đang hẹn hò à?

- Không có không có.

Từ Gia Vỹ vội vã phủ định:

- Chỉ là bạn học cùng lớp trước đây thôi, có chút quan hệ cá nhân, nhưng công ty không cho phép em truyền ra scandal lúc này, cho nên vừa biết có phóng viên là em vội vã bỏ đi, may mà gặp chị, bằng không có thể em không đến được gara rồi.

Tô Căng Bắc ngẩn người:

- Không phải, cậu không truyền ra scandal tình cảm thì tôi hiểu, nhưng cậu không bị chụp với cô ấy mà lại lên xe tôi, thế nếu chúng ta bị chụp thì sao đây?

Trong xe yên tĩnh năm giây, Từ Gia Vỹ sững sờ nhìn cô, hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp.

Ban nãy cuống cuống chạy, quên mất vấn đề này.

Tô Căng Bắc nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm của cậu thì không nhịn được cười:

- Được rồi được rồi, tôi mau chóng lái xe cắt đuôi họ, không chụp được là được.

Từ Gia Vỹ rất lúng túng:

- Làm phiền rồi.

- Không phiền không phiền, ai bảo cậu là nam thần của tôi chứ.

Phóng viên bám chặt phía sau, xem ra nhất định phải chụp được người hẹn hò với Diêu Tư Kỳ là ai mới được. Tô Căng Bắc vừa lái xe vừa chú ý xe sau, trước đây cô đã cắt đuôi không ít phóng viên, kinh nghiệm rất phong phú.

Tăng tốc, ngoặt mấy cái, quẹo đông quẹo tây cho xe phía sau chao đảo.

Mười mấy phút sau.

- Rốt cuộc không còn bóng dáng rồi, đám phóng viên này đúng là giống như cao da chó vậy.

Xe đang hướng về một giao lộ, vì đã cắt đuôi được paparazzi nên tâm trạng Tô Căng Bắc đang sung sướng. Cô định giảm tốc độ xuống, nhưng vào lúc này Từ Gia Vỹ bên cạnh đột nhiên hét lên thất thanh:

- Coi chừng!

Ánh đèn mãnh liệt từ sườn xe chiếu tới, ngực Tô Căng Bắc nhảy lên, ra sức xoay vô lăng.

Nhưng đã muộn.

Va chạm dữ dội, xe mất khống chế.

Tiếng kính vỡ, tiếng chói tai của bánh xe ma sát với mặt đường trong nháy mắt vang lên kịch liệt. CƠn đau trên người bỗng nhiên truyền đến, Tô Căng Bắc trợn to mắt, chưa kịp nói gì liền mất đi ý thức.

Nhánh bệnh viện thứ nhất thuộc Viện Y học Kinh Lập.

Y tá vội vã chạy đến cửa phòng trực của bác sĩ buổi tối, đứng ở cửa hít sâu hai cái rồi mới gõ cửa.

Được người bên trong cho phép, cô đẩy cửa ra, cung kính nói:

- Bác sĩ Chu, có bệnh nhân tai nạn giao thông.

Người đàn ông sau bàn làm việc đang cầm bút viết gì đó ngẩng đầu nhìn cô. Anh không biểu cảm gì, ánh mắt đằng sau đôi kính không viền không hề dao động, nhàn nhạt nói:

- Được.

Anh đứng dậy, cầm áo blouse trắng bên cạnh mặc vào rồi đi về phía y tá.

Lúc ngang qua cô, anh không hề dừng lại, chỉ nói:

- Đi theo.

Y tá gật đầu liên tục, vừa theo sát anh vừa nói tình hình cụ thể của bệnh nhân cho anh. Sau khi y tá giới thiệu ngắn gọn một lần thì vừa đến phòng phẫu thuật, cửa mở, anh bước vào.

Y tá hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, nhìn bóng lưng anh mà lặng lẽ ngẩn người. Đừng thấy cô vừa nãy có vẻ ung dung điềm tĩnh, trên thực tế, trong lòng cô đang kích động. Khó khăn lắm mới được xếp vào trực cùng ca với bác sĩ Chu, còn được nói chuyện với bác sĩ Chu nữa, cô vui chết đi được.

Sơ mi trắng, cà vạt đen, áo blouse trắng, trang phục tiêu chuẩn của bác sĩ được bác sĩ Chu mặc vào y như người mẫu. Y tá cười ngốc nghếch mấy tiếng, thầm nhủ: “Ôi, bác sĩ Chu đẹp trai quá...”

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bác Sĩ

Lúc Hà Địch nhận được điện thoại vội vàng chạy tới bệnh viện thì Tô Căng Bắc vẫn đang trong phòng phẫu thuật. Sau khi đợi thật lâu ở cánh cửa sáng đèn đỏ, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra.

Hà Địch kéo vị bác sĩ dẫn đầu, lòng như lửa đốt:

- Bác sĩ bác sĩ! Thế nào, người bên trong thế nào rồi?

Y tá bên cạnh bác sĩ vội nói:

- Ôi ôi ôi, cô yên tâm yên tâm, không có chuyện gì lớn cả, chân bị gãy xương, não hơi chấn động, ngoài ra bị trầy da chút chút, không nguy hiểm đến tính mạng.

- Có thật không?

Hà Địch thở phào một hơi:

- Vậy tôi có thể thăm cô ấy chứ?

Y tá:

- Đợi lát nữa cô ấy được chuyển đến phòng bệnh thì cô có thể đi thăm.

- Vậy thì tốt...

Hà Địch nhìn quanh quất phía sau họ, quên buông tay ra, vẫn luôn kéo cánh tay của bác sĩ phẫu thuật.

- Cô.

Giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Hà Địch hơi khựng lại, ngược mắt nhìn. Khẩu trang màu lam nhạt che quá nửa gương mặt, nhưng đôi mắt ấy lại khiến cô quên dời mắt đi nơi khác, nó màu nâu nhạt, bình thản không gợn sóng, cực kỳ đẹp đẽ.

- Phiền cô buông tay.

Anh nhả ra mấy chữ, vẻ mặt không hề không kiên nhẫn nhưng Hà Địch lại cảm thấy xấu hổ:

- Xin lỗi xin lỗi, ơ, cảm ơn bác sĩ.

- Không cần.

Dứt lời, anh đi ngang qua Hà Địch về phía cuối hành lang. Hà Địch quay đầu nhìn, cô không thấy toàn bộ gương mặt người đó nhưng trong lòng bỗng dưng có chút kinh ngạc. Cô cũng không nghĩ lâu, xoay người tìm y tá hỏi thăm số phòng bệnh của Tô Căng Bắc.

Bác sĩ gây mê gỡ khẩu trang xuống, vẻ mặt hóng hớt, hỏi:

- Cô gái vừa rồi là đại minh tinh trên TV phải không?

- Phải đó phải đó, tôi thấy tiêu đề trang nhất ngày mai sẽ bùng nổ cho coi, mọi người nói xem ngày mai sẽ có phóng viên tới đây hay không?

Y tá lớn tuổi hơn lắc đầu:

- Phải làm tốt công tác bảo mật, không được để phóng viên tới quấy rầy bệnh nhân.

- Chuyện này giấu được sao, người được đưa tới chung với cô ấy là Từ Gia Vỹ, tiểu thím tươi nổi tiếng đấy.

- Chậc, xem ra sóng gió sắp nổi lên rồi.

- Ôi ôi ôi, tôi vừa... khụ khụ, tôi vừa không cẩn thận nhìn cô ấy nhiều hơn mấy lần, tuy mặt có vết máu nhưng không hổ là đại mỹ nhân nổi tiếng, thật sự quá đẹp... Úi da!

Người đang nói chuyện bị một người khác giật tóc sau gáy:

- Làm phẫu thuật đó! Cô còn phân tâm!

- Tôi không phân tâm! Tôi đã nói là không cẩn thận nhìn nhiều hơn mấy lần mà! Bác sĩ nhìn bệnh nhân là chuyện rất bình thường! Huống hồ, Tô Căng Bắc là nữ thần của tôi, tôi nhất định phải càng chú ý hơn.

- Xem tiền đồ này của cô kìa!

- Cô nói ai?

Bác sĩ hỗ trợ phẫu thuật và các y tá đang nói nhỏ với nhau thì chợt có một giọng nói chưa bao giờ xen vào các cuộc chuyện phiếm của họ vang lên.

Mọi người giật mình, nhận ra là Chu Thời Uẩn đi trước họ vài bước hỏi.

Vừa nãy họ như vậy có vẻ rất không chuyên nghiệp, có phải đã khiến bác sĩ Chu bất mãn không? Mọi người hơi hoảng hốt:

- Ờ, cũng không có gì.

Chu Thời Uẩn không hề ngó lơ như bình thường, anh xoay người, vẻ mặt bình tĩnh lộ vẻ bất ngờ hiếm thấy:

- Người ban nãy là Tô Căng Bắc?

- Hả, phải, phải.

Y tá ngỡ ngàng ngừng nói:

- Anh không chú ý à?

Quả thực anh không chú ý, đối với anh mà nói, bệnh nhân đều như nhau, anh chưa bao giờ để ý đến tướng mạo của họ. Huống hồ người phụ nữ đó lại máu me đầy mặt...

Chu Thời Uẩn im lặng nhìn về phía phòng phẫu thuật ở xa xa, đúng là Tô Căng Bắc ư? Người phụ nữ được Chu gia chọn.

- Bác sĩ Chu? Sao thế?

Chu Thời Uẩn thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại khôi phục vẻ lãnh đạm:

- Không có gì.

Dứt lời, anh không dừng lại mà xoay người trực tiếp rời đi.

Chu Thời Uẩn đi rồi, mấy người phía sau lại xì xào bàn tán:

- Bác sĩ Chu đặc biệt hỏi Căng Bắc ư? Aaa! Lẽ nào bác sĩ Chu cũng là fan nữ thần của tôi?

- Cô điên à? Bác sĩ Chu mà mê mình tinh như cô sao? Bác sĩ Chu nhà chúng ta không thích thể loại như vậy đâu.

- Ê ê ê, ý gì vậy hả?

- Không có ý chửi mắng nữ thần của cô, ý tôi là, loại người thanh phong đạo cốt như bác sĩ Chu sẽ thích loại phụ nữ dịu dàng hiền thực, Tô Căng Bắc quá quyền rũ quá nóng bỏng, hoàn toàn không phù hợp!

-

Tô Căng Bắc tỉnh lại đã là trưa hôm sau.

Đầu choáng váng, toàn thân ê ẩm.

- Ui...

Khẽ rên rỉ một lát, Tô Căng Bắc phát hiện cô căn bản không thể nào động đậy.

Tầm mắt dần rõ ràng, cô cảm thấy có một người nhanh chóng nhào tới bên giường:

- Căng Bắc, Căng Bắc, em tỉnh rồi! Có đau ở đâu không? Có chỗ nào không khỏe không?

Giọng Tô Căng Bắc khàn khàn:

- Chị nhỏ tiếng chút, tai em sắp điếc đây này.

Hà Địch vì sốt ruột nên ban nãy hơi cao giọng hơn bình thường.

Thấy cô nói chuyện, Hà Địch rất vui mừng:

- Còn chê chị được, rất tốt rất tốt. Ôi! Bác sĩ tới rồi bác sĩ tới rồi, mau để bác sĩ xem cho em.

Là Chu Thời Uẩn và hai y tá tới kiểm tra theo thông lệ.

Chu Thời Uẩn đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống người trên giường, ngữ khí hoàn toàn giống khi nói chuyện với bệnh nhân thông thường:

- Có chóng mặt không?

Tô Căng Bắc nhìn vị bác sĩ đeo khẩu trang ấy, không nghi ngờ gì, trả lời:

- Có chút chút.
- Có muốn ới không?
- Không.
- Có nhớ tại sao mình ở bệnh viện không?

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Tai nạn giao thông.

Dừng ba giây, cô đột nhiên phản ứng lại, đưa tay kéo Hà Địch bên cạnh:

- Đúng rồi! Tai nạn giao thông! Từ Gia Vỹ đâu? Không sao chứ?

Hà Địch lờm cô:

- Em đã thế này còn nhớ tới cậu ta, cậu ta chỉ bị thương chân thôi, nằm viện vài ngày là không sao.

Tô Căng Bắc thở phào nhẹ nhõm:

- Làm em sợ muốn chết, còn tưởng em gây ra chuyện lớn cho Vỹ Vỹ nhà em chứ!

Hà Địch nghe bốn chữ “Vỹ Vỹ nhà em” thì lờm cô. Hai y tá bên cạnh sững sờ, mím môi nín cười. Chu Thời Uẩn lại nhìn cô nhiều thêm một cái. Khuôn mặt đằng sau khẩu trang của anh vẫn không chút biểu cảm, anh đưa tài liệu trên tay cho y tá bên cạnh:

- Lát nữa đưa cho bác sĩ Lâm.

- Dạ.

- Ê đợi đã.

Vào lúc Chu Thời Uẩn định ra ngoài, Tô Căng Bắc vốn đang túm tay Hà Địch lại chuyển sang túm vạt áo blouse trắng của anh.

Thấy anh đứng lại, cô mới tủi tủi nói:

- Bác sĩ ơi, mặt tôi hơi đau.

Chu Thời Uẩn hạ mi mắt nhìn bàn tay đang túm vạt áo mình, bàn tay nhỏ dài trắng trẻo, móng tay sơn màu đỏ tươi sáng bóng. Anh lặng lẽ gỡ tay cô ra, giải thích rất chuyên nghiệp:

- Kính quệt bị thương.

- Kính quệt bị thương?

Tô Căng Bắc hoảng sợ:

- Nặng lắm không, chừng nào khỏi, có để lại sẹo không?

Chân mày Chu Thời Uẩn khẽ nhíu. Hai cái chân bó bột kín mít không thấy cô hỏi một câu có tàn phế hay không, nào bị chấn động cũng không hỏi có nghiêm trọng hay không, thế mà trên mặt có mỗi vết trầy xước lại kích động như ngày tận thế.

- Chú ý ăn uống, bôi thuốc đầy đủ sẽ không sao cả.

- Nghĩa là không để lại sẹo, đúng không?

Tô Căng Bắc tha thiết nói:

- Bác sĩ, tôi dựa vào mặt để kiếm cơm đấy, hơn nữa tôi còn chưa lấy chồng, bác sĩ tuyệt đối đừng để tôi bị sẹo nha, xin anh đấy.

Khi Chu Thời Uẩn nghe đến mấy chữ “tôi còn chưa lấy chồng” thì hơi khựng lại, cuối cùng phun ra một chữ:

- Ờ.

Chu Thời Uẩn đi ra ngoài.

Tô Căng Bắc nhướn mày, buột miệng nói:

- Bác sĩ bệnh viện bây giờ đều nghiêm túc lạnh lùng như vậy à? Tốt xấu gì mình cũng rất nổi tiếng mà, nhưng hình như anh ta không hề muốn khám bệnh cho mình.

Y tá bên cạnh nghe vậy thì cười:

- Cô Tô đừng nói vậy, bên ngoài có rất nhiều bác sĩ muốn khám bệnh cho cô, có điều tối qua cô được bác sĩ Chu phẫu thuật nên ca của cô do anh ấy phụ trách. Hơn nữa, tính cách bác sĩ Chu của chúng tôi vốn là như vậy, đừng thấy anh ấy ít nói, chứ kỹ thuật là đứng đầu bệnh viện chúng tôi đấy.

- Thế à?

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Được rồi, đủ chuyên nghiệp là được.

Y tá làm xong việc liền đi ra ngoài.

Tô Căng Bắc hơi choáng váng đầu, cần nghỉ ngơi, nhưng cô không yên tâm lắm chuyện sau tai nạn:

- Hà Địch, vụ tai nạn bên ngoài nói thế nào?

- Vẫn luôn phong tỏa tin tức, nhưng chị thấy cũng không giấu được bao lâu, có điều em đừng bận tâm, mấy ngày này cứ nghỉ ngơi cho thật tốt.

- Từ Gia Vỹ thật sự không sao chứ, hay là chị để em gọi một cú điện thoại nhé?

- Ôi chào bà cô ơi, cậu ta bị thương nhẹ hơn em nhiều lắm, chị thấy ngày mai là có thể qua thăm em rồi.

Hà Địch trừng cô, nói:

- Chuyện hôm qua của tụi em sáng nay chị có ghé phòng Từ Gia Vỹ hỏi, chị nói em đấy, sao cứ lo chuyện bao đồng thế hả? Còn đua xe với paparazzi nữa chứ, đúng là không muốn sống nữa mà.

Tô Căng Bắc lười nghe cô ấy cảm ràm:

- Ui da ui da, đầu em đau quá, chị đừng nói nữa, em muốn nghỉ ngơi.

- Em! Được được được, em nghỉ ngơi em nghỉ ngơi đi.

Hà Địch bó tay:

- Chị về khách sạn thu dọn ít đồ dùng hàng ngày cho em, em ngủ đi.

- Dạ, cảm ơn chị.

Tô Căng Bắc nằm trong phòng bệnh hết ngủ rồi tỉnh đến ngày thứ hai.

Trưa hôm sau, Chu Thời Uẩn theo thông lệ đến quan sát quá trình khôi phục sau phẫu thuật của cô.

- Bác sĩ Chu đúng không?

Tô Căng Bắc nhìn đôi mắt xinh đẹp của anh, hứng thú bưng bưng nói:

- Nghe nói anh rất lợi hại, vậy, có phải tôi sẽ nhanh chóng bình phục như cũ không, bao giờ tôi có thể xuất viện?

Chu Thời Uẩn cầm bút viết gì đó trên tài liệu, mắt không hề ngẩng lên, ngữ khí bình thản:

- Bác sĩ không phải thần tiên, không thể giúp cô nhanh chóng bình phục.

- Ủ, vậy có thời gian cụ thể không?

- Hơn hai tháng.

- Hai tháng!

Tô Căng Bắc đột nhiên nhìn Hà Địch đang gọt táo bên cạnh:

- Vậy show phải làm sao, em làm sao ghi hình được?

Hà Địch:

- Bên phía show chị đã nói với đạo diễn rồi, chuyện này cũng không còn cách nào khác. Bây giờ điều chị càng quan tâm là em như thế này thì chị báo cáo với nhà em thế nào, Căng Bắc, chị thấy em vẫn nên thông báo cho người nhà đi.

- Đừng, chị!

Tô Căng Bắc vội bảo cô ấy dừng lại:

- Nếu mẹ em biết em bị tai nạn giao thông thì không khóc trời khóc đất mới lạ, chắc chắn bà ấy lại trách em lo chuyện vợ vẫn. Chị có tin là bà ấy lượn tới lượn lui một hồi là có thể tìm ra cơ xách em về, a, nói không chừng còn tiện thể giúp em kết hôn luôn không?

Tô Căng Bắc ho khan, nghĩ trong phòng còn một bác sĩ và y tá thì ngừng lại, chỉ nói:

- Dù sao thì chị đừng nói cho nhà em biết.

Hà Địch nhăn nhó, cô vốn đặc biệt được cử làm quản lý cho Tô Căng Bắc, trừ cô ấy ra, cô không quản lý bất kỳ nghệ sĩ nào khác. Cô không chỉ giúp cô ấy trong công việc mà còn phải chăm sóc cô ấy thấu đáo trong sinh hoạt, bằng không, người của Tô gia sao có thể bỏ qua cho cô. Bây giờ xảy ra chuyện thế này, cô không biết có nên nói hay không nữa.

Chu Thời Uẩn nghe xong lời của Tô Căng Bắc thì hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về phía cô có chút hàm ý sâu xa, trong đầu anh hiếm khi dành ra chỗ trống để suy nghĩ chuyện khác ngoài y học.

Ừm, xem ra cô ấy rất bài xích cuộc hôn nhân này.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sơn Môi

Quá trình quan sát chưa kết thúc, một y tá đưa thuốc đến phòng bệnh của Tô Căng Bắc nhỏ giọng nói với y tá trong phòng:

- Tôi thấy Từ Gia Vỹ đi về phía này đấy.

Y tá kinh ngạc:

- Thật à?

- Thật à?

Giọng nói cất cao này là đến từ Tô Căng Bắc.

Y tá đưa thuốc thấy Tô Căng Bắc hỏi mình, nhất thời kích động, mặt đỏ lên:

- Phải, hình như nói là muốn tới thăm cô...

Tô Căng Bắc chớp chớp đôi mắt hoa đào mỹ lệ, vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Chu Thời Uẩn hơi nhúu mày, duỗi một ngón trở đè vai cô lại, trầm giọng:

- Đừng lộn xộn.

Tô Căng Bắc đương nhiên biết bây giờ không thể lộn xộn, nhưng, hình tượng bây giờ của cô quá thảm rồi.

- Túi xách của tôi đâu?

Tô Căng Bắc nhìn quanh quất, phát hiện túi xách của mình đang trên ghế sofa, mà người hiện đang đứng gần cái túi nhất chính là vị bác sĩ áo trắng này, thế là cô rất thuận miệng nói:

- Trong túi xách của tôi có túi trang điểm, lấy son môi trong đó ra giúp tôi!

Ánh mắt Chu Thời Uẩn cực kỳ lãnh đạm nhìn cô, không thể hiểu nổi sao cô lại đột nhiên sai khiến mình.

- Son môi! Son môi!

Tô Căng Bắc kéo vạt áo của Chu Thời Uẩn.

Trán anh khẽ cau, nhìn y tá bên cạnh, ánh mắt đó hiển nhiên là bảo cô ấy lo liệu chuyện này.

Y tá ngần ra rồi vội vàng xoay người lấy một túi nhỏ màu đen khỏi túi xách, rồi lại lấy một thỏi son môi trong túi nhỏ ấy:

- Là... cái này à?

Tô Căng Bắc gật đầu khẳng định, cô đón lấy son môi, nhanh chóng thoa lên hai lần. Thế là, đôi môi vốn mất đi màu sắc lập tức trở nên xinh đẹp, màu sắc ấy khiến gương mặt hơi tái của cô tăng lên chút kiêu diễm.

- Gương.

- Đây.

Y tá ngoan ngoãn đưa cho cô.

Tô Căng Bắc mím môi, đưa tay chỉnh sửa lại tóc, làm xong hết những thứ này, cô mới yên tâm để gương xuống. Hà Địch ở bên cạnh không nói gì, xoa trán theo thói quen.

Chu Thời Uẩn nhìn cô quây, suốt quá trình hành động của cô, mặt anh đều không cảm xúc...

Một phút sau, Từ Gia Vỹ được trợ lý của cậu ta dìu vào.

Thấy Từ Gia Vỹ đi với cái chân bị thương, lòng Tô Căng Bắc tan vỡ, ôi cục cưng đẹp trai của cô sao thành thế này chứ!

- Sao cậu lại tới đây?

Tô Căng Bắc vờ như mình mới biết:

- Mau ngồi mau ngồi, vết thương của cậu vẫn chưa khỏe, sao lại đi lung tung chứ.

Trợ lý của Từ Gia Vỹ chuyển ghế dựa đến cho cậu, đỡ cậu ngồi xuống.

Từ Gia Vỹ khoát tay:

- Em không sao, tới thăm chị thôi.

Cậu mím môi, nhìn Tô Căng Bắc thương tích đầy mình thì vô cùng áy náy:

- Chị Căng Bắc, lần này là em liên lụy chị, nếu không phải em tìm chị giúp đỡ thì chị cũng sẽ không thế này.

Mắt Tô Căng Bắc sáng lên, ánh mắt nhìn Từ Gia Vỹ như sói xám nhìn cừ non:

- Chuyện này không trách cậu, có điều, nếu cậu thực sự rất áy náy thì nhớ qua thăm tôi nhiều nhiều, một mình tôi ở đây buồn chết được.

- Đương nhiên đương nhiên, ngày mai em bảo trợ lý của em làm nhiều món ngon đem đến cho chị.

Tô Căng Bắc cười dịu dàng, khuôn mặt tái nhợt vì nụ cười ấy mà rục rờ:

- Vậy cậu giúp tôi ăn nhé? Cậu xem này, tay phải của tôi cũng bị thương rồi, không cầm đũa nổi.

Từ Gia Vỹ nhìn nụ cười của cô, xấu hổ gãi gãi gáy:

- Vậy em giúp chị, chị cũng là vì em mới thành ra như vậy, nên làm mà...

Chu Thời Uẩn khép tập tài liệu lại, nhìn dáng vẻ cười quyến rũ hút hồn của người nào đó, bình thản nói:

- Cô Tô, tay phải của cô chỉ bị thương nhẹ, có thể ăn cơm bình thường.

Nụ cười của Tô Căng Bắc cứng đờ, từ từ nhìn chòng chọc vào vị bác sĩ đeo khẩu trang bên cạnh nghe đồn là rất lợi hại.

Chu Thời Uẩn hờ hững đối mắt với cô, hoàn toàn không tự giác là mình đang phá hủy tình thú của người khác. Tô Căng Bắc nghiến răng nghiến lợi:

- Nhưng bác sĩ à, tôi cảm thấy tay tôi khi cầm đũa sẽ rất đau.

-Ồ, vậy cô có thể thử dùng nĩa, dùng nĩa sẽ không đau.

Dứt lời, anh hơi dừng lại, sau khi mặt Tô Căng Bắc đen như đêm ba mươi, anh liền bổ sung:

- Hơn nữa, khớp tay của cô bây giờ nếu có thể hoạt động nhiều sẽ giúp ích cho việc hồi phục.

Tô Căng Bắc híp mắt, cười khan ha ha hai tiếng:

- ...Như vậy à, đúng là cảm ơn bác sĩ.

- Không cần.

Chu Thời Uẩn hơi gật đầu:

- Vâng, cô nghỉ ngơi nhiều.

Dứt lời, anh đi về phía cửa phòng bệnh, ra ngoài.

Ở phía sau, Tô Căng Bắc trừng anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Câu đó không thể đợi lát nữa hẵng nói sao? Nhất định phải nói lúc Vỹ Vỹ nhà cô đang ở đây sao? Như vậy thì bảo cô kiếm có để Vỹ Vỹ nhà cô đút cơm cho cô thế nào đây?

Từ Gia Vỹ thấy sắc mặt cô không tốt bèn nói:

- Chị Căng Bắc? Chị không khỏe à?

- Hả?

Tô Căng Bắc lấy lại tinh thần:

- Không có, tôi bây giờ rất khỏe!

- Thế thì tốt thế thì tốt.

Từ Gia Vỹ lại ngồi trò chuyện với cô một lát, sau đó sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi nên đi về.

Đối với người luôn thích điệu đà làm dáng như Tô Căng Bắc mà nói, nằm trên giường nhiều ngày liên tục là một chuyện rất khổ sở. Cô thật nhớ những ngày tháng mang giày cao gót đi dạo shopping trong các cửa hàng, hoặc lên trên bục sân khấu tươi cười rạng rỡ.

Một ngày nọ, Tô Căng Bắc vô cùng buồn chán nằm rải lai trên giường nghe điện thoại:

- A Ảnh, lúc cậu tới nhớ đem cho mình ít hạt dẻ, bằng không thì bắp rang bơ cũng được.

- Không phải cậu sợ mập nhất ư, sao còn ăn mấy thứ này?

- Mình rảnh mà, bây giờ nằm trên giường, ăn gì đó giết thời gian, ai da, cậu cứ đem cho mình đi.

Tiết Ảnh xách một bao lớn đi đến hành lang phòng bệnh bên này, vừa đi vừa nói:

- Mình đến tầng của cậu rồi, mình vào để đồ trước rồi lát nữa xuống mua cho cậu.

- Được được, A Ảnh, vẫn là cậu tốt nhất, Hà Địch cứ không cho mình ăn.

- Rồi rồi, đừng huyền thuyên nữa, mình đến rồi, cúp máy trước đây.

- Ừ.

Tiết Ảnh cúp điện thoại, xách túi đồ bước nhanh về phía trước. Lúc queo qua một khúc quanh, cô không cẩn thận va phải một người, túi trên tay rơi xuống, đồ bỏ mang cho Tô Căng Bắc bên trong rơi ra ngoài.

Tiết Ảnh sững người, vội vã ngồi xuống nhật.

- Xin lỗi.

Người va phải cô cũng ngồi xuống nhật giúp cô.

- Không sao không sao, tại tôi đi gấp quá.

Tiết Ảnh xin lỗi ngược mắt lên nhưng vừa nhìn liền ngậy người tại chỗ. Từ góc độ của cô, vừa vặn nhìn thấy hàng mi dài mảnh và cả chiếc cằm tinh tế của người trước mặt.

Tiết Ảnh hơi mở to mắt, người này mặc đồ bác sĩ... bác sĩ của bệnh viện này đẹp trai như vậy sao?

Chu Thời Uẩn cầm túi lên đưa cho cô trong lúc cô còn sững sờ, vừa đúng mực vừa xa cách lặp lại một lần:

- Xin lỗi.

- Không sao...

Tiết Ảnh vội vàng nhận lấy.

Lúc này, y tá ở cách đó không xa gọi với sang:

- Bác sĩ Chu, bệnh nhân giường 101 có tình huống.

Người đàn ông trước mặt khẽ gật đầu với cô, đi về cuối hành lang.

Tiết Ảnh thăm lúu lười, trước đây cô luôn thấy trên mạng là bác sĩ nước ngoài nhiều trai đẹp, không ngờ hôm nay ở trong nước cô lại gặp một người rất đẹp, còn ở ngay bên cạnh nữa.

Có điều, vị bác sĩ đó đẹp thì có đẹp, nhưng hơi thờ người sống chớ lại gần cũng rất rõ ràng, loại khí chất trong trẻo lạnh lùng từ xương tủy ấy

khiến cô không dám nói nhiều thêm câu nào.

Trong phòng bệnh.

Tô Căng Bắc ăn đồ Tiết Ảnh mang đến, hỏi:

- A Ảnh, Hạ Lộ có a lô cho cậu không, cậu không nói với cô ấy là mình gặp chuyện đấy chứ?

- Mình chưa nói, cậu dặn mình đừng nói mà.

- Ừ, vậy thì tốt, mình sợ cô ấy lo, cậu thấy đó, giờ cô ấy đang quay phim ở tây bắc, nếu vì mình mà cô ấy cứ đòi về thì sao đây?

Tô Căng Bắc nói:

- Bộ phim đó tốt lắm, cô ấy không thể sơ suất được.

- Đúng là vậy nhưng khi các phóng viên công bố thì cô ấy cũng biết mà.

- Bên đó tín hiệu kém, cô ấy lại bận, không thấy đâu, cậu đừng nói là được.

- Được rồi được rồi, nghe cậu hết.

Tô Căng Bắc cười thỏa mãn, ánh mắt nhìn Tiết Ảnh rất “từ ái”.

Tiết Ảnh và Hạ Lộ đều là bạn thân của cô, Tiết Ảnh là bạn học cấp ba của cô, là người ngoài showbiz. Hạ Lộ là bạn đại học của cô, là một diễn viên. Tiết Ảnh và Hạ Lộ quen biết nhau qua cô, sau đó, ba người họ tạo thành một nhóm bạn thân. Lần tai nạn giao thông này, Tô Căng Bắc không giấu được Tiết Ảnh ở ngay trong cùng thành phố nhưng vẫn có thể giấu Hạ Lộ đang đóng phim ở nơi xa.

- Nè, cậu nói trong điện thoại là người bị tai nạn chung với cậu là Từ Gia Vỹ?

- Phải, Vỹ Vỹ nhà mình bị thương chân, thảm lắm.

Tiết Ảnh liếc cô:

- Chính cậu thành ra thế này rồi, rốt cuộc ai thảm hơn ai chứ.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Chuyện này không thể so sánh được, Vỹ Vỹ bị thương tim mình đau, cậu hiểu không?

- Hiểu hiểu.

Tiết Ảnh lắc lắc đầu.

Cô đã không còn lạ dáng vẻ này của Tô Căng Bắc nữa, từ hồi cấp ba cô ấy đã có thái độ mê đắm đối với những thứ đẹp, đặc biệt là giày cao gót, mỹ phẩm và gương mặt đàn ông.

Nhưng sự mê đắm của cô ấy luôn có thời hạn, đẹp đến đâu đi nữa cô ấy cũng chỉ duy trì sự yêu thích trong một thời gian ngắn. Chẳng hạn như nửa năm trước, cô ấy còn thích ca sĩ hip hop nọ của Đài Loan mà bây giờ đã chuyển sang si mê tiểu thệ tươi mới thẳng cấp Từ Gia Vỹ rồi.

- Nè, Từ Gia Vỹ kia đẹp đến vậy hả?

Tô Căng Bắc liếc cô, ánh mắt đó rõ ràng là đang nói “Tiết Ảnh, cậu mù à”.

Tiết Ảnh ngó lơ:

- Dù sao mình không quá thích người trông trẻ con như vậy.

- Phải phải phải, vị Cao kia nhà cậu là tốt nhất.

Tiết Ảnh mới kết hôn một tháng trước, đối tượng là bạn trai văn phòng mà hai người quen biết được hai năm, ngày kết hôn, Tô Căng Bắc và Hạ Lộ đều đi làm phù dâu, còn lên cả hot search.

Tiết Ảnh nhắc tới chồng mới cưới cũng là vẻ mặt ngọt ngào:

- Lão Cao nhà mình ở trước mặt hiệp hội nhan sắc như cậu chắc chắn là không lên nổi mặt bàn. Ôi đúng rồi, vừa nãy ở bên ngoài mình thấy một bác sĩ đẹp trai lắm, cậu thấy chưa?

- Mình luôn nằm ở đây, cậu bảo mình đi đâu thấy chứ.

- Ha ha, chuyện này đối với cậu mà nói đúng là tiếc nuối, à, bác sĩ kia tên gì nhỉ, hình như nghe người khác gọi anh ấy là bác sĩ Chu.

Tô Căng Bắc hơi khựng lại:

- Bác sĩ Chu, bác sĩ chủ trị của mình?

- Hà, bác sĩ phụ trách ca của cậu họ Chu à, vậy cậu chắc gặp rồi, đẹp trai không?

Tiết Ảnh cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Tô Căng Bắc sờ sờ cằm, nhủ:

- Suốt ngày đeo khẩu trang, mình đúng là chưa thấy cụ thể tướng tá anh ta ra sao.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khẩu Trang

Ban đêm, Chu Thời Uẩn và một bác sĩ khác là Lâm Thanh Duy từ phòng bệnh VIP bên cạnh đi ra. Tô Căng Bắc buồn chán mà tinh mắt, vội vàng gọi Chu Thời Uẩn đi ngang cửa phòng bệnh của cô lại.

- Bác sĩ Chu!

Chu Thời Uẩn dừng lại, từ ngoài cửa nhìn vào.

Cô gái bên trong cười tươi, lúm đồng tiền như hoa vẫy tay với anh.

Lâm Thanh Duy đẩy cánh tay Chu Thời Uẩn:

- Vào đi, em vào cùng anh.

Chu Thời Uẩn thể hiện rõ sự chán chường, liếc mắt nhìn Lâm Thanh Duy ánh mắt tỏa sáng.

- Bác sĩ Chu, chân tôi hơi khó chịu, anh tới xem xem.

Ngoại trừ chân, những chỗ khác của Tô Căng Bắc đều là vết thương nhẹ, qua mấy ngày nay đã khô lên nhiều, nên cô chỉ có thể lôi chân trái tòn tật ra để nói chuyện.

- Gọi anh kìa.

Lâm Thanh Duy ngoài cửa chặc một tiếng, cảm thấy thân là một bác sĩ cần phải nghe gọi là đến, thế là anh rất có “đạo đức nghề nghiệp” vào phòng của Tô Căng Bắc trước.

- Cô Tô, chân cô thế nào?

Lâm Thanh Duy cười như em bé nhìn Tô Căng Bắc. Nhưng cô chỉ mỉm cười với anh rồi đưa mắt nhìn người đang đứng ở cửa phòng bệnh:

- Bác sĩ Chu, bác sĩ Chu?

Chu Thời Uẩn ở cửa cuối cùng cũng đi vào, anh đứng trước giường bệnh của cô, đôi mắt phía trên khẩu trang bình tĩnh mà lãnh đạm:

- Sao?

Tô Căng Bắc không trả lời anh, bỗng dừng hỏi:

- Bác sĩ Chu, có phải lúc anh làm việc đều đeo khẩu trang không?

Chu Thời Uẩn còn chưa trả lời thì Lâm Thanh Duy bên cạnh nhiệt tình nói:

- Sư huynh của tôi có chút bệnh sạch sẽ.

Tô Căng Bắc kinh ngạc:

- Làm bác sĩ mà có bệnh sạch sẽ, vậy lúc phẫu thuật thì sao?

- Đều đeo găng tay mà. Có điều sư huynh này – Lâm Thanh Duy chợt quay đầu nhìn Chu Thời Uẩn – bình thường đâu phải lúc nào anh cũng đeo khẩu trang? Dạo này sao thế?

Tô Căng Bắc chống cằm, chậm rãi nói:

- Phải đó, lúc đến phòng bệnh của tôi đều đeo khẩu trang.

Chu Thời Uẩn hơi ngừng lại, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người nhẹ nhàng giải thích:

- Bị cảm nhẹ.

Lâm Thanh Duy sốt ruột hỏi:

- Cảm à, sư huynh không sao chứ?

- ...Không sao.

Tô Căng Bắc sờ cảm, lúc Tiết Ảnh gặp anh sao anh không đeo khẩu trang, ừm, chắc là đến phòng bệnh thăm bệnh nhân sợ lây cho người khác nên mới đeo chứ gì.

- Cô Tô, cô vẫn chưa nói chân cô bị làm sao.

Chu Thời Uẩn kéo về chủ đề ban đầu của họ.

Lâm Thanh Duy ngân ra:

- Đúng đúng đúng, gặp đại minh tinh trên TV làm tôi suýt quên mất, thật ngại quá.

Tô Căng Bắc nhìn Chu Thời Uẩn, rốt cuộc là tướng mạo thế nào mới có thể khiến loại người hoàn toàn ở ngoài hiệp hội nhan sắc như Tiết Ảnh khen ngợi trước mặt cô đây.

Tô Căng Bắc hơi thất vọng, đại soái ca hạng nhất ngay trước mắt mà không nhìn được. Người ta nói bị cảm, cô cũng đâu thể không biết xấu hổ bảo người ta gỡ khẩu trang ra chứ.

- Cô Tô?

- Hả?

Tô Căng Bắc lấy lại tinh thần, nhìn hai bác sĩ đang chờ đợi câu trả lời bèn vội vã vừa tao nhã vừa nghiêm túc nói:

- Thực ra cũng không có gì, chỉ là cảm giác ở bên trong thạch cao... có hơi ngứa.

- ...

Nhiều ngày sau, Chu Thời Uẩn phát hiện cô gái này rất nhiệt tình hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh.

Tình cờ đi ngang qua.

- Bác sĩ Chu, anh khỏi cảm chưa?

Tới kiểm tra, quan sát theo thường lệ.

- Bác sĩ Chu, sức khỏe vẫn ổn chứ, nghỉ ngơi nhiều mới có thể phục hồi tốt.

Thậm chí lúc cô và nam diễn viên trẻ kia cùng ăn cơm, cô vẫn không quên chia một nửa tươi cười niềm nở với anh:

- Bác sĩ Chu, nhiều ngày như vậy, anh vẫn chưa khỏi cảm à, đeo khẩu trang hoài có khó chịu không?

- ...

Đối với sự quan tâm quái lạ của Tô Căng Bắc, ngoại trừ ban đầu hơi bất ngờ ra, về sau Chu Thời Uẩn đều lặng lẽ tiếp thu.

Bình thường câu trả lời của anh chỉ có hai chữ “chưa khỏe” “cám ơn”.

Tô Căng Bắc hỏi đến mức bản thân cũng quên luôn mục đích ban đầu, cuối cùng chỉ là muốn đùa bỡn vị bác sĩ chủ trị ít nói ít cười này, dù sao cô đang rất nhàm chán, nhàm chán đến mức có thể chơi đùa với con kiến bò lên bàn hơn nửa giờ.

Sau đó, Từ Gia Vỹ xuất viện. Sức khỏe Tô Căng Bắc cũng tốt lên nhiều, đã có thể đi lại bằng một chân. Nhưng Hà Địch vẫn không yên tâm về cô, không cho cô xuống giường. Dù nhất định xuống giường cũng phải ngồi xe lăn. Thế là, Tô Căng Bắc thường bảo trợ lý Tiểu Oai đẩy cô ra ngoài phơi nắng.

Ngày hôm đó, trợ lý Tiểu Oai đẩy cô ra ngoài đi dạo.

Đọc đường có bệnh nhân và bác sĩ qua lại, Tô Căng Bắc mặc đồ bệnh nhân, đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, lại còn đắp thêm một tấm thảm lên bộ đồ bệnh nhân nên cũng không dễ bị người khác nhận ra.

Dạo bên ngoài hơn nửa tiếng, Tiểu Oai chuẩn bị đẩy cô về phòng.

- Tiểu Oai, chị muốn ăn hạt dẻ nướng.

- Chị Căng Bắc, vậy em đưa chị về phòng trước, sau đó sẽ xuống dưới mua cho chị.

- Không cần, em đi trước đi. Chị muốn ở đây phơi nắng thêm lát nữa. Ôi chao, chị mặc thành thế này rồi em còn sợ người khác nhận ra chị à.

Tiểu Oai hơi do dự:

- Chuyện này...

- Phòng bệnh ở phía trước, xung quanh đều là bác sĩ và y tá, em còn sợ xảy ra chuyện gì được.

Tô Căng Bắc khoát tay với cô ấy:

- Mau đi đi mau đi đi.

- Vậy cũng được.

Tiểu Oai nghĩ nghĩ rồi cũng không kiên trì nữa, cầm lấy ví tiền, vội vã xuống lầu.

Tô Căng Bắc kéo tấm thảm, phơi ánh mặt trời ấm áp, thoải mái nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính.

Đúng lúc này, phía sau cô chột vang lên một giọng nam đê thấp âm lượng:

- Phòng VIP901, chuẩn bị xong những câu muốn hỏi chưa?

Tô Căng Bắc ngăn người, VIP901 là phòng của cô mà...

- Chuẩn bị xong rồi. Phóng viên Lưu, chúng ta là người đầu tiên đến bệnh viện, đây tuyệt đối là tin độc nhất.

- Phí lời, chúng ta không chụp được Từ Gia Vỹ đã xuất viện, nhưng Tô Căng Bắc còn ở đây mà, chúng ta là người biết sớm nhất, nếu chụp được thì chắc chắn là tin độc nhất.

- Vậy quá tốt rồi.

- Đúng đó, người biết chuyện tiết lộ là Tô Căng Bắc và Từ Gia Vỹ được đưa vào bệnh viện cùng một ngày cùng một vụ tai nạn, tai nạn là chuyện nhỏ, trọng điểm là hai người họ đêm hôm khuya khoắt đi cùng một chiếc xe. Chúng ta phỏng vấn xem Tô Căng Bắc nói thế nào, sau đó chúng ta đưa tin tức này ra ngoài, tuyệt đối có thể bùng nổ.

- Ủ ừ!

- Được rồi, đi mau.

Hai người thì thầm phía sau đi rồi, Tô Căng Bắc cúi đầu, kéo mũ. Tai nạn là chuyện nhỏ? Mạng của chị đây là chuyện nhỏ à? Đồ phóng viên chết tiệt táng tận lương tâm!

Có điều tin tức rất cuộc cũng bị rò rỉ ra ngoài, bọn họ trăm phương ngàn kế trà trộn vào khu VIP tìm cô, cô không thể đụng phải họ lúc này được.

Tô Căng Bắc lén liếc nhìn bóng dáng hai người họ, lấy tay đẩy xe lăn đi về hướng khác.

- Ở xin chào, cho hỏi cô biết Tô Căng Bắc ở phòng bệnh nào không?

Cách đó không xa có một nam một nữ gần một y tá lại hỏi thăm. Tô Căng Bắc dừng tay đẩy xe lăn lại, nghiêng mặt sang một bên.

Gay rồi, lại là phóng viên, còn là phóng viên đi hỏi đường quang minh chính đại.

Tô Căng Bắc nghĩ đến hình ảnh bây giờ của mình, không trang điểm, gương mặt bệnh hoạn, còn mặc đồ bệnh nhân thùng thình, với một người luôn xinh đẹp ngời ngời xuất hiện trước ống kính như cô mà nói, thế này quả thực mất mặt đến mức không thể mất mặt hơn! Cô không cho phép dáng vẻ này của mình bị các phóng viên đưa lên trang nhất!

Trong lòng Tô Căng Bắc căng thẳng, cô vịn tường bên cạnh đứng dậy, loạng choạng đỡ cái chân bị thương muốn tìm chỗ trốn.

Ai ngờ, hai phóng viên trước đó đến phòng bệnh tìm cô nhưng không tìm thấy liền xoay người đi ra. Tô Căng Bắc vì trốn hai phóng viên phía sau nên luôn quay mặt về hướng này. Thế là, phóng viên từ phòng bệnh bước ra vừa vịn thấy Tô Căng Bắc đang thà thà thậm thụt.

- Người kia? Là Tô Căng Bắc!

Một người trong đó kinh ngạc nói.

- Đúng rồi! Nhanh lên!

Hai phóng viên phía sau nghe được động tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn:

- Tô Căng Bắc! Là Tô Căng Bắc!

Khóe miệng Tô Căng Bắc hơi co rúm, đời không còn gì lưu luyến...

“Két”.

Cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Tô Căng Bắc sững sờ, tựa như thấy Thượng Đế mở ra một cánh cổng trời cho cô vậy! Thế là, cô nhào vào, vừa nhào vừa kêu lên:

- Đóng cửa đóng cửa đóng cửa!!!

Bởi vì có một chân nên tư thế lao vào của Tô Căng Bắc hoàn toàn không có trọng tâm, cô dường như có thể dự liệu được mình sắp nện thẳng xuống nền. Nhưng cú va chạm trong dự liệu ấy không hề xảy ra, cô nghiêng 45 độ, một bàn tay mạnh mẽ ôm ngang hông cô.

Tô Căng Bắc thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không rảnh để xem chủ nhân cánh tay này là ai, bởi vì giây tiếp theo cô phải vội vàng vươn tay khóa cửa.

Ngoài cửa, phóng viên lũ lượt kéo tới.

Tiếng phóng viên, tiếng y tá, tiếng người xem náo nhiệt, tóm lại, bên ngoài rất ồn ào huyên náo.

Tô Căng Bắc hài lòng nhìn cửa phòng đóng chặt, cuối cùng cũng cách ly được với đám phóng viên này rồi.

- Cô làm gì vậy?

Phía sau vang lên một giọng nói lạnh lạnh quyến rũ, Tô Căng Bắc khựng lại, hít vào... giọng nói này, rất quen tai.

Cô cúi đầu nhìn cánh tay bị cô lấy làm giá đỡ, là áo blouse trắng của bác sĩ, chỗ cổ tay còn lộ ra một đoạn tay áo sơ mi trắng.

Tô Căng Bắc nhớ là ai liền yên tâm quay đầu lại:

- Bác sĩ Chu, hóa ra là anh, may mà anh...

Giọng nói đột nhiên im bật, bác sĩ Chu luôn đeo khẩu trang xuất hiện trong tầm mắt của Tô Căng Bắc hiện giờ đang không đeo khẩu trang.

Bác sĩ Chu không đeo khẩu trang?

Khuôn mặt như ngọc, đôi mắt màu nâu nhạt hờ hững lãnh đạm, cánh môi không tô mà đỏ... đây là một gương mặt kinh diễm tuyệt thế, tuy kinh diễm nhưng không sắc bén. Nét đẹp không mang tính công kích, nhưng cũng không cần có cảm giác công kích, lúc anh bình tĩnh cúi đầu nhìn người khác luôn toát ra khí chất thanh cao ngăn cách bụi trần.

Tô Căng Bắc nhìn vào mắt anh, nhất thời không thốt nên lời. Cô từng thấy quá nhiều người đẹp, nhưng ánh mắt nhìn Chu Thời Uẩn vẫn thất thần...

Cô luôn biết mắt anh màu nâu nhạt, bởi vì đeo khẩu trang không ảnh hưởng đến việc đôi mắt ấy lạnh nhạt nhìn cô. Nhưng cô chưa từng biết, hóa ra đôi mắt này đặt trên gương mặt này lại có hiệu quả tốt như thế. Nhìn lâu, cô cảm giác mình có thể trầm luân trong vẻ đẹp huyền ảo ấy.

- Anh chính là bác sĩ Chu?

Tô Căng Bắc cuối cùng cũng biết tại sao Tiết Ảnh lại khen như vậy, hóa ra, anh đúng là tuyệt sắc.

Chu Thời Uẩn ý thức được hiện tại mình không đeo khẩu trang, nhưng nhìn phản ứng của Tô Căng Bắc, anh phát hiện hình như mình không đeo khẩu trang cũng không sao.

Hóa ra, cô chưa từng thấy dáng vẻ anh thế nào. Hiểu biết của cô về anh còn ít hơn nhiều trong tưởng tượng của anh.

- Woa, bác sĩ Chu, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng nha.

Lúc nói câu này, ánh mắt Tô Căng Bắc đặc biệt dọa người. Chu Thời Uẩn không để ý đến lời cô nói, anh dời tầm mắt xuống, rất bình tĩnh nói:

- Cô đang diễn xiếc à?

- Hở?

Tô Căng Bắc nhìn theo ánh mắt anh thì thấy dáng vẻ đứng một chân khó khăn của mình, bừa bộn nói:

- Không phải, tôi là vì trốn người ta, tình thế cấp bách nên bỏ xe lăn lại.

- Ồ.

Chu Thời Uẩn gỡ tay cô ra, đặt lên cái tủ bên cạnh:

- Vậy cô tiếp tục nhé, tôi còn có việc.

Nói rồi anh định đi mở cửa.

- Đợi đã!!!

Tô Căng Bắc kéo tay anh lại:

- Không thể mở cửa!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phóng Viên

- Tại sao?

Ánh mắt Chu Thời Uẩn liếc cô có chút nghi ngờ.

Tô Căng Bắc ngẩn người, cảm thấy mỹ nhân này quá mê hoặc, thế là cô định thần lại, nhìn qua chỗ khác:

- Bởi vì bên ngoài đều là phóng viên.

Chu Thời Uẩn hơi nghiêm mặt, ánh mắt rõ ràng nói: Cho nên?

- Bọn họ đều tới vì tôi, nếu anh mở cửa, họ sẽ cầm máy ảnh chụp liên tục, anh biết nghĩa là gì mà?

Tô Căng Bắc nghiêm túc nói:

- Có nghĩa là, bộ dạng ma quỷ này của tôi sẽ bị đưa lên ống kính, tiếp nhận sự kiểm duyệt của khán giả cả nước!

Bộ dạng ma quỷ? Chu Thời Uẩn nghe lời nói của cô thì rất kiên nhẫn quét qua cô từ trên xuống dưới một lần.

Không phấn son trang điểm, Tô Căng Bắc quả thực ít đi cảm giác quyến rũ xinh đẹp ngời ngời trên màn ảnh nhưng cũng không phải là bộ dạng ma quỷ như cô nói. Gương mặt mộc của cô vẫn rất dễ nổi bật giữa đám đông. Hơn nữa, cô thế này cũng có thể dính dáng đến từ “thanh thuần”.

- Bác sĩ Chu, xin anh đẩy, đừng mở cửa.

Tô Căng Bắc đưa tay muốn kéo tay anh, cố gắng để mình ra vẻ yếu đuối. Nhưng cô vừa chạm tới lòng bàn tay của anh thì bị anh tránh ra.

- O, xin lỗi xin lỗi, tôi quên bác sĩ Chu có chút bệnh sạch sẽ.

Tô Căng Bắc nhảy lò cò đến sau cửa, chặn tay cầm:

- Bác sĩ Chu, chúng ta chờ phóng viên đi rồi hãy mở cửa, được không?

Chu Thời Uẩn dừng lại, quay người, lấy điện thoại di động trong túi ra.

- Thanh Duy, tình huống bên ngoài thế nào?

- Sư huynh, anh đang ở văn phòng à? Ngoài cửa của anh lũ lượt kéo tới rất nhiều phóng viên, họ nói cô Tô ở trong văn phòng anh, em nói sao có thể, sao anh cho cô ấy vào văn phòng mình được chứ, nhưng họ đều không nghe lời em.

Lâm Thanh Duy vừa trò chuyện với anh vừa đọ sức với các phóng viên:

- Đây là bệnh viện, xin mọi người yên tĩnh, cũng xin mọi người đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, cô Tô thực sự không ở trong đây, mọi người nhầm rồi.

Phóng viên:

- Chính mắt tôi thấy cô ấy vào, vị bác sĩ này, chúng tôi chỉ phỏng vấn một chút, phỏng vấn xong liền đi ngay.

- Không được! Mọi người mau đi đi, còn như vậy nữa chúng tôi sẽ báo cảnh sát!

- Nhưng Tô Căng Bắc...

- Đã nói không có bên trong mà, đây là văn phòng của sư huynh tôi!

Chu Thời Uẩn nghe Lâm Thanh Duy ngoài cửa nói năng hùng hồn, chuẩn mực thì mím môi, cảm thấy cần phải cho cậu ấy biết sự thực:

- Thanh Duy, Tô Căng Bắc ở đây.

Lâm Thanh Duy đang ngăn cản phóng viên thì nghẹn họng:

- ...Hà?

Trong văn phòng.

- Bác sĩ Chu, có thể dìu tôi không, tôi muốn qua bên kia ngòi.

Chu Thời Uẩn cúp điện thoại của Lâm Thanh Duy, xoay người nhìn cô.

Tô Căng Bắc chỉ chỉ xuống chân mình:

- Tôi sắp đứng không nổi rồi.

Chu Thời Uẩn trầm mặc, kỳ thực, anh vô cùng không thích người khác vào phòng làm việc của mình, càng không thích người khác chạm vào đồ của mình, Tô Căng Bắc nói muốn ngòi, nội tâm anh theo bản năng là kháng cự.

Nhưng với tình hình trước mắt, cô lại còn là bệnh nhân của anh...

Thế là, Chu Thời Uẩn chỉ có thể cau mày, trong lòng đọc lại một lần những mỹ đức mà bác sĩ nên có, nghiêm mặt đi về phía Tô Căng Bắc đang

tươi cười cợt nhả.

Cô vội vàng nói cảm ơn, đưa tay ôm cánh tay anh, khập khiễng đi về phía sofa nhỏ.

- Ôi chao.

Tô Căng Bắc đứng một chân quá lâu, nhảy nhót một hồi cuối cùng cũng không chịu nổi, mắt thấy lại sắp ngã nữa rồi. Chu Thời Uẩn cau mày, một lần nữa nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cơ thể cô, có điều... lần này vị trí không quá chuẩn.

Hai giây sau, Tô Căng Bắc trợn mắt nhìn bàn tay đang đặt trước ngực mình, há miệng nói không nên lời!

Chu Thời Uẩn cũng phát hiện không đúng, nhanh chóng rút tay về, rồi lại nhanh chóng xách cổ áo sau gáy Tô Căng Bắc.

- Khụ khụ... Buông.

Tô Căng Bắc còn chưa phản ứng khi mình bị sàm sờ thì cổ áo đã thít chặt lại:

- Nè...

Chu Thời Uẩn xách cô tới trước sofa như xách thứ gì đó kinh khủng lắm, ném đi, buông lỏng tay ra. Kế đó, anh nói:

- Xin lỗi.

Tô Căng Bắc lại ho mấy tiếng, vừa buồn cười vừa tức giận:

- Xin lỗi chuyện nào, sờ ngực tôi hay suýt siết chết tôi?

Chu Thời Uẩn mím môi, hạ mi mắt nhìn bàn tay mình. Chỉ là chuyện trong nháy mắt nhưng nhiệt độ và đường cong của cô cách một lớp vải vẫn dễ dàng để lại dấu ấn:

- Tôi không cố ý.

Tô Căng Bắc nhú mày nhìn anh, cô đương nhiên biết anh không cố ý, nhưng anh lại mặt không đổi sắc nói ra lời xin lỗi này, quả nhiên không phải đàn ông bình thường!

Chu Thời Uẩn cảm thấy ánh mắt Tô Căng Bắc có chút quái dị, bèn dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ, xoay người ngồi xuống ghế xoay sau bàn làm việc:

- Chờ lát nữa phóng viên sẽ đi.

Tô Căng Bắc hừ một tiếng:

- Ờm.

Chu Thời Uẩn vốn ít nói, điện thoại của Tô Căng Bắc lại ở chỗ Tiểu Oai nên cô chỉ có thể ngồi không. Vì quá buồn chán, cô liền quan sát khung cảnh của văn phòng nhỏ này.

Cả phòng sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi, đồ đạc xếp chỉnh tề ngay ngắn, trên kệ sách, sách vở được xếp theo quy luật từ cao đến thấp, không mấy may cầu thả.

- Bác sĩ Chu, Tiểu Duy nói anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ (1), hôm nay đến văn phòng anh, vừa nhìn thì thấy đúng là như vậy.

(1) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (obsessive compulsive disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý của não bộ có nguyên nhân từ sự bất thường trong xử lý thông tin. Dấu hiệu phổ biến của bệnh là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng

không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Chu Thời Uẩn hơi dừng lại, không nói gì. Có điều, anh phải mất vài giây mới tiêu hóa được sự thật “Tiểu Duy” chính là Lâm Thanh Duy.

- Bác sĩ Chu, hôm nay anh không đeo khẩu trang, khỏi cảm rồi?

- Ừ.

- Vậy tôi đúng là may mắn, may mắn được thưởng thức dung nhan xinh đẹp của bác sĩ Chu.

Tô Căng Bắc tìm một tư thế tốt, hơi nhú mào nhìn anh, điệu bộ này khá giống khi cô chọc ghẹo sao nam trong show:

- Bác sĩ Chu, anh đẹp như vậy, hẳn có rất nhiều cô gái theo đuổi nhỉ, chắc chắc, tôi thấy anh còn đẹp hơn các sao nam đấy.

Chu Thời Uẩn nhìn cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất nghi hoặc, tại sao bà nội luôn chú trọng truyền thống lại tiếp nhận cô gái này, dù cho thầy bói nói ngày sinh tháng đẻ của họ hợp... nhưng anh thực sự nhìn không ra hợp chỗ nào.

Tô Căng Bắc hăng hái bưng bưng hỏi:

- Ồ, bác sĩ Chu, sao anh không nói chuyện, không phải anh đã có bạn gái rồi chứ? Hay là, đã kết hôn?

Chu Thời Uẩn vừa định mở miệng nói cũng xem như là vậy, thì cửa văn phòng đột nhiên bị người khác gõ mạnh:

- Sư huynh, phóng viên đi hết rồi.

Lâm Thanh Duy gọi như vậy, Tô Căng Bắc mới phát hiện tiếng ồn ào bên ngoài không còn nữa, mắt cô sáng lên:

- Phóng viên đi rồi?

Chu Thời Uẩn gật đầu, đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa, Lâm Thanh Duy và Tiểu Oai vẻ mặt sốt ruột đứng phía trước, đằng sau họ là vài bác sĩ và y tá hóng chuyện. Chu Thời Uẩn nghiêng người:

- Dìu cô ấy ra ngoài đi.

- Được!

Tiểu Oai vội vã đi vào.

Lâm Thanh Duy liếc vào bên trong, nở nụ cười mờ ám với Chu Thời Uẩn:

- Sư huynh, thành thật khai báo, đại minh tinh sao lại chạy tới phòng anh hử?

Chu Thời Uẩn cảm thấy biểu cảm cậu ấy rất lạ:

- Làm sao tôi biết?

- À, anh còn không biết à.

Lâm Thanh Duy đấm nhẹ anh một cú:

- Có vấn đề có vấn đề.

Lúc này, Tô Căng Bắc cũng được Tiểu Oai dìu ra, Lâm Thanh Duy vội vàng chuyển xe lăn đến cho cô ngồi:

- Cô Tô, vất vả rồi.

- Tiểu Duy, sao phóng viên chịu đi thế?

Lâm Thanh Duy đã miễn dịch với cách xưng hô Tô Căng Bắc đặt cho mình, nhiều ngày nay, mỗi lần gặp anh, cô đều gọi như vậy.

- Chỗ chúng tôi tốt xấu gì cũng là bệnh viện, họ không đi thì thật muốn bị bắt à?

Lâm Thanh Duy đặc ý:

- Qua sự đe dọa và uy hiếp của tôi, họ dám không đi sao?

Tô Căng Bắc vỗ vỗ cánh tay anh:

- Ủ, làm rất tốt, Tiểu Duy.

- Phì.

Không biết y tá nào không kiềm được cười nhạo cái tên vô cùng đồng bóng này.

Lâm Thanh Duy không hề để ý, đây là tên do nữ thần đặt cho anh, nữ thần đặt là phải hay:

- Cười gì mà cười, các cô đứng đấy làm gì, không có việc gì làm à, còn không mau tản đi!

Bị la như thế, đám người xem náo nhiệt lưu luyến rời đi.

- Cô Tô, cô nói nhỏ cho tôi biết, cô đang yên đang lành ở trong phòng bệnh sao lại chạy tới văn phòng của sư huynh vậy?

Lâm Thanh Duy rút cuộc vẫn hóng hớt, tò mò đảo mắt qua lại giữa hai người:

- Hai người... Hửm?

Tô Căng Bắc liếc Chu Thời Uẩn, anh vô cùng bình tĩnh, dường như không hề có ý muốn giải thích rõ. Cô hừ hừ, cố ý bối rối nói:

- Chuyện này à... không thể nói.

Lâm Thanh Duy:

- Hả?

- Tiểu Oai, đi thôi.

- Dạ, chị Căng Bắc.

Tô Căng Bắc được trợ lý đẩy đi rồi, Lâm Thanh Duy sững sờ hỏi Chu Thời Uẩn:

- Không thể nói? Sư huynh, anh làm chuyện gì không thể nói à?

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày, hạ mi mắt nhìn nhìn lòng bàn tay, ừ, cũng xem là như vậy.

Tối hôm đó, weibo bùng nổ.

Top 3 hot search là: #Tô Căng Bắc Từ Gia Vỹ#, #Tô Căng Bắc bệnh viện# và #Từ Gia Vỹ tai nạn giao thông#.

Theo truyền thông đưa tin, Tô Căng Bắc và Từ Gia Vỹ cùng xuất phát từ một khách sạn, trai đơn gái chiếc hẹn hò đêm khuya, sau đó xảy ra tai nạn giao thông, hai người cùng được đưa vào bệnh viện phẫu thuật. Từ Gia Vỹ bị thương nhẹ đã xuất viện nhưng Tô Căng Bắc vẫn còn ở lại bệnh viện điều trị, bị thương nghiêm trọng...

Tô Căng Bắc nằm trên giường, vừa ăn táo vừa lướt weibo.

- Hà Địch, thế này là em và Vỹ Vỹ nhà em tạo scandal hả?

Hà Địch liếc cô:

- Hai người cùng bị tai nạn giao thông, còn là hơn nửa đêm, có thể không tạo scandal sao hả?

- Ờ, cuối cùng cũng tạo ra một scandal mà em xem như hài lòng.

Tô Căng Bắc lại ngoạm một miếng táo lớn:

- So với ông trùm CEO hay đạo diễn quy tắc ngầm gì gì đó trước đây thì đẹp hơn nhiều.

- Em đừng nói bậy, Từ Gia Vỹ chắc chắn không muốn tạo ra loại scandal này, danh tiếng cậu ta đang thịnh, fan không cho phép có hạt cát như em đâu.

Tô Căng Bắc cười hai tiếng:

- Chị đừng nói, fanclub của Vỹ Vỹ đang phỉ nhổ em đây này, haiz, em cũng là fan của Vỹ Vỹ mà, “Sinh ra từ một gốc, Sao nữ đốt thiêu nhau.” (2)

(2) Trích “Thất bộ thi” của Tào Thục, câu thơ dịch được lấy từ internet.

Hà Địch đoạt lấy điện thoại của cô:

- Em đừng xem nữa, muộn rồi, nghỉ ngơi cho tốt.

- Ôi ôi ôi, đang đặc sắc mà.

Tô Căng Bắc bất mãn đoạt lại:

- Em mới thấy một acc weibo nói em và Từ Gia Vỹ rất xứng đôi. Chị xem nè, Từ Gia Vỹ là tiểu thụy tươi đang hot nhưng em cũng không kém, về

địa vị hoàn toàn có thể tương xứng, đợi đã... Kết luận cuối cùng là không hợp? Cái quỷ gì thế, không hợp chỗ nào chứ?

Tô Căng Bắc rất khó chịu kéo bài đó từ đoạn cuối đến đoạn giữa, lúc này cô mới xem đoạn đầu nên chưa xem kỹ.

Hà Địch chống cằm:

- Đừng xem nữa, họ nói là em quyến rũ gợi cảm, còn Từ Gia Vỹ ngây thơ đơn thuần, hai người một trời một đất, ở bên nhau không hợp.

Tô Căng Bắc trừng cô ấy:

- Chị xem rồi?

Hà Địch thu lại điện thoại của cô:

- Không xem chị cũng biết sẽ là kiểu bình luận này.

- Không có mắt.

Tô Căng Bắc cười nhạt:

- Bỏ đi, không hợp thì không hợp, em còn có người hợp hơn đây.

- Hợp hơn gì chứ, đừng có mơ.

Hà Địch đáp chần cho cô:

- Mau ngủ đi, chị còn phải nghĩ xem khai báo với nhà em thế nào đây.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Xuất Viện

Nhờ Hà Địch nói vậy, Tô Căng Bắc mới giật mình nhớ tới mẫu thân đại nhân hấp ta hấp tấp nhà mình rất có khả năng đã xem tin tức giải trí hôm nay, cũng rất có khả năng ngày mai sẽ xuất hiện trong phòng bệnh này.

Nghĩ tới điệu bộ hết khóc lóc âm ỉ tới đòi thắt cổ của bà, Tô Căng Bắc liền tê cả da đầu. Rạng sáng hôm sau, cô gọi Hà Địch tới, nhất thiết bắt cô ấy lo thủ tục xuất viện cho cô để tránh đầu sóng ngọn gió.

- Căng Bắc, chuyện này không tốt đâu.

- Không tốt gì chứ, chị muốn để bà ấy thấy em nằm trên giường bệnh à? Địch Địch, bây giờ chúng ta xuất viện nghĩa là em không hề bị nặng như trên tin tức nói, như vậy bà ấy mới yên tâm hơn, chị cũng không cần lo bị liên lụy.

Tô Căng Bắc ngồi trên xe lăn, thấy Hà Địch do dự bèn hỏi thúc cô ấy:

- Chị mau dọn đồ đi, dù sao bây giờ em ngoại trừ chân vẫn chưa thể đi, những chỗ khác đều không sao cả, chúng ta về tự chăm sóc cũng được, nếu chị thực sự không yên tâm thì đợi mẹ em về rồi chúng ta quay lại nằm viện.

Hà Địch cắn răng:

- Vậy cũng tốt, lỡ mọi người cãi nhau trong bệnh viện cũng không hay, muốn cãi thì về mà cãi.

Tô Căng Bắc:

- Chị yên tâm, em với mẹ sẽ không gặp nhau, nói gì tới cãi.

Lúc Chu Thời Uẩn đi làm thì Tô Căng Bắc đã xuất viện, thấy phòng bệnh trống không, anh hơi kinh ngạc nhìn y tá.

Y tá vội giải thích:

- Cô Tô nói có chuyện quan trọng nên xuất viện trước.

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày, chân còn bó thạch cao mà xuất viện?

- Bác sĩ Chu, trước khi đi cô Tô có nói, bảo anh đừng lo lắng.

Anh hơi khựng lại, cảm thấy có chút buồn cười, anh có gì mà lo lắng.

Triệu Tuyết Nhan ở trên xe gọi mấy cuộc điện thoại cho Tô Căng Bắc nhưng đầu bên kia đều là trạng thái tắt máy, bà lại gọi cho Hà Địch vẫn không ai bắt máy.

Vẻ mặt bà đầy giận dữ:

- Con nhóc này nhất định muốn chống đối mình đây, chuyện lớn như tai nạn giao thông mà nếu mình không xem tin tức thì vẫn không biết!

- Mẹ, tin tức đều hay nói quá lên, con thấy Căng Bắc không có chuyện gì đâu.

Tô Doãn Đông mới sáng sớm đã bị Triệu Tuyết Nhan kéo dậy khỏi giường, buồn ngủ vật vờ ngồi trên xe, bây giờ vẫn là trạng thái chưa tỉnh ngủ.

- Có gì hay không mẹ đều phải tận mắt thấy.

Triệu Tuyết Nhan nói:

- Còn xảy ra tai nạn giao thông với nam minh tinh nữa chứ, sao nó không thể an phận một chút, ngày nào cũng có scandal, con nói xem nhà thông gia sẽ nhìn chúng ta thế nào.

Tô Doãn Đông ngáp một cái:

- Chu gia nếu chấp nhận đưa con dâu này thì phải chấp nhận nghề nghiệp của nó, một minh tinh có chút scandal là chuyện không thể bình thường hơn, dù sao cũng đều là giả cả.

- Sao con biết là giả? Lỡ lần này là thật thì sao?

Tô Doãn Đông bĩu môi:

- A... nói cũng phải, gã tên Từ Gia Vỹ kia đoán là có tướng mạo rất hợp ý Căng Bắc.

- Nè! Con đúng là nói bậy!

- Mẹ mở đầu trước mà!

- Con!

- Phu nhân, thiếu gia, đến bệnh viện rồi.

Tài xế cung kính nói.

Triệu Tuyết Nhan liếc Tô Doãn Đông:

- Xuống xe, đi xem xem em gái con thế nào rồi.

Tô Doãn Đông nhún vai, mở cửa xuống xe.

Triệu Tuyết Nhan cũng xuống xe, bà đứng ở cổng bệnh viện, hơi kinh ngạc nhìn dòng tên bệnh viện phía trên:

- Bệnh viện Viện Y học Kinh Lập 1? Căng Bắc ở bệnh viện này?

Tài xế gật đầu:

- Dạ đúng, thưa phu nhân.

- Trùng hợp như vậy?

Gương mặt Triệu Tuyết Nhan vốn đang tức giận chợt nở nụ cười:

- Hai đứa này quả nhiên là có duyên.

Tô Doãn Đông khó hiểu nhìn bà:

- Mẹ, mẹ nói gì vậy?

- Doãn Đông à, con biết còn ai ở bệnh viện này không?

- Con đâu biết.

Triệu Tuyết Nhan cười bí hiểm:

- Chu Thời Uẩn, cháu trai bảo bối của Hoắc lão phu nhân.

Tô Doãn Đông bất ngờ:

- Ý mẹ là, hôn phu của Căng Bắc?

- Không sai.

Triệu Tuyết Nhan và Tô Doãn Đông đến khu phòng bệnh, hỏi thăm y tá:

- Xin chào, cho hỏi Tô Căng Bắc ở phòng bệnh nào thế?

- Không...

Y tá ngẩng đầu, chột ngây ngẩn cả người. Nhìn chàng trai môi hồng răng trắng, dung nhan như ngọc trước mặt, y tá bỗng chốc đỏ mặt:

- Cô ấy, cô ấy, cô ấy xuất viện rồi.

- Cái gì?

Sắc mặt Triệu Tuyết Nhan thay đổi:

- Xuất viện rồi?

Bị hét như vậy, y tá lúc này mới chú ý bên cạnh soái ca có một vị phu nhân rất tao nhã quý phái:

- Xin hỏi, mọi người là gì của cô Tô?

- Người nhà.

Triệu Tuyết Nhan tiến lên một bước:

- Nó xuất viện lúc nào?

- Sáng nay.

- Không phải nó bị tai nạn giao thông ư, sao các cô có thể cho nó xuất viện?

Triệu Tuyết Nhan trở nên nghiêm túc, khí thế của bà khiến người ta bỗng dưng chùn bước, trực giác y tá mách bảo mình không chọc nổi người này, bèn nhỏ giọng nói:

- Cô Tô nằm viện đã được một thời gian, ngoại trừ chân trái thì những nơi khác đều không sao cả...

Triệu Tuyết Nhan nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm nhưng một giây sau, bà càng tức giận hơn, chân còn bó thạch cao mà xuất viện, rõ ràng là

trốn bà! Con nhóc chết tiệt!

- Mẹ, con đã nói là Căng Bắc không sao mà, mẹ cứ nhất quyết vội vội vàng vàng chạy tới.

Tô Doãn Đông liếc bà:

- Giờ yên tâm rồi, có thể về chứ?

Triệu Tuyết Nhan không yên tâm, truy hỏi:

- Y tá, lúc nó bị đưa vào có nghiêm trọng không? Còn bao lâu mới có thể bình phục, có để lại di chứng gì không?

Y tá hơi bối rối, những chuyện này làm sao cô biết. Đúng lúc này, cô thấy bác sĩ chủ trị của Tô Căng Bắc ra khỏi một phòng bệnh thì như thấy được cứu tinh, vội vàng nói:

- Bác sĩ Chu, bên này có người nhà bệnh nhân!

Cách đó không xa, Chu Thời Uẩn nghe tiếng liền đưa bệnh án trong tay cho Lâm Thanh Duy bên cạnh, nhắc chân đi về phía này.

Họ Chu? Triệu Tuyết Nhan quay đầu nhìn lại.

Chàng trai đang đi tới mặc đồ bác sĩ, gương mặt lạnh lùng tinh tế, khí chất ngạo nghễ hơn người. Trong lòng Triệu Tuyết Nhan đã hơi hơi khăng định.

Đứa cháu này của Hoắc lão phu nhân trước giờ không tham gia các tiệc tùng của thế gia, cho nên hầu như không ai biết cậu ta trông thế nào. Bà từng xem ảnh Hoắc lão phu nhân đưa bà, tuy trong ảnh là một đứa trẻ 12 13 tuổi nhưng có thể nhìn ra được, sau khi lớn cậu ta chắc chắn không phải hạng bình thường.

Bây giờ Triệu Tuyết Nhan nhìn người này, cảm thấy khuôn mặt đó và khuôn mặt của đứa trẻ 12 13 tuổi trong hình có chút trùng khớp.

Bà bước lên đón, vẻ mặt vui mừng:

- Thời Uẩn à, hóa ra con là bác sĩ chủ trị của Căng Bắc, thật tốt, thật tốt.

Hành động của Triệu Tuyết Nhan và cách gọi quen thuộc này khiến không chỉ y tá xung quanh ngây ngẩn mà Lâm Thanh Duy cũng bị dọa, ngay cả Chu Thời Uẩn luôn bình tĩnh cũng không phản ứng kịp.

- Dì...

Vẻ mặt Triệu Tuyết Nhan đầy từ ái:

- Thời Uẩn à, có con ở đây, dì yên tâm rồi, con nhóc Căng Bắc này cũng sẽ không làm loạn đâu. Con nói cho dì biết, chân Căng Bắc không sao chứ?

Chu Thời Uẩn hơi híp mắt, nhìn người phụ nữ xa lạ trước mắt mở miệng là gọi Căng Bắc, hơn nữa biểu hiện cho thấy rõ ràng là biết mối quan hệ giữa anh và Tô Căng Bắc.

Trong lòng Chu Thời Uẩn đã hiểu được mấy phần. Người này nếu không phải mẹ Tô Căng Bắc thì là thân thích khác của Tô Căng Bắc.

- Phu nhân, xin dời bước nói chuyện.

Triệu Tuyết Nhan nhìn những người xem náo nhiệt xung quanh, vội gật đầu:

- Được, Doãn Đông à, con cũng đi theo.

...

Lâm Thanh Duy thấy ba người đi rồi, không hiểu sao cả, bèn đi tới đứng cạnh y tá, nói:

- Người này là ai vậy?

Y tá:

- Nói là người nhà của cô Tô.

- Người nhà của Tô Căng Bắc.

Vẻ mặt Lâm Thanh Duy quái dị:

- Vậy sao họ có vẻ như rất quen với sư huynh?

Y tá nghiêng đầu suy nghĩ:

- Hay cô Tô từng nhắc là bác sĩ Chu chữa cho cô ấy, nên người nhà mới tỏ ý cảm ơn?

Lâm Thanh Duy gãi gãi sau gáy:

- Là vậy sao?

Hơn mười phút sau, Triệu Tuyết Nhan và Tô Doãn Đông ra khỏi phòng tiếp khách bên cạnh.

Triệu Tuyết Nhan cười híp mắt nói:

- Thời Uẩn, con nói nó không sao thì dì yên tâm rồi, nếu các con đã gặp nhau thì dì giao Căng Bắc cho con, dì không quản nó nữa.

Trong lòng bà đã nhận định Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn gắn liền làm một.

Chu Thời Uẩn cười lễ phép, không phản bác bà gì cả, chỉ nói:

- Dì đi mạnh khỏe.

- Được được được.

Tô Doãn Đông nghi ngờ nhìn Chu Thời Uẩn:

- Này, em gái tôi trước đây rất không thích cậu, bây giờ nó thích cậu rồi?

Triệu Tuyết Nhan trừng Tô Doãn Đông:

- Không thích gì chứ, nói gì thế hả?

Tô Doãn Đông hừ lạnh:

- Cũng phải, em gái tôi yêu nhan sắc như mạng, thích cậu cũng không lạ, chỉ là không biết kéo dài bao lâu thôi.

- Tô Doãn Đông!

Tô Doãn Đông mặc kệ bà mẹ nhà mình sắp trừng rớt mắt ra ngoài, anh bĩu môi không sao cả, xoay người rời đi.

Triệu Tuyết Nhan điều chỉnh vẻ mặt, lại từ ái nhìn Chu Thời Uẩn:

- Con đừng nghe Doãn Đông nói bậy, dì cũng đi trước nhé.

Chu Thời Uẩn gật đầu.

Triệu Tuyết Nhan đi theo hướng Tô Doãn Đông rời đi. Lâm Thanh Duy từ xa thấy họ đi rồi mới vội vã chạy lại:

- Sư huynh, tình huống gì thế?

- Không có tình huống gì hết.

Chu Thời Uẩn nói rồi liền đóng cửa.

- Ở sư huynh!

Lâm Thanh Duy bị bỏ lơ thê thảm ngoài cửa, nhìn cửa văn phòng đóng chặt, vẻ mặt phiền muộn, không có tình huống ư? Nhưng người nhà của Tô Căng Bắc cũng quá nhiệt tình với sư huynh rồi.

Chu Thời Uẩn sau khi về văn phòng, cởi áo blouse đang mặc, thay bằng đồ của chính mình. Kỳ thực vừa nãy trong phòng tiếp khách, anh cũng không nói gì, chỉ dặn dò đúng sự thực về tình hình của Tô Căng Bắc mà thôi, không khác gì mấy với khi nói chuyện cùng người nhà bệnh nhân thông thường.

Về phần tại sao không nói với Triệu Tuyết Nhan chuyện Tô Căng Bắc không biết anh là ai, hoàn toàn chỉ vì anh lười... đối với loại chuyện không liên quan đến y học này, anh không quá để ý, không muốn nói nhiều thêm một câu nào.

Một nơi khác, Tô Căng Bắc ở trong phòng khách sạn ăn salad hoa quả, rất không thoải mái.

- Ôi Hà Địch, mẹ em không gọi điện tới à?

Hà Địch từ ngoài cửa đi vào:

- Vừa mới gọi, chị nghe máy rồi...

- Cái gì? Chị nghe máy rồi, không phải em đã bảo chị đừng nghe sao?

- Em đừng sốt ruột, mẹ em không nói gì cả.

Tô Căng Bắc ngăn người:

- Không nói gì cả? Chị xác định?

- Chị cũng thấy lạ, bà ấy bảo em đừng chạy nữa, ngoan ngoãn về bệnh viện dưỡng thương, bà ấy sẽ không đến quấy rầy em.

Tô Căng Bắc nghẹn một miếng kiwi trong cổ:

- Khụ khụ, thật hay giả vậy?

- Thật, mẹ và anh trai em đã về rồi.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Số hên quá, xem ra là công ty có việc, hoặc trong nhà có việc, mẹ lười để ý tới em.

Hà Địch:

- Không quan trọng, Căng Bắc, em xem em muốn tiếp tục về bệnh viện hay ở lại khách sạn?

Tô Căng Bắc chống cằm, nhớ đến bác sĩ Chu ít nói ít cười kia:

- Ở khách sạn chán lắm, đương nhiên em muốn về bệnh viện, về bệnh viện còn có Tiêu Duy chơi cùng.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Câu Hỏi

Tô Căng Bắc chỉ ở khách sạn một đêm, hôm sau cô để quản lý và trợ lý lo liệu thủ tục nhập viện, lặng lẽ quay lại nằm trong phòng bệnh.

Vẻ mặt Lâm Thanh Duy rất khoa trương:

- Đại minh tinh, cô cuối cùng cũng về rồi, làm tôi nhớ muốn chết. Cô chạy tới chạy lui thế này, chân bị thương nữa thì sao bây giờ?

- Có việc gấp đột xuất.

Tô Căng Bắc nhướn mày với cậu:

- Không phải tôi quay lại rồi sao, lần này tuyệt đối dưỡng thương khỏi rồi mới đi.

- Chuyện này là nhất định, ôi đúng rồi, hôm qua cô xuất viện không nói với người nhà à, họ tới thăm cô, kết quả là thăm hụt.

-Ồ, cậu gặp rồi, vậy họ nói gì?

- Tôi không nói gì, nhưng sư huynh nói chuyện với họ rất lâu.

- Bác sĩ Chu?

Tô Căng Bắc kinh ngạc:

- Họ nói gì?

- Tôi đâu biết, họ nói riêng mà, người nhà cô rất nhiệt tình với bác sĩ Chu, nói xong họ rất vui vẻ rời đi, cô không gặp họ à?

- Vui vẻ rời đi?

Tô Căng Bắc tựa trên gối, đưa tay gõ nhẹ tú đầu giường:

- Vậy bác sĩ Chu đâu rồi, tôi tìm anh ấy.

- Bây giờ chắc là vừa phẫu thuật xong.

Tô Căng Bắc gật đầu, nói với trợ lý đang thu dọn hành lý cho cô:

- Tiểu Oai, đẩy xe lăn tới giúp chị.

- Dạ, chị Căng Bắc.

Lâm Thanh Duy:

- Đi ngay bây giờ hả?

- Phải.

Tô Căng Bắc được trợ lý đỡ xuống ngòai xe lăn:

- Tiểu Duy, sao cậu còn chưa đi, rảnh lắm à?

- Hôm nay tôi không có việc để làm, đi đi đi, tôi đẩy cô đi tìm anh ấy.

Thế là, Tô Căng Bắc được Lâm Thanh Duy đẩy ra khỏi phòng bệnh.

Khu phòng bệnh VIP vốn tương đối vắng, hơn nữa Tô Căng Bắc mặc đồ cải trang nên cũng không thu hút sự chú ý của người khác.

Tô Căng Bắc nhàm chán bèn kiểm chuyện tán gẫu:

- Tiểu Duy, sao cậu gọi bác sĩ Chu là sư huynh?

Lâm Thanh Duy nói:

- Bởi vì tôi và sư huynh tốt nghiệp cùng trường đại học, tôi nhỏ hơn anh ấy hai khóa. Sư huynh hồi đi học là một nhân vật nổi tiếng, tôi vừa đến bệnh viện này là nhận ra anh ấy ngay.

- Nhân vật nổi tiếng?

Tô Căng Bắc hơi trầm ngâm:

- Cũng phải, đẹp trai như vậy không nổi tiếng mới là lạ.

- Không hoàn toàn là vì ngoại hình, còn có năng lực nữa, sư huynh ở trường chưa từng đứng thứ hai, dù sao anh ấy là bảo bối của tất cả các thầy cô.

- Chậc, nhìn rất chuyên nghiệp, chỉ là tính tình hơi quái gở chút.

Lâm Thanh Duy cười:

- Chuyện này quả là sự thực, sư huynh không thích nói chuyện, tính cách lạnh lùng, ngoại trừ y học, tôi chưa thấy anh ấy hứng thú với thứ gì. Chẳng qua điều này cũng không ảnh hưởng đến mức độ được hoan nghênh của anh ấy.

- Thế à?

Tô Căng Bắc hứng thú:

- Rất nhiều người theo đuổi?

- Chính xác...

Lâm Thanh Duy chợt dừng lại, mặt đầy ý cười sáng tỏ:

- Cô xem kìa, lại là một đóa hoa đào.

Tô Căng Bắc nhìn theo tầm mắt Lâm Thanh Duy, quả nhiên, nơi khúc quanh cầu thang có một nam một nữ đứng đối diện nhau.

Cô gái ăn mặc rất thời trang, rõ ràng không phải người của bệnh viện, có lẽ là bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân.

Lúc này, cô gái kia nhìn vị bác sĩ nam rõ ràng không cùng một trạng thái, rụt rè nói:

- Bác sĩ Chu, có thể cho em xin số di động của anh không?

Tô Căng Bắc ngóng dài cổ, nghe người ta trả lời thế nào.

Lâm Thanh Duy nhìn dáng vẻ hờ hững của sư huynh mình, tiếc nuối lắc đầu:

- Đây đã là người thứ mấy rồi...

Quả nhiên, Chu Thời Uẩn không phụ kỳ vọng của Lâm Thanh Duy, vừa xa cách vừa khó hiểu nhìn cô gái kia:

- Vết thương của em trai cô đã không sao rồi, nếu còn có vấn đề, cô có thể liên hệ với bệnh viện.

- Vậy, vậy em không thể liên hệ trực tiếp với anh sao?

Chu Thời Uẩn dừng lại:

- Không cần thiết.

Cô gái cắn môi, dùng bất cứ giá nào:

- Bác sĩ Chu, thực ra, thực ra em muốn xin số điện thoại anh không phải vì em trai em, mà vì, vì chính em.

Chu Thời Uẩn im lặng một lát:

- Cô bị bệnh?

- ...Không có.

- Vậy lấy số của tôi làm gì?

Cô gái nghẹn lời.

Cách đó không xa, Tô Căng Bắc nín không để mình cười ra tiếng, chàng trai này quá không có tình thú, quá không biết linh hoạt rồi, con gái người ta xin số điện thoại lẽ nào chỉ có nguyên nhân là người ta bị bệnh thôi sao?

Cô gái ấy lại nói, lần này là lấy hết dũng khí:

- Bác sĩ Chu, em thích anh, em thật sự thích anh, nên em muốn xin số điện thoại của anh, em mong rằng sau này chúng ta sẽ liên lạc nhiều hơn.

Lâm Thanh Duy a ờ một tiếng, gan lớn nhỉ, không biết lần này sư huynh lại dùng cớ gì chặn miệng người ta.

Một giây sau, Lâm Thanh Duy nghe Chu Thời Uẩn thản nhiên nói:

- Thật không may, tôi không thể liên lạc với cô nhiều.

- Tại sao?

- Bởi vì, tôi đính hôn rồi.

Cô gái sững sốt:

- Cái, cái gì?

Dáng vẻ Chu Thời Uẩn vẫn nhẹ nhàng, bình thản:

- Để tránh gây ra những phiền phức không cần thiết, cũng để tránh cho cô mang điều tiếng không hay, chúng ta vẫn là đừng liên lạc riêng thì hơn.

Sắc mặt cô gái lập tức trắng bệch, điều tiếng không hay, chẳng lẽ nói cô là kẻ thứ ba?

Quá giận dữ và xấu hổ... cô gái liếc Chu Thời Uẩn rồi lảo đảo chạy đi.

Tô Căng Bắc cuối cùng cũng bật cười ra tiếng:

- Tiểu Duy Tiểu Duy, cậu nghe thấy không, sư huynh nhà cậu đúng là cực phẩm.

Lâm Thanh Duy vội vã muốn che miệng cô, nhưng đã muộn.

Chu Thời Uẩn phát hiện, nhắc chân đi về phía họ. Lâm Thanh Duy xấu hổ:

- Sư huynh, tụi em không phải nghe lén mà là vô tình đi ngang qua.

Chu Thời Uẩn không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn người nào đó đang vô cùng vui sướng.

Tô Căng Bắc vẫn chìm đắm trong cảnh vừa nãy chưa thoát ra:

- Bác sĩ Chu, anh luôn từ chối con gái như vậy sao, chuyện đính hôn mà cũng có thể nói bừa.

Chu Thời Uẩn:

- Nói bừa?

- Chẳng lẽ là thật à? Nhưng Tiểu Duy nói với tôi, anh là chó độc thân mà.

Lâm Thanh Duy vội vã lắc đầu:

- Tôi nói độc thân, độc thân! Tuyệt đối không nói chớ!

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc tấm tắc lắc đầu:

- Tôi nói bác sĩ Chu này, tốt xấu gì anh cũng đẹp trai như vậy, sao tính tình quái gở thế, bao nhiêu mối nhân duyên đều bị anh chà đạp hết.

Lâm Thanh Duy giật mình, vội vã kéo Tô Căng Bắc không cho cô nói lung tung, sư huynh không phải người có thể tùy tiện trêu đùa.

Nhưng ngoài dự liệu của cậu, Chu Thời Uẩn không hề có phản ứng bất mãn nào.

Tô Căng Bắc kéo vạt áo Chu Thời Uẩn:

- Nè, nói nghiêm chỉnh đây, nghe nói hôm qua người nhà tôi nói chuyện với anh, các người nói gì vậy?

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Phản hồi tình huống của bệnh nhân.

- Chỉ vậy?

- Còn cần gì khác sao?

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Được rồi, nhưng tôi dù sao cũng là bị tai nạn giao thông, anh nói thế nào mà khiến mẹ tôi vui vẻ rời đi vậy?

Chu Thời Uẩn nhớ tới câu ngày hôm qua Triệu Tuyết Nhan nói đại loại như “Có con ở đây, dì yên tâm về Căng Bắc rồi”.

Đây có lẽ là nguyên nhân vui vẻ?

- Bác sĩ Chu?

Chu Thời Uẩn phục hồi lại tinh thần, nói:

- Tai nạn giao thông chẳng những không chết mà còn bị thương không nặng, hơn nữa còn sắp bình phục, lẽ nào mẹ cô không nên vui sao?

Tô Căng Bắc ngăn người, nói cũng có lý.

Chu Thời Uẩn không muốn để ý tới hai người nữa, lướt qua họ đi về phía trước. Tô Căng Bắc vội bảo Lâm Thanh Duy chuyển hướng xe lăn:

- Nè, bác sĩ Chu, tôi còn có chuyện chưa nói.

Nhưng Chu Thời Uẩn không hề ngừng lại:

- Xin lỗi, tôi còn có phẫu thuật.

Chu Thời Uẩn đi rồi, Lâm Thanh Duy mới gãi gãi sau gáy lẩm bẩm:

- Không phải mới phẫu thuật xong sao?

Các y tá phát hiện, cô Tô rất thích hỏi bác sĩ Chu những câu hỏi mà người bình thường không dám hỏi. Làm việc chung với bác sĩ Chu thời gian dài, họ thường hay toát mồ hôi thay cho cô đại minh tinh này.

Tính tình bác sĩ Chu họ đều rất rõ, vừa lạnh nhạt vừa không thích giao tiếp. Nếu bạn để xảy ra sai lầm về chuyên môn, anh ấy sẽ không trách mắng bạn nhưng sẽ dùng ánh mắt khiến bạn cực kỳ xấu hổ. Nếu bình

thường bạn muốn tán gẫu linh tinh với anh ấy, cuối cùng chắc chắn chỉ có sự im lặng thật lâu trả lời bạn.

Mọi người đều biết, trong bệnh viện này, trừ bác sĩ Lâm Thanh Duy và bác sĩ Tiêu Viễn Tống hiện đang xuất ngoại, không có mấy người có thể trò chuyện với bác sĩ Chu. Cho nên, những đề tài mà cô Tô nói trước mặt bác sĩ Chu đều khiến họ vừa kinh hãi vừa sửng sờ.

Ngày nọ, y tá thay thuốc cho Tô Căng Bắc.

Lúc y tá đang băng bó cho cô, cô tò mò nhìn Chu Thời Uẩn ghi chép phía sau:

- Bác sĩ Chu, tôi muốn thỉnh giáo anh một chút, da anh trắng như vậy, bình thường anh đều ăn gì thế?

Y tá sửng sờ, suýt dịch tay sai vị trí.

- Anh là bác sĩ, chắc chắn biết rất nhiều phương pháp chăm sóc nhỉ?

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc ý cười đầy mặt, nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

- Không biết.

- Không biết? Cho nên ý của anh là anh trời sinh quyến rũ?

Y tá lặng lẽ cúi đầu làm tiếp công việc của mình, đồng thời cảm giác sau lưng lạnh toát.

Tô Căng Bắc thấy Chu Thời Uẩn sắp ra khỏi phòng bệnh bèn gọi anh lại:

- O, anh đi đâu thế?

- Phần tiếp theo có Tiểu Lưu ở đây là được rồi.

Là bác sĩ chủ trị, Chu Thời Uẩn vốn có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của bệnh nhân, nhưng anh thực sự không muốn trả lời câu hỏi do Tô Căng Bắc đưa ra, thế là dứt khoát tâu vi thượng sách.

- Đừng mà, chúng ta còn chưa tán gẫu xong.

Chu Thời Uẩn quay đầu lại lờm cô:

- Chúng ta có tán gẫu sao?

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Tôi cho là có?

Chu Thời Uẩn hơi dừng lại, kiên quyết dứt khoát rời khỏi phòng bệnh.

Sáng sớm hôm sau, Tô Căng Bắc bị một trận ồn ào đánh thức, lẽ ra bên khu phòng bệnh VIP sẽ không có tiếng ồn như vậy.

- Tiểu Oai.

- Ôi chị Căng Bắc.

Trợ lý từ ngoài cửa bước vào:

- Chị tỉnh rồi, muốn ăn chút gì không?

- Chị vẫn chưa đói.

Tô Căng Bắc ngồi dậy khỏi giường:

- Bên ngoài sao vậy, ồn quá.

Tiểu Oai nói:

- Ban này em có thấy mấy người đến bên này, nghe y tá nói là người nhà bệnh nhân tai nạn giao thông hôm qua, bệnh nhân đó chết rồi, người nhà đến gây chuyện.

Tô Căng Bắc ra hiệu cho Tiểu Oai bước qua đỡ cô, sau đó khập khiễng vào toilet rửa mặt:

- Tại sao tới gây chuyện, vấn đề ở bác sĩ sao?

- Không biết, nghe nói khi bệnh nhân tai nạn giao thông đó được đưa tới đã thoi thóp rồi, qua cấp cứu mấy tiếng đồng hồ thì chống đỡ được một lát, sáng sớm hôm nay qua đời.

Tô Căng Bắc khẽ cau mày:

- Cho nên đâu liên quan gì với bệnh viện, người nhà tới làm ầm ĩ như vậy, có ai quản không?

- Mới sáng sớm, phần lớn mọi người đều chưa đi làm. Chị Căng Bắc, em thấy người nhà kia là quá đau lòng nên mất lý trí, sao họ có thể đổ tất cả trách nhiệm lên đầu bác sĩ được chứ.

Tiểu Oai lắc lắc đầu, cảm thán một câu:

- Nhóm bác sĩ Chu cũng quá xui xẻo rồi.

- Khụ khụ khụ.

Tô Căng Bắc suýt sặc nước súc miệng, giật mình nói:

- Em nói người thực hiện phẫu thuật hôm qua là bác sĩ Chu? Cũng là bác sĩ Chu đã phẫu thuật cho chị?

- Lúc đó có mấy bác sĩ lặn, bác sĩ Chu là một trong số họ. Không biết bác sĩ Chu bây giờ đã đến chưa, nếu đến rồi, gặp trực diện những người nhà

kia, không biết sẽ ra sao nữa.

- Mau mau mau, lấy khăn trang cho chị, chị muốn đi xem xem.

- Ôi chị Căng Bắc, nhiều người lắm, chị đi không tốt đâu.

Tô Căng Bắc không thèm quan tâm những thứ này:

- Nhất định phải đi xem xem, bác sĩ Chu xinh đẹp nhà chị lỡ bị người ta ỨC HIẾP thì sao đây?

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhận Ra

Tô Căng Bắc mặc quần áo chỉnh tề, đeo khẩu trang, được Tiểu Oai dìu ra khỏi phòng bệnh.

Trong đại sảnh, nhiều y tá đứng phía trước, người nhà bệnh nhân âm ỉ hỗn loạn. Một phụ nữ hơn 50 tuổi ngồi bệt dưới đất, luôn mồm luôn miệng trách mắng bệnh viện, tiếng mắng của bà còn mang theo tiếng than khóc nặng nề. Mấy người thân đứng gần bà đều mang dáng vẻ phẫn nộ với y tá.

Tô Căng Bắc hơi nhú mày.

Đúng lúc này, cô thấy Chu Thời Uẩn mặc thường phục xuất hiện trong đại sảnh.

Trong lòng Tô Căng Bắc căng thẳng, trực giác cho biết sự xuất hiện của anh rất không ổn, cô vừa định bảo Tiểu Oai qua lén lút nhắc nhở anh thì những người nhà trong đại sảnh kia đã nhận ra anh.

Người đàn ông trung niên kêu to:

- Chính là cậu ta, ngày hôm qua làm phẫu thuật cho Minh Minh cũng có người này!

Những người thân khác đều nhìn về phía người mới tới, lại một người phụ nữ nói:

- Bệnh viện thối tha bác sĩ thối tha! Cháu tôi phẫu thuật xong còn nhìn tôi, còn cười với tôi nữa! Minh Minh đã phẫu thuật xong mà sáng nay lại

chết! Các người chữa kiểu gì thế hả?

- Phải đấy! Cho người ta hi vọng rồi khiến người ta thất vọng! Bác sĩ như cậu là đồ lang băm!

- Cậu trả con lại cho tôi, trả con lại cho tôi!

.....

Tiếng chửi rủa, tiếng ai oán ùn ùn kéo đến, Tô Căng Bắc thấy Chu Thời Uẩn sững sờ, hiển nhiên, anh cũng không ngờ đến cục diện này. Y tá mặt trắng bệch, sợ hãi giải thích:

- Bác sĩ Chu, họ là người nhà của bệnh nhân Cát Thiện Minh hôm qua.

Chu Thời Uẩn:

- Bệnh nhân tai nạn giao thông tối qua?

- Dạ phải.

- Không sai, chúng tôi là người nhà của Minh Minh, chúng tôi đến đòi một lời giải thích! Tại sao hôm nay Minh Minh lại chết?

Chu Thời Uẩn hơi nhú mày:

- Bệnh nhân khi bị tai nạn giao thông đã bị thương ngực, dẫn đến gãy xương sườn đồng thời tràn máu vào ngực, xuất huyết nhiều gây ra tụt huyết áp thứ cấp, ngoài ra não bị thương nặng, tuy đã trải qua cấp cứu nhưng vẫn ở tình trạng nguy kịch. Hôm qua nhắc nhở mọi người rồi, cậu ấy rất có khả năng sẽ không qua khỏi.

- Cậu đừng có nhiều lời những thứ mà chúng tôi nghe không hiểu, tôi chỉ biết là Minh Minh chết ở bệnh viện các cậu!

Vài y tá vội nói:

- Người nhà bệnh nhân, chúng tôi đã cố gắng hết sức cứu chữa, người chết không thể sống lại, xin mọi người nín bi thương.

Người đàn ông trung niên kêu to:

- Tôi mặc kệ, cậu trả con lại cho tôi, Cát gia của tôi chỉ có một đứa con này, cậu trả con lại cho tôi.

Chu Thời Uẩn mím môi, anh từng thực hiện rất nhiều ca phẫu thuật, từng cứu sống rất nhiều mạng người, cũng từng mất đi vài mạng người. Đối với cái chết, anh từ lâu đã nghĩ thoáng. Nhưng đối với y học, anh có thái độ gần như là chấp niệm, không thể cứu sống người kia, anh cũng cảm thấy rất buồn. Lúc này nhìn người nhà bệnh nhân mắng chửi anh, anh hơi thất thần, có lẽ chẳng tối qua vẫn có phương pháp cứu chữa tốt hơn chỉ là anh chưa đạt tới năng lực đó, không thể cứu sống sinh mạng ấy?

- Bác sĩ Chu!!!

- Thời Uẩn!!!

Chu Thời Uẩn chỉ thất thần chốc lát, người đàn ông trung niên tâm trạng quá mức kích động đột nhiên nắm lấy cái bảng tên bằng thủy tinh ngay chỗ y tá đứng phía trước ném vào đầu Chu Thời Uẩn.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, y tá bên cạnh và một bác sĩ từ xa chạy tới cùng hét lên kinh hãi.

Tô Căng Bắc cũng giật mình, theo bản năng muốn lao về trước nhưng chân cô căn bản không cho phép làm như thế. Tiểu Oai kéo Tô Căng Bắc sắp ngã lại:

- Chị Căng Bắc, chị cẩn thận chút!

Cô được Tiểu Oai đỡ, gắng gượng đứng vững, sững sờ nhìn phía trước, đột nhiên hơi hoảng hốt.

Vào lúc này, nhân viên bảo vệ và cảnh sát dồn dập chạy tới. Tình hình tuy hỗn loạn nhưng tốt xấu gì những thân nhân điên cuồng kia cũng đã bị khống chế.

- Chị Căng Bắc, về phòng trước đi, cảnh sát đến rồi, chắc chắn không sao đâu.

Tô Căng Bắc từ từ phản ứng lại, cô chậm rãi ngẩng đầu, hơi khiếp sợ và mờ mịt:

- Tiểu Oai, vừa nãy em có nghe thấy không?

Trợ lý không hiểu:

- Nghe thấy gì ạ?

- Thời Uẩn?

Tô Căng Bắc nhìn về phía đám đông nhưng bóng người kia giữa đám đông đã không thấy nữa.

- Ban nãy có người gọi... Thời Uẩn?

- A, hình như vậy, chắc là tên của bác sĩ Chu.

Tiểu Oai nói:

- Chị Căng Bắc, chị thấy bây giờ loạn thế này, chúng ta mau mau về thôi.

Tiểu Oai nói xong, phát hiện vẻ mặt Tô Căng Bắc hơi kỳ lạ.

Không thể tin, không thể tưởng tượng nổi, cực kỳ hoang đường.

Tiểu Oai sửng sờ:

- Chị Căng Bắc, chị, chị sao thế?

Tô Căng Bắc quay đầu nhìn cô ấy:

- Lấy xe lăn của chị ra.

- Chị muốn ra ngoài ư?

- Chị muốn đi tìm bác sĩ Chu, không, Chu Thời Uẩn...

Có lẽ là trùng hợp, nếu đúng là người đó, sao có khả năng không biết mình là ai.

Không đúng, cô và Chu Thời Uẩn tiếp xúc thời gian lâu như vậy, cô cũng xem như hiểu một chút về tính tình anh ta, loại người quái gở này giả vờ không quen biết cô rất bình thường. Có lẽ anh ta đối với cô cũng như đối với cuộc hôn nhân này, đều là thái độ không sao cả.

Tô Căng Bắc chợt cảm thấy hơi buồn cười, hóa ra người cháu trai của Chu gia mà cô luôn xem thường và đặc biệt tức giận vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Hèn gì mẹ cô ngày hôm đó lại vui vẻ rời đi...

Hèn gì Chu Thời Uẩn nói, anh ta có vị hôn thê.

Tô Căng Bắc ngồi vào xe lăn, được Tiểu Oai đẩy đến chỗ Chu Thời Uẩn.

Lúc cô tới cửa, anh đang được khâu vết thương, bác sĩ khâu vết thương cho anh đang trò chuyện với anh:

- Thời Uẩn, lần này mình về cậu tặng mình món quà lớn thế này, quá khách sáo rồi.

Giọng nói nhàn nhạt của Chu Thời Uẩn vang lên:

- Viễn Tống, bệnh nhân hôm qua...

- Trước tiên cậu lo tốt cho bản thân đi, chuyện của bệnh nhân hôm qua mình nghe nói rồi, thương thế cậu ta quá nặng không cứu được, cậu cũng đừng tự trách.

- Không phải, mình không tự trách.

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày:

- Mình nghĩ, nếu có người tiếp theo bị như vậy nữa, có phải là có biện pháp tốt hơn hay không.

Vị bác sĩ khâu vết thương rõ ràng có chút bất đắc dĩ:

- Cái đồ si mê y học nhà cậu, trong đầu cậu không thể chứa chút thứ khác à?

Chu Thời Uẩn không lên tiếng.

Lúc này, Tô Căng Bắc ra hiệu cho Tiểu Oai đẩy cô vào, sau khi vào cô mới nhìn rõ mặt Chu Thời Uẩn, trán anh bị trầy, máu chảy dọc theo má phải, thoạt nhìn rất khủng bố.

- Người đó ra tay cũng quá không phân nặng nhẹ rồi.

Tô Căng Bắc đau lòng nói, đương nhiên, cái cô đau lòng là gương mặt xinh đẹp tuyệt vời kia. Còn người có gương mặt đó thì... cô lúc này vẫn đang giận nguyền rủa.

Gã đàn ông dám không đến lễ đính hôn, gã đàn ông dám chê bai cô trắng trợn! Tô Căng Bắc luôn tự hào về dung mạo như thiên tiên của mình sao có thể không giận?

Cô vừa lên tiếng, hai vị bác sĩ đều quay đầu nhìn lại. Giọng Chu Thời Uẩn lạnh nhạt:

- Sao cô lại tới đây?

Tô Căng Bắc khoanh tay trước ngực, đầu mày khẽ nhếch:

- Cảnh vừa nãy của anh tôi đều thấy cả, nên tôi tới xem xem bác sĩ Chu có bị làm sao không, nếu mặt anh hồng thì tôi buồn lắm lắm.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Bác sĩ khâu vết thương cười khẽ:

- Quả nhiên như Thanh Duy nói, cô Tô đúng là người kỳ diệu.

Tô Căng Bắc lúc này mới nhìn về phía người nói có tướng mạo ôn hòa, khí chất nho nhã:

- Anh là?

- Tiêu Viễn Tống, cô Tô, ngưỡng mộ đã lâu.

Tiêu Viễn Tống nói xong thì nhanh nhẹn dứt khoát thu chỉ.

Tô Căng Bắc:

- Tôi nhớ ra rồi, Tiểu Duy nói cậu ấy còn có một sư huynh tạm thời không ở đây, có lẽ chính là anh.

Tiêu Viễn Tống gật đầu:

- Cô Tô đặc biệt đến thăm thương thế của Thời Uẩn, xem ra quan hệ giữa hai người không tệ nhỉ.

Vẻ mặt Chu Thời Uẩn hờ hững, nhìn giống như phủ nhận.

Đôi mắt Tô Căng Bắc đang nhìn Chu Thời Uẩn nheo lại, trước đây anh ta chưa từng gặp mình thì thôi, gặp rồi mà vẫn thái độ này. Chu Thời Uẩn, anh rất khó chịu à? Tôi không tin anh là một hòa thượng tâm lặng như nước!

- Đương nhiên quan hệ giữa chúng tôi rất tốt.

Tô Căng Bắc xoay xe lăn đến cạnh Chu Thời Uẩn, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay anh:

- Anh ấy là bác sĩ đã cứu tôi một mạng đấy, tôi rất biết ơn anh ấy, phải không bác sĩ Chu?

Khóe môi Tiêu Viễn Tống cong lên, ánh mắt nhìn về phía Chu Thời Uẩn có chút bất ngờ:

- Thời Uẩn, mình chỉ hai tháng không ở đây thôi mà tình huống hóa ra lại thay đổi như vậy rồi.

Chu Thời Uẩn bình tĩnh gỡ tay Tô Căng Bắc ra:

- Cô Tô, cô vẫn nên về phòng bệnh thôi.

- Tôi không sao, chút xíu sao cũng không có, tôi rất lo cho anh nên mới qua đây thăm anh.

Tô Căng Bắc rử mi, trong mắt hơi lóe lên sương mù, nhưng khi cô ngẩng đầu lên nữa, đôi mắt đã đầy sóng nước lăn tăn, vô cùng quyến rũ:

- Anh đừng từ chối mà, Chu-Thời-Uẩn.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn hơi ngưng lại, bất ngờ nhìn về phía cô...

Buổi tối Hà Địch tới phòng bệnh, phát hiện Tô đại tiểu thư ngồi trên giường, vẻ mặt như cười như không.

Hà Địch để thức ăn trong tay xuống, ngồi bên mép giường:

- Em sao thế, biểu cảm gì kia?

Đôi mắt hoa đào quyến rũ của Tô Căng Bắc nhướng lên:

- Hà Địch, chị biết bác sĩ Chu là ai không?

- Hả? Bác sĩ Chu là bác sĩ Chu chứ là ai.

- Ý em là, chị biết anh ta tên gì không?

Hà Địch ngẩn người:

- Chuyện này chị không chú ý, dù sao bình thường gọi bác sĩ Chu bác sĩ Chu riết cũng quen. Sao vậy, em muốn hỏi tên người ta à, vậy thì trực tiếp hỏi nhân viên bệnh viện là được, không đúng không đúng, em muốn làm gì hả, Tô Căng Bắc, chị cho em biết, em đừng có thò tay tới bệnh viện, bác sĩ Chu tuy đẹp trai nhưng người ta là người ngoài showbiz, là người bình thường...

Tô Căng Bắc ngắt lời Hà Địch:

- Em cần thò tay tới chỗ anh ta sao, anh ta trên danh nghĩa vốn là của em.

- Được rồi, ai cũng là của em hết.

- Anh ta là Chu Thời Uẩn, chị nói xem anh ta có phải của em không?

- Ồ... HẢ?!

Hà Địch trừng mắt:

- Chu Thời Uẩn? Em nói, anh ta là Chu Thời Uẩn, chính là vị hôn phu cho em leo cây ở lễ đính hôn?

- Chị muốn ăn đòn à, cái gì gọi là cho em leo cây chứ, rõ ràng là em cho anh ta leo cây!

Tô Căng Bắc dịu lại, vẻ mặt không vui:

- Tô Căng Bắc em đây, dung mạo tốt, vóc dáng cũng tốt, thế mà anh ta lại không thức thời như vậy, nghĩ tới là em tức đau gan. Chị nói xem, anh ta dựa vào cái gì chứ?

Hà Địch trầm ngâm:

- Bác sĩ Chu thực sự có năng lực, gia thế cũng tốt, ngoại hình thì càng khỏi phải nói...

Chưa nói xong, Hà Địch đã nghe giọng u ám của Tô Căng Bắc:

- Hà Địch, chị đứng bên nào đây?

Hà Địch nghẹn, làm tư thế khóa miệng.

Tô Căng Bắc dựa vào gối, cái chân dài thon thả trắng trẻo không bị thương thả đong đưa bên giường:

- Có điều, quả thực không ngờ vị hôn phu của em lại có ngoại hình hợp khẩu vị em như vậy, chắc, suýt nữa làm em không nỡ trách anh ta, may mà tâm lý em vững.

Hà Địch:

- ...

- Nhưng chị yên tâm, chuyện đào hôn em sẽ không bỏ qua như vậy, tương lai còn dài, em phải bắt anh ta nhận lỗi với em mới được.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thỏa Mãn

Khoảng thời gian này, Tô Căng Bắc ở bệnh viện ăn ngon ngủ ngon, cơ thể hình như tăng thêm chút thịt.

- Tình huống gì thế này?

Tô Căng Bắc khó có thể tin nhìn chiếc váy đen kéo dây kéo không lên:

- Hà Địch, bộ đồ này bị co nước à?

Hà Địch ngồi trên sofa, vẻ mặt căm nín:

- Chiếc váy này là em mua khi em gầy nhất, bây giờ em mặc không vừa là rất bình thường.

Tô Căng Bắc ngẩn người:

- Không phải, ý chị là... bây giờ em mập?

Hà Địch đan ngón tay lại:

- Khoảng thời gian này nghỉ ngơi điều dưỡng tốt như vậy, mập mấy ký đã là nhẹ, sau khi xuất viện em gầy trở lại là được.

Tô Căng Bắc há miệng, rõ ràng không chấp nhận nỗi sự thật này. Cô mà lại mặc không vừa đồ của chính mình, mập? Tô Căng Bắc cô mà lại mập...

- Được rồi, em cứ tử tế mặc đồ bệnh nhân của em không tốt sao? Hành hạ đám đồ đó làm gì.

Tô Căng Bắc phần hận bỏ chiếc váy đen xuống, nhưng cô vẫn không thay đồng phục bệnh nhân mà thay bộ đồ khác hơi rộng của mình:

- Đồ bệnh nhân xấu quá, em không thể để Chu Thời Uẩn xem thường em.

Hà Địch:

- ...

- Túi trang điểm đâu?

Hà Địch lặng lẽ đưa cho cô. Tô Căng Bắc nhận lấy, thành thạo trang điểm.

Mười phút sau, cô ngồi xe lăn ra khỏi phòng bệnh.

Tô Căng Bắc không gây ra tiếng động lớn, nhưng cô vừa xuất hiện ở cửa phòng bệnh, hầu như thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Áo bành tô cashmere màu tím thẫm, bên trong là áo len bó liền thân màu đen, rõ ràng cô đang ngồi xe lăn nhưng không hề che giấu được đường cong xinh đẹp, thân thể mảnh mai, xinh tươi quyến rũ.

Mái tóc dài của Tô Căng Bắc biếng nhác xõa trên vai, áo len cao cổ tôn lên làn da trắng nõn nà hơn tuyết. Không biết cô nói gì với người phía sau mà chợt hơi cười tinh nghịch, mọi người thấy cô môi đỏ như đào, ánh mắt long lanh, khung cảnh tươi đẹp này tựa như ánh nắng xuân yêu kiều, màu mây chiều rực rỡ nhất hiện lên trên khuôn mặt.

Các bác sĩ và y tá chung quanh đều sửng sốt, Tô Căng Bắc ở đây lâu như vậy, đương nhiên họ biết cô vô cùng xinh đẹp, nhưng không ngờ sau

khi cô chưng diện trang điểm lên mới thực sự là quyến rũ bức người.

- Tiểu Quyên.

Y tá được gọi tên chợt hoàn hồn:

- A, cô Tô, cô có chuyện gì không?

Tô Căng Bắc mỉm cười:

- Bác sĩ Chu hôm nay có phẫu thuật không?

- Không có sắp xếp.

- Vậy anh ấy đâu rồi?

- Ở văn phòng.

- OK.

Tô Căng Bắc gật đầu với cô ấy, đeo kính râm vào, ung dung để Hà Địch đẩy đi.

Sau khi Hà Địch đẩy cô đến văn phòng của Chu Thời Uẩn thì bị cô bỏ lại ngoài cửa:

- Em có việc nói với anh ta, chị ở đây chờ em.

Hà Địch:

- Căng Bắc, em phải kiềm chế một chút, tuy em bị anh ta làm bẽ mặt nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, đúng không?

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Em đâu có ăn thịt anh ta, chị gấp cái giề.

Nói rồi, Tô Căng Bắc gõ cửa.

Bên trong, giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên:

- Vào đi.

Tô Căng Bắc mở cửa ra, tự xoay xe lăn vào, sau đó rất lịch sự đóng cửa lại.

Chu Thời Uẩn ngồi sau bàn làm việc, nghe tiếng bèn ngược mắt nhìn, sau khi nhìn rõ người tới thì hơi khựng lại một chút, tiếp đó hạ mi mắt:

- Chỗ nào của cô lại có vấn đề?

Tô Căng Bắc đẩy xe lăn đến trước bàn làm việc của anh:

- Bác sĩ Chu, tôi cần phải chỗ nào có vấn đề mới đến tìm anh à?

Chu Thời Uẩn trầm tư chốc lát:

- Bằng không thì sao?

Tô Căng Bắc mỉm cười rất kiên nhẫn, tùy ý dùng tay chống cằm, sau đó... nhìn chăm chăm Chu Thời Uẩn:

- Chỉ là tôi muốn đến xem xem vết thương trên trán anh thế nào rồi?

- Tôi không sao.

Chu Thời Uẩn khép tài liệu trên bàn lại:

- Cô là bệnh nhân, không nên chạy lung tung. Còn nữa, nếu không có chuyện gì thì đừng đến văn phòng tôi.

Tô Căng Bắc nhướng mày:

- Nhưng tôi là gia đình của bác sĩ, không phải tôi nên có quyền vào văn phòng anh sao?

- Gia đình?

Tô Căng Bắc gật đầu khẳng định:

- Quan hệ giữa anh và tôi, lẽ nào không phải là gia đình?

Chu Thời Uẩn im lặng, cảm thấy khó tưởng tượng nổi, bèn nói:

- Theo tôi được biết, thái độ của cô về cuộc hôn nhân này rất kém.

Tô Căng Bắc hơi nhướng mày:

- Theo tôi được biết, thái độ của anh về cuộc hôn nhân này cũng rất kém.

Dứt lời, cô còn lăm băm một câu:

- Lễ đính hôn còn không tới.

Chu Thời Uẩn:

- Như vậy, chuyện chúng ta là gia đình, trước mắt không thành lập.

Tô Căng Bắc khẽ cười thành tiếng, mắt hoa đào quyến rũ xinh đẹp:

- Nhưng có lẽ anh chưa biết, dạo này í mà, thái độ của em thay đổi rồi.

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Ôi, đều tại em trước đây không nhìn xem vị hôn phu của em tưởng mạo thế nào, bây giờ thấy rồi, em cảm thấy rất thỏa mãn.

Tô Căng Bắc chỉ vào Chu Thời Uẩn:

- Vị hôn phu đẹp trai thế này, em quyết định sẽ vui vẻ nhận lấy.

Chu Thời Uẩn nhìn cô chốc lát.

Cô gái trước mặt tựa như đùa giỡn tựa như nghiêm túc, anh không thể nhìn thấu nội tâm cô, nhưng anh biết mình không thích cách nói của cô. Đẹp trai? Nhận lấy? Cô rốt cuộc là dùng tâm thái gì để tiếp nhận?

- Chu Thời Uẩn, anh sống ở đâu nhỉ, mẹ em trước đây hình như có nói với em rồi, có điều em không để ý, quên mất.

Chu Thời Uẩn không trả lời, một lát sau mới nói:

- Tô Căng Bắc.

- Ồi!

Hình như anh chưa từng gọi tên cô nghiêm chỉnh, Tô Căng Bắc vui vẻ, chờ anh nói tiếp.

- Cô muốn kết hôn với tôi, vì cô muốn hai bên không phiền nhiễu lẫn nhau, muốn tiếp tục làm công việc hiện tại của cô, và không muốn người nhà quấy rầy cô.

Tô Căng Bắc sững sờ, không ngờ anh âm thầm điều tra cô rõ ràng như vậy:

- Cho nên?

- Tôi cho rằng sau khi cô biết tôi là ai sẽ trốn rất xa.

- Vậy anh thì sao, anh muốn em trốn rất xa sao?

Tô Căng Bắc vân vê lọn tóc quăn hiền thực, nói:

- Chu Thời Uẩn, em thấy anh cũng không có đặc biệt bài xích em mà.

Anh hơi dừng lại:

- Cô là cô gái thích hợp nhất do Chu gia chọn.

Tô Căng Bắc thích thú nói:

- Vậy anh cũng cảm thấy thích hợp?

Chu Thời Uẩn lãnh đạm mà nghiêm túc nói:

- Tôi biết cô thích không quấy rầy lẫn nhau, điều này tôi rất hài lòng. Cho nên kết hôn với cô cũng không tệ.

- Đây chính là lý do anh không từ chối...

Tô Căng Bắc trợn mắt ngó người, ý nghĩ này cùng với ý nghĩ của cô trước đây không hẹn mà gặp, đúng là!!!

- Bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy?

Chu Thời Uẩn suy nghĩ, vừa định gật đầu thì thấy cô gái trước mắt nhô người ra, tay trái lưu manh nắm lấy cằm anh:

- Không được gật đầu!

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Chu Thời Uẩn, em cho anh biết, kết hôn là phải chịu trách nhiệm, không được tùy tiện như anh vậy!

Lúc Tô Căng Bắc nói lời này hoàn toàn đã quên mình là một người không đáng tin cỡ nào...

Chu Thời Uẩn đang cầm bút, dùng bút đẩy tay cô ra:

- Ừ, tôi chịu trách nhiệm, những gì có thể làm được tôi sẽ cố hết sức mà làm.

- Cái gì là có thể làm được, hửm?

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Thực hiện trách nhiệm người chồng... cho em ôm?

Chu Thời Uẩn hơi cau mày, không ổn.

- Nằm tay?

Mày cau càng sâu hơn, vô cùng không ổn.

- Hay là anh muốn sàm sỡ em giống lần trước?

Chu Thời Uẩn cuối cùng không nhịn nổi:

- Lần trước?

- Ồ, anh quên rồi.

Ánh mắt Tô Căng Bắc đầy ý “anh cứ ra về thanh cao đi”:

- Là ai sờ... hửm?

Ánh mắt cô chỉ về phía ngực Chu Thời Uẩn.

Anh hơi ngấn người, trong đầu đột nhiên hiện lên độ cong mềm mại kia. Nhưng khi anh ngược mắt nhìn cô gái tùy tiện trước mắt, ngữ khí vẫn rất bình đạm:

- Cấu tạo của ngực hầu như do mỡ làm chủ, trừ mỡ ra thì thành phần lớn nhất của ngực là nhũ tuyến. Hồi học y, giáo sư luôn dùng ngực của thi thể nữ để giảng giải về triệu chứng bệnh và phẫu thuật có liên quan, không chỉ bên ngoài mà thành phần bên trong cũng rất quan trọng, cô nói tôi sờ cô... xin lỗi, tôi không có ý sàm sỡ.

Những lời kia vừa dứt, Tô Căng Bắc đờ người rất hiếm thấy. Cô nghĩ, nếu mình không hiểu sai thì ý của vị bác sĩ Chu này là: tôi sờ nhiều lắm, cô tính là cái thá gì!

- Anh!

- Sư huynh!

Cửa văn phòng đột nhiên bị người khác xông vào.

Lâm Thanh Duy giữ nguyên tư thế mở cửa, đờ mặt nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô Tô xinh đẹp quyến rũ đứng một chân trên đất, cả người nằm nhoài trên bàn làm việc của sư huynh, mà sư huynh lại không có bất kỳ ý khó chịu nào mặc cho cô ấy “làm càn”.

Lâm Thanh Duy chớp chớp mắt, không đúng, sư huynh sao lại để cô Tô tiến công văn phòng mình rồi?

- Chuyện gì?

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn cậu.

- Ờ... chủ nhiệm Dương nói có chuyện tìm anh, bảo anh đến đó một chuyến.

- Được.

Chu Thời Uẩn đứng dậy, đi được hai bước thì quay đầu nhìn Tô Căng Bắc:

- Cô Tô, mời về phòng bệnh.

Tô Căng Bắc ở một góc họ không thấy lộ ánh mắt nham hiểm, hết nhin rồi lại nhin, cuối cùng xoay đầu như ánh mặt trời xán lạn:

- Được, bác sĩ Chu đi thông thả.

Chu Thời Uẩn mím mím môi, cô gái này, chốc thì âm u chốc thì rực rỡ, quái gở. Một lần nữa, anh nghi ngờ ánh mắt của các trưởng bối và thầy bói.

Hà Địch nói, trong một phỏng vấn, Từ Gia Vỹ trả lời câu hỏi liên quan đến Tô Căng Bắc có chút mờ ám không rõ ràng.

Tô Căng Bắc gác chân, chậm rãi hỏi:

- Mờ ám không rõ ràng gì?

- Các phỏng vấn trước, quản lý của cậu ta nói đêm đó hai người chỉ là quay chương trình xong, mọi người cùng nhau đi ăn khuya nên Từ Gia Vỹ mới ngồi xe em, kết quả dọc đường lại xảy ra tai nạn giao thông, hai đứa em không có quan hệ gì hết.

Hà Địch đưa tin tức cho cô xem:

- Vốn chuyện này đã dụi xuống nhưng ai ngờ hôm qua Từ Gia Vỹ được hỏi là thưởng thức ngôi sao nào nhất trong giới showbiz, cậu ta lại nói tên của em, em nói xem, đây không phải là kiếm chuyện sao, scandal mới đề xuống giờ lại bùng lên.

Tô Căng Bắc vừa nghe Hà Địch nói vừa xem tin tức, trong tin tức viết, phóng viên hỏi Từ Gia Vỹ tại sao thưởng thức cô nhất, Từ Gia Vỹ nói cô rất dễ gần, bụng dạ rất hiền lành, vả lại rất chuyên nghiệp...

Cư dân mạng bình luận:

“Lúc Từ Gia Vỹ nói câu này rõ ràng rất ngượng ngùng, đây là ý tỏ tình ngầm?”

“Trai tài gái sắc, thực ra cũng hợp đấy, người ta thích là được.”

“Những người nói Vỹ Vỹ đang tỏ tình đi chết đi! Vỹ Vỹ nhà chúng tôi không thể thích loại yêu tinh đó!”

“Cướp đi nam thần của tôi, người qua đường anti Tô Căng Bắc!!!”

“Ôm nào Tô bảo bối (1) của tôi, chúng ta không hẹn được sao?”

(1) Nguyên văn là “Tô bảo”, không rõ chỉ Tô Căng Bắc hay chỉ fan club của Tô Căng Bắc, sau này sẽ chỉnh lại sau.

...

Tô Căng Bắc xem lướt qua một lượt, ngáp:

- Hà Địch, hồi nãy chị có thấy Chu Thời Uẩn đi qua phòng bệnh bên này không?

Hà Địch không ngờ Tô Căng Bắc xem thật lâu mà câu đầu tiên hỏi lại là câu này:

- Hả? Không, không thấy.

Tô Căng Bắc ném điện thoại di động, biếng nhác nằm ườn ra gối:

- Hà Địch, chị nói xem, em bị tai nạn giao thông thế này làm sức quyến rũ giảm đi nhiều sao? Em mập lên dữ lắm sao?

- Đâu có.

Hà Địch nói thật, cô ấy mập lên mấy ký nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến vẻ bề ngoài.

Tô Căng Bắc:

- Vậy tại sao hôm nay em ăn diện đẹp như vậy mà Chu Thời Uẩn không có tí biểu hiện nào chứ.

Hà Địch:

- ...

Lúc này Hà Địch chỉ có một suy nghĩ, chính là thịt tươi non mềm trong lòng Tô đại tiểu thư nhà mình lại đổi rồi, hơn nữa lần này không phải đổi chồng vì xem phim truyền hình.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cắm Sừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hơn sáu giờ tối, có một chàng trai đeo khẩu trang và kính râm cỡ lớn đến phòng Tô Căng Bắc. Trong lòng y tá đi ngang qua rất kích động, scandal trên mạng quả nhiên là thật, Từ Gia Vỹ tới thăm Tô Căng Bắc!

Lúc này trong phòng bệnh, Tô Căng Bắc đang nằm nghiêm chỉnh, gương mặt nở nụ cười đúng mực:

- Gia Vỹ, sao cậu lại tới đây, bị chụp được ảnh thì quản lý nhà cậu lại thêm phiền.

Từ Gia Vỹ tháo khẩu trang và kính râm xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai tinh tế:

- Tôi xuất viện lâu như vậy vẫn không có thời gian tới thăm chị, hôm nay đóng phim xong, rảnh rồi nên mang ít đồ ăn cho chị.

Tô Căng Bắc:

- Cám ơn, phiền cậu rồi.

Từ Gia Vỹ vội nói:

- Sao phiền chứ, tại tôi nên chị mới thế này, không thể chăm sóc chị tôi đã rất áy náy.

- Không sao không sao, tôi cũng sắp khỏi rồi.

- Ừm, vậy tôi yên tâm.

Từ Gia Vỹ xách mấy túi đựng hộp bánh ngọt phía sau đến bên giường cô:

- Đây là bánh ngọt lần trước tôi đi Nhật Bản đặc biệt mua về, chị nếm thử xem.

Nói rồi Từ Gia Vỹ liền mở hộp ra, bánh ngọt hình vuông nhỏ màu anh đào, mềm mềm dẻo dẻo, nhìn khiến người ta vô cùng thèm. Mắt Tô Căng Bắc sáng lên:

- Là cái này à, hồi trước có người bạn mang cho tôi, quả thực ngon lắm.

Từ Gia Vỹ vui vẻ nói:

- Chị thích là tốt rồi.

Tô Căng Bắc vừa định đưa tay lấy thì Hà Địch bỗng hiện ra phía sau Từ Gia Vỹ, nhìn cô với ánh mắt sâu xa, cô giật mình, ừm, dạo này mình mập lên mấy ký...

Từ Gia Vỹ hỏi:

- Sao không ăn?

Tô Căng Bắc ho khan, lặng lẽ rút tay về:

- Tôi vừa ăn cơm xong, bánh này để lát nữa ăn mới tốt.

- Ừ, vậy để tôi cất lại giúp cho.

Tô Căng Bắc lưu luyến nhìn theo, nghĩ bụng đợi Hà Địch đi rồi cô sẽ lên ăn một miếng.

Mấy phút sau, Hà Địch cuối cùng cũng ra khỏi phòng bệnh, Tô Căng Bắc vừa định nói là mình lại muốn ăn bánh ngọt thì Từ Gia Vỹ chợt nói:

- Căng Bắc, mấy lời bình luận trên mạng lần trước khiến chị uất ức rồi.

Tô Căng Bắc hoàn hồn:

- Lần trước, ý cậu là scandal của chúng ta?

Từ Gia Vỹ ừ:

- Có vài bình luận của fan quá mức cực đoan.

- Không sao, loại chuyện này tôi gặp nhiều rồi.

Tô Căng Bắc vỗ vỗ vai cậu ta, nói không sao cả:

- Người trong giới showbiz sao có thể không bị mắng mấy câu chứ.

Từ Gia Vỹ rũ mí mắt, rầu rĩ nói:

- Nhưng tôi không vui.

- Sao thế?

Tô Căng Bắc thấy Từ Gia Vỹ ủ rũ thì lòng lại mềm đi, khuôn mặt đẹp trai này tưởng chừng có thể bấm ra nước, cô đau lòng an ủi:

- Việc này thường thôi mà, cậu đừng suy nghĩ nhiều, thật đấy.

Từ Gia Vỹ nghe vậy ngược mắt nhìn cô, ngữ khí hơi kích động:

- Nhưng tôi không thích thấy chị bị người ta mắng, cũng không thích người khác nói không tốt về chị, còn nữa, trên mạng nói không hợp gì gì đó, họ đã không biết mà còn nói lung tung.

Tô Căng Bắc sững sờ, câu trước thì cô hiểu, nhưng câu sau là ý gì?

Không đợi cô phản ứng, Từ Gia Vỹ đột nhiên đưa tay bao lấy mu bàn tay cô:

- Căng Bắc, chị đừng lo, tôi sẽ không để người khác tùy tiện mắng chị.

- Hả?

Đầu Tô Căng Bắc như bị kẹt cửa, chưa phản ứng kịp, câu này sao nghe cứ thấy không bình thường nhỉ:

- Ý cậu là?

Mặt Từ Gia Vỹ hơi ửng đỏ:

- Tôi, tôi rất thích chị, Căng Bắc...

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa chợt vang lên tiếng lật giấy khe khẽ.

Dù âm thanh rất nhỏ vẫn khiến Tô Căng Bắc thành linh nhìn về phía cửa, âm thanh này cô vô cùng quen thuộc, Chu Thời Uẩn luôn là vừa xem gì đó vừa đi về phía cô.

Quả nhiên, ngoài khung cửa không biết từ bao giờ đã có một bóng dáng cao ngất mặc áo blouse trắng đang đứng.

Thấy Tô Căng Bắc không nhìn mình, Từ Gia Vỹ cũng quay đầu nhìn theo ánh mắt cô.

Chu Thời Uẩn khép kẹp lại tài liệu, ngược mắt nhìn hai người, ánh mắt hờ hững, mơ hồ dường như có ánh sao lóe lên, anh chỉ nhìn một cái rồi định xoay người rời đi.

- Đợi đã!

Tô Căng Bắc dùng tư thế cá chép uốn mình (1), nhảy thẳng xuống giường, sau đó nhảy lò cò về phía Chu Thời Uẩn:

- Bác sĩ Chu, chắc chắn là anh tới kiểm tra sức khỏe cho tôi nhỉ, mau vào mau vào, đừng ngại.

(1) Cá chép uốn mình: một kỹ xảo thể dục lấy từ hình tượng cá chép uốn mình khi nhảy lên mặt nước.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc không biết anh đến từ khi nào, cũng không biết anh đã nghe được những gì, nhưng bây giờ điều tương đối quan trọng chính là, cô không muốn tiếp tục đề tài của Từ Gia Vỹ.

Quả nhiên, Từ Gia Vỹ thấy bác sĩ đi vào bèn đứng dậy:

- Căng Bắc...

Tô Căng Bắc thăm thở dài, trước đây cậu ấy luôn gọi chị Căng Bắc chị Căng Bắc, hôm nay đổi cách xưng hô lâu như vậy mà cô vẫn chưa nhận ra.

- Gia Vỹ à, hôm nay cậu về trước đi ha, tôi thế này không tiện tiễn cậu, cậu ra ngoài nhớ cẩn thận, đừng để người khác nhận ra.

Từ Gia Vỹ hơi ỉu rĩ nhưng bây giờ có người ngoài, cậu cũng không tiện nói gì nữa:

- Vây, lần sau tôi lại tới thăm chị.

- Được được được, lần sau gặp lần sau gặp.

Từ Gia Vỹ đi rồi, Chu Thời Uẩn gỡ bàn tay bầu lấy cánh tay anh ra, lùi về sau hai bước:

- Tôi không phải tới kiểm tra mà là tới đưa kết quả cho cô.

Tô Căng Bắc rút lấy tờ kết quả, đặt bừa bên cạnh:

- Cái này không quan trọng, may mà anh đến.

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Sao thế?

- Anh còn hỏi em sao thế?

Tô Căng Bắc ngồi xuống bên giường:

- Ban nãy có phải anh nghe được gì rồi không?

Chu Thời Uẩn nhàn nhạt ừm một tiếng.

Tô Căng Bắc lườm anh:

- Anh nghe được mà không vào, còn định đi nữa, vị hôn thê của anh bị tỏ tình đấy.

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nhìn cô:

- Không phải cô rất thích cậu ta sao?

- Em...

Tô Căng Bắc phản ứng lại, hình như khi cô chưa biết Chu Thời Uẩn là Chu Thời Uẩn và Từ Gia Vỹ còn ở bệnh viện, cô đã thể hiện sự lưu luyến si mê một cách sâu sắc của mình dành cho Từ Gia Vỹ ngay trước mặt Chu Thời Uẩn.

Tô Căng Bắc hơi thẹn thùng, Chu Thời Uẩn lúc đó có thể xem là bị cảm một cái sừng thật to nhỉ...

Nhưng bây giờ xem ra, người ta chẳng có cảm giác gì ráo, ôi cảm giác thất bại dữ dội!

- Căng Bắc, Từ Gia Vỹ đi rồi?

Hà Địch đi vào, thấy Chu Thời Uẩn đứng đây thì hơi ngẩn người:

- Bác sĩ Chu, anh cũng ở đây à?

Chu Thời Uẩn gật đầu với cô ấy rồi xoay người ra cửa.

Hà Địch nhìn bóng lưng anh, quay đầu hỏi Tô Căng Bắc:

- Từ Gia Vỹ nói gì với em vậy?

Tô Căng Bắc híp mắt, đánh mạnh vào gối:

- Chu Thời Uẩn, xem như anh lợi hại.

- Hả? Bác sĩ Chu lại làm sao?

- Không có gì.

Tô Căng Bắc không vui nói.

Hà Địch ngồi bên cạnh cô, lấy bánh ngọt kia qua, cầm một cái lên ăn:

- Từ Gia Vỹ có tâm, sao cậu ta biết em thích ăn mấy thứ này?

Tô Căng Bắc nhìn những món bánh ngọt kia, chợt nhớ tới ban nãy Từ Gia Vỹ muốn nói lại thôi:

- Hà Địch, Từ Gia Vỹ vừa nói thích em.

- Phụt... khụ khụ khụ!

Hà Địch sắc hồi lâu mới khó có thể tin mà hỏi:

- Cái gì? Cậu ta thích em?

- Chị kinh ngạc như vậy làm gì – Tô Căng Bắc ghét bỏ nói – Lẽ nào chị cảm thấy mọi người đều mắt kém như Chu Thời Uẩn à?

- Không phải, sao đột nhiên cậu ta nói như vậy, loại tin tức này không đùa được đâu.

- Chị yên tâm, không ai biết cả, em sẽ nói rõ với cậu ấy.

Hà Địch lắc đầu bất đắc dĩ:

- Em đó, sau này không có chuyện gì thì bớt cười đầy yêu khí với người khác đi, tiểu nam sinh vừa vào showbiz mới nổi tiếng như Từ Gia Vỹ bị em câu dẫn là rất bình thường. Có điều em yên tâm, quản lý của cậu ta sẽ không để cậu ta làm loại chuyện phá hủy con đường nổi tiếng như vậy. Đương nhiên, dần dần chính cậu ta cũng hiểu, em không phải là đối tượng tốt đẹp gì.

Khóe miệng Tô Căng Bắc giật giật:

- Yêu khí? Câu dẫn? Không phải đối tượng tốt đẹp? Hà Địch nữ sĩ, chị đúng là quản lý của em sao?

Hà Địch nhướn mày với cô:

- Được rồi được rồi, chị đùa mà, ngoại trừ quá mê trai đẹp ra thì em là một thanh niên năm tốt mẫu mực.

- Đệch, cút cút cút.

Hà Địch vui vẻ, kỳ thực cô nói cũng không sai, Tô Căng Bắc trông có vẻ diêm dúa lăng lơ nhưng thực tế bị người nhà quản rất chặt, do từ nhỏ đến lớn đã tồn tại một vị hôn phu như vậy nên ngay cả cơ hội để cô lén lút quen bạn trai cũng không có. Thế là, giai đoạn bình thường đùa giỡn con trai của Tô Căng Bắc đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Chẳng qua lần này, người cô muốn chòng ghẹo danh chính ngôn thuận là của cô, hẳn không ai tới quấy rầy, nhưng... Hà Địch hy vọng lần này không phải là do cảm giác mới mẻ của Tô Căng Bắc quấy phá.

Cái chân bị thương của Tô Căng Bắc gần như khỏi rồi, theo lý mà nói, cô đã có thể xuất viện về nhà nhưng vị đại minh tinh này hình như thích phòng bệnh này hay sao ấy, cứ nói muốn ở thêm mấy ngày.

- Bác sĩ Tiêu, có bệnh nhân à?

Tô Căng Bắc thân thiết chào hỏi Tiêu Viễn Tống đi ngang qua phòng bệnh của mình, Tiêu Viễn Tống gật đầu, lịch sự hỏi:

- Thương thế của cô Tô sao rồi?

- Gần như khỏe rồi.

- Vậy thì tốt.

- Ôi đúng rồi bác sĩ Tiêu, anh có thấy Chu Thời Uẩn không?

Gương mặt Tiêu Viễn Tống đầy ắp ý cười:

- Tôi phát hiện, câu mà cô Tô hỏi tôi nhiều nhất chính là Thời Uẩn đang ở đâu.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Thật à?

- Thật, xem ra cô Tô rất thích Thời Uẩn.

- Bị anh nhìn ra rồi, tôi ấy mà, thực sự rất thích anh ấy.

Tô Căng Bắc nói mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Viễn Tống ngẩn người, thực không ngờ cô lại坦然 nhiên như vậy:

- Con người Thời Uẩn khá nhạt nhẽo, cô Tô nếu thực sự thích thì phải chịu chút khổ rồi.

Tô Căng Bắc nhún nhún vai không sao cả:

- Không sao, mặc kệ anh ấy nhạt nhẽo hay không, dù sao...

Cô kịp thời thắng xe lại, trong lòng lặng lẽ bổ sung cho hoàn chỉnh câu, dù sao đều là của tôi.

- Khụ khụ, vậy anh biết bây giờ anh ấy ở đâu không?

Tiêu Viễn Tống nói:

- Vừa thấy ở hành lang bên kia.

- Cám ơn bác sĩ Tiêu.

Nói rồi, Tô Căng Bắc chống gậy khập khiễng đi theo hướng Tiêu Viễn Tổng chỉ.

Tiêu Viễn Tổng nhìn bóng lưng yếu điệu ấy, cười than:

- Thời Uẩn gặp phải một kình địch rồi.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Xuất Viện

Tô Căng Bắc đeo khẩu trang, chống gậy đi về chỗ Tiêu Viễn Tống nói, nhưng cô chống gậy dạo qua dạo lại gần đó thật lâu cũng không thấy bóng Chu Thời Uẩn.

Ngay lúc cô từ bỏ ý định, chuẩn bị về phòng thì một bé gái khoảng sáu bảy tuổi vừa chạy vừa kêu với một góc ngoặt:

- Anh Thời Uẩn, hôm nay Văn Văn rất ngoan, mẹ thưởng cho một que kẹo mút, anh Thời Uẩn xem nè.

Giọng nói trong trẻo non nớt của trẻ con vô cùng rõ ràng trên hành lang vắng vẻ, Tô Căng Bắc đi đến góc ngoặt, nhìn theo hướng cô bé.

Ánh nắng trưa chiếu thẳng vào, xuyên qua lá cây loang lổ mảng xanh mảng vàng bên cạnh, rơi xuống hai người một cao một thấp.

Cô bé hồn nhiên đáng yêu, cầm que kẹo màu hồng, cố gắng giơ đến trước mặt người đàn ông. Nhưng, chiều cao của cô bé có hạn.

Ngay lúc cô bé mới muốn buông tay thì Tô Căng Bắc thấy người đàn ông mặc áo blouse trắng ngồi xổm xuống, đưa tay nhận lấy que kẹo của cô bé, gương mặt luôn đậm nhạt hiện ra ý cười, khóe môi cong cong, càng lộ vẻ dịu dàng.

Tô Căng Bắc ngẩn người, cô trước giờ chưa từng thấy anh cười. Khoảnh khắc ấy, gương mặt anh trong trẻo mà rạng rỡ.

Tô Căng Bắc không biết hình dung cảm giác lúc này của mình thế nào, trong lòng vừa mềm mại vừa kinh ngạc lại vừa rung động. Hóa ra một người không hay cười, khi cười lên lại đẹp đến vậy.

- Anh Thời Uẩn, chị kia luôn nhìn anh kìa.

Cô bé không biết đã xoay người lại lúc nào, chỉ vào Tô Căng Bắc mà nói.

Tô Căng Bắc chột hoàn hồn:

- Khụ khụ, em chỉ là tùy tiện đi dạo thì gặp phải anh, trùng hợp ha.

Chu Thời Uẩn đứng dậy, gương mặt lại khôi phục vẻ lãnh đạm, anh nói với cô bé kia:

- Bớt ăn kẹo lại, sâu răng đấy.

Cô bé chu mỏ:

- Vậy em chỉ ăn lần này thôi, được không?

Chu Thời Uẩn dường như thật sự nghiêm túc suy nghĩ:

- Tùy em.

Cô bé nở nụ cười:

- Em bảo đảm chỉ ăn lần này, lần sau rất lâu rất lâu nữa mới ăn.

Chu Thời Uẩn khẽ gật đầu.

Tô Căng Bắc mỉm cười, nói sao nhỉ, trước đây cô luôn cảm thấy Chu Thời Uẩn cho cảm giác như thế ngoại cao nhân, không cười không giận, tựa như không hề có tình cảm. Nhưng sau nụ cười ban nãy, cô mới nhận ra

anh cũng là một con người, hơn nữa còn là một người y thuật rất tốt, rất quan tâm đến bệnh nhân.

Cô bé đột nhiên nói:

- Anh Thời Uẩn, chị kia vẫn đang nhìn anh kìa.

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc. Cô cau mày, chống gậy đi tới:

- Em gái nhỏ à, anh ấy đẹp trai nên người khác nhìn cũng rất bình thường.

Cô bé mở to mắt, rất tán thành gật đầu:

- Anh Thời Uẩn là người đẹp nhất em từng gặp, đẹp hơn cả ngôi sao trên ti vi nữa.

Tô Căng Bắc xoa đầu cô bé:

- Chị cũng thấy vậy.

Cô bé cười đắc ý:

- Cho nên hôm qua em đã nói với mẹ, Văn Văn muốn gả cho anh Thời Uẩn, mẹ còn cười rất vui đấy.

Tô Căng Bắc lão đảo, suýt đứng không vững, cô nheo mắt:

- Em gái nhỏ, em nói gì?

Cô bé chớp chớp mắt, cảm thấy ánh mắt chị gái này hơi đáng sợ nhưng vẫn kiên trì nói:

- Em nói, em muốn gả cho anh Thời Uẩn...

Nói xong, cô bé cảm thấy ánh mắt của chị gái xa lạ càng đáng sợ hơn, sau đó cô bé nghe chị ấy nói:

- Em gái nhỏ à, không được.

Vẻ mặt cô bé ngây thơ:

- Tại sao không được ạ?

Tô Căng Bắc cong môi, ánh mắt quyến rũ:

- Bởi vì anh Thời Uẩn là của chị nhé.

Cô bé bĩu môi:

- Không phải đâu.

- Sao không phải, em hỏi anh ấy thử xem.

Tô Căng Bắc đưa tay kéo người nào đó thờ ơ không quan tâm lại:

- Anh Thời Uẩn à, anh nói xem, anh sẽ kết hôn với người nào khác ngoài em sao?

Cô bé tha thiết chờ mong nhìn Chu Thời Uẩn.

Anh khựng lại, nhìn nụ cười xinh đẹp của Tô Căng Bắc, trầm mặc hai giây mới nói:

- Cô an tĩnh lại chút, tôi sẽ không cưới người khác.

Cô bé sững sờ hồi lâu, từ từ phản ứng được ý của anh Thời Uẩn, sau đó:

- Hu hu hu hu... Òa!

Cô bé khóc lớn chạy đi, kẹo que màu hồng vô cùng đáng thương bị bỏ quên trên nền đất.

Tô Căng Bắc há miệng, vội vã gọi với theo bóng lưng bé nhỏ kia:

- Này này, Văn Văn? Văn Văn! Đừng khóc mà, chị mua kẹo cho em nha, em quên anh Thời Uẩn đi là được...

Tiếc là bóng dáng bé nhỏ kia không nghe khuyên bảo, vẫn chạy đi mất. Tô Căng Bắc mím môi bất đắc dĩ, nghiêng đầu nhìn người nào đó thờ ơ vô cảm:

- Nè, sao anh lại bắt nạt con nít hả?

Chu Thời Uẩn ung dung phản bác:

- Là cô bắt nạt con nít.

- Em bắt nạt con nít hồi nào?

Tô Căng Bắc vuốt mái tóc dài trên vai, sóng mắt đong đưa lấp lánh, cô mỉm cười nói:

- Là anh, anh nói anh hết lòng hết dạ với em mới làm tổn thương trái tim cô bé.

Chu Thời Uẩn nhìn vào mắt cô, chốc lát sau lại không tự nhiên dời đi, ánh mắt cô gái này luôn khiến anh cảm thấy là lạ.

- Không phải hết lòng hết dạ, điều tôi nói là hiện thực mà thôi.

Chu Thời Uẩn dứt lời liền nhấc chân rời đi.

Tô Căng Bắc bất ngờ không kịp chuẩn bị, vội vã chống gậy:

- Này này này, đợi em với, Chu Thời Uẩn, em là bệnh nhân của anh!

- Cô có thể từ từ đi.
- Anh đỡ em.
- Cô có gậy.
- Gậy cũng có thể té mà, đỡ em.
- Nếu biết thế thì cô không nên ra ngoài.
- ...

Dần dần, chân Tô Căng Bắc đã hoàn toàn khỏi, vì công việc, cô cuối cùng cũng không thể không xuất viện.

Hà Địch vừa thu dọn đồ đạc cho cô vừa nói với cô về lịch trình:

- Tuần này nhất định phải đẩy nhanh tiến độ quay mấy kỳ “chủ nhật”, kế đó tháng sau chuẩn bị vào đoàn phim.

Tô Căng Bắc:

- Tháng sau? Tháng sau vào đoàn phim?
- Phải, phim điện ảnh của đạo diễn Trương đã quyết định ngày rồi.
- Được thôi.

Tô Căng Bắc mang giày vào, nói rồi bước ra ngoài.

- Ôi! Em đi đâu thế?

Tô Căng Bắc ngoái đầu lại, cười:

- Trước khi đi phải đến xem bác sĩ Chu nhà em chứ.

Hà Địch ngân người:

- ...Nh, nhà em?

“Cốc cốc cốc.”

- Vào đi.

Tô Căng Bắc đẩy cửa vào, biếng nhác hô:

- Chu Thời Uẩn.

Anh ngẩng đầu, chưa trả lời cô, ánh mắt rơi trên đôi giày cao gót màu đen 10 cm dưới chân cô.

Chân Tô Căng Bắc vốn thon dài thẳng tắp, sau khi mang giày cao gót có thể khiến người ta, đặc biệt là phái nam, máu huyết tuôn trào. Cô chú ý tới tầm mắt của anh, tức thì gập chân tạo dáng:

- Đẹp không?

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Ai cho cô mang giày cao gót?

- Hả?

Tô Căng Bắc sững sờ, tư duy của người này không giống người bình thường:

- Sao?

- Chân tuy khỏi nhưng chưa khỏi đến mức cho cô làm vậy.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn nặng nề, cuối cùng trầm giọng phun ra hai chữ:

- Cười ra.

Tô Căng Bắc sững sờ, khúc khích cười ra tiếng:

- Bác sĩ Chu, cười ở đây không hay đâu nhỉ.

Cô nhấn mạnh chữ “cười” khiến người nghe vô cùng mờ ám.

Chu Thời Uẩn hơi thay đổi sắc mặt, không muốn để ý tới cô nữa.

Tô Căng Bắc không hề để bụng, điệu đà đi đến bên cạnh anh, hơi cúi người nói:

- Hôm nay em tới là để nói cho anh biết, em sắp xuất viện rồi.

- Ờ, biết.

- Em tới tạm biệt anh, tiện thể, xin số điện thoại anh.

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Làm gì?

- Đương nhiên là sợ có tác dụng phụ gì thì liên hệ anh chứ sao.

Chu Thời Uẩn không hề lung lay:

- Không có đâu, cô yên tâm.

Tô Căng Bắc sớm biết anh sẽ nói như vậy, bèn rất tùy tiện khoác một tay lên vai anh:

- Này, em không phải dùng thân phận một bệnh nhân đến xin số đâu nhé, mà là dùng thân phận vị hôn thê, vợ chưa cưới đấy anh hiểu không?

Chu Thời Uẩn quả nhiên có chút phản ứng. Trong lòng Tô Căng Bắc hơi đặc ý, người của Chu gia để đô quả nhiên rất xem trọng lời hứa và thân phận, bây giờ Chu Thời Uẩn trông có vẻ không mấy thích cô, nhưng với sự thực rằng cô là vị hôn thê, anh vẫn rất để tâm.

Tô Căng Bắc bổ sung:

- Có điều em cũng không nhất định phải hỏi anh, hỏi người nhà của anh chẳng qua chỉ mấy phút đồng hồ thôi là có số ngay, nói không chừng họ còn rất vui vẻ vì cuối cùng em cũng thấy hứng thú với anh đấy.

Chu Thời Uẩn ờm một tiếng:

- Tôi có số của cô.

- Hả?

Lần này đến lượt Tô Căng Bắc bất ngờ:

- Anh có số của em? Em có cho anh sao?

- Mẹ cô cho.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Vậy anh gọi cho em, em lưu số của anh.

- Lần sau.

Tô Căng Bắc không tin, cô đi rồi, anh còn gọi cho cô chắc? Nếu dễ dàng như vậy, hai mươi năm qua, họ đã gặp nhau rồi.

- Chu Thời Uẩn, anh đừng gạt em.

Tô Căng Bắc không hề khách sáo dựa vào bàn làm việc của anh, nghiêng đầu nhìn anh, vài sợi tóc nâu nhạt đung đưa theo gió trước mặt

anh. Mắt Chu Thời Uẩn hơi nheo lại, cuối cùng lấy di động của mình ra, về mặt bình thân giao vào tay cô.

Khóe môi Tô Căng Bắc cong lên:

- Vậy mới đúng chứ.

Cô hài lòng cầm điện thoại gọi cho mình. Kỳ thực cô cũng có thể đoán được, Chu Thời Uẩn đưa điện thoại cho mình đại khái vì thời gian qua tiếp xúc chung, anh có hơi hiểu cô. Anh không đưa, cô sẽ nghĩ cách lấy cho bằng được, nhưng trước khi có, cô sẽ quấy rầy anh rất lâu.

Suy nghĩ của Chu Thời Uẩn rất đơn giản, lãng phí thời gian như vậy, không bằng trực tiếp rõ ràng.

Sau khi có được số điện thoại, Tô Căng Bắc vốn còn muốn trêu bác sĩ Chu nhà cô thêm nhưng Hà Địch gọi điện thoại tới bảo cô nhanh chóng xuất phát, hết cách, cô đành phải lưu luyến rời khỏi văn phòng anh.

Tô Căng Bắc đi không lâu, điện thoại Chu Thời Uẩn liền hiển thị có tin nhắn.

Anh mở ra xem, bên trong là một câu rất “Tô Căng Bắc”: Anh Thời Uẩn, chờ em về tìm anh nha ~~ Chu Thời Uẩn mím môi, dùng giọng điệu bác sĩ dặn dò bệnh nhân: Thời gian này đừng mang giày cao gót.

Tô Căng Bắc: Lời anh Thời Uẩn nói, em sẽ cố gắng nghe theo.

Chu Thời Uẩn nhìn, ấn nút khóa màn hình.

Điện thoại im lặng chưa lâu, mấy phút sau lại hiển thị có cuộc gọi đến. Nhưng lần này không phải Tô Căng Bắc mà là chủ nhân Chu gia hiện tại – Chu Chính Hiến.

- A lô.

- Thời Uẩn, ở bệnh viện?

Chu Thời Uẩn ừ.

Giọng nói bên kia điện thoại vừa trầm thấp vừa ôn hòa:

- Tết năm nay nhớ về nhà đấy, đừng có ra nước ngoài như năm ngoái.

Chu Thời Uẩn không đáp lời ngay.

- Sao hả, lại không về à?

Đối phương vờ tức giận:

- Dạo này anh không khỏe lắm, em về xem thử.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn hiện lên ý cười hiếm thấy, trong nhà có bác sĩ riêng, đâu cần anh ra tay, nhưng anh không vạch trần, chỉ nói:

- Em biết rồi, anh.

- Đúng rồi, cũng dẫn Tô đại tiểu thư về nhé.

Chu Thời Uẩn hơi khựng lại:

- Có cần không?

- Anh nghe nói hai đứa ở chung rất tốt, Thời Uẩn, kết hôn là chuyện sớm muộn, nếu hai đứa hài lòng lẫn nhau thì Tết năm nay dẫn về cho bà nội xem, tiện thể, cũng cho anh xem.

Lời tác giả:Haiz... hai người lớn bắt nạt một đứa trẻ (mặc niệm cho cô bé Văn Văn, dù sao gặp phải tình địch quá lợi hại)

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Về Nhà

Chu Thời Uẩn cúp điện thoại, nhìn bệnh án ngân người thật lâu.

Từ khi ra đời, Tô Căng Bắc đã xuất hiện xuyên suốt cuộc đời anh, lúc ông nội còn sống, ông thường bế anh ngồi lên đùi mà nói rằng cô nhóc Tô kia thế này thế nọ, hơn nữa còn thường lấy ảnh của cô cho anh xem.

Sau đó, ông qua đời. Nhưng cái tên Tô Căng Bắc vẫn thường xuất hiện trong cuộc sống của anh, người nhà dường như rất thích nhắc tới cô gái ấy.

Chu Thời Uẩn luôn biết cô gái tên Tô Căng Bắc ấy rất xinh đẹp, không, phải nói là kinh diễm. Từ nhỏ đến bây giờ, ngoại hình cô càng lúc càng xuất chúng, càng lúc càng thu hút sự chú ý của người khác. Sau đó, cô xuất hiện trong tầm mắt công chúng, trên sân khấu cô tự nhiên thoải mái, to gan táo bạo... cuộc sống của cô rất đặc sắc.

Người nhà không phải chưa từng tạo cơ hội cho hai người gặp mặt, nhưng cứ hễ sắp xếp xong rồi thì hoặc là anh không xuất hiện hoặc là cô trốn mất. Sau đó Chu Thời Uẩn biết, cô gái tên Tô Căng Bắc ấy rất không thích cuộc hôn nhân được sắp đặt sẵn này, cô ấy như con chim hoàng yến sổ lồng, không muốn bị giam cầm nữa.

Có điều cũng không sao, kỳ thực anh không để ý lắm, anh đã quen với nếp sống của mình, quen với việc không giao lưu cùng người khác, nếu sớm có thêm một người ở bên cạnh, hẳn là sẽ rất phiền phức.

Nhưng có những việc rồi cũng sẽ phải đến.

Chu Thời Uẩn nghĩ, Chu gia làm theo lời thầy bói hơn trăm năm nay có lẽ đúng, sợi dây giữa anh và Tô Căng Bắc luôn dính chặt lấy nhau, dù anh có không quan tâm thế nào đi nữa thì vào một thời điểm đặc biệt ở một nơi đặc biệt, họ vẫn gặp nhau.

Chu Thời Uẩn khép kẹp tài liệu lại, đưa tay xoa trán. Trong khoảnh khắc, trước mắt anh dường như xuất hiện bóng người kia, da trắng hơn tuyết, môi đỏ như đào, sức quyến rũ toát ra từ xương tủy...

Trước đây, một tuần chỉ cần quay một kỳ “chủ nhật” nhưng tuần này phải quay ba kỳ. Khách mời kỳ cuối cùng là ngôi sao kungfu, thần tượng của cô bạn thân Tiết Ảnh, sau khi quay xong, Tô Căng Bắc theo ông ấy xin chữ ký.

Cô giơ giơ chữ ký trong tay:

- Thầy Bành, cảm ơn thầy, bạn của em rất thích thầy.

Bành Tử Kiệt mỉm cười:

- Vinh hạnh của tôi.

Tô Căng Bắc:

- Lần sau mời thầy Bành ăn bữa cơm, hôm nay thực sự không tiện, có chút việc riêng.

- Nói gì thế, muốn mời cũng là tôi mời, sao có đạo lý để đại mỹ nữ mời được.

Ngoại hình Bành Tử Kiệt rất manly, không thuộc gu Tô Căng Bắc nhưng cô rất ngưỡng mộ tính cách của ông, mặc dù ông đã nổi tiếng đến tận Hollywood nhưng chưa bao giờ thấy ông ra vẻ siêu sao.

Tô Căng Bắc trên sân khấu rất táo bạo, ngay cả Bành Tử Kiệt cũng dám sàm sỡ, đương nhiên, sờ sờ cơ bụng gì đó đều là do show yêu cầu. Về cá nhân, cô rất kính trọng tiền bối như Bành Tử Kiệt.

- Đúng rồi Căng Bắc, dạo này em có liên lạc với Gia Vỹ không?

Tô Căng Bắc sững sốt, chợt nhớ ra quan hệ giữa Từ Gia Vỹ và Bành Tử Kiệt hình như rất tốt.

- Em mới xuất viện không lâu, không có liên lạc.

Bành Tử Kiệt gật đầu:

- Gia Vỹ đóng phim có lẽ cũng không có thời gian rảnh, chẳng qua là tôi nghe cậu ấy nhắc tới tên em không ít.

Tô Căng Bắc che miệng cười, thản nhiên nói:

- Gia Vỹ là người rất đáng yêu, sau chuyện tai nạn giao thông lần trước, tụi em cũng thành bạn tốt.

Ánh mắt Bành Tử Kiệt mang thâm ý:

- Ồ? Nhưng cậu ấy không chỉ muốn xem em là bạn tốt đâu.

Mắt Tô Căng Bắc hơi lóe lên:

- Thầy Bành nói rất đúng, có lẽ cậu ấy trực tiếp xem em thành chị gái rồi, em có một em trai cũng giống cậu ấy vậy, tính tình rất đáng yêu.

Haiz, tiêu thịt tươi í mà, bây giờ ngắm nhiều cũng có chuyện.

Bành Tử Kiệt nghe Tô Căng Bắc nói vậy thì hơi nhướn mày, chị em? Gia Vỹ không nghĩ vậy đâu. Có điều trong giới này, có những lời vẫn là đừng nói lung tung thì hơn, Bành Tử Kiệt cười cười:

- Như thế cũng rất tốt.

Cuối năm sắp tới, Triệu Tuyết Nhan gọi mấy cú điện thoại giục Tô Căng Bắc về nhà. Sau đó có lẽ cảm thấy bà gọi không xi nhê gì cô, bèn giục cu cậu nhỏ nhất của Tô gia – Tô Gia Nam lên tiếng.

Tô Gia Nam là em họ Tô Căng Bắc, người nhà đều biết cô vô cùng cưng chiều cậu em này. Bây giờ Tô Gia Nam gọi điện thoại nói nhớ cô, muốn cô về Tô trạch, cô không về không được rồi.

Thế là trước giao thừa một tuần, Tô Căng Bắc về Tô trạch.

Tô trạch bây giờ có Tô lão gia, Tô đại thiếu gia và gia đình của chú ba Tô Căng Bắc ở, gia đình chú ba quanh năm sống ở nước ngoài, gần đây về nước mới ở lại nơi này, còn cha mẹ Tô Căng Bắc có nhà riêng bên ngoài, chỉ trở về vào dịp chủ nhật hoặc lễ tết.

Tô Căng Bắc vừa vào cửa, Tô Gia Nam liền chạy tới, vô cùng thân thiết kéo tay cô:

- Chị, chị về rồi, em về nước sắp một tuần mới thấy chị.

Tô Căng Bắc xoa đầu cậu nhóc:

- Sức khỏe thế nào?

Tô Gia Nam cười:

- Rất tốt.

- Vậy thì tốt, ông nội đâu?

- Ở thư phòng.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Dì Trần, đưa hành lý đến phòng giúp con.

- Dạ, thưa tiểu thư.

Người giúp việc trong nhà tiến lên cầm hành lý giúp cô. Tô Căng Bắc không dừng lại lâu, trực tiếp đến gõ cửa thư phòng.

Thăm hỏi Tô lão gia xong, Tô Căng Bắc bước ra. Tô Gia Nam:

- Chị, chú thím hai hôm nay có về không?

- Họ bận lắm, ngày mai sẽ tới.

Tô Căng Bắc vươn vai, vừa bước lên cầu thang vừa nói:

- Cũng tốt, đỡ cho chị đã bay cả ngày mà còn phải nghe lái nhải.

- Vậy chị vất vả rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi.

- Ngoan.

Tô Căng Bắc vân vê khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu em:

- Mai chị dẫn em ra ngoài chơi.

Tô Gia Nam cong cong hàng mi:

- Đừng, theo chị ra ngoài chơi không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, chị quên chuyện năm ngoái bị cả đám người vây ở công quảng trường à.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Nhóc con, đó là chị đây quá nổi tiếng.

Lời vừa dứt, ở cầu thang vang lên tiếng bước chân, tiếp theo, ở đầu cầu thang xuất hiện một dáng người màu đen khôi ngô tuấn tú. Tô Căng

Bắc nghiêm mặt lại, kêu:

- Anh cả.

Tô Hiến Ngôn nhìn cô, khẽ gật đầu chào hỏi:

- Về rồi à?

- Dạ, hôm nay anh cả cũng ở nhà?

- Lấy ít đồ.

- Ừm.

Trò chuyện rất đơn giản, Tô Hiến Ngôn không dừng lại lâu, rẽ vào một hành lang khác về phòng mình.

Tô Căng Bắc nhún nhún vai, đã quen thuộc với phản ứng lạnh nhạt của người anh họ này từ lâu. Cô chợt nhớ tới Chu Thời Uẩn, hai người họ đều lãnh đạm, đều có dáng vẻ như thoát khỏi bụi trần.

Nhưng hai người họ cũng khác nhau rất lớn, sự lãnh đạm của Tô Hiến Ngôn mang theo cảm giác rét buốt, ẩn chứa sát cơ khiến người khác không dám tùy tiện đến gần, là sau này mới có. Còn sự lãnh đạm của Chu Thời Uẩn hoàn toàn là tự nhiên, không nhắm vào người hay việc nào, chỉ là thói quen như vậy, bẩm sinh sẵn có.

Cho nên, Tô Căng Bắc sẽ không đến gần Tô Hiến Ngôn nhưng lại dám “động thổ” trên người Chu Thời Uẩn, cô biết, Chu Thời Uẩn sẽ không làm hại cô, chỉ vì anh vốn là như vậy.

Tô Gia Nam khó hiểu:

- Chị, chị cười vui vẻ như thế làm gì?

Tô Căng Bắc sờ mặt, cô cười rất vui vẻ hỏi nào?

Cô gõ đầu Tô Gia Nam:

- Nói gì đó, về phòng.

Tô Căng Bắc dứt lời bèn lấy di động ra, dạo này bạn quá quên gọi điện thoại quấy rối Chu Thời Uẩn.

Sau khi về phòng, cô uể oải nằm vật xuống giường. Cô giờ điện thoại lên, biên tập ra vài câu nhưng nghĩ lại những thứ bình thường thì Chu Thời Uẩn sẽ không hồi âm, bèn viết ra những câu mà Chu Thời Uẩn có khả năng hồi âm nhất.

“Chu Thời Uẩn, bụng em đau dữ lắm, anh nói xem em bị làm sao?”

Một phút sau, quả nhiên anh trả lời tin nhắn, chỉ là một câu lạnh tanh và rất đơn giản: “Vị trí nào?”

Tô Căng Bắc cười lúm đồng tiền như hoa, nói dối: “Bên phải, em có thể bị bệnh gì?”

“Phía dưới bên phải rất đau có lẽ là ruột thừa nhưng cũng không loại trừ nguyên nhân khác, đến bệnh viện đi.”

Tô Căng Bắc nằm nhoài trên giường: “Ui da, em đột nhiên phát hiện bên trái cũng rất đau, tiêu rồi tiêu rồi, khắp bụng em đều đau, không phải em bị bệnh gì nặng lắm chứ?”

Lần này Chu Thời Uẩn thật lâu không trả lời tin nhắn, Tô Căng Bắc đợi lâu quá, lại nhắn cho anh một tin: “Bác sĩ Chu, đau bụng, đợi trị liệu.”

Thật lâu bên kia mới trả về hai chữ: “Bệnh viện.”

Tô Căng Bắc khẽ cười ra tiếng, thay đổi tư thế nằm trên giường, hai cái chân vừa dài vừa trắng xoay lên trần nhà làm động tác đạp xe đạp.

“Em thích bác sĩ Chu chữa cho em hơn, không muốn đi bệnh viện.”

“Oh.”

Chỉ một chữ oh?

Tô Căng Bắc hừ hừ, cuối cùng gọi điện thoại trực tiếp cho anh, sau khi điện thoại thông, cô giả vờ suy yếu hỏi:

- Chu Thời Uẩn, vợ tương lai của anh sắp đau chết rồi mà thái độ của anh như vậy đấy.

Bên Chu Thời Uẩn có tiếng lật trang giấy sột soạt:

- Nghe giọng cô cũng không có việc gì lớn.

- Giọng suy yếu thế này mà anh nói không có việc gì lớn? Lớn quá đi ấy chứ.

Ngữ điệu Chu Thời Uẩn nhàn nhạt:

- Nếu vậy thì thay vì lãng phí thời gian ở đây buôn điện thoại, cô nên gọi 120 cấp cứu.

- Vô dụng thôi.

Tô Căng Bắc thềm bĩu môi, cố sức giảm thấp âm lượng:

- Kỳ thực em là nhớ anh nhớ tới mức đau bụng, trừ anh ra, bác sĩ khác không chữa được.

Đầu kia điện thoại, Chu Thời Uẩn mím môi, anh có thể tưởng tượng được dáng vẻ lưu manh và xảo quyệt của Tô Căng Bắc lúc nói câu này.

- Tô Căng Bắc.

- A?

- Ngày mai tôi sẽ đến Tô gia.

Ý cười của Tô Căng Bắc hơi khựng lại, cô hoàn toàn không phản ứng được Chu Thời Uẩn đột nhiên nói chuyện này:

- Cái gì?

- Chuyển bay tám giờ tối mai, cô và tôi cùng đi Bắc Kinh.

- Gì gì?

Tô Căng Bắc ngồi bật dậy trên giường:

- Chuyển bay gì, Bắc Kinh gì, em và anh?

Chu Thời Uẩn vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản:

- Ủ, sẽ nói với người nhà cô một tiếng.

Tô Căng Bắc:

- Khoan đã, tại sao tôi phải theo anh đến Bắc Kinh?

- Ủm...

Chu Thời Uẩn đổi bên tai nghe điện thoại, nhàn nhạt nói:

- Không phải cô nói nhớ tôi đến đau bụng ư, như vậy, gặp nhau không phải tốt rồi sao.

Tô Căng Bắc:

-...

Đậu xanh, Chu Thời Uẩn đây là đang học cô nói đùa à?

Tô Căng Bắc không ngờ đột nhiên anh nói muốn dẫn cô về Chu gia. Đạo này cô rất thích anh là không sai nhưng cô cảm thấy mình vẫn chưa quyến rũ được anh mà? Sao người ta lại muốn dẫn mình về nhà...

Mới bắt đầu, đầu óc Tô Căng Bắc mờ mịt nhưng sau đó cẩn thận suy nghĩ thì cũng hiểu ra. Cô nằm viện nhiều ngày mà mẹ cô không hề tới quấy rầy, rõ ràng có ý giao cô cho Chu Thời Uẩn, chắc là mẹ cô nghĩ hai người họ thật đến với nhau.

Mẹ cô nghĩ vậy thì người bên Chu gia chắc chắn cũng nghĩ vậy, Chu Thời Uẩn nói muốn dẫn cô về đoán chừng là ý của trường bối bên kia.

Tô Căng Bắc đứng dậy mở tủ quần áo, lại là như vậy...

Ngày mai mặc gì tốt đây?

Tô Căng Bắc chăm chú nghiêm túc chọn quần áo không phát hiện, ý nghĩ từ nhỏ đến lớn không thích đi Chu gia của mình lần này hình như đã tan thành mây khói.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chu Gia

Tất cả thông tin của Tô Căng Bắc liên quan tới Chu gia để đô đều đến từ Triệu Tuyết Nhan. Triệu Tuyết Nhan từng nói với cô, Chu gia kế thừa gia nghiệp trăm năm, bất kể là thương nghiệp hay chính trị, đời nào cũng có những tích lũy vinh quang thâm hậu.

Thế gia đại tộc hiện nay không ai là không biết Chu gia, nhưng người đời chỉ biết về tầng cạ của Chu gia, thế lực họ rắc rối phức tạp, không phải người bình thường có thể hiểu thấu. Nếu không phải đời trước Chu lão gia và Tô lão gia có giao tình sinh tử trên chiến trường thì hai nhà Chu Tô một nam một bắc vốn không thể cùng xuất hiện.

Triệu Tuyết Nhan nói với Tô Căng Bắc là Chu lão gia hồi trẻ đã cứu ông nội cô một mạng, lúc đó ông nội cô đùa rằng muốn gả con gái mình cho con trai ông ấy để báo ân. Vốn chỉ là lời nói đùa nhưng Chu lão gia lại tưởng thật, hai huynh đệ tình cảm tốt, việc làm thân càng thêm thân như thế quả thực không tồi.

Nhưng Chu gia là gia tộc cực kỳ truyền thống, kết hôn rất nhiều quy củ, những thứ mà tổ tiên truyền lại đều không dễ dàng thay đổi. Con cháu dòng chính của Chu gia kết hôn đều do thầy bói phối hợp ngày sinh tháng đẻ, tính ra duyên phận nhân quả, người không hợp, tuyệt đối không được rước về.

Thật không may, lúc đó Tô lão gia không sinh con gái mà tiểu thư bên Chu gia và thiếu gia bên Tô gia không một ai hợp ngày sinh tháng đẻ, lẽ ra việc này như vậy là thôi, nhưng Chu lão gia lại không từ bỏ.

Nhiều năm sau, Chu lão gia thử ngày sinh tháng đẻ của cháu trai cháu gái, không ngờ vừa thử liền trúng ngay. Cháu gái Tô gia – Tô Căng Bắc cùng với cháu trai thứ hai nhà ông – Chu Thời Uẩn rất hợp, hơn nữa ý của quẻ cho thấy: vợ chồng hài hòa, bên nhau dài lâu.

Bởi vì một quẻ ấy mà Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn cứ thế gắn vào nhau. Nhiều năm sau, hai nhà Tô Chu luôn đối xử nhau như thông gia, mặc dù hai nhân vật chính dường như đều đứng ngoài cuộc.

Thế gia đại tộc luôn chọn đối tượng kết hôn môn đăng hộ đối cho con cháu, rất nhiều lúc, chuyện kết hôn không do người trong cuộc làm chủ, trên thế giới này, quyền thế và tài sản có thể khiến người ta làm rất nhiều chuyện miễn cưỡng. Tô Căng Bắc luôn biết đạo lý ấy, nhưng biết thì biết, không có nghĩa là cô đồng tình. Cho nên từ nhỏ đến lớn, đối với chuyện tính ngày sinh tháng đẻ của hai nhà Chu Tô, liên hôn gì gì đó, cô đều phân nộ sâu sắc, đã là thời đại nào rồi còn kết thông gia từ bé?

Đối với Chu gia vô cùng truyền thống, thậm chí rất nhiều quy tắc bó buộc con người, Tô Căng Bắc luôn mang thái độ kính trọng mà xa cách. Nhiều năm qua, khi mẹ cô – Triệu Tuyết Nhan hoặc ông nội cô đến thăm Chu gia, cô đều sống chết cũng không chịu đi cùng.

Nhưng sau khi gặp được Chu Thời Uẩn, cô cảm thấy thái độ của mình có lẽ hơi hơi thay đổi. Trong lòng một người xem nhan sắc là chí cao vô thượng như cô, vị hôn phu của mình có ngoại hình như thế mà không trêu đùa thì quá không có lợi rồi.

Tô Gia Nam dựa cửa, đầy khó hiểu:

- Chị, bây giờ năm giờ rồi, anh về sắp đến mà sao chị còn ở trong phòng chưa ra?

Tô Căng Bắc trang điểm tinh tế, đôi môi đỏ xinh đẹp quyến rũ người ngồi, cô quay đầu lại, hỏi:

- Gia Nam, chị mặc thế này có đẹp không?

Tô Gia Nam bật cười:

- Hôm nay sao lại hỏi em vấn đề này, không phải vì anh rể sắp tới nên trong lòng thấp thỏm bất an, không tự tin đấy chứ.

- Nói bậy.

Tô Căng Bắc quở trách:

- Quãng thời gian trước, chị và anh ấy sớm chiều ở chung, ở trước mặt anh ấy mà chị không tự tin à?

- Ồ ~ Là vậy sao.

Tô Căng Bắc lườm cậu:

- Bỏ đi bỏ đi, con nít con nôi biết cái gì.

Tô Gia Nam cười vui vẻ:

- Được được được, em không hiểu, em xuống lầu chờ anh rể.

Nói xong, người đã không còn bóng dáng. Tô Căng Bắc trừng cánh cửa, sau đó cánh môi lại hơi cong lên, anh rể anh rể, gọi đúng là thuận miệng.

Nửa giờ sau, vào lúc Tô Căng Bắc xoắn xuýt xem mang đôi cao gót 8cm màu nude hay 10cm có quai thì người giúp việc trong nhà đến gõ cửa phòng cô:

- Thừa đại tiểu thư, Chu tiên sinh đến rồi.

Tô Căng Bắc nghe vậy, vội vội vàng vàng mang đôi cao gót có quai vào:

- Đợi chút, đến ngay.

Cô xoay mấy vòng trước tấm kính to, xác định là hoàn mỹ không tì vết mới ra mở cửa.

Lúc cô đi từ cầu thang xuống thì nghe tiếng của mẫu thân đại nhân nhà mình, Triệu Tuyết Nhan hể mở miệng là Thời Uẩn Thời Uẩn, gọi rất thân thiết.

Cảnh tượng phòng khách dần dần hiện ra trước mắt. Rất nhiều người, ngoại trừ anh cả Tô Hiến Ngôn, những người khác đều đến đông đủ, ngay cả Tô Doãn Đông luôn ham vui bên ngoài cũng có mặt.

Nhưng Tô Căng Bắc vẫn liếc mắt là thấy Chu Thời Uẩn đang ngồi đoan chính trên sofa. Hôm nay anh đã cởi bỏ chiếc áo blouse của bệnh viện, mặc chiếc áo măng tô màu đen dài tới gối, bên trong là sơ mi trắng, trang phục đơn giản nhưng vô cùng đẹp.

Nghiêm túc, lạnh lùng và an tĩnh như pho tượng.

- Chu Thời Uẩn, anh đến rồi.

Tô Căng Bắc chào hỏi, từ từ đi vào phòng khách, tùy ý ngồi cạnh anh:

- Rất đúng giờ nha.

Chu Thời Uẩn hơi gật đầu, ánh mắt dừng trên chân cô. Anh khẽ cau mày nhỏ đến mức không thể thấy, trong lòng nghĩ, cô vẫn không nghe lời, lại mang giày cao gót.

- Ôi, mấy thứ này là gì vậy, anh mang đến à?

Trên bàn trà để nhiều hộp gỗ đàn hương, thoạt nhìn giá trị không nhỏ.

- Tấm lòng anh trai, hi vọng ông và các chú các dì thích.

Chu Thời Uẩn hướng về Tô Căng Bắc, nhưng lời nói là nói cho mọi người nghe.

Trên thực tế, anh rất ít tham dự các trường hợp thế này, vì anh không quen đối đáp xã giao. Nhưng những lễ nghi được học từ nhỏ không phải phí công, dù là người chệch đường ray nhất của Chu gia như Chu Thời Uẩn, khi muốn vẫn có thể “có tri thức hiểu lễ nghĩa”.

Tô lão gia nói:

- Chính Hiến có tâm, bàn cờ bạch ngọc phi thúy này đúng là thượng phẩm, ông tìm lâu lắm rồi.

- Ông thích thì tốt ạ.

Triệu Tuyết Nhan nói:

- Thời Uẩn à, lần đầu con tới nhà mà mang nhiều đồ theo như vậy, khách sáo quá.

- Nên làm mà.

Chu Thời Uẩn nhàn nhạt nói.

Tô Doãn Đông tiện tay mở một hộp trước mắt, trong hộp là một bộ bày ly sứ Thanh Hoa màu hồng, vừa nhìn chính là đồ cổ có niên đại rất lâu. Tô Doãn Đông nhìn Chu Thời Uẩn, mỗi một phần quà đều nhằm vào một người, cha mình thích nhất là sưu tầm mấy thứ này.

Chu gia quả nhiên hiểu họ rất thấu đáo.

Tô Doãn Đông nói:

- Chu thiếu gia, nghe nói lần này cậu tới là dẫn em gái tôi đi, đây cũng là ý anh cậu à?

Chu Thời Uẩn nhìn anh ấy, không đậm không nhạt nói:

- Trước khi Tô tiểu thư và tôi đính hôn, về Chu gia một lần vốn là chuyện nên làm từ lâu. Lần này quấy rầy trước năm mới, đúng là có chút không thỏa đáng.

- Không không không, thỏa đáng, rất thỏa đáng.

Triệu Tuyết Nhan vội nói:

- Thấy hai đứa tụi con tình cảm tốt là di vui rồi, tụi con ấy mà, quá thực nên về cho lão phu nhân nhìn chứ.

Tô Căng Bắc lén trợn mắt, là ai ngày nào cũng bảo cô không chịu ở nhà, cứ giục cô về miết, bây giờ hay rồi, đẩy cô đi đấy vui vẻ thế đấy.

Lúc này, người đàn ông áo đen đến cùng Chu Thời Uẩn tiến lên nhỏ giọng nói:

- Thừa thiếu gia, đến lúc xuất phát rồi.

Chu Thời Uẩn giơ tay nhìn đồng hồ:

- Không còn sớm nữa, tụi con đi trước.

Triệu Tuyết Nhan:

- Được được được, nhanh đi nhanh đi.

Chu Thời Uẩn đứng dậy, hơi cúi người với mọi người, sau đó nhìn về phía Tô Căng Bắc.

Triệu Tuyết Nhan dừng lại, bước tới kéo cô, sau khi kéo cô gần bên mình mới thì thầm vào tai cô:

- Lần này đi Chu gia con đừng có làm bậy.

Tô Căng Bắc liếc xéo bà:

- Mẹ, mẹ cảm thấy con có thể làm bậy thế nào chứ.

- Thế hiện dáng dấp của tiểu thư khuê các ra cho mẹ, đừng làm Tô gia bẽ mặt.

Tô Căng Bắc vân vê tóc:

- Chuyện này không cần mẹ nhọc tâm, Tô đại tiểu thư con đây lẽ nào không đoan trang được sao?

Nói rồi cô quay người ôm lấy cánh tay Chu Thời Uẩn:

- Đi thôi, vị hôn phu yêu dấu của em.

Ra ngoài, hai người lên xe.

Trên ghế sau, Chu Thời Uẩn xách áo cô gỡ tay cô ra. Tô Căng Bắc không để bụng, so với tình huống còn chưa gặp mà anh đã trốn thì thế này tốt hơn nhiều.

- Lần này đi Bắc Kinh, cụ thể là làm gì?

Tài xế và quản gia ở ghế trước im lặng không lên tiếng.

Chu Thời Uẩn nói, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước:

- Chỉ là đi gặp người nhà thôi.

- Ồ, gặp trưởng bối trong truyền thuyết, cũng đúng, lễ đính hôn còn không tới, chưa gặp.

Chu Thời Uẩn hơi khựng lại, không nói gì.

Tô Căng Bắc tiếp tục nói:

- Biết Chu gia các anh nhiều quy củ, em thấy anh vẫn nên nói trước với em một tiếng thì hơn, tránh đến lúc đó phạm phải điều kiêng kỵ gì.

Chu Thời Uẩn nghiêng đầu nhìn cô:

- Không cần lo lắng, không có vấn đề gì lớn cả, cô cứ theo tôi là được.

Tô Căng Bắc nhướng mày, lời này sao nghe ấm áp thân thiết thế, cô vừa định khen Chu Thời Uẩn thì nghe anh nói:

- Nhưng mà, trang phục của cô không được. Sau khi xuống máy bay, quản gia sẽ dẫn cô đi thay đồ.

Tô Căng Bắc trừng mắt, xù lông. Anh đang nói cô mặc không đẹp à?

- Xin lỗi, hôm nay cô mặc quá...

Chu Thời Uẩn không tìm ra từ để hình dung, cuối cùng chỉ nói:

- Bà nội tương đối truyền thống.

Nói là xin lỗi nhưng không có mấy may ý xin lỗi. Tô Căng Bắc cúi đầu nhìn mình, hôm nay cô mặc cổ áo hơi thấp, giày cao gót có quai hơi kiểu cọt, đôi chân dài lộ giữa mùa đông hơi... lạnh.

Nhưng với Tô Căng Bắc mà nói, đây là trang phục rất bình thường!

- Anh nói truyền thống lẽ nào là nút áo phải cài tới cằm mới được?

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Không khoa trương như vậy, cài đến cổ thôi.

-...

Từ nam lên bắc, sau khi máy bay hạ cánh, anh đúng là dẫn cô đi thay đồ.

Trong phòng thay đồ, Tô Căng Bắc nhìn mình trong gương, trên người là bộ sườn xám hàng Tô Châu thuần thủ công, dưới chân là đôi cao gót ngắn tinh tế hợp quy củ, loại trang phục này cùng với dáng vẻ khi cô vừa đến tựa như cách nhau cả thế kỷ.

Người bên cạnh nói:

- Tiểu thư, mời cô đi theo tôi làm tóc.

- Được.

Tô Căng Bắc ra khỏi phòng thay đồ, ngồi xuống trước gương.

Để che đậy khí chất quá quyến rũ của bản thân Tô Căng Bắc, nhà tạo mẫu tóc uốn xoắn mái tóc dài của cô, cuối cùng dùng một cây trâm ngọc màu xanh nhạt tô điểm giữa mái tóc, vừa uyển chuyển vừa tao nhã.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trưởng Bối

Chu Thời Uẩn đợi bên ngoài, lúc Tô Căng Bắc đi ra, anh đang xem kết quả kiểm tra bệnh nhân do Lâm Thanh Duy gửi tới.

- Thiếu gia.

Quản gia bên cạnh cúi người nhắc nhở, Chu Thời Uẩn lúc này mới quay đầu nhìn người mới tới.

Phòng chờ yên tĩnh không tiếng động, quản gia bên cạnh và nhân viên nơi này đều nhìn Tô Căng Bắc từ từ bước đến. Cô gái trước mắt cổ áo cao cao dựng thẳng, như hờ như không, tôn lên chiếc cổ thiên nga tinh tế. Hai đường xẻ tà mở ra, đôi chân trắng nõn lúc bước đi như ẩn như hiện, đong đưa quyến rũ.

Sườn xám dụ dàng nội liễm phối hợp với Tô Căng Bắc xinh đẹp động lòng người, vừa quyến rũ vừa đoan trang, mỗi cái nhìn mà mỗi nụ cười đều lộ hết nét phong hoa tuyệt thế.

Chuyện này thợ trang phục và chuyên gia trang điểm đều đã cố gắng hết sức, nhưng vóc dáng và khuôn mặt gợi cảm của Tô Căng Bắc quả thực không tiện trang điểm theo hướng gái nhà lành.

- Em chưa mặc sườn xám bao giờ, cảm giác cũng không tệ.

Tô Căng Bắc nói với Chu Thời Uẩn:

- Thế này anh có hài lòng không?

Phụ nữ Chu gia thường xuyên mặc sườn xám, anh nhìn đã quen. Nhưng vào lúc này, anh lại thất thần trong chốc lát. Bảo thủ? Anh tính sai rồi, dù trang phục có truyền thống đến mấy cũng không thể nào che đậy phong thái của cô. Mà sườn xám lại càng tôn lên cái đẹp của phái nữ một cách tinh tế, eo thon mảnh khảnh, phía trên nữa là đường cong đầy đặn tươi mọng của cô... Chu Thời Uẩn hơi bất đắc dĩ, cô gái này, đúng là quá quyến rũ.

- Nè, rốt cuộc có hài lòng không hả?

Tô Căng Bắc lại hỏi.

- Tạm được, đi thôi.

Chu Thời Uẩn xoay người, đi về phía cửa.

- Chỉ tạm được?

Tô Căng Bắc trở mắt, quay qua quán gia bên cạnh:

- Nay ông nói xem, chỉ tạm được thôi à?

Quán gia thành linh bị hỏi, sửng sờ, vội cung kính cúi đầu không nhìn cô.

Tô Căng Bắc không từ bỏ, truy hỏi:

- Không đẹp sao?

Quán gia:

-...Cô Tô mặc thế này cực kỳ đẹp.

Tô Căng Bắc lúc này mới gật gật đầu, vỗ vỗ vai quán gia:

- Tôi biết thiếu gia nhà ông mắt có vấn đề mà.

Quản gia:

-...

Thay đồ xong, cuối cùng xe chính thức lái về hướng Chu gia. Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại.

Quản gia cung kính nói:

- Thiếu gia, Tô tiểu thư, đến rồi ạ.

Tô Căng Bắc nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe, cô luôn biết Chu gia đặc biệt nhưng không ngờ đặc biệt thế này. Tòa nhà lớn nong đậm hơi thở cổ xưa, tựa như đại viện hào môn cổ đại, không hề có mùi hiện đại.

Chu Thời Uẩn xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa xe cho cô.

Quản gia dẫn đường cho hai người, sau khi vào nhà, vài người có vẻ là người làm ở bên cạnh đều cung kính gọi với Chu Thời Uẩn:

- Nhị thiếu gia.

Anh gật nhẹ đầu, không nói gì.

Sau khi qua cửa, một hành lang gỗ thật dài xuất hiện trước mắt, vài người đi bên trên tạo ra tiếng bước chân nhẹ nhàng, lộc cộc lộc cộc... Tô Căng Bắc chợt cảm thấy, đây chính là khúc nhạc dạo vượt hàng trăm năm.

Ánh mắt cô lặng lẽ đánh giá chung quanh, trên hành lang, những người ăn mặc như vậy tới tới lui lui, lúc thấy nhóm người họ thì an tĩnh dừng bước, chờ họ qua mới tiếp tục làm công việc của chính mình.

Qua hành lang là một phòng khách, trước phòng đặt một chiếc bàn lớn bằng gỗ hoàng hoa lê, mép bàn chõng danh thiếp tranh chữ, xung quanh còn có bút nghiên giấy mực và vài cái giá gỗ tử đàn... mùi thư hương nơi

đây nông nặc, không hề nhìn ra Chu gia thế hệ này lấy kinh doanh làm chủ. Người không biết, có lẽ sẽ cho rằng đây là một gia đình Nho học truyền thống.

Họ vừa vào phòng khách, nơi khúc quanh bên hông vang lên tiếng bánh xe nhẹ nhàng chuyển động trên nền nhà, xuất hiện theo hướng âm thanh ấy là một chàng trai ngồi xe lăn, ngoại hình có vài nét giống Chu Thời Uẩn nhưng thoát nhìn ôn hòa hơn Chu Thời Uẩn nhiều, nho nhã lịch sự, trên mặt đeo đôi kính viền tơ vàng:

- Thời Uẩn, Căng Bắc.

Tô Căng Bắc hơi bất ngờ, trước đây cô không quá quan tâm đến chuyện của Chu gia nên không biết chàng trai ngồi xe lăn đột nhiên xuất hiện này là ai. Nhưng anh ấy gọi cô là Căng Bắc với giọng điệu như trưởng bối...

- Anh, sao anh...

Chu Thời Uẩn tiến lên hai bước ngồi xổm xuống trước mặt, đưa tay chạm vào chân anh ấy.

Anh? Quả nhiên là Chu Chính Hiến.

- Đạo này có chút không khỏe, lười đi bộ.

Dứt lời, Chu Chính Hiến nhìn về phía Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, hiếm khi tới, nhất định đừng câu nệ, có chuyện gì cứ căn dặn người dưới làm nhé.

Tô Căng Bắc gật đầu với anh ấy:

- Chu tiên sinh, lần đầu gặp mặt.

Chu Chính Hiến nói:

- Đừng khách sáo như vậy, đều là người nhà cả. Muộn thế này mới đến, nhất định là mệt lắm nhỉ.

Tô Căng Bắc lắc đầu:

- Không ạ.

Chu Chính Hiến cười:

- Lát nữa về phòng nghỉ ngơi cho tốt. Bà nội biết hai em tới, nhất định là muốn gặp hai em.

Tô Căng Bắc nói:

- Tụi em đi gặp bà nội ngay đây.

Chu Chính Hiến gật đầu, vẫy tay với người đàn ông ở phía sau dãy xe lăn:

- Bảo người dẫn nhị thiếu gia và Tô tiểu thư đến chỗ bà nội.

Người đàn ông đó cất tiếng vâng, sai hai người bước qua.

Chu Chính Hiến nói:

- Thời Uẩn, bà nội dạo này chép kinh sách ở “đài Quan Ngự” mới xây, anh sợ em không biết chỗ đó nên bảo người dẫn hai em đi.

Chu Thời Uẩn đứng dậy:

- Được.

Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn đi theo một hướng khác, cô dường như lơ đãng quay đầu nhìn Chu Chính Hiến, anh ấy ngồi trên xe lăn luôn nhìn

theo bọn họ.

Tô Căng Bắc quả thực không ngờ, Chu Chính Hiến mạnh mẽ vang dội, quản lý Chu gia to lớn trong lòng bàn tay trong lời mẹ cô lại có dáng vẻ ôn hòa như vậy, hơn nữa, có vẻ như sức khỏe không quá tốt.

- Chu Thời Uẩn.

- Ừm.

- Chân anh trai anh không sao chứ?

Nghe giọng điệu Chu Thời Uẩn ban nãy thì chân Chu Chính Hiến vốn dĩ bình thường.

Chu Thời Uẩn nói:

- Bình thường sức khỏe anh ấy không tốt lắm, nhưng rất ít khi ngồi xe lăn.

Nói đến đây, anh nghiêng mắt nhìn người dẫn đường bên cạnh:

- Anh tôi gần đây đều vậy sao?

- Đại thiếu gia mấy ngày nay nói có chút mệt mỏi nên mới ngồi xe lăn ạ.

- Bác sĩ nói thế nào?

- Cái này... tôi không rõ ạ.

Chu Thời Uẩn ừ rồi không nói gì nữa.

Tô Căng Bắc cũng không hỏi, không biết tại sao, sau khi bước qua cổng căn nhà này, cô rất tự giác an tĩnh lại. Có lẽ nơi này vốn sẵn có bầu không khí ràng buộc người khác? Cô nghiêng mắt nhìn Chu Thời Uẩn sắc

mặt lạnh nhạt, Chu gia truyền thống như vậy lại cho ra một Chu Thời Uẩn yêu thích tây y, đây có tính là đột biến không?

Đến “đài Quan Ngự”, chỉ có Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc đi vào, những người khác không liên quan đều ở lại bên ngoài.

“Đài Quan Ngự” xây ở giữa hồ, là một công trình kiến trúc gỗ vừa đặc biệt vừa trang nhã. Cầu nhỏ uốn lượn quanh co từ mặt hồ cho đến trong nhà.

Lúc sắp đến cửa, Tô Căng Bắc đưa tay kéo ống tay áo Chu Thời Uẩn. Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô:

- Sao thế?

Tô Căng Bắc hỏi dò:

- Bà nội anh có dữ không?

Chu Thời Uẩn sững sờ, ánh mắt xẹt qua ý cười hiểm thấy:

- Em đang sợ à?

- Không, không phải sợ, chỉ là chuẩn bị tâm lý.

Chu Thời Uẩn nhìn cô đầy hàm ý:

- Dù bà nội thực sự rất dữ đi nữa, em là cháu dâu mà bà nhận định, em cho rằng bà sẽ đối xử với em thế nào?

Tô Căng Bắc nhướng mày, nói cũng đúng, là Chu gia họ nhất quyết chọn cô chứ không phải cô mặt dày mày dạn bám lấy họ.

- Vào thôi.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Được.

Tiến vào phòng, từ xa cô đã thấy Hoắc lão phu nhân ở sau bàn.

Hoắc lão phu nhân tên Hoắc Vạn Quân, hồi trẻ là một thiên kim tiểu thư nổi tiếng đế đô, xuất thân cao quý, danh môn vọng tộc, ăn ngon mặc đẹp nhưng không phải là một tiểu thư yếu điệu tùy hứng, không chỉ tướng mạo mà tài hoa của bà cũng rất hơn người.

Sau đó bà gả vào Chu gia, ở Chu gia, bà không phải chỉ làm một thiếu phu nhân đơn thuần. Bà giúp chồng quản lý toàn bộ Chu gia đâu ra đấy, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, quả thực là một người vợ tài đức.

Tô Căng Bắc theo Chu Thời Uẩn bước tới trước, dáng vẻ Hoắc Vạn Quân hoàn toàn hiện rõ. Đúng như cô nghĩ, Hoắc Vạn Quân lớn tuổi vẫn như xưa, sự ung dung cao quý của bà không phải chỉ một ngày mà ra, khí chất của bà có bẩm sinh, cũng có sự lắng đọng qua năm tháng.

- Bà nội.

- Bà nội.

Tô Căng Bắc gọi theo Chu Thời Uẩn.

Hoắc Vạn Quân đặt bút lông trong tay xuống, ngược mắt nhìn hai người:

- Căng Bắc tới rồi.

- Dạ, bà nội.

Tô Căng Bắc nhìn sang, không hề lùi bước trước ánh nhìn lạnh lẽo đã thành thói quen của Hoắc Vạn Quân:

- Nay mới đến thăm bà, là Căng Bắc thất lễ, sức khỏe bà vẫn khỏe chứ ạ?

Nói những lời khách sáo thì Tô Căng Bắc cũng không vừa.

Hoặc Vạn Quân hỏi:

- Bà rất khỏe, ngược lại là cháu đấy, nghe nói dạo trước cháu luôn ở bệnh viện, bây giờ không sao chứ?

- Dạ cháu khỏi hẳn rồi ạ, khiến bà nội nhọc tâm rồi.

Hoặc Vạn Quân gật đầu, vẻ mặt vẫn trang trọng nghiêm túc:

- Để Thời Uẩn chăm sóc cháu cho tốt.

- Dạ.

Hoặc Vạn Quân nói với Tô Căng Bắc xong, mới nhìn Chu Thời Uẩn:

- Thời Uẩn, bao lâu cháu chưa về rồi?

Chu Thời Uẩn:

- Dạ nửa năm ạ.

- Nửa năm, cháu không nói bà còn tưởng là mấy năm đấy.

Lúc Hoặc Vạn Quân nói câu này, ngữ điệu hơi bất mãn, nhưng Tô Căng Bắc nghe ra được sự dung túng trong giọng bà.

Mà Chu Thời Uẩn nghe xong, sắc mặt vẫn rất nghiêm túc:

- Xác thực chỉ là nửa năm ạ, trí nhớ bà nội hơi thoái hóa, năm nay có kiểm tra sức khỏe chưa ạ?

Khỏe môi Tô Căng Bắc co rút.

Hoặc Vạn Quân lờm anh:

- Cháu yên tâm, sức khỏe của bà nội cháu còn rất tốt.

Chu Thời Uẩn:

- Vậy cháu yên tâm rồi.

- Tâm của cháu đừng có tùy tiện yên, rất nhiều chuyện còn chờ cháu hoàn thành đấy.

Hoặc Vạn Quân chuyển đề tài:

- Cháu và Căng Bắc định chừng nào sinh con?

Mặt Tô Căng Bắc ngó ra, tại sao tiết tấu nhanh như vậy?

Chu Thời Uẩn rất bình tĩnh:

- Bà nội, tui cháu vẫn chưa kết hôn.

- Cháu đừng lấy cả đồng cơ để qua loa với bà, trước đây hỏi cháu cháu nói vẫn chưa đính hôn, đính hôn rồi cháu nói vẫn chưa kết hôn. Nếu kết hôn rồi, cháu còn định lấy cơ gì đây?

Chu Thời Uẩn chuyển hướng sang Tô Căng Bắc:

- Lấy cơ gì nhỉ?

Tô Căng Bắc: nè nè, đừng đá vấn đề cho em chứ.

- Cháu còn hỏi người ta hử?

Tô Căng Bắc ho khan:

- Ưm... Bà nội, tụi cháu còn trẻ, không vội ạ.

Sinh con gì chứ, cô đang tuổi hoa mơn mớn, vóc dáng thướt tha, không cần sinh con lúc này đâu...

- Bọn người trẻ các cháu, haiz.

Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc nhìn nhau.

Cô nhường nhường mà, nếu cô không nhìn lầm, vẻ mặt đó của anh là hài lòng? Hài lòng về chuyện cô ngăn đề tài của Hoắc lão phu nhân?

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ô Đồng

Từ đài Quan Ngự đi ra đã là đêm khuya.

Quản gia nói:

- Nhị thiếu gia, Tô tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong, mời hai vị cùng đi nghỉ ngơi ạ.

Tô Căng Bắc kinh ngạc:

- Cùng, tôi và anh ấy cùng phòng?

Quản gia hơi khựng lại:

- Không phải không phải, tiểu thư được sắp xếp ở phòng sát vách nhị thiếu gia ạ.

Tô Căng Bắc nghiêm túc nói:

- Vậy thì không gọi là cùng. Đừng khiến tôi hiểu lầm.

Quản gia lăm tấm mồ hôi:

- ...Vâng ạ.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn nhẹ nhàng nhìn gương mặt Tô Căng Bắc:

- Rõ ràng là em nghĩ nhiều.

- Em nghĩ nhiều?

Tô Căng Bắc liếc xéo anh:

- Em cho rằng bà nội nôn nóng có cháu như vậy, rất có khả năng sẽ sắp xếp cho chúng ta ở cùng phòng.

Chu Thời Uẩn:

- Bà nội rất rõ là sắp xếp chung một phòng cũng không có tác dụng gì.

Tô Căng Bắc sững sờ:

- Anh có ý gì?

Chu Thời Uẩn đi về phía trước, không nói gì.

Tô Căng Bắc đưa mắt nhìn theo bóng lưng anh, chợt quay sang hỏi quản gia xui xẻo bên cạnh:

- Anh ấy có ý gì? Ý là anh ấy hoàn toàn không có hứng thú với tôi sao?

Quản gia:

- ...Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia chắc không phải ý này.

Tô Căng Bắc nheo mắt:

- Tôi thấy chính là ý này.

Quản gia: tôi thật sự không biết gì hết.

Đến căn phòng chuẩn bị riêng cho cô, người làm đưa đồ ngủ và một bộ đồ mặc mỗi ngày tới: sườn xám. Người nơi này thích loại đồ này tới vậy à.

Tô Căng Bắc vào phòng tắm tắm rửa, thay đồ ngủ. Chất vải bộ đồ ngủ này cực kỳ tốt, mặc lên rất mềm mại, cô rất hài lòng, nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Không biết có phải do đột nhiên đổi đến hoàn cảnh xa lạ này hay không, cô trần trọc trở mình không ngủ được. Cuối cùng bèn dứt khoát mở to mắt nhìn trần nhà. Kỳ thực ngày hôm nay cô có chút quái lạ, cô mà lại không nói hai lời theo Chu Thời Uẩn đến để đi. Trước đây cô không hề tình nguyện đến nơi này, Tô Căng Bắc lắc lắc đầu, đúng là mỹ sắc hại người.

Cuối cùng thực sự ngủ không được, cô đứng dậy ra khỏi phòng. Phòng Chu Thời Uẩn ngay bên cạnh, có điều bây giờ muộn thế này, có lẽ anh đã ngủ rồi.

“Meo”. Tiếng mèo kêu nho nhỏ vang lên. Tô Căng Bắc sững sờ, men theo âm thanh đi tới.

Không ngờ ở khúc quanh cô thấy một con mèo toàn thân màu cà phê nhạt, lông rất dài, trông vô cùng mềm mại, hơn nữa nó rất béo, nhìn tổng thể có vẻ cực kỳ ngu...

Lúc này, con mèo đó đang biếng nhác đánh giá cô.

Tô Căng Bắc ngồi xổm xuống, đưa tay thử sờ sờ lên lưng nó. Nó không hề trốn, ngược lại còn thoải mái há há miệng, giống như ngáp vậy.

Bởi vì cô hay bay tới bay lui nên xưa nay chưa từng nuôi thú cưng, nhưng trong lòng cô rất thích mấy con mèo con chó. Đêm khuya thấy con mèo đáng yêu như thế, lòng yêu thương của cô nhất thời bị kích thích ra ngoài.

Tô Căng Bắc cẩn thận từng li từng tí bế nó vào lòng, sau khi điều chỉnh tốt vị trí, cô không kiềm được nói:

- Mày nặng quá.

“Meo ~” Nó liếc mắt, hình như là bất mãn.

Tô Căng Bắc cười khẽ:

- Mày là của ai nuôi thế, từ đâu chạy ra đây?

“Meo.”

- Mày tên gì? Chắc, ánh mắt gì của mày thế hả?

Tô Căng Bắc sờ đầu nó, trêu vui quên trời quên đất.

Đúng lúc này.

- Tô Căng Bắc?

Phía sau chợt vang lên một giọng nói trầm thấp trong trẻo, cô quay đầu, bất ngờ nhìn Chu Thời Uẩn:

- Sao anh còn chưa ngủ?

- Em...

Chu Thời Uẩn càng bất ngờ hơn cả cô:

- Em bế nó?

Tô Căng Bắc nhìn con mèo trong lòng:

- Anh nói nó à, em ngủ không được, vừa bước ra thì thấy. Anh biết con mèo này, nó là của ai thế?

- Mẹ anh khi còn sống nuôi.

Tô Căng Bắc ngân người:

- Khi còn sống?

Chu Thời Uẩn gật đầu:

- Năm năm trước mẹ qua đời, nhưng Ô Đồng luôn được người bên cạnh mẹ chăm sóc, sao hôm nay lại chạy tới đây nhỉ?

Tô Căng Bắc:

- Ô Đồng? Anh nói nó tên Ô Đồng?

- Ừ.

Chính xác nha, mắt to biếng nhác đen lay láy, đúng là Ô Đồng. (1)

(1) Ô Đồng nghĩa là mắt đen.

- Có lẽ nó lén chạy ra ngoài, thật trùng hợp, xem ra nó và em có duyên.

Nhìn dáng vẻ Tô Căng Bắc rĩ mi cười khẽ, Chu Thời Uẩn chợt có chút thất thần. Ô Đồng ngoan ngoãn vùi vào ngực cô, giống như hồi đó nó vùi vào ngực mẹ. Ô Đồng lại để cho cô bế... Tô Căng Bắc đúng là người đặc biệt.

- Anh nhìn em như vậy làm gì?

Lúc cô ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt Chu Thời Uẩn, cô hơi khựng lại, trong nháy mắt ấy, ánh mắt anh không lạnh lùng hờ hững như bình thường mà có cảm giác dịu dàng khó tả.

Là vì đêm khuya nên cô mơ màng?

Chu Thời Uẩn không trả lời, dời mắt đi nơi khác, đưa tay đặt lên lưng Ô Đồng, nói:

- Ô Đồng sợ người lạ, trừ anh và dì Địch bên cạnh mẹ ra, nó không cho bất kỳ ai bế cả.

- Nhưng nó vẫn ngoan ngoãn ở trong lòng em mà.

Chu Thời Uẩn ừ thành tiếng:

- Cho nên anh rất bất ngờ.

- Ôi chao, không cần bất ngờ, điều này nói rõ rằng em rất có sức hấp dẫn.

Tô Căng Bắc đặc ý nhìn Chu Thời Uẩn:

- Ngay cả mèo nhà anh cũng thích em, Chu Thời Uẩn, anh không còn xa đâu.

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Nhị thiếu gia!

Ở khúc quanh hành lang có một người phụ nữ mặc sườn xám, chăm sóc rất tốt, khoảng 40 tuổi vội vã chạy tới. Sau khi bà lên thì kinh ngạc nhìn Tô Căng Bắc đang bế Ô Đồng:

- Đây...

Chu Thời Uẩn gật đầu với bà:

- Dì Địch.

- Chào nhị thiếu gia.

Dì Địch vội cung kính khom lưng, sau đó nói:

- Ô Đồng đột nhiên chạy ra ngoài, dì đi tìm, không ngờ thấy nó ở đây. Nhị thiếu gia, có lẽ Ô Đồng biết cậu về nên mới chạy tới, có điều...

Dì Địch nói:

- Cô là Tô tiểu thư?

Tô Căng Bắc gật đầu.

Dì Địch cười nói:

- Đúng là kỳ tích, Ô Đồng lại để cho cô bế.

Tô Căng Bắc:

- Vậy sao...

Con mèo mập này chảnh dữ vậy hả, để cho người ta bế mà lại là kỳ tích!

- Muộn thế này rồi, dì không quấy rầy thiếu gia và tiểu thư nghỉ ngơi nữa, dì mang Ô Đồng đi đây.

- Dạ, phiền dì Địch rồi.

- Không phiền không phiền.

Dì Địch đón lấy Ô Đồng từ tay Tô Căng Bắc, lui khỏi nơi này.

Tô Căng Bắc lưu luyến nhìn bóng lưng Ô Đồng rời đi:

- Ô Đồng nhà anh ăn gì mà mập thế?

Chu Thời Uẩn nghe vậy, ánh mắt hiện lên ý cười:

- Nó không thích vận động, lại rất thích ăn, mập như vậy rất bình thường.

- Không tốt cho cơ thể mà anh cũng không quản?

Chu Thời Uẩn:

- Ô Đồng là con mèo lúc mẹ còn sống thích nhất, nó thích gì được nấy, bị chiều hư rồi, lúc anh không ở nhà, đúng là không ai quản.

Tô Căng Bắc quay đầu lại đúng lúc gặp phải ánh mắt hơi chứa ý cười của anh, cô khựng lại, đưa tay xoa cằm, cười xấu xa:

- Chu Thời Uẩn, anh cười lên đẹp lắm, tiêu rồi, em càng thích anh hơn.

Anh liếc cô, mắt hoa đào của cô nheo lại, hoàn toàn là dáng vẻ “playboy”.

- Khuya rồi, về phòng nghỉ ngơi đi.

Chu Thời Uẩn nói rồi định trở về phòng. Nào ngờ Tô Căng Bắc tay mắt lanh lẹ, một tay chống vách tường cản đường đi của anh.

Anh đành phải dừng bước:

- Sao vậy?

Tô Căng Bắc nhún nhún vai, quyến rũ kiểu vô cùng lưu manh:

- Vị hôn phu à, một mình em ngủ không được, hay là em qua phòng anh, tụi mình ngủ chung nha?

Chu Thời Uẩn dừng lại:

- Hai người là em ngủ được?

Tô Căng Bắc:

- Biết đâu đấy.

- Ừm.

Chu Thời Uẩn gỡ tay cô ra:

- Nhưng anh không ngủ được.

Dứt lời, ung dung bình tĩnh đi về phòng, đồng thời đóng cửa lại thật chặt.

Tô Căng Bắc:

- ...Móa, bộ tưởng mình tùy tiện lắm à! Nghĩ hay nhỉ!

Bên trong phòng, Chu Thời Uẩn nghe tiếng tức tối của cô từ ngoài cửa vọng vào. Anh cong môi, tiện tay khóa cửa lại. Chỉ là vết ửng đỏ bất thường sau tai kia không ai có thể phát hiện.

Tô Căng Bắc luôn có thói quen ngủ nướng, hơn nữa tối qua cô ngủ muộn nên sáng hôm sau có xu hướng nằm trên giường ngủ thẳng đến thiên hoang địa lão. Nhưng, sắp bảy giờ rưỡi sáng lại có người gõ cửa phòng cô.

Tô Căng Bắc bực bội trở mình, kêu:

- Đừng ồn nữa, yên tĩnh chút coi!

Người phụ nữ trung niên ngoài cửa chần chờ, quay đầu nhìn Chu Thời Uẩn đứng phía sau.

Sau đó, bà vẫn theo phép tắc gõ cửa phòng, kêu lớn:

- Tô tiểu thư, dậy thôi.

- Má Lâm, con không ăn sáng, đừng gọi con...

Giọng nói mơ mơ màng màng đầy ngái ngủ từ trong phòng vọng ra, mắt Chu Thời Uẩn lóe lên ý cười, đưa tay nhẹ nhàng ngăn người phụ nữ trung niên kia:

- Bỏ đi, để cô ấy ngủ.

Anh nhớ không nhầm thì má Lâm mà Tô Căng Bắc gọi là người làm của Tô gia, cô ấy vẫn đang mê ngủ.

Người phụ nữ trung niên khó xử:

- Nhị thiếu gia, bảy giờ rưỡi đến Dịch Thi Đường ăn sáng là quy củ, nếu Tô tiểu thư không đi, e là lão phu nhân sẽ trách tội.

Chu Thời Uẩn trầm ngâm:

- Vậy đi xuống trước đi, để tôi gọi cô ấy.

- Chuyện này...

- Sẽ đến đúng giờ.

Người phụ nữ trung niên đành phải hơi khom lưng:

- Vâng, thiếu gia.

Cùng ăn sáng là chuyện bình thường của Chu gia, chỉ cần là vãn bối có ở nhà, không có chuyện gì bất ngờ thì nhất định phải đến Dịch Thi Đường đúng giờ, không chỉ vì ăn sáng mà quan trọng hơn là vấn đề an lão phu nhân.

Người phụ nữ trung niên đi rồi, Chu Thời Uẩn đứng ngoài cửa, lấy điện thoại di động gọi cho Tô Căng Bắc, điện thoại vang rất lâu, anh loáng thoáng nghe được tiếng chuông điện thoại kêu liên hồi bên trong. Anh dường như có thể tưởng tượng được dáng vẻ bực mình của người nào đó.

- A lô, ai vậy?

Tô Căng Bắc cuối cùng cũng bắt máy, có điều giọng điệu vẫn vô cùng bất mãn.

Chu Thời Uẩn:

- Dậy.

- Há?

- Bà nội chờ em đến ăn sáng kìa, nhanh dậy đi.

Chu Thời Uẩn nói xong câu đó, bên kia điện thoại di động yên tĩnh, một lát sau, anh nghe trong phòng truyền đến tiếng lách cách lộp bộp...

Mười phút sau, cửa phòng mở ra.

Tô Căng Bắc rửa mặt xong xuôi, thay sườn xám, miễn cưỡng lấy tinh thần đứng trước mặt anh:

- Sao các anh dậy sớm thế hả?

- Không sớm, sắp bảy giờ rưỡi rồi.

Tô Căng Bắc trừng mắt, lúc cô làm việc thảnh thơi cũng cần dậy sớm nhưng lúc cô không làm việc thì giấc ngủ dưỡng nhan của cô luôn kéo dài tới mười giờ mười một giờ, bảy giờ rưỡi mà không sớm?!

Chu Thời Uẩn nhàn nhạt nói:

- Ra ngoài thôi.

Tô Căng Bắc hết cách, uể oải nói:

- Chu Thời Uẩn, em chưa trang điểm.

- Không kịp, không cần trang điểm.

- Vậy sao được, không đẹp.

- Thế này rất tốt.

Chu Thời Uẩn không muốn chờ cô rề rà, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, trực tiếp kéo cô ra khỏi cửa.

Tô Căng Bắc đầu tiên là giật mình, sau đó cong môi nở nụ cười:

- O, anh nắm tay em nè.

Chu Thời Uẩn dừng lại, nhìn dáng vẻ không có ý tốt của cô, dứt khoát buông tay ra.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Quan Tâm

- Nè nè, anh có thể tiếp tục năm, em không ngại.

Tô Căng Bắc “e thẹn” túm lấy cánh tay anh:

- Chúng ta có danh phận, có thể làm chuyện này, đúng không?”

Cô bầm sinh đã gợi cảm, nếu còn nói chuyện ông ẹo thì chính là quyến rũ.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn hơi thu lại:

- Đừng lẳng nhăng nữa.

Tô Căng Bắc phì cười, vừa nãy là ai lẳng nhăng hả.

Chu Thời Uẩn không quản cô, đi dọc theo hành lang ra ngoài, cô theo sau anh mấy bước, vừa đi vừa nói:

- Chu Thời Uẩn, hồi nãy anh nói em như vậy chính là ý nói gương mặt mộc của em rất đẹp đúng không?

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Chu Thời Uẩn anh nói thật đi, em để mặt mộc đẹp hay trang điểm đẹp?

Không nói.

-Ồ, em biết rồi, anh cảm thấy đều đẹp hết.

Tô Căng Bắc cười khúc khích ra tiếng:

- Thiệt là, cách biểu đạt của anh cũng quá hàm súc rồi. Chu Thời Uẩn...

Anh cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Yên tĩnh một chút.

Tô Căng Bắc nhún nhún vai:

- Được được được, ôi, anh đợi em với, đi nhanh như vậy làm gì.

Chu Thời Uẩn không lên tiếng, có điều bước chân thật sự chậm lại. Cô vui vẻ bước lên trước, đưa tay ôm lấy khuỷu tay anh.

Không chờ anh có động tác kế tiếp, cô liền vội vàng nói:

- Đừng gỡ ra, bà nội và anh trai anh chắc chắn muốn thấy cảnh chúng ta ân ân ái ái.

- ...Ừ.

Từ phòng ngủ đi tới Dịch Thi Đường, dọc đường Tô Căng Bắc luôn lôi kéo Chu Thời Uẩn. Tình cờ bên cạnh có người của Chu gia đi ngang qua gọi một câu chào thiếu gia thiếu thư, Tô Căng Bắc đều luôn tâm trạng tốt đáp lại họ bằng một khuôn mặt tươi cười.

Sau khi hai người vào Dịch Thi Đường, mấy người làm của Chu gia xì xào bàn tán:

- Đây chính là Tô thiếu thư, vị hôn thê của nhị thiếu gia chúng ta?

- Đúng vậy đúng vậy, thật xinh đẹp, hơn nữa trông có vẻ rất tốt tính, vừa này cô ấy còn cười với tôi nữa.

- Tôi nhận ra cô ấy, cô ấy là đại minh tinh trên ti vi.

- Tôi cũng nhận ra tôi cũng nhận ra, trước đây tôi còn xem show của cô ấy nữa, có điều tôi thật không ngờ cô ấy hóa ra là vị hôn thê của thiếu gia chúng ta.

Một người lớn tuổi hơn nói:

- Suyt, chuyện này chúng ta đừng có mồm mép lung tung. Hầu hạ cho tốt là được rồi.

- Đương nhiên, có điều tôi thực sự kinh ngạc, nhị thiếu gia ngày thường rất không dễ tiếp cận, không ngờ lại thân thiết với vị hôn thê của mình như vậy.

- Phí lời, bằng không còn gọi là vị hôn thê chắc?

Ngay chính giữa Dịch Thi Đường có một chiếc bàn tròn lớn, quanh bàn ngồi rất nhiều người. Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc vừa vào lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Chàng trai mặt mày tuấn tú, khí chất xuất trần. Cô gái không son không phấn, rạng rỡ ngời ngời. Hai người đứng cùng nhau hết như một đôi người ngọc.

Hoắc Vạn Quân ngồi ở vị trí phía trên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này trước, bà vẫy tay với Tô Căng Bắc, nói:

- Căng Bắc, đến ngồi bên cạnh bà nội.

Cô nhìn Chu Thời Uẩn, đi tới ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vạn Quân:

- Chào buổi sáng, bà nội.

- Ủ, hôm qua ngủ có ngon không?

Tô Căng Bắc:

- Dạ, rất ngon ạ.

- Vậy thì tốt.

- Nếu mọi người đến đông đủ rồi thì dùng bữa thôi.

Người lên tiếng là anh cả của Chu Thời Uẩn – Chu Chính Hiến.

- Tổ Oánh hôm qua cũng về rồi, lúc này cũng nên đến nhĩ.

Con trai thứ hai của Hoắc Vạn Quân – Chu Duyệt Khiêm nói.

Chu Chính Hiến:

- Tổ Oánh về rồi? Con không biết đấy.

Hoắc Vạn Quân mỉm cười:

- Con bé Tổ Oánh nhảy tới nhảy lui, rất không có quy củ.

- Bà ngoại, bà nói gì cháu đấy, cháu nghe hết đó nha.

Chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng, giọng nói lạnh lạnh đáng yêu từ ngoài phòng vọng đến, mọi người đều nhìn sang.

Tô Căng Bắc đương nhiên cũng nhìn theo tầm mắt mọi người thì thấy một cô gái khoảng 20 tuổi mặc áo măng tô màu hồng cánh sen từ bên ngoài bước vào. Làn da cô ấy trắng trẻo, đôi mắt linh động, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp.

Chu Duyệt Khiêm giả vờ tức giận nói:

- Không biết tuân thủ giờ giấc gì hết, con xem xem bây giờ đã mấy giờ rồi.

- Ôi cậu, con chỉ đến muộn chút xíu thôi, bà ngoại chắc chắn sẽ không trách con, đúng không bà ngoại?

Hoặc Vạn Quân liếc cô ấy:

- Cháu đó, mau ngồi xuống đi.

Thiệu Tố Oánh cười hì hì ngồi xuống, sau đó mới chợt phát hiện bên bàn có thêm hai người, bèn kinh ngạc nói:

- A, anh hai, anh về rồi.

Chu Thời Uẩn gật đầu với cô ấy.

- Anh hai, em lâu lắm không gặp anh đấy.

Thiệu Tố Oánh dứt lời, nhìn về phía Tô Căng Bắc, ý cười dần thu lại:

- Chị là... Tô Căng Bắc?

Tô Căng Bắc cười lịch sự:

- Chào em, chị là Tô Căng Bắc.

Thiệu Tố Oánh nghi hoặc nhìn chằm chằm cô:

- Sao chị đột nhiên ở đây?

- Tố Oánh.

Mặt Chu Chính Hiến nở nụ cười nhưng ngữ điệu rất nghiêm túc:

- Tô tiểu thư là khách quý nhà chúng ta.

Chu Duyệt Khiêm nói:

- Khách quý gì chứ, phải là người nhà mới đúng, Tố Oánh, đây là chị dâu tương lai của cháu.

Thiệu Tố Oánh bĩu môi, không nói gì nữa.

Hoắc Vạn Quân lên tiếng:

- Được rồi được rồi, mau ăn đi, Tố Oánh, ăn xong lại chào hỏi Căng Bắc cho tử tế.

Thiệu Tố Oánh ồm ờ một tiếng, vể mặt bình thản.

Mọi người đều yên tĩnh, chỉ còn tiếng bát đũa khẽ chạm nhau. Trong bữa ăn, Tô Căng Bắc nhìn Thiệu Tố Oánh nhiều hơn một chút, cô gái này có vẻ như không quá chào đón cô.

Bữa sáng kết thúc, Hoắc lão phu nhân rời đi trước, vợ chồng Chu Duyệt Khiêm cũng đi. Cuối cùng chỉ còn lại bốn tiểu bối Chu Thời Uẩn, Tô Căng Bắc, Chu Chính Hiến và Thiệu Tố Oánh.

Hoắc lão phu nhân sinh hai trai một gái, con trai lớn mất sớm, để lại Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn, con trai thứ hai Chu Duyệt Khiêm có một trai một gái, con gái út gả cho một nhân viên chính trị tầng lớp cao ở đế đô, chỉ có một con là Thiệu Tố Oánh.

Tô Căng Bắc đại khái biết Thiệu Tố Oánh là sự tồn tại rất được sủng ái ở Chu gia, từ cách trưởng bối nói chuyện với cô ấy là có thể nghe ra một ít.

- Em luôn nhìn chị như vậy là có chuyện gì à?

Giờ phút này, vị tiểu thư được sủng ái kia cứ nhìn chăm chăm cô với ánh mắt không mấy thân thiện.

Thiệu Tố Oánh hừ một tiếng, không trả lời cô mà nói với Chu Thời Uân:

- Anh hai, bà ngoại bảo anh dẫn chị ta về nhưng trước giờ em chưa từng nghe anh nhắc tới chị ta. Anh hai, người lớn ép anh kết hôn à?

Tô Căng Bắc thấy Thiệu Tố Oánh nhấn mạnh vào chữ “ép” thì buồn cười nường mi:

- Tố Oánh, nói gì thế?

Chu Chính Hiến nhìn cô ấy, giọng hơi trầm xuống:

- Chuyện Căng Bắc và anh hai em là nước chảy thành sông, ép gì chứ.

- Rõ ràng là vậy mà.

Thiệu Tố Oánh lăm lăm bất mãn nhìn Tô Căng Bắc:

- Chị ta lăn lộn trong showbiz, tạo ra nhiều scandal như vậy, căn bản không để anh hai vào mắt.

Ồ, hóa ra là bất bình dùm. Tô Căng Bắc tùy ý gác chân trái lên đùi phải, chậm rãi nói:

- Em Thiệu, loại tin đồn không thiết thực kia sao em cũng tin vậy, chẳng qua là phóng viên đưa tin lung tung mà thôi.

Thiệu Tố Oánh thấy cô không hề hoang mang thì càng khó chịu:

- Ai biết có phải đưa tin lung tung hay không, biết đâu là thật thì sao.

Chu Thời Uẩn nghe xong khẽ cau mày, ánh mắt lộ vẻ bất mãn, anh không thích lời này của Thiệu Tố Oánh.

Anh vừa định lên tiếng ngăn cản thì Tô Căng Bắc nói trước mặt anh:

- Em cũng nói là “biết đâu”.

Giọng nói biếng nhác mang nét sắc sảo, Chu Thời Uẩn nhìn cô, thấy cô cũng nhìn mình.

Ánh mắt đó... nói thế nào nhỉ, quyến rũ như tơ, sóng mắt đưa tình.

Một giây sau, Chu Thời Uẩn liền nghe Tô Căng Bắc nói:

- Em Thiệu vẫn là đừng suy đoán vô vị như vậy thì hơn, dù sao trong lòng chị chỉ có anh hai nhà em thôi.

Lúc nói câu cuối cùng, ánh mắt cô rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Chu Thời Uẩn sửng sờ.

- Hừ, lời ngon tiếng ngọt.

Thiệu Tố Oánh quay đầu đi chỗ khác:

- Chẳng qua là hôn nhân lợi ích, anh hai không thèm quan tâm chị đâu, phải không anh hai?

Tô Căng Bắc tuy là vị hôn thê của Chu Thời Uẩn nhưng hai người căn bản chưa từng qua lại, hơn nữa nhiều năm nay anh đều chẳng buồn ngó tới cô, trong lòng Thiệu Tố Oánh cho rằng anh vô cảm với cuộc hôn nhân này.

Hơn nữa con người Chu Thời Uẩn lãnh đạm nhưng từ nhỏ đến lớn luôn có thái độ ôn hòa với cô em họ là cô, nên cô tưởng anh sẽ thuận theo cô.

Ngay lúc Thiệu Tổ Oánh dương dương tự đắc, Chu Thời Uân đột nhiên nhàn nhạt phủ định cô ấy:

- Không phải. Tổ Oánh, em càng lớn càng thụt lùi à? Chút lễ phép cũng không hiểu?

Tô Căng Bắc bất ngờ nhìn Chu Thời Uân, anh nói không phải là không phải cái gì, không phải không quan tâm cô?

Thiệu Tổ Oánh giậm chân:

- Anh hai!

Chu Chính Hiến:

- Anh hai em nói không sai, em đó, bị chiều vô pháp vô thiên rồi.

- Các anh! Các anh đều bệnh vược chị ta!

Thiệu Tổ Oánh trừng Tô Căng Bắc, thở hỗn hển chạy khỏi Dịch Thi Đường.

Chu Chính Hiến lắc đầu bất đắc dĩ:

- Căng Bắc, đừng chấp nhặt với em ấy, lần sau anh sẽ nói chuyện tử tế với em ấy.

- Cám ơn anh, có điều em không để ý đâu.

Tô Căng Bắc cười:

- Chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện mà thôi.

Ha ha ha, nếu không phải địa điểm không thích hợp thì chị đây sớm đã hận chết loại nhi đồng lớn tuổi như cô rồi!

Chu Thời Uẩn không để ý Thiệu Tố Oánh, nóng lòng lo cho sức khỏe Chu Chính Hiến:

- Anh, hôm qua không kịp hỏi anh, sức khỏe anh rốt cuộc thế nào vậy?
- Bệnh cũ, chỉ là lừa em về nhà thôi, kỳ thực không có gì.

Chu Thời Uẩn rõ ràng không tin, ánh mắt chuyển đến người đàn ông luôn ở phía sau Chu Chính Hiến:

- Chu Diễm, cậu nói.

Người đàn ông tên Chu Diễm nói thẳng:

- Đại thiếu gia tối thường hay ho khan, hơn nữa đứng lâu dễ mỏi, sức khỏe không tốt như lúc trước.

Chu Chính Hiến trầm giọng ngăn cản:

- Chu Diễm.
- Đại thiếu gia, nhị thiếu gia là bác sĩ, cậu không cần che giấu.
- Lắm miệng.

Chu Diễm bị răn dạy, cúi đầu im lặng.

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Tôi đi hỏi chú Dương, Chu Diễm, đẩy anh ấy.

Chú Dương là bác sĩ của Chu gia, sức khỏe Chu Chính Hiến luôn do ông ấy chăm sóc.

Chu Chính Hiến:

- Không cần phiền phức như vậy...

- Chu Diễn, đi theo.

Chu Diễn vội vàng nói:

- Vâng! Nhị thiếu gia.

Chu Chính Hiến:

- ...

Chu Thời Uẩn đi được một bước, quay đầu nhìn Tô Căng Bắc. Cô vội vã huơ huơ tay:

- Anh đi đi, em hơi buồn ngủ, về phòng ngủ bù.

- Ừ.

Tô Căng Bắc về phòng. Tuy sáng sớm khúc nhạc đệm Thiệu Tố Oánh khiến cô hơi khó chịu nhưng Chu Thời Uẩn hiếm khi lên tiếng nói giúp cô khiến tâm trạng cô trở nên tốt... không ngờ vị hôn phu nhà cô bình thường hờ hững lãnh đạm nhưng trong lúc mấu chốt vẫn dùng rất tốt.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tô Căng Bắc cuộn mình trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sau đó bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

- A lô...

- Gì thế, mười giờ mà cậu còn ngủ à.

- Hạ Lộ?

Tô Căng Bắc mở mắt:

- Sao cậu có thời gian rảnh phone mình thế?

Người bên kia điện thoại cười:

- Vừa đóng phim xong mà, sao hả, sức khỏe đỡ nhiều rồi chứ?

- Khỏe lâu rồi, an tâm đi ha.

- Cậu đó, trước đây không nói mình biết cậu bị tai nạn giao thông, chờ mình khó khăn lắm mới ra khỏi thung lũng trở về thì cậu xuất viện rồi.

Hạ Lộ bất mãn nói:

- Thiệt là, lần sau không được phép giấu mình đâu đấy.

- Thấy cậu bận mà, hơn nữa mình cũng không phải gặp chuyện gì to tát, cậu bay tới bay lui không mệt à?

- Mình mặc kệ, sau này không được phép như vậy nữa. Nói với A Ảnh mà không nói với mình, cậu thế là bất công.

Tô Căng Bắc ngáp một cái, ngồi dậy trên giường:

- Chuyện này khác, lúc đó A Ảnh ở cùng thành phố mà.

Hạ Lộ:

- Hừ, bớt giải thích. Bây giờ cậu đang ở đâu?

- Ở Bắc Kinh.

- Cái gì?

Hạ Lộ kinh ngạc:

- Cậu đang ở Bắc Kinh, mình cũng đang ở Bắc Kinh nè.

Tô Căng Bắc cong môi cười:

- O, trùng hợp nhỉ bảo bối, ê ê, gặp nhau đi.

- Được, cậu ở đâu, mình tới tìm cậu.

- Mình ở...

Tô Căng Bắc khựng lại, nhớ ra mình đang ở Chu gia không thích hợp gặp bạn bè, bèn nói:

- Hay để mình tìm cậu đi.

- Được, đúng lúc mình chưa ăn cơm, chúng ta cùng ăn, ừm... cơm Tây?

- Lẩu, trời lạnh thế này đương nhiên phải ăn lẩu.

Tô Căng Bắc đứng dậy đến tủ quần áo lấy đồ:

- Cái tiệm lần trước chúng ta tới Bắc Kinh ăn ấy.

Cô thay đồ, sửa soạn xong liền ra ngoài.

Quản gia nói:

- Tô tiểu thư, cô muốn đi đâu, tôi bảo tài xế đưa cô đi.

- Được, làm phiền rồi.

Quản gia điều một chiếc xe tới, còn cho Tô Căng Bắc hai vệ sĩ.

Cô lên xe, dặn dò quản gia:

- Bạn tôi có chút việc, phiền ông giúp tôi nói với bà nội một tiếng, bữa trưa tôi sẽ không về.

- Vâng ạ.

Xe chạy rời khỏi Chu gia, tài xế lái tới địa điểm mà Tô Căng Bắc nói. Cô ngồi trong xe đeo khẩu trang, đợi người của Hạ Lộ.

“Cốc cốc cốc.”

Cửa sổ xe bị gõ vang lên.

Tô Căng Bắc hạ cửa sổ xuống:

- Tiểu Chi.

Ngoài xe chính là trợ lý Tiểu Chi của Hạ Lộ.

- Chị Căng Bắc, chị Hạ Lộ đã đặt phòng riêng, em dẫn chị đi theo lối đi của nhân viên.

- Được.

Dứt lời, Tô Căng Bắc quay đầu nhìn hai vệ sĩ:

- Các anh chờ tôi ở đây.

- Tôi tiểu thư, chúng tôi đi theo cô thì hơn.

- Không cần, tôi gặp bạn thân, các anh theo không tiện, có việc tôi sẽ gọi điện thoại.

- Vâng.

Tô Căng Bắc đeo kính râm đi theo Tiểu Chi.

- Hạ Lộ bảo bối.

Vừa vào phòng riêng, cô liền cho Hạ Lộ một cái ôm lớn, hai người vì mỗi người đều bận nên đã rất lâu không gặp nhau rồi.

- Đã lâu không gặp, mau tới mau tới, gọi mấy món cậu thích ăn đi.

Hạ Lộ kéo ghế tựa ra, thân thiết kéo cô ngồi xuống.

Tô Căng Bắc nhìn món ăn:

- Haiz, lại thêm mỡ rồi, đợt trước vì mình ở bệnh viện ăn quá tốt mà mập mấy ký đấy.

Hạ Lộ lườm cô:

- Cậu đừng nói nhé, vóc dáng này của cậu mà bảo mập thì người như tụi mình biết sống sao đây?

Tô Căng Bắc liếc cô ấy:

- Người như tụi cậu gì chứ, cậu nhìn chính cậu đi, đóng phim một chuyển mà gầy nhiều thế này.

Hạ Lộ nhún vai:

- Chuyện này... đành chịu thôi, bên kia quá cực khổ, hơn nữa còn ở lâu như vậy.

- Cho nên phải bồi bổ nhiều vào, ăn nhiều vào.

Tô Căng Bắc chén một hơi hơn nửa đĩa thịt:

- Nhân lúc Hà Địch không ở đây, ăn một bữa no nê.

Hai người quất cả bàn lớn, vừa ăn vừa tán gẫu rất vui vẻ.

Ăn xong, Tô Căng Bắc nổi cơn ghiền mua sắm, câu “phụ nữ hện nhau không phải ăn thì là mua” rất đúng. Cô đã lâu không ra ngoài đi shopping rồi.

Vì chỗ hai người ăn gần một trung tâm thương mại nổi tiếng tập trung hàng hiệu nên muốn qua đó dạo.

Tuy Hạ Lộ là diễn viên nhưng không mấy nổi tiếng, đi trên đường cùng lắm chỉ khiến người ta thấy hơi quen mắt mà thôi. Tô Căng Bắc thì khác, đợt trước “chủ nhật” siêu hot, thêm vào đó cô bị dính scandal với rất nhiều ngôi sao nam nên đi đường không thể không ai nhận ra.

May là hôm nay cô ăn mặc rất khiêm tốn, lại không trang điểm, đeo khẩu trang vào sẽ không dễ bị nhận ra. Hơn nữa, vì vấn đề giá cả nên trung tâm thương mại kia bình thường đều không quá đông người.

Đến trung tâm thương mại, Tô Căng Bắc và Hạ Lộ vào một tiệm túi xách, Tiểu Chi cũng đi theo, hai vệ sĩ của Chu gia thì chờ ngoài cửa tiệm.

- Căng Bắc, Hà Địch không ở đây sao, hai người kia là cậu mời à?

Tô Căng Bắc đang hưng phấn thử đeo cái túi một quai:

- Hả, Hà Địch à, sắp Tết mà, cho chị ấy nghỉ. Còn hai người ngoài kia... ra ngoài có người che chở luôn an toàn hơn chút.

Tô Căng Bắc tự giác không nói nhiều về Chu gia với người khác. Không phải cô không tin Hạ Lộ mà là quả thực không cần thiết nhắc tới cái nơi quy củ rườm rà kia.

“Reng reng reng.” Đúng lúc này, điện thoại Tô Căng Bắc vang lên.

- A lô.

Đầu kia điện thoại là giọng Chu Thời Uẩn:

- Em đang ở đâu?

Đáy mắt Tô Căng Bắc hiện ra ý cười:

- Sao, nhớ em rồi?

- Một mình đừng có chạy lung tung.

- Không phải một mình, em có dẫn người theo mà, em và bạn đi dạo phố.

Chu Thời Uẩn:

- Đi dạo phố, em?

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Phải, em.

Chu Thời Uẩn hơi dừng lại, cuối cùng chỉ ừ một tiếng, nói:

- Chú ý an toàn.

Hạ Lộ:

- Ai vậy?

Tô Căng Bắc thần bí nói:

- Đại soái ca.

- Xì.

Hạ Lộ liếc cô:

- Lại là đại soái ca nào, chẳng lẽ Từ Gia Vỹ?

- Chậc, sao cậu cũng nhắc Từ Gia Vỹ thế?

Hạ Lộ cười ha ha:

- Mình xem tin tức nhiều mà.

Tô Căng Bắc lắc đầu bất đắc dĩ, tiếp tục thưởng thức túi xách cô yêu thích. Cô không biết, sau khi Chu Thời Uẩn cúp máy với cô liền tìm quản gia hỏi số điện thoại của vệ sĩ đi theo cô.

- Lấy ba cái túi này.

Tô Căng Bắc giao túi cho nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ vội vàng vui mừng hơn hờ đi xuất hóa đơn. Túi ở đây đắt đến dọa người, nhân viên phục vụ đối xử với khách hàng mua sắm hết như đối xử với thượng đế.

Thanh toán xong, Tô Căng Bắc khách sáo đặt túi vào tay vệ sĩ ngoài cửa:

- Làm phiền rồi.

Tiếp theo, cô xoay người kéo Hạ Lộ vào một cửa tiệm khác.

Lúc Chu Thời Uẩn đến, Tô Căng Bắc và Hạ Lộ đang hăng hái bừa bừa thử giày cao gót.

- Tô Căng Bắc.

- Hả?

Không ai có thể kéo tầm mắt cô khỏi giày cao gót, dù là sở thích bây giờ của cô cũng không được. Cho nên cô đáp một tiếng rồi không nói gì nữa, kéo Hạ Lộ bên cạnh, nói:

- Đôi này đẹp nè, màu sắc tuyệt, đúng không, đúng không?

Hỏi hỏi lâu cũng không thấy Hạ Lộ phản ứng, cô buồn bực nhìn theo tầm mắt Hạ Lộ, chờ thấy rõ người tới thì cô cũng sững sờ:

- Chu Thời Uẩn, sao anh lại tới đây?

Hạ Lộ kéo tay áo Tô Căng Bắc:

- Người này là ai vậy, cậu quen à?

Tô Căng Bắc ho khan:

- Chính là đại soái ca hồi nãy gọi điện cho mình đấy, cậu quen à?

Hạ Lộ lăm tấm mồ hôi, đúng là đại soái ca thật... cô còn tưởng Tô Căng Bắc đùa.

Có điều... Hạ Lộ nghiêm túc quan sát chàng trai trước mắt, khuôn mặt trong trẻo tinh tế, chiều cao nói thế nào cũng trên 1m8, quan trọng hơn là

trên người có loại khí chất lạnh lạnh, tiên phong đạo cốt, không hấp dẫn ánh mắt người khác cũng không được.

Đây là ai? Người trong showbiz? Không thể nào, cô chưa từng thấy cũng chưa từng nghe nói.

Ánh mắt nhàn nhạt của Chu Thời Uẩn chỉ dừng lại trên người Tô Căng Bắc:

- Mua xong rồi à, theo anh về.

- Đương nhiên vẫn chưa xong.

Hai chân Tô Căng Bắc mang hai chiếc giày khác nhau đi đến trước mặt Chu Thời Uẩn:

- Anh nói xem hai đôi này đôi nào đẹp hơn?

Anh cúi đầu nhìn qua loa:

- Không đẹp.

Ý cười trong mắt Tô Căng Bắc đơ lại, đột nhiên bừng tỉnh nhìn anh:

- Ờ, quên mất mắt anh không tốt, hỏi anh cũng như không.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc vẫy nhân viên phục vụ:

- Xin chào, gói hết hai đôi này cho tôi.

Nhân viên phục vụ vội vàng bước lên:

- Vâng, cô Tô.

Tô Căng Bắc thay trở lại đôi giày ban đầu, nói:

- Đúng rồi, quên giới thiệu, đây là bạn thân của em, Hạ Lộ.

Chu Thời Uẩn nhìn cô ấy, gật đầu lịch sự.

- Hạ Lộ, đây là... bạn mình, tên Chu Thời Uẩn.

Hạ Lộ cười khẽ:

- Chào anh Chu.

- Chào cô.

Hạ Lộ kéo Tô Căng Bắc, nhỏ giọng hỏi:

- Anh ấy là ai?

- Người bình thường.

Tô Căng Bắc nói:

- Lần trước lúc mình nằm viện, anh ấy là bác sĩ chủ trị của mình.

Hạ Lộ trừng mắt, lặng lẽ giơ ngón cái với cô, vậy mà cũng có thể hốt được, Tô Căng Bắc quả nhiên là Tô Căng Bắc.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bước tới hỏi:

- Cô Tô, cô quẹt thẻ hay là...

- Quẹt thẻ.

Tô Căng Bắc vừa định lấy ví ra thì một tấm thẻ vàng rực rỡ đã đưa tới trước mặt nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ nhận thẻ với ánh mắt hâm mộ:

- Mời anh đợi chút.

Bên kia, Hạ Lộ kinh ngạc nhìn Chu Thời Uẩn, nếu nói người này chỉ là bác sĩ bình thường thì sao lại hào phóng như vậy. Giày cao gót mà Tô Căng Bắc mua, ít cũng mấy ngàn, nhiều thì mấy vạn, dân chúng bình thường sẽ không vung tiền mà mắt cũng không chớp như thế.

Nhưng Tô Căng Bắc không hề bất ngờ, chút tiền này trong mắt cháu trai Chu gia thì tính là gì.

- Chu Thời Uẩn, anh đặc biệt tới trả tiền cho em sao, chu đáo vậy à?

Anh liếc cô, lần này là anh mang cô đến, anh cho rằng mình có nghĩa vụ bảo đảm an toàn cho cô, thế nên anh tới tìm cô.

Chu Thời Uẩn hơi có chút bất đắc dĩ, người này không hiểu mình rất dễ bị nhận ra, rất dễ bị bao vây sao chứ.

Trên tay vệ sĩ lại nhiều thêm hai cái túi.

Sau khi mua giày cao gót yêu thích, tâm trạng Tô Căng Bắc rất tốt:

- Hạ Lộ, áo măng tô của tiệm trước mặt có hàng mới kìa, đi thôi.

Hạ Lộ ho khan:

- Ở Căng Bắc, anh Chu là tới tìm cậu, hay là hôm nay chúng ta đừng đi dạo nữa.

Tô Căng Bắc dừng lại, quay đầu nhìn Chu Thời Uẩn với vẻ mặt “anh không cho em đi dạo, em sẽ bị thương muốn chết”, nói:

- Em có thể đi dạo không?

Chu Thời Uẩn nên nói là không thể, anh tới vốn là muốn đưa cô về. Nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, đột nhiên anh không thể nói ra chữ không.

Yên tĩnh chốc lát, anh dờ mắt:

- Tùy em.

Sắc mặt Tô Căng Bắc lập tức sáng lên, cô rất hài lòng vỗ vai Chu Thời Uẩn:

- Biết là anh tốt nhất mà.

Anh mím mím môi, không để ý tới ánh mắt kỳ dị của hai vệ sĩ phía sau, đi thẳng về phía trước.

“Tách tách”.

“Tách tách”.

- Đúng là Tô Căng Bắc này!

- Chủ weibo kia up là vị trí này hả, tôi nói không sai mà.

Tô Căng Bắc và Hạ Lộ còn chưa vào tiệm quần áo kia thì loáng thoáng nghe có tiếng nói phía sau. Hạ Lộ liếc mắt ra sau, nhỏ giọng:

- Có người nhận ra cậu kìa.

Tô Căng Bắc nhìn theo ánh mắt cô ấy, quả nhiên có mấy cô bé giơ điện thoại di động lên chụp cô, cô lặng lẽ đeo kính râm vào, hôm nay cô

không trang điểm...

- Chị Căng Bắc, chị, chị có thể ký tên cho em không?

Cuối cùng có một cô bé dũng cảm bước lên trước. Nhưng cô bé ấy còn chưa đến gần đã bị hai vệ sĩ cản lại trước mặt Tô Căng Bắc.

Cô bé gầy gò nhỏ nhắn, bị vệ sĩ đẩy suýt ngã, cô vội kéo cánh tay cô bé lại:

- Các em cẩn thận chút.

Vẻ mặt cô bé kích động:

- Cám ơn cám ơn chị, em thực sự vô cùng thích chị.

Tô Căng Bắc cười với cô bé, cô luôn mềm lòng với những fan nhỏ đáng yêu như thế:

- Chị không mang bút, em có không?

- Có có có!

Cô bé vội vã lấy từ trong cặp ra một cây bút, sau đó lại đưa quyển vở lên:

- Ký ở đây ạ.

Tô Căng Bắc gật đầu, nhanh chóng ký tên cho cô bé. Vài cô bé phía sau thấy vậy cũng vội tiến lên:

- Em cũng muốn ký tên!

- Em cũng muốn em cũng muốn.

- Chị Căng Bắc, nhìn gần chị đẹp lắm ạ.

- Cám ơn.

Tô Căng Bắc ho khan, mặt cô bao bịt kín mít, làm sao mà nhìn ra được chứ.

Cô tưởng mấy fan này chỉ là tình cờ gặp phải nhưng trên thực tế là nhân viên phục vụ của tiệm cô mua túi vừa nãy để lộ, vì nhân viên phục vụ đó lên hình cô mua đồ lên weibo.

Cho nên, bất kể có phải ở gần trung tâm thương mại đó hay không, rất nhiều người đều hăng hái chạy tới.

Tô Căng Bắc càng ký càng đông:

- O, mọi người đừng chen lấn, từng người một thôi.

Chu Thời Uẩn đứng cách đó không xa, thấy cô bị chìm giữa đám đông...

- Căng Bắc, đông người quá, đi trước đi.

Hạ Lộ lo lắng nói, dù có hai vệ sĩ cũng không ngăn được đám đông này.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Xin lỗi mọi người, tôi còn có việc, lần sau lại ký.

- Chị Căng Bắc, chị đừng đi mà!

- Tô Căng Bắc, là Tô Căng Bắc kìa! Nhanh chen vào!

- Á ui, cô giẫm lên tôi này!

- Chị Căng Bắc, em thích chị lắm, chị thật xinh đẹp!

“Tách tách tách...”

Vệ sĩ:

- Phiền tránh đường.

- Tránh đường tránh đường.

Tô Căng Bắc được hai vệ sĩ che chở ở giữa, từ từ đi về trước, nhưng fan và những người qua đường xem náo nhiệt đều chen lại, cuối cùng ngay cả di chuyển cũng rất khó khăn.

Bỗng nhiên, Tô Căng Bắc cảm thấy có một cái tay sờ bên hông cô một cái, cô sững sờ nhìn sang, nhưng căn bản không biết có người cố ý sàm sỡ hay chỉ là không cẩn thận quẹt phải!

- Anh làm gì đấy?

Giọng nói trầm thấp quyến rũ vang lên.

Tô Căng Bắc thấy Chu Thời Uẩn xuất hiện trước mặt mình, cô không biết anh chen vào lúc nào, cũng không biết anh làm sao mà phát hiện được người kia, dù sao khi cô chú ý đến, anh đã nắm lấy cổ tay một người đàn ông, vẻ mặt rét lạnh.

Chu Thời Uẩn híp mắt, ra tay mạnh. Người đàn ông đó nhất thời đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, ông ta nhìn anh, biết không chiếm được lợi ích gì, bèn lúng túng thoát khỏi anh, vội vã chen ra ngoài.

Gã bị ối đi rồi, Chu Thời Uẩn quay đầu lại nhìn cô, giọng nói vẫn bình tĩnh trước sau như một:

- Vẫn ổn chứ?

Tô Căng Bắc nhìn chăm chăm anh:

- Vẫn ổn, Chu Thời Uẩn, anh...

- Khoan nói chuyện, đợi lát nữa đi theo anh.

Tô Căng Bắc hơi trở mắt. Một giây sau, anh nhỏ giọng nói với hai vệ sĩ:

- Tôi dẫn cô ấy đi, hai anh bất kể thế nào cũng phải ngăn họ lại.

- Vâng! Thiếu gia.

Lối đi ở đây không rộng, ban này hai vệ sĩ sợ làm bị thương người khác nên luôn bó tay bó chân che chở Tô Căng Bắc, bây giờ được Chu Thời Uẩn ra lệnh, họ liền có thể thoải mái hành động.

Vệ sĩ mở lối đi cho hai người, anh nắm cổ tay cô:

- Chạy.

- Hả?

- Ngăn ra đó làm gì?

Chu Thời Uẩn kéo cô về phía trước, Tô Căng Bắc phản ứng lại, vội theo sát chân anh.

Phía sau, hai đồng chí vệ sĩ cao to khỏe mạnh từng được huấn luyện chuyên nghiệp tận tâm tận lực chặn mọi người...

Tô Căng Bắc lần đầu tiên chạy trốn chật vật như thế nhưng khi cô nhìn người phía trước đang kéo mình liền cảm thấy cũng không có gì không tốt, ngược lại còn rất hưng phấn...

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17+2

Hai người rẽ đến chỗ thang máy, Chu Thời Uẩn ấn nút, xác định không có ai mới mang cô vào.

Tô Căng Bắc chạy thở hồng hộc, vịn tay vịn trong thang máy, nói:

- Hạ Lộ còn ở phía sau.

Chu Thời Uẩn lúc này hô hấp cũng không ổn định:

- Em không phát hiện họ đều xông về phía em à, cô ấy không sao cả.

Tô Căng Bắc ừ.

Đúng lúc này, “ding...” thang máy đột nhiên dừng lại.

Cô ngẩng phắt đầu, không phải chứ, có người muốn vào?!

Chu Thời Uẩn nhìn cô động viên, duỗi tay kéo cô vào lòng.

Tô Căng Bắc ngẩn ngơ, khoảnh khắc ấy, hơi thở ấm áp của anh vây khắp bốn phương tám hướng, gần đến mức hơi thở của cô cũng không thông thuận.

“Thịch, thịch, thịch...” Cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh, tựa như sắp nhảy ra ngoài, là vì chạy quá nhanh ư? Hay vì, người đàn ông kia quá đẹp trai...

- Chu Thời Uẩn?

Anh hạ mi mắt nhìn cô, đưa tay đè sau gáy cô, khiến cả khuôn mặt cô vùi vào lòng anh.

Tô Căng Bắc:

- ...

- Đừng nói chuyện.

Cửa thang máy mở ra, bốn cô gái vừa nói vừa cười đi vào, ánh mắt các cô nhìn Chu Thời Uẩn đều sáng lên, ồ god, anh chàng này đẹp trai quá!

Một giây sau, khi nhìn thấy cô gái trong lòng anh, ồ fuck, cô gái này kiếp trước nhất định là đã cứu dải ngân hà!

Giọng nói thầm thì kèm theo vô số cái liếc trộm, bốn cô gái bị đôi nam nữ ôm nhau trong thang máy ngược dữ dội.

Hơn mười giây sau, thang máy lại dừng lại, bốn cô gái tiếc nuối bước ra...

Cửa thang máy đóng lại, từ từ đi xuống.

Chu Thời Uẩn buông tay:

- Không còn ai rồi.

Tô Căng Bắc ừ, hơi lui về sau một bước, tất thấy mọi thứ ban nãy đều xảy ra trong chớp mắt, nhưng khi cô dựa vào vai anh lại cảm thấy thời gian trôi rất chậm rất chậm...

Lần đầu tiên Tô Căng Bắc cảm thấy nóng mặt, cô từng hợp tác với nhiều ngôi sao nam, dù đối phương đẹp trai đến mấy cô cũng chưa bao giờ cảm thấy thẹn thùng.

Nhưng lúc này đây, cô thật sự... không bình thường.

- Chúng, chúng ta tiếp theo đi đâu?

Tô Căng Bắc cắn môi, cà lăm cái gì.

- Ga ra, về nhà.

- Ừ.

Tô Căng Bắc trả lời xong, lặng lẽ đưa lưng về phía anh, yên tĩnh rất hiếm thấy.

Chu Thời Uẩn nhìn cô, hôm nay cô buộc hết tóc lên đỉnh đầu, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, cũng vì thế mà lỗ tai ửng hồng của cô vô cùng rõ rệt.

Anh nhướn mày, cô đang, thẹn thùng?

Đến ga ra, hai người lên xe của Chu Thời Uẩn.

Tô Căng Bắc sau khi lên xe đầu tiên là gọi điện thoại cho Hạ Lộ, xác định cô ấy không sao mới yên tâm ngã người trên ghế lái:

- Sao đột nhiên có nhiều người như vậy?

Chu Thời Uẩn:

- Lần sau dạo phố nhớ mang theo nhiều người một chút.

Tô Căng Bắc ừ, thình lình nảy người lên:

- Vừa nảy quên hỏi hai vệ sĩ kia.

- Em đi rồi thì họ không sao.

- Phải, nhưng túi của em, giày cao gót của em, chúng nó có thể không sao sao?

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc cảm rằm lái nhải suốt dọc đường, cuối cùng sau khi khẳng định hai vệ sĩ đã mang theo các bảo bối của cô thoát thân mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chu Thời Uẩn, vệ sĩ nhà các anh quá giỏi, nhất định phải phát lương cho người ta nhiều vào.

- Đây là bốn phận của họ.

- Hay là thêm tiền thưởng cuối năm cho họ đi, dù sao phải ghi lại một công lao to lớn.

Khóe môi Chu Thời Uẩn hơi cong lên, không nói gì.

Tô Căng Bắc túm anh:

- Nè, anh không phải hẹp hòi như vậy chứ, thêm tiền thưởng cuối năm thôi mà.

- Tự có quy tắc, không do anh quản.

- Nhị thiếu gia lên tiếng cũng vô dụng?

Chu Thời Uẩn tùy tiện ừ.

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Quá đáng! Quá hẹp hòi!

Cô là người có ân báo ân có thù báo thù, hai vệ sĩ này trong tình huống khẩn cấp như vậy vẫn bảo vệ được bảo bối của cô! Chu gia nói là bốn phận nhưng cô phải cảm ơn người ta đàng hoàng, tặng gì thì tốt nhỉ...

Sau đó của sau đó, hai vệ sĩ ấy được thăng chức, tiền lương và tiền thưởng cuối năm tăng vọt. Đương nhiên, Tô Căng Bắc không biết.

Mà hai đồng chí vệ sĩ cũng ngơ ngơ ngác ngác, không biết mình đã lập công lao gì. Thực tế, đó chỉ là do một mệnh lệnh của Chu Thời Uẩn “lên tiếng cũng vô dụng” mà thôi.

Trở lại Chu gia, hai người cùng đi vào phòng khách, lúc này, bên cạnh đột nhiên có một con mèo mập lao tới.

- A, Ô Đồng.

Tô Căng Bắc ngồi xồm xuống, tổn sức ôm nó lên.

Ô Đồng ngoan ngoãn co trong lòng cô, hơn nữa đáng vẻ còn vô cùng hưởng thụ.

Tô Căng Bắc đưa tay xoa đầu nó:

- Nhớ tao đến vậy à?

“Meo ~”

- Được thôi, theo tao về phòng nào.

- Tô Căng Bắc.

- Hả?

Cô chơi với Ô Đồng vui không biết mệt.

- Về trước tiên phải thay giày.

Tô Căng Bắc khựng lại, cúi đầu nhìn đôi giày cao gót trên chân mình. Vì ban nãy chạy quá dữ nên chỗ chân ma sát với giày đỏ lên.

Nhưng, sao anh có thể phát hiện điều này?

Lúc Tô Căng Bắc nhìn Chu Thời Uẩn thì anh đã đi về phía phòng.

Cô bất giác cong khóe môi, nhớ đến dáng vẻ anh ban nãy kéo cô chạy, ôm cô vào lòng...

- Ô Đồng, nhị thiếu gia nhà mày cũng đâu phải lạnh lùng băng giá như vậy, đúng không?

“Meo.”

Tô Căng Bắc bế Ô Đồng về phòng mình.

- Nào, nằm trên sofa nè.

Cô ra vẻ như muốn để nó xuống, nhưng Ô Đồng không hề có chút ý định di chuyển, biếng nhác co vào lòng cô, rất đại gia.

- Sao mày, sao mày mập thế này còn muốn để người ta bế hả?

“Meo ~ ”

Ô Đồng dụi dụi cánh tay cô, tỏ vẻ mình rất không hài lòng.

Tô Căng Bắc buồn cười nói:

- Mập mà không cho người ta nói, hử?

“Meo!”

- Được được được, không nói mày nữa, để Chu Thời Uẩn quản mày, tao không thèm quản đâu.

Tô Căng Bắc cường chế đặt Ô Đồng xuống, lấy một bộ sườn xám mới trên giá:

- Tao chạy toát hết mồ hôi này, Ô Đồng mày đợi đó, tao đi tắm cái đã.

Con mèo nào đó đưa chân gãi mặt “meo ~”

Giờ cơm tối của Chu gia là sáu giờ.

Chu Thời Uẩn về phòng một lát, thấy sắp đến giờ bèn đứng dậy ra ngoài.

Vừa định đi về phía Dịch Thi Đường, anh chợt nhớ sát vách còn có một Tô Căng Bắc không biết gì cả, thế là anh tốt bụng đổi hướng, đi tới cửa phòng cô.

“Cạch.” Cửa phòng bị anh gõ một cái liền dịch ra, không khóa.

Chu Thời Uẩn do dự, không tiến vào.

“Meo.” Đúng lúc này, Ô Đồng lắc lư ló đầu qua khe cửa, nó ngẩng đầu nhìn anh, đuôi móng vuốt cào cào giày anh.

Chu Thời Uẩn ngồi xổm xuống, đẩy cửa phòng mở ra chút, để Ô Đồng dễ dàng đi ra.

- Cô ấy đâu?

“Meo.”

- Ở trong phòng? Ngủ rồi?

Dù biết Ô Đồng không trả lời, Chu Thời Uẩn vẫn theo thói quen trò chuyện cùng nó. Ô Đồng nghiêng đầu, mắt mở thật to, dường như nghe hiểu.

Anh hơi cong môi, đưa tay xoa lưng nó, đột nhiên nói:

- Đừng cứ bắt người ta bế, mày nặng lắm.

“Meo!” Ô Đồng há miệng, thân thể mập mạp hiểm khi nhảy lên, tư thế kia của nó là muốn nhảy vào lòng anh.

Chu Thời Uẩn cũng dung túng nó, hơi cúi người xuống hơn để nó thật sự nhảy vào lòng. Anh bế nó đứng dậy, lẩm bẩm nói:

- Cô ấy nói không sai, mày nên vận động nhiều hơn.

- Ô Đồng, đợi sốt ruột lắm phải không, xin lỗi nhé, tao tiện thể gọi luôn cái đầu... Úi?

Tô Căng Bắc lau tóc, kinh ngạc nhìn Chu Thời Uẩn:

- Sao anh lại ở phòng em?

Vì ban nãy trêu Ô Đồng, anh vô thức tiến lên một bước, bây giờ đang đứng ngay khung cửa... xem như là ở trong phòng cô.

- Sắp ăn cơm rồi.

Chu Thời Uẩn hạ mi nhìn Ô Đồng, cố sức tránh nhìn dáng vẻ Tô Căng Bắc mặc áo tắm.

- Ờm.

Tô Căng Bắc đến gần:

- Máy sấy tóc của phòng này hỏng rồi, em loay hoay cả buổi nó cũng không phản ứng.

Hương hoa nhài càng lúc càng nồng theo bước chân cô đến gần, thông thả bao phủ quanh người anh. Chu Thời Uẩn không khỏi ngước mắt, chỉ trong chớp mắt, chiếc cổ trắng nõn như ngọc và cổ tay tinh tế mảnh khảnh liền nhảy vào mắt anh.

Yêu kiều tàng ẩn, vô ý mê say.

Chu Thời Uẩn thản nhiên dời tầm mắt:

- Anh bảo người đưa cho em một cái.

- Phiền lắm, phòng anh có không, em trực tiếp qua lấy?

Dù sao cũng ở sát vách, rất tiện.

Chu Thời Uẩn nhìn tóc cô đang nhỏ nước, gật nhẹ đầu:

- Ừ.

Tô Căng Bắc thấy anh gật đầu liền vớt khăn lông lên bàn trang điểm, hiên ngang rẽ vào phòng anh. Chu Thời Uẩn bế Ô Đồng đi theo sau cô, nhắc nhở:

- Trong ngăn tủ phòng tắm ấy.

- Biết rồi.

Tô Căng Bắc vào phòng tắm, Chu Thời Uẩn ngồi trên sofa bên ngoài chờ.

“Cốc cốc cốc.” Cửa phòng bị gõ vang lên.

Anh vân vân tai Ô Đồng, tùy ý nói:

- Vào đi.

Cửa bị đẩy ra một chút, người làm trong nhà cung kính nói:

- Thưa nhị thiếu gia, đến giờ cơm tối ạ.

- Ừ.

Người làm lui một bước, định sang phòng sát vách gọi Tô Căng Bắc thì đúng lúc này...

- Chu Thời Uẩn, phòng tắm của anh thật lớn, lớn hơn phòng tắm phòng em nhiều.

Tay người làm run lên, thấy rõ Tô tiểu thư mặc áo tắm xuất hiện vô cùng mờ ám trong phòng nhị thiếu gia. Cô do dự chốc lát, vậy, vậy chắc không cần nói với Tô tiểu thư là sắp tới giờ cơm chứ nhỉ?

Ừ, nhất định là không cần, thế là cô lặng lẽ lui ra.

Tô Căng Bắc về phòng thay sườn xám và giày cao gót. Nhưng sau khi cô bước ra lại bị Chu Thời Uẩn xách trở vào:

- Thay giày.

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Thay cái gì?

- Hiện tại em không thích hợp mang thứ này.

Tô Căng Bắc ngăn người, lúc này mới nhớ trước đó anh từng nói “về thay giày cao gót”:

- Nhưng, em mặc sườn xám, mặc sườn xám mà không mang giày cao gót thực là phá hoại sự hài hòa.

- Vậy thì cũng thay bộ đồ luôn.

Chu Thời Uẩn đã thích ứng với thái độ của Tô Căng Bắc luôn canh cánh trong lòng về sự phối hợp, trực tiếp cho phép cô thay đồ.

- Không được, bà nội thích em mặc thế này.

Tô Căng Bắc chớp mắt nhìn anh:

- Em nói này, sao anh quan tâm em như vậy, có phải...

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nói:

- Em là bệnh nhân của anh.

- Hơn nữa, em còn là vị hôn thê của anh đúng không?

Tô Căng Bắc cười khúc khích, vừa cười vừa sáp lại anh rất mờ ám:

- Được được được, em nghe lời anh, bây giờ đi thay đây.

Chu Thời Uẩn hơi nhú mào, nhìn vẻ mặt “anh thật sự rất quan tâm người ta, người ta rất thận trọng” của cô, anh kiên quyết dứt khoát bế Ô Đồng rời đi.

Cô gái này không thích hợp nán lại lâu bên cạnh!

Dịch Thi Đường.

Hoắc Vạn Quân ngồi vào chỗ, nhìn mọi người, nói:

- Đi gọi Thời Uẩn chưa?

Cô gái đi gọi ban nãy vội tiến lên:

- Thưa lão phu nhân, đã gọi rồi ạ.

- Ủ, thế Căng Bắc thì sao?

Cô gái hơi do dự:

- Tô tiểu thư ở phòng nhị thiếu gia, chắc hai người sẽ cùng tới ạ.

Lời này vừa thốt ra, mọi người có mặt đều sửng sờ.

- Ồ?

Mắt Hoắc Vạn Quân sáng lên:

- Chỉ hai người họ?

Cô gái vô cùng ngay thẳng nói:

- Đúng vậy thưa lão phu nhân, Tô tiểu thư hình như đang dùng phòng tắm của nhị thiếu gia ạ.

Hoắc Vạn Quân cười hài lòng:

- Tốt, tốt, tình cảm hai đứa tốt là tốt.

Chu Chính Hiến bí hiểm nói:

- Thời Uẩn bình thường không thích người khác vào phòng mình đừng nói chi phòng tắm, ha ha ha.

Thiệu Tổ Oánh nghe vậy hừ một tiếng, hạ mí mắt bấm điện thoại không nói gì.

“Meo.” Cuối cùng, Ô Đồng đại gia dẫn tuần nam mỹ nữ lên sân khấu.

Chu Chính Hiến thấy Tô Căng Bắc bế Ô Đồng đi tới thì hơi ngần người:

- Ô Đồng của mẹ rất sợ người lạ, không ngờ lại thân với Căng Bắc như vậy.

Cô cười nói:

- Có lẽ là Ô Đồng có duyên với em, nó rất đáng yêu, em thích nó lắm.

Hoặc Vạn Quân:

- Xem ra Ô Đồng cũng biết cháu là vợ tương lai của Thời Uẩn, biết làm thân với cháu sớm.

Tô Căng Bắc nhìn Chu Thời Uẩn, anh cũng nhìn cô, hờ hững mà bình lặng.

Cô nói:

- Bà nội đùa rồi.

Hoặc Vạn Quân gọi cô qua:

- Không đùa đâu. Hai cháu mau qua ăn cơm, Tiểu Địch, mang Ô Đồng đi đi.

- Vâng, thưa lão phu nhân.

Hai người ngồi vào chỗ, ăn một bữa cơm hài hòa.

Sau khi về phòng, Tô Căng Bắc phát hiện điện thoại luôn yên lặng bị Hà Địch oanh tạc tới tấp.

Ba mươi mấy cuộc gọi nhờ, Hà Địch điên à?

Tô Căng Bắc vội gọi lại cho cô ấy:

- Sao vậy, đang cho chị nghỉ ngon lành, sao chị còn gọi điện thoại cho em?

Hà Địch quát lên khí thế mườì phần:

- Biết chị đang được nghỉ thì em đừng có gây rắc rối! Em xem weibo chưa, xem tin tức chưa?

- Chưa...

- Em nói chị nghe, lúc mấy người kia chụp hình em ở trung tâm thương mại, em chạy với ai?

Tô Căng Bắc ngấn người:

- Chuyện này... lộ rồi à?

- Còn “chuyện này lộ rồi à” hả? Mấy ngày trước mới dính scandal với Từ Gia Vỹ, bây giờ lại bị chụp tay nắm tay chạy với một người đàn ông! Căng Bắc, em nói thật cho chị biết, lần này lại là yêu nghiệt nào?

Tô Căng Bắc cười nhạo:

- Yêu nghiệt gì chứ. Đó là bác sĩ Chu nhà em, bác sĩ Chu chị hiểu chưa?

- Bác sĩ Chu gì? À! Là bác sĩ Chu hả...

Hà Địch gần như trở mặt ngay tức khắc:

- Ờm, em đi Bắc Kinh là vì bác sĩ Chu.

- Phải.

- Được rồi, chơi thoải mái chơi thoải mái đi, chị sẽ giải quyết chuyện này.

Hà Địch “hòa nhã” cúp điện thoại.

Khóe môi Tô Căng Bắc giật giật, đúng là, cách ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được điệu bộ của Hà Địch!

Cô lên weibo của mình.

Mở hot search, cô quả nhiên thấy tên mình ngồi vững ở vị trí đầu tiên.

#Tô Căng Bắc và người đàn ông xa lạ nắm tay nhau trốn fan#

Nắm tay nhau... rõ ràng là Chu Thời Uẩn kéo cổ tay cô chạy mà.

Cô vào hot search, trang đầu lập tức hiện ra mấy video hiện trường do người ta up.

Vì ban đầu ống kính mọi người đều chỉa vào Tô Căng Bắc nên khi đột nhiên xuất hiện bóng một người đàn ông, mọi người đều bất ngờ không kịp chuẩn bị. Chờ họ phản ứng lại thì chỉ còn bóng lưng và gò má mơ hồ của Chu Thời Uẩn mà thôi.

Sau khi Tô Căng Bắc xem toàn bộ video thì thở phào nhẹ nhõm, may quá may quá, không chụp hết hình ảnh.

Tuy anh không bị chụp mặt nhưng cư dân mạng thi nhau cho ra “chân tướng”.

“Tôi đến hỏi chỗ Tô Căng Bắc mua đồ rồi, người đàn ông kia là lúc sau mới tới, hơn nữa theo như nhân viên nói là anh ta tới để trả tiền!!! Mấy vạn đấy, quẹt quẹt quẹt là trả hết cho người ta luôn!”

“Theo người chứng kiến tận mắt nói, người đàn ông đó rất đẹp trai rất đẹp trai.”

“A, sao tôi không ở hiện trường nhỉ, tôi cũng muốn xem!”

“Hóa ra là trai nhiều tiền đẹp mã, bản lĩnh Tô Căng Bắc thật giỏi.”

“Phải đấy, chân trước mới thò chỗ Từ Gia Vỹ thì chân sau có người mới rồi, mặc niệm cho Từ Gia Vỹ...”

“Ê, các người đừng có lôi Gia Vỹ nhà tôi vào nhá, anh ấy và cô ta không có dính líu xiu xiu nào hết nhá!”

“Chưa chắc chắn là quan hệ tình nhân mà, mấy người đừng có nói bậy. Dù sao tôi mặc kệ, ngồi đợi thông báo chính thức, tin tưởng nữ thần nhà tôi.”

.....

Tô Căng Bắc tắt điện thoại di động, kéo đôi dép lê ra khỏi phòng.

“Cốc cốc cốc.” Cô đứng trước cửa phòng Chu Thời Uẩn:

- Là em.

Cửa phòng mở ra, anh xuất hiện sau cửa:

- Có chuyện gì?

Tô Căng Bắc chỉ chỉ điện thoại di động:

- Chuyện trưa nay lên tin tức, anh bị chụp rồi.

Chu Thời Uẩn nhìn cô hồi lâu:

- Ờ.

Tô Căng Bắc buồn bực nói:

- Ờ? Chỉ một chữ vậy thôi à?

- Anh biết rồi.

- Có người nói với anh?

- Ừ.

Tô Căng Bắc gật đầu, cũng phải, chuyện liên quan đến nhi thiếu gia Chu gia, người Chu gia sao có thể biết trễ hơn cô chứ.

- Vậy chắc anh biết không bị chụp hết mặt nên mới yên tâm như thế, đúng không?

- Chụp hết mặt thì sao chứ?

Chu Thời Uẩn khó hiểu:

- Em đi chung với anh, có vấn đề à?

Tô Căng Bắc hiếm khi ngớ người, về lý thuyết, với quan hệ của hai người họ thì cùng nhau đi dạo phố hay anh quẹt thẻ giúp cô đều chẳng có vấn đề gì cả.

Nhưng! Cô là đại minh tinh đấy! Chu Thời Uẩn không hề để ý việc bị đưa lên tin tức sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống à?

- Còn vấn đề gì không, bằng không anh đi ngủ.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Chu Thời Uẩn, Tô Căng Bắc cảm thấy thân phận đại minh tinh của mình bị xem thường đến cực điểm...

Anh thấy cô không nói gì, bèn lịch sự mà lạnh nhạt đẩy tay cô ra ngoài để tránh bị kẹt cửa:

- Ngủ ngon.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hôm qua sau khi cô nói với Hà Địch người đàn ông “tay nắm tay” với cô là Chu Thời Uẩn thì Hà Địch không còn gọi điện thoại tới quấy rầy cô nữa. Sau đó Tô Căng Bắc lên weibo xem tiến triển sự việc thì thấy Hà Địch dùng câu nói đơn giản “chỉ là bạn bè” cho qua.

Buổi trưa cơm nước xong xuôi, cô và con mèo mập Ô Đồng tản bộ trong sân, nói chính xác là cô tản bộ còn Ô Đồng đại gia thì được bế.

- Đồ mèo lười, bảo mày đi thì mày nằm ườn ra đất, nhất định phải tao bế mới được à?

Ô Đồng ngáp một cái, con mắt uể oải nheo lại, bày ra tư thái “người là quan hót kít do trầm khâm định”.

Tô Căng Bắc thấy vậy nắm đuôi nó, mắng:

- Mèo kiêu ngạo, y hết nhị thiếu gia nhà mày, có phải Chu gia các mày chỉ toàn nuôi ra thể loại như vậy không?

Lời vừa dứt, phía sau chợt vang lên tiếng cười trầm thấp êm tai.

Tô Căng Bắc quay đầu, phát hiện là Chu Chính Hiến ngồi xe lăn.

- Ơ... Chu tiên sinh.

Vẻ mặt Chu Chính Hiến ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Em gọi anh là anh cả giống Thời Uẩn là được rồi.

Tô Căng Bắc xấu hổ gật đầu:

- Anh cả.

- Ừ.

Chu Chính Hiến ra hiệu cho Chu Diễm phía sau đẩy xe lăn tới trước một chút.

Anh đưa tay vuốt Ô Đồng, cười nói:

- Em nói không sai, Ô Đồng và Thời Uẩn có cùng một tính cách: người sống chớ lại gần.

Tô Căng Bắc cười khan hai tiếng:

- O, hồi này là em giỡn, Chu gia sao có thể chỉ có một thể loại đó chứ, như anh cả đây là khác rồi.

Chu Chính Hiến lịch sự nho nhã, thái độ hiền hòa, thoạt nhìn chính là một chàng trai lịch thiệp lễ độ.

Có điều... Tô Căng Bắc biết, đây e chỉ là bề nổi. Chu Chính Hiến có thể quản lý khổng chế Chu gia lớn như vậy, không thể nào không có tâm tư và thủ đoạn.

- Em đúng là một cô gái rất đặc biệt, hèn gì Thời Uẩn thích em.

- Thích em?

Tô Căng Bắc vui vẻ:

- Anh nhìn ra được à?

Em còn không nhìn ra đây.

Chu Chính Hiến:

- Em và Thời Uẩn trời sinh có duyên phận, cậu ấy luôn đối xử với em rất đặc biệt.

- Trời sinh à...

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Chắc là duyên phận do trường bồi đắp nên, xem như là sau này mới có...

Chu Chính Hiến cong môi:

- Bất kể là đắp nên hay là tự nhiên, dù sao các em cũng đã quen biết nhau rồi. Căng Bắc, em cảm thấy nó thế nào?

Chu Chính Hiến hỏi thẳng, Tô Căng Bắc trả lời cũng rất thẳng:

- Hơi lạnh lùng chút nhưng cũng xem như ga lăng lịch sự, đương nhiên, quan trọng là ở chỗ anh ấy rất đẹp trai.

Lời này vừa thốt, ngay cả Chu Diễm phía sau Chu Chính Hiến cũng không kiềm được cong khóe miệng, vị Tô tiểu thư này đúng là quá thẳng thắn...

Chu Chính Hiến bật cười:

- Đúng, em nói đều đúng.

Tô Căng Bắc ho hai tiếng, phản ứng lại là ban nãy mình trả lời quá nông cạn, làm hỏng hình tượng của mình và Tô gia, thế là cô bổ sung rất nội hàm:

- Kỳ thực Chu Thời Uẩn có rất nhiều ưu điểm bên trong, chẳng hạn như y thuật tốt, cứu giúp người bị thương, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra hào quang lấp lánh.

- Thời Uẩn quả thực yêu y học, cho nên ban đầu mới kiên quyết không để ý đến sự phản đối của người nhà mà học y.

Tô Căng Bắc tò mò nói:

- Mọi người lúc trước đều phản đối? Tại sao phản đối?

Ánh mắt Chu Chính Hiến sâu thẳm:

- Chu gia chưa từng có con cháu học y, bất kể là thương nghiệp hay chính trị, Chu gia luôn ở vị trí cao. Vì thứ Thời Uẩn muốn quá đặc biệt nên không ai ủng hộ.

- Cuối cùng anh ấy vẫn học y.

Chu Chính Hiến nói:

- Đúng vậy, nó thích là tốt. Tuy các trưởng bối không hiểu nhưng anh vẫn lựa chọn ủng hộ nó, anh chỉ có một đứa em trai này, để nó không bị Chu gia ràng buộc cũng tốt.

Tô Căng Bắc hơi kinh ngạc, Chu gia, ràng buộc... Chu Chính Hiến mà lại nói với cô những lời như vậy. Nhưng nghe ra thì nhờ Chu Chính Hiến ủng hộ nên con đường của Chu Thời Uẩn hiện tại mới thông thuận như thế.

Anh ấy thật sự để tâm đến người em trai này.

- Thời Uẩn tính tình nhạt nhẽo nhưng thực tế bụng dạ không xấu. Căng Bắc, anh hi vọng em có thể hiểu, cũng hi vọng hai em tốt đẹp.

Tô Căng Bắc phục hồi lại tinh thần:

- Dạ, sẽ vậy mà...

Chu Diễn đẩy Chu Chính Hiến rời đi.

Tô Căng Bắc không tiếp tục tản bộ nữa, bế Ô Đồng về phòng.

Vừa tới đầu hành lang căn phòng, cô thấy Chu Thời Uẩn từ bên trong bước ra.

Cô vội vàng kêu to:

- Chu Thời Uẩn, Chu Thời Uẩn, anh qua đây.

Bước chân anh dừng lại, nhìn cô, nhưng không hề bước tới theo lời cô.

Tô Căng Bắc thấy anh không di chuyển bèn chạy về phía anh:

- Mau đón lấy mau đón lấy, em bế không nổi rồi.

Cô vừa chạy tới trước mặt anh liền thấy Ô Đồng qua, Ô Đồng đơ mặt bay một đường vòng cung nhỏ, chuẩn xác rơi vào lòng anh.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Ô Đồng: “méo?”

Tô Căng Bắc vung vung tay:

- Đòi mạng mà, tê tay quá.

Chu Thời Uẩn:

- Sao không để nó xuống tự đi?

- Anh hỏi nó ấy.

Tô Căng Bắc lườm Ô Đồng:

- Vốn em muốn mang nó đi dạo trong sân cho giảm béo, nhưng nó vừa dính đất là ì ra đó, em hết cách mới phải bế nó lại.

Chu Thời Uẩn nghe xong, hạ mi mắt nhìn Ô Đồng:

- Thật lười đến vậy à?

Vẻ mặt Ô Đồng “vô tội”: “Meo ~”

Tô Căng Bắc hí mắt cảnh cáo:

- Đừng giả bộ, mày chính là như vậy.

Móng vuốt Ô Đồng lướt qua mặt, vùi người trong lòng Chu Thời Uẩn không lên tiếng.

Anh lắc đầu bó tay:

- Lần sau nó ì ra cũng đừng để ý tới nó, để tự nó về.

- Không được.

Tô Căng Bắc chớp mắt nhìn anh:

- Bằng không lần sau anh dứt khoát tản bộ chung đi, Ô Đồng chắc chắn nghe lời anh.

Chu Thời Uẩn im lặng một lát:

- Cũng được.

Hai ngày sau đó, anh thật sự đúng giờ cùng họ tản bộ trong sân.

Ô Đồng uể oải đi đằng trước, cô và Chu Thời Uẩn theo đằng sau.

- Không cho dừng lại, mới năm phút thôi.

Ô Đồng quay đầu, ai oán nhìn anh.

Khóe môi Chu Thời Uẩn hơi cong lên:

- Ủ, nghe cô ấy.

“Meo!” Ô Đồng tức giận quay đầu lại, tiếp tục di chuyển bước chân một cách không tình nguyện.

Tô Căng Bắc đặc ý nhìn cái mông của nó:

- Quả nhiên vẫn là anh có sức uy hiếp, Chu Thời Uẩn, trước đây có phải anh từng ngược đãi nó không, xem nó ngoan vậy kìa.

Chu Thời Uẩn:

- Trước đây nó cũng rất nghe lời mẹ.

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Tức là nó chỉ bắt nạt một mình em?

Chu Thời Uẩn lắc đầu:

- Cũng không phải, ngoại trừ ở trước mặt anh và mẹ, Ô Đồng đều không quá ngoan.

- Vậy là quá đáng.

Tô Căng Bắc bước lên trước hai bước ngồi xổm xuống, chặn đường Ô Đồng:

- Mèo mập, tao phải nhắc nhở mày một câu, mày đừng có đả tội tao đấy, đả tội tao không có kết quả tốt đâu.

“Meo.” Vô cùng khinh thường.

- Không tin?

Tô Căng Bắc véo tai nó:

- Nhị thiếu gia mà mày sợ sau này cũng phải nghe lời tao, mày dám không nghe à?

Chu Thời Uẩn nghe vậy sững sờ, nhìn dáng vẻ vô cùng khẳng định của Tô Căng Bắc, anh không hiểu tự tin của cô từ đâu ra?

- Chu Thời Uẩn, anh nói xem có phải không?

Còn dám hỏi anh? Anh thưởng cô một ánh mắt lạnh lùng, hờ hững đi về phía trước.

- Nè nè nè.

Tô Căng Bắc đuổi theo:

- Anh không thể cho em mặt mũi trước mặt Ô Đồng à?

Mày Chu Thời Uẩn khế nhượng:

- Lời này nói ra, Ô Đồng cũng sẽ không tin.

Tô Căng Bắc:

- ...

Cô ở Chu gia ăn ngon uống ngon, thường đùa giỡn Ô Đồng, trêu Chu Thời Uẩn, thời gian năm ngày nhanh chóng trôi qua. Hôm nay là ngày cô từ

để đi về Tô gia.

Tô Căng Bắc lúc đến không có hành lý gì nhưng lúc về lại mang hai va ly lớn, bên trong toàn bộ đều là chiến lợi phẩm mấy ngày nay. Có của Chu gia tặng, cũng có của tự cô mua.

- Ô Đồng, nhớ nhớ tao đấy nhé.

Lúc sắp lên xe, Tô Căng Bắc lưu luyến lại giày vò con mèo mập.

“Meo.” Ô Đồng rất có linh tính, có thể cảm nhận được cô sắp rời đi, ánh mắt luôn biếng nhác hiem hoi mang theo cảm xúc khác.

Hoắc Vạn Quân cười nói:

- Nếu cháu thích Ô Đồng như vậy, lần sau bảo Thời Uẩn mang tới sống với cháu.

Mắt Tô Căng Bắc sáng lên:

- Vậy đương nhiên là tốt. Ô Đồng, lần sau chúng ta gặp nha.

“Meo.”

- Bà nội, anh cả, cháu đi trước đây, mọi người chú ý sức khỏe.

- Được, đi đường cẩn thận.

Tô Căng Bắc gật đầu, cuối cùng mới nhìn Chu Thời Uẩn, không nói nhiều gì cả, chỉ làm động tác tay gọi điện thoại. Hoắc Vạn Quân và Chu Chính Hiến thấy vậy mỉm cười hiểu rõ, Chu Thời Uẩn mím mím môi, trước sau như một không có biểu hiện gì đặc biệt.

Tô Căng Bắc không hề để bụng, dù sao cô đã quen lâu rồi. Cô ngồi vào xe, tài xế Chu gia khởi động xe, dần dần đi xa.

Công Chu gia đại trạch, Chu Thời Uẩn đang định rời đi thì bị Chu Chính Hiến gọi lại.

- Lần này Căng Bắc tới, anh quên đưa em ấy cái này.

Chu Chính Hiến xòe tay ra, bên trong là một viên đá quý màu xanh lục hình giọt nước lẳng lẳng nằm, óng ánh long lanh, thoạt nhìn giá trị không nhỏ.

Viên đá quý màu xanh lục này là đồ của mẹ, trước đây bà nói sẽ truyền nó cho con dâu, sau khi bà chết, nó rơi vào tay Chu Chính Hiến.

Chu Thời Uẩn mỉm cười, anh không cho rằng nếu Chu Chính Hiến thật sự muốn tự đưa cho cô ấy mà có thể quên.

Nhìn vẻ mặt anh, Chu Chính Hiến biết ngay anh đang nghĩ gì, bèn nói:

- Lần này sau khi về em tự đưa cho em ấy đi, xem như một cái cơ để em đi gặp người ta, anh biết con người em vừa tới bệnh viện là cái gì cũng quên hết.

Chu Thời Uẩn nói:

- Tự anh giữ đi.

Chu Chính Hiến:

- Anh giữ lại làm gì. Anh đâu có vợ.

Chu Thời Uẩn ghen.

- Nên chỉ có thể cho em thôi.

Chu Chính Hiến trực tiếp nhét cho anh:

- Nhớ đấy, đích thân đưa cho Căng Bắc.

Không đợi anh trả lời, Chu Diển liền đẩy Chu Chính Hiến vào.

Chu Thời Uân dừng lại, đưa mắt nhìn viên đá quý màu xanh lục hình giọt nước, đích thân, đưa cho cô ấy ư.

Tô Căng Bắc xuống máy bay. Người do Triệu Tuyết Nhan phái tới sẽ đón cô. Hôm nay cô ăn mặc cũng xem như khiêm tốn nhưng không ngờ vừa xuất hiện liền có camera chớp nháy đang chờ cô.

Tô Căng Bắc kinh ngạc, chuyển đi hôm nay của cô là bí mật, sao lại có phóng viên chứ.

Nhưng một giây sau cô liền biết nguyên nhân. Sân bay chợt vang lên tiếng hét chói tai, Tô Căng Bắc vừa quay đầu thì thấy Từ Gia Vỹ là tâm điểm bước ra.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai đoàn người ở sân bay gặp nhau hoàn toàn là bất ngờ. Từ Gia Vỹ ngỡ người, Tô Căng Bắc cũng cảm thấy kỳ diệu, cô lại sắp lên tiêu đề trang nhất?

Các phóng viên vốn đều đến chặn Từ Gia Vỹ, không ngờ lại nhặt được món hời lớn là Tô Căng Bắc.

- Gia Vỹ, hai người là đặc biệt đến chung sao, có hẹn trước không?

- Hai người lần này hạ cánh sẽ cùng đi ăn bữa cơm hay gì gì đó à?

- Tiếp theo hai người sẽ đi đâu?

- Căng Bắc Căng Bắc, về chuyện mấy ngày trước cô bị chụp cùng với một người đàn ông khác ở trung tâm thương mại, cô có ý kiến gì, thật sự chỉ là bạn sao?

.....

Từ Gia Vỹ và Tô Căng Bắc xa xa nhìn nhau cách đám phóng viên, đờ người...

- Tránh đường tránh đường, Từ Gia Vỹ chúng tôi chỉ là đi công việc, không có hẹn với ai hết.

Quản lý bên cạnh Từ Gia Vỹ lên tiếng.

- Nhưng có chuyện trùng hợp như vậy à, hai người rõ ràng là ra cùng một lúc.

- Đây thật sự chỉ là trùng hợp, Gia Vỹ và Căng Bắc chỉ là bạn bè rất thân mà thôi.

- Vậy Gia Vỹ, anh biết người đàn ông xa lạ kia của Tô Căng Bắc không?

Từ Gia Vỹ hơi dừng lại, nhìn vào ống kính:

- Tôi không rõ.

Dứt lời, anh đi về phía Tô Căng Bắc, phóng viên vui vì thấy cảnh hai người họ ở chung với nhau, bèn rất ăn ý nhường đường cho họ.

Từ Gia Vỹ cười nói:

- Thật trùng hợp.

Tô Căng Bắc mỉm cười đáp:

- Trùng hợp quá, từ đâu tới vậy?

- Hải Nam, còn chị?

- Tôi từ Bắc Kinh qua, cậu đến đây có công việc?

Tô Căng Bắc bây giờ gặp cậu đã hoàn toàn không còn cảm giác lúng túng, cô từng chọc ghẹo nhiều trai như vậy, cũng từng dính nhiều scandal như vậy, sao có thể sợ loại đẳng cấp tiểu thụy tươi như Từ Gia Vỹ chứ.

- Ủ, phải quay quảng cáo.

Đôi mắt Từ Gia Vỹ sau kính râm nhìn chăm chăm Tô Căng Bắc, nếu không phải bây giờ bên cạnh có quá nhiều người, kỳ thực cậu rất muốn hỏi

cô, nhân vật chính trong scandal trước đó là ai.

Tô Căng Bắc gật đầu, vừa định nói gì nữa thì điện thoại vang lên, cô chỉ chờ điện thoại, ra hiệu cô phải đi trước một bước. Nhưng Từ Gia Vỹ lại không rời đi, nói:

- Cùng đi VIP đi.

Tô Căng Bắc lúc này đã bắt điện thoại, tùy ý gật đầu.

- A lô.

- Em đến rồi.

Giọng nói nhàn nhạt của Chu Thời Uẩn xuyên qua ống nghe truyền đến. Tô Căng Bắc tức khắc cười tươi như hoa:

- Phải phải, chưa đến thì em có thể mở máy sao?

- Ừ.

Chu Thời Uẩn hơi dừng lại:

- Sao ồn vậy?

- Anh không nghĩ xem em là ai, em xuống máy bay nhiều người đón em lắm, có thể không ồn sao?

Chu Thời Uẩn:

- ...

Lúc này, micro của phóng viên xuyên qua lớp nhân viên bảo vệ xung quanh chĩa tới trước mặt Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, nghe nói cô sắp đóng phim điện ảnh của đạo diễn Trương, vậy sau này cô sẽ có hợp tác gì với Từ Gia Vỹ sao?

Tô Căng Bắc cười áy náy với phóng viên, che di động:

- Có hơi ồn. A lô? A lô? Nghe được chứ?

Cô không trả lời, các phóng viên cũng đành chịu, chỉ có thể chuyển sang Từ Gia Vỹ bên cạnh:

- Gia Vỹ có dự định này không? Hợp tác với nữ thần của chúng ta ấy?

Quản lý Từ Gia Vỹ ngăn mọi người lại:

- Xin lỗi xin lỗi, hiện tại chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn, có tin gì về công việc chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người, được không?

- Còn một câu hỏi nữa thôi, có thể trả lời không?

.....

Cuối cùng, các phóng viên đều bị ngăn ở bên ngoài, chỉ có nhóm Tô Căng Bắc và Từ Gia Vỹ đi vào lối đi VIP.

Xung quanh yên tĩnh, cô không che di động nữa:

- Bây giờ nghe được rồi chứ, a lô?

- Ừ.

- À đúng rồi, anh vừa nói gì, em nghe không rõ.

Chu Thời Uẩn:

- Không có gì, chỉ là bà nội muốn xác định xem em đã tới chưa thôi.

Tô Căng Bắc ậm ờ:

- Chỉ có bà nội muốn xác định thôi hả, em còn tưởng là anh muốn xác định chứ, làm mừng hụt.

Chu Thời Uẩn im lặng một lát, bỗng dưng hỏi:

- Bên cạnh em bây giờ có người khác à?

- Có, mẹ sai người tới đón em, ờ... em còn gặp Từ Gia Vỹ ở sân bay nữa, chắc anh nhớ chứ.

Đầu kia điện thoại, Chu Thời Uẩn vuốt ve lớp lông mềm của Ô Đồng, đương nhiên nhớ, trước đây ở bệnh viện, cô còn muốn người đàn ông đó đút cô ăn cơm mà.

Không đợi Chu Thời Uẩn trả lời, Tô Căng Bắc lại tự nói một mình:

- Lúc em mới xuống máy bay còn thấy lạ sao phóng viên biết hôm nay em về, hóa ra là họ đón máy bay cậu ấy.

- Tô Căng Bắc.

Chu Thời Uẩn ngắt lời cô.

- Hử?

- Về sớm một chút.

- Ờ.

Tô Căng Bắc nhướng mi, cố ý nũng nịu nhõng nhẽo hỏi:

- Đây là anh căn dặn hay bà nội căn dặn?

Chu Thời Uẩn:

- Cúp đây.

- Nè!

“Tút tut tut...”

Tô Căng Bắc nhìn điện thoại đã ngắt, lăm băm:

- Nói cúp là cúp, chẳng lẽ không thể nói một câu là tự mình căn dặn à.

Lúc này, ở Chu gia đế đô.

Chu Thời Uẩn nhớ tới những lời ban nãy của phóng viên truyền qua điện thoại, hơi cau mày. Hợp tác, cô và Từ Gia Vỹ?

Anh sầm mặt lấy đồ ăn vặt trước mắt Ô Đồng đi, lòng thầm cảm thấy những biểu hiện trước kia của Tô Căng Bắc với Từ Gia Vỹ rất chướng mắt, cô gái ấy, từng cái nhăn mày từng nụ cười đều đẹp đến quá đáng.

Ô Đồng bỗng dừng mắt đồ ăn, tức thì nhảy loi choi lên: “Meo meo meo!!!”

Chu Thời Uẩn trừng nó, nói rất uy nghiêm:

- Cô ấy nói mày phải giảm béo, mày quên à?

Ô Đồng ai oán: đồ ăn vặt ban nãy là anh cho tôi ăn! Chưa ăn xong đã lấy đi rồi! Tôi trêu ai chọc ai chứ!

Tô Căng Bắc nói với Từ Gia Vỹ:

- Được rồi, tôi đi trước, lần sau có cơ hội sẽ gặp lại.

Từ Gia Vỹ gật đầu, nụ cười hơi cứng ngắc:

- Tạm biệt.

Tài xế mở cửa xe cho cô, Tô Căng Bắc vẫy tay với Từ Gia Vỹ rồi lên xe.

Xe nghênh ngang rời đi, Từ Gia Vỹ ngẩn ngơ nhìn theo. Lúc này cô gọi điện thoại, từng biểu cảm đều rơi vào mắt cậu. Nụ cười hoặc long lanh hoặc e thẹn của cô rõ ràng là đáng vẻ đối với người yêu mới có. Người bên kia là ai... Ai có thể khiến cô toàn tâm toàn ý cười như vậy?

- Gia Vỹ, sao thế, lên xe đi.

Quản lý thấy cậu hồn vía lên mây, thở dài.

- Gia Vỹ à, bây giờ em thật sự không nên đặt tinh lực vào chuyện tình cảm.

Từ Gia Vỹ:

- ...Em không có.

- Em đừng gạt chị, chị biết em rất thích Tô Căng Bắc nhưng chị khuyên em bỏ ý nghĩ này đi. Em nghĩ thử xem, phụ nữ trong giới showbiz có ngoại hình như cô ấy có thể không có ai che chở sao?

- Chị có ý gì...

- Có ý gì em không hiểu ư?

Quản lý vỗ vai cậu đầy thâm ý:

- Quy tắc ngầm của giới showbiz đâu đâu cũng thấy, hai ngày trước không phải tin tức nói có một người đàn ông vung tiền như rác cho cô ấy sao... Gia Vỹ à, đừng tùy tiện có ý nghĩ yêu đương với người trong nghề.

Từ Gia Vỹ quay đầu đi chỗ khác, không muốn nghe quản lý nói những lời này nữa, rầu rĩ ngồi vào xe.

Khoảng thời gian Tô Căng Bắc về nhà ăn Tết này, ông nội và cha mẹ hình như đối xử tốt với cô hơn rất nhiều, nói cho đúng là hợp mắt hơn rất nhiều. Cô nghĩ, chuyện này không tránh khỏi liên quan tới Chu Thời Uẩn.

Cũng phải, người luôn từ chối qua lại với vị hôn phu Chu gia kia là cô đột nhiên có tình cảm tốt đẹp với người ta, bọn họ không vui mới lạ.

Mồng sáu Tết.

Đầu bên kia điện thoại, Hà Địch lên tiếng:

- Căng Bắc, chuẩn bị xong hết chưa, nửa tiếng sau chị tới nhà đón em.

Tô Căng Bắc đang ngồi trang điểm thoa son trước gương:

- Xong rồi, chị mau qua đây là được.

- Ừ, được.

Hà Địch khẽ ho, hỏi:

- Đúng rồi, em và bác sĩ Chu sao rồi, em đặc biệt chạy đi Bắc Kinh là để gặp trường bối à?

- Em đặc biệt chạy đi Bắc Kinh gì chứ? Là anh ấy cầu xin em đi Bắc Kinh.

- Ờ, cầu xin em đi là em đi. Không phải trước giờ em chưa từng đi ư, sao cứ thế mà thỏa hiệp vậy?

Tô Căng Bắc để son xuống, mím môi:

- Người ta đã tha thiết cầu xin em như vậy, em không nỡ từ chối, nói thế nào đi nữa thì anh ấy cũng là bác sĩ từng cứu em, đúng không?

Hà Địch ở đầu kia trợn mắt:

- Tô Căng Bắc em đừng có ra về, em cứ nói thẳng cho chị biết có phải em thích người ta rồi hay không đi.

Tô Căng Bắc:

- ...

- Chậc chậc chậc, trước đây là ai nói vô cùng ghét chuyện kết thông gia từ bé, sau này kết hôn rồi, em là em, anh ta là anh ta, em vẫn tự do, vẫn ngắm tiểu thịch tươi như thường nhỉ. Còn nói chồng không là cái thá gì, Tô Căng Bắc, mấy cái này không phải do em nói à?

Tô Căng Bắc chống cằm, nghĩ nghĩ, nói:

- Không sai, tư tưởng trong đầu em không có thay đổi lớn, nhưng có một thay đổi nho nhỏ, đó là chồng vẫn đáng giá, dù sao chồng em đẹp trai như vậy, chừng ở trong nhà cũng rất rạng rỡ tổ tông, đúng không?

Hà Địch:

- ...Tô Căng Bắc, bác sĩ Chu biết em là người như vậy không?

- Anh ấy sẽ biết thôi.

Hà Địch:

- Tự dưng chị có chút thương hại bác sĩ Chu.

Tô Căng Bắc bĩu môi, cúp điện thoại của Hà Địch.

Chừng ở trong nhà? Cô chỉ nói thế thôi, chồng đẹp trai như vậy chắc chắn không chỉ chừng ở trong nhà!

Tô Căng Bắc mỉm cười, nhớ tới dáng vẻ anh ôm mình vào hôm đó trong thang máy trung tâm thương mại. Nhịp tim cô lúc ấy quá nhanh, sắp

làm loạn tiết tấu của bản thân cô, đó là điều trước giờ cô chưa từng gặp.

Thành phố điện ảnh truyền hình, đoàn phim “Thành nguy cơ”.

Sau khi thu dọn xong hành lý ở khách sạn, Tô Căng Bắc vội chạy tới đoàn phim, vì vấn đề thời gian nên cô không tham dự nghi thức khai máy, bây giờ trực tiếp vào đoàn quay.

“Thành nguy cơ” là tác phẩm mới của đạo diễn nổi tiếng Trương Học Thành. Nhà sản xuất tốt, đội ngũ diễn viên hào nhoáng, Tô Căng Bắc được chọn đóng một nhân vật quan trọng trong phim, trong lòng rất vui vẻ.

Ban đầu có rất nhiều diễn viên cạnh tranh nhân vật này với cô, thậm chí có mấy diễn viên hàng đầu nhưng cuối cùng cô được đạo diễn chọn, không phải vì cô diễn xuất hay hơn diễn viên khác, dù sao nghề chính của cô cũng không phải là diễn viên, mà vì khí chất và khuôn mặt cô mang đến cảm giác phù hợp với nhân vật trong phim nhất.

Nhân vật này là một người được huấn luyện từ nhỏ, cuối cùng được chọn làm mỹ nhân mật thám đưa sang nước láng giềng. Kiêu sa quyến rũ, thông minh đều là thứ nhân vật này phải có, thông minh thì cần diễn nhưng kiêu sa quyến rũ... Tô Căng Bắc đứng đó chính là sách giáo khoa cho mấy chữ này, không lý nào lại không chọn cô.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Phần phim hôm nay quay là chuyện về giai đoạn trước, khi cô tiếp nhận huấn luyện, Tô Căng Bắc để Hà Địch đi lo chuyện khác, còn mình và nhân viên thì vào phòng hóa trang.

Bây giờ còn sớm, rất nhiều diễn viên đều vừa đến hóa trang.

- Chào chị Tô, em tên Trần Tâm Ngải.

Tô Căng Bắc vừa vào cửa thì bị một nữ sinh ngăn lại. Nữ sinh ấy rất xinh đẹp, đại khái cao khoảng 1m63, mặc áo phao và giày trắng, tổng thể có cảm giác rất sạch sẽ.

Vì Tô Căng Bắc cao hơn cô ấy, lại mang giày cao gót nên chênh lệch chiều cao có chút đáng yêu.

- Trần Tâm Ngải...

Tô Căng Bắc không nhớ là ai nhưng vẫn vươn tay bắt tay cô ấy:

- Chào em, chị là Tô Căng Bắc.

Khuôn mặt trắng trẻo của Trần Tâm Ngải hơi ửng đỏ, có chút kích động nói:

- Chị Tô, em luôn xem show của chị, em rất thích chị, không ngờ, không ngờ lần đầu tiên đóng phim lại có thể đóng cùng với chị.

Hóa ra là người mới, hèn gì cô không biết.

Tô Căng Bắc nói cảm ơn với cô ấy, lịch sự hỏi:

- Em diễn vai gì?

- Tông Chính Bộ Hàm.

- À, là cô công chúa đó.

- Phải phải, chị Tô, em và chị có rất nhiều đoạn đóng chung đấy.

Nhân vật mà Tô Căng Bắc diễn sau khi bị đưa sang địch quốc luôn từng bước cẩn thận, chưa từng chân chính tin tưởng ai, nhưng lại thật sự xem cô công chúa ngây thơ đáng yêu của địch quốc là bằng hữu. Giống như Trần Tâm Ngải nói, hai người có rất nhiều cảnh đóng chung.

- Ủ, chị rất chờ mong.

Tô Căng Bắc chỉ chỉ bực hóa trang:

- Chị đi hóa trang trước, em thì sao?

- Em cũng phải đi hóa trang đây, chị Tô đi trước đi.

- Được.

Dưới ánh mắt hình trái tim của Trần Tâm Ngải, Tô Căng Bắc ngồi xuống ghế hóa trang, trợ lý Tiểu Oai cười nói:

- Chị Căng Bắc, bây giờ chị nam nữ đều ăn sao?

Tô Căng Bắc nghịch nghịch mái tóc dài, vẽ mặt “bất đắc dĩ”:

- Trời sinh quyến rũ khó tự vứt mà...

Đang hóa trang một nửa, ngoài cửa vang lên âm thanh huyền ảo...

Tô Căng Bắc dừng nghịch điện thoại, nhìn phía sau qua kính hóa trang. Ở cửa phòng hóa trang lúc này có một cô gái mặc áo măng tô màu đen, chân đi đôi boot cao đến đầu gối được bao vây đi vào.

Tô Căng Bắc từng xem phim cô ấy đóng nhưng chưa từng tiếp xúc với người thật. Cô ấy tên Cao Tử Đồng, là một trong tứ tiểu hoa đán do cư dân mạng bầu chọn. Mấy năm gần đây, danh tiếng Cao Tử Đồng rất thịnh, tuy fan và antifan đều đông nhưng cũng nhờ vậy mà luôn đứng trên bảng hot topic, hơn nữa chính cô ấy có bối cảnh để dựa vào, tuyệt đối không thiếu nguồn tài nguyên trong giới.

Tô Căng Bắc ra hiệu cho thợ hóa trang dừng lại, cảm thấy mình nên quay qua chào cô ấy.

Nhưng, khi cô xoay ghế còn chưa kịp mở miệng, Cao Tử Đồng đã mắt nhìn thẳng đi lướt qua ngòai xuống ghế hóa trang bên cạnh cô, không hề có ý chào hỏi.

Tô Căng Bắc cau mày, kiêu ngạo lạnh lùng à... bỏ đi, dù sao cũng không quen.

- Thợ hóa trang đâu?

Thợ hóa trang cạnh Tô Căng Bắc lịch sự nói:

- Cô Cao chờ một chút, chúng tôi hóa trang cho diễn viên bên này xong sẽ tới lượt cô.

- Tôi chờ một chút? Tôi sắp quay rồi, cô bảo tôi chờ?

Cao Tử Đồng cười lạnh:

- Người không quá quan trọng bỏ qua đi, qua hóa trang giúp tôi.

Thợ hóa trang hơi khó xử, nhưng vẫn gọi một người đang hóa trang cho Trần Tâm Ngải lại:

- Tiểu Chính, cô qua đây hóa trang cho cô Cao trước đi.

- Ở được.

- Đợi đã.

Cao Tử Đồng bắt chéo hai chân, nói cho thợ hóa trang nghe nhưng mắt lại nhìn Tô Căng Bắc:

- Tôi thấy kỹ thuật của cô tốt hơn, cô qua hóa trang cho tôi đi.

Thợ hóa trang ngần người:

- Bên cô Tô còn chưa...

- Hóa trang cho tôi trước, không vấn đề gì nhĩ.

Người bên cạnh Cao Tử Đồng thấy vậy cũng vội nói:

- Tử Đồng của chúng tôi là vai chính, chẳng lẽ vai chính phải xếp sau à?

Thợ hóa trang cau chặt mày nhưng không dám phản kháng.

Lúc này, Tô Căng Bắc luôn không tiếp lời chợt cười khẽ, nhàn nhạt nhưng rõ ràng:

- Không phải chỉ là vấn đề ai hóa trang trước thôi sao, cô Cao à, bây giờ vẫn chưa quay, ai hóa trang trước đều không làm chậm trễ lịch trình, cô hà tất phải làm khó một thợ hóa trang?

Trợ lý Cao Tử Đồng nói:

- Cô nói gì thế, Tử Đồng của chúng tôi là vai chính, đương nhiên phải hóa trang trước, không thể để xảy ra chút sơ sót nào được.

Tô Căng Bắc ngược mắt nhìn cô ấy, đôi mắt quyến rũ tiềm ẩn sự sắc bén như có như không:

- Vai chính? Theo tôi biết thì phim này lấy phái nam làm chủ, những phân đoạn có chúng ta đều tương đương nhau. Ôi, có phải các cô không xem kỹ kịch bản không?

- Cô!

- Cô câm miệng cho tôi.

Cao Tử Đồng lạnh lùng ngăn trở lý lại, liếc mắt nhìn Tô Căng Bắc:

- Dù không phải phim lấy phái nữ làm chủ nhưng thật sự tính thì vai của tôi vẫn là nhân vật quan trọng nhất, cô Tô, cô không thể nhường thợ hóa trang cho tôi à?

Tô Căng Bắc nhún nhún vai:

- Xin lỗi, cô thấy đấy, khuôn mặt tôi đã hóa trang được một nửa, không thể thành linh gián đoạn, hơn nữa, cô Cao nhất định muốn đoạt thợ hóa trang của tôi là ý gì, ban này không phải đã phái cho cô một người rồi à?

Cao Tử Đồng cong môi:

- Nhưng tôi thích người này của cô hơn.

Tô Căng Bắc hơi khép mi, người ta là cố ý tìm cớ, cô trêu chọc gì cô ta à? Nhưng cô nhớ mình và cô ta chưa từng gặp nhau mà.

- Thầy Hàn.

Đúng lúc này, có người lên tiếng kêu về phía cửa.

Rất nhiều người đứng dậy chào hỏi, ngay cả Cao Tử Đồng luôn trừng mắt đối chọi với Tô Căng Bắc cũng thu lại vẻ mặt sắc bén, cười chào Hàn Văn Tân:

- Thầy Hàn, đợi thầy lâu lắm rồi, sao giờ thầy mới tới?

Tô Căng Bắc buồn nôn, trở mặt còn nhanh hơn lật sách à.

Hàn Văn Tân cười:

- Dọc đường có chút kẹt xe.

- Hóa ra là vậy, thầy Hàn mau ngồi đi.

- Cám ơn.

Hàn Văn Tân ngồi xuống một chiếc ghế hóa trang khác, có thợ hóa trang qua hóa trang cho ông, ông khoát khoát tay, lấy kịch bản ra:

- Không gấp, làm cho người khác trước đi, tôi xem chút đã.

- Dạ được.

Hàn Văn Tân ngồi vào vị trí bên kia của Tô Căng Bắc, khi ánh mắt hai người gặp nhau, họ chỉ gật đầu chào hỏi, không nói lời dư thừa.

Tô Căng Bắc rất sùng kính Hàn Văn Tân. Anh lăn lộn trong giới diễn viên hơn mười năm, đều dựa vào thực lực của mình mà đi lên. Anh nổi tiếng diễn xuất hay, phim điện ảnh nào có anh tham gia đều hot cả. Lần này anh đóng vai nam chính trong phim “Thành nguy cơ” xem như là một sự bảo đảm cho doanh thu phòng vé.

Sau khi Hàn Văn Tân xuất hiện, Cao Tử Đồng cuối cùng cũng dừng động kinh.

Tô Căng Bắc hóa trang xong, thay trang phục rồi ra ngoài trước. Cô ngồi trên ghế ở trường quay, vẫn không thể nào lý giải cách cư xử thù địch của Cao Tử Đồng dành cho cô.

- Chị Tô.

Trần Tâm Ngải cũng hóa trang xong đi ra:

- Chị không sao chứ?

- Chị? Chị có thể có sao gì chứ.

Trần Tâm Ngải phồng má:

- Ban nãy thấy bầu không khí giữa chị và Cao Tử Đồng lạ lạ, rõ ràng cô ta muốn bắt nạt chị.

Tô Căng Bắc cười:

- Sao thế, em cảm thấy chị bị bắt nạt?

- Không có không có.

Trần Tâm Ngải xua tay liên tục:

- Em chỉ cảm thấy cô ta quá đáng, ý mình có chút tiếng tăm liền làm vậy.

Tô Căng Bắc hạ mi mắt lật xem kịch bản, nói nhỏ:

- Oh... có chút động kinh, chắc là tới tháng.

Trần Tâm Ngải:

- Hở?

Tô Căng Bắc ngẩng đầu vỗ vai Trần Tâm Ngải:

- Được rồi, đừng quan tâm cô ta, tập trung đóng phim đi. Cô ta trông có vẻ không dễ chọc, bình thường em cách xa cô ta một chút.

Ánh mắt Trần Tâm Ngải nóng rực nhìn Tô Căng Bắc:

- Chị Tô, con người chị thật tốt.

Đuôi mắt Tô Căng Bắc hơi nhướng lên:

- Đối với em gái nhỏ đáng yêu, đây là chuyện nên làm mà.

Hai người ngồi trò chuyện chốc lát, sau đó Trần Tâm Ngải bị đạo diễn gọi đi, đoạn phim của Tô Căng Bắc vẫn chưa quay nên cô ngồi y chỗ cũ chờ.

Kết quả chính là chờ được điện thoại của Chu Thời Uẩn. Anh rất hiếm khi gọi điện thoại cho cô, cô nhìn màn hình hiển thị mà vui như hoa, lúc bắt máy giọng cũng điệu đà hơn:

- A lô ~ nghĩ sao gọi điện thoại cho em thế, nhớ em hả?

Chu Thời Uẩn đã quá quen giọng điệu của Tô Căng Bắc, trực tiếp hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Em đang quay phim, còn anh thì sao, có phải về bệnh viện rồi không?

- Ừ.

Chu Thời Uẩn nói:

- Em không ở bên này, thôi bỏ đi.

- Nè nè nè, bỏ đi gì?

Chu Thời Uẩn:

- Không có gì.

- Như anh là không được.

Lòng hiếu kỳ của Tô Căng Bắc bị khơi dậy:

- Người không chịu nói xong lời là đáng hận nhất.

- Ừ.

Chu Thời Uẩn không hề bị lay động:

- Cúp đây.

- A lô, thế là cúp, anh thật sự không nói à?

- Em về rồi nói sau.

Tô Căng Bắc nướng mày, đôi mắt xinh đẹp tức thì cong cong ý cười:

- Hóa ra phải chờ em về à, được thôi, dù sao hai thành phố cách nhau cũng không xa, khi nào em nghỉ sẽ lén chạy đi tìm anh.

Chu Thời Uẩn trầm mặc chốc lát:

- Không phải chuyện lớn lao gì, không cần chạy tới.

- Suyt, đừng nói một đằng nghĩ một nẻo chứ, em biết anh muốn nói trước mặt em.

Tô Căng Bắc nhìn phó đạo diễn ở đằng xa đang vẫy tay với cô:

- Em đi đóng phim đây, nhớ em quá thì lên mạng search, em luôn ở đó nhé.

Chân mày Chu Thời Uẩn co giật, dứt khoát ngắt điện thoại.

Tô Căng Bắc cười híp mắt nhét điện thoại về trong túi, chợt cảm thấy cuộc điện thoại của anh khiến tâm trạng bị Cao Tử Đồng phá hoại trước đó đều tốt lên.

Chậc chậc, trai đẹp quả nhiên là thứ tốt.

Tô Căng Bắc đã lâu chưa đóng phim, bộ phim này tiết tấu rất căng, hơn nữa mấy cảnh phim gần đây cô đều phải treo dây cáp chiến đấu, vì nhiều cận cảnh nên cô bắt buộc phải đích thân làm. Cho nên sau một loạt việc, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Hôm đó lại là một cảnh quay với dây cáp. Sau khi hạ xuống, Tô Căng Bắc suýt đứng không vững, may mà Hàn Văn Tân bên cạnh đỡ cô kịp rồi rất ga lăng đưa cô sang một bên nghỉ ngơi.

- Cô gái nhỏ đừng liều mạng như vậy, lúc chịu không nổi nhớ nói một tiếng.

Hàn Văn Tân đưa thuốc trầy da cho cô, tốt bụng nhắc nhở. Kỳ thực Hàn Văn Tân cũng chỉ khoảng 35 tuổi, hơn nữa ngôi sao vốn rất biết dưỡng nhan, trông họ không chênh lệch tuổi tác là mấy. Nhưng một tiếng cô gái nhỏ này Tô Căng Bắc nhận, dù sao anh cũng là tiền bối.

Cô cảm ơn:

- Thầy Hàn, thầy còn liều mạng hơn em mà, em thì tính là gì chứ.

- Đâu so thế được, em là con gái.

- Diễn viên không vì là con gái mà hạ thấp tiêu chuẩn, thầy nói đúng không?

Hàn Văn Tân nghe vậy cười sáng khoái:

- Được được được, nghiêm túc là tốt, Căng Bắc à, em rất tốt.

Tô Căng Bắc cười:

- Cám ơn thầy Hàn khen ngợi.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hàn Văn Tân đi rồi, Cao Tử Đồng ngồi cách đó hơn mấy bước đột nhiên lạnh lùng nói:

- Hừ, rất có bản lĩnh quyến rũ người khác đấy.

Động tác vén ống quần của Tô Căng Bắc khựng lại, cô nghiêng đầu nhìn cô ta:

- Cô đang nói chuyện với tôi?

Ánh mắt Cao Tử Đồng đầy khinh bỉ:

- Ở đây còn người khác có bản lĩnh như cô sao?

Tô Căng Bắc từ từ ngồi thẳng lên, chống đầu đánh giá Cao Tử Đồng:

- Tôi nói này, cô là có ý kiến với tôi hay bầm sinh đã cay nghiệt như vậy nhỉ?

Phim trường chỉ có một phòng nghỉ này, bây giờ tuy không nhiều người nhưng cũng tuyệt đối không chỉ có hai người họ, khói súng vừa bốc lên, các diễn viên ở đây tức khắc đều tập trung chú ý hai người.

Ánh mắt Cao Tử Đồng rét lạnh:

- Tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi, cho mọi người đều thấy rõ bản mặt cô.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Căng Bắc khẽ nhướn lên:

- Lần đầu tiên thấy có người nói sự vô giáo dục của bản thân uyển chuyển như vậy đấy, cô Cao à, bái phục bái phục.

Cao Tử Đồng phần nộ đứng lên:

- Tô Căng Bắc!

- Sao hả, thẹn quá hóa giận?

- Ha, người nên thẹn là cô đấy, chỉ biết bám đàn ông để trèo lên, cô đi tới vị trí hôm nay, phí rất nhiều công sức nhỉ?

Tô Căng Bắc nhún nhún vai:

- Nửa câu đầu không đồng ý nhưng đồng ý nửa câu sau, tôi đi tới hôm nay quả thực vô cùng nỗ lực. Đương nhiên, loại người có bối cảnh, nhờ gia đình vung tiền mà nổi tiếng như cô Cao đây không thể nào hiểu được những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi rồi.

- Cô nói ai dựa vào vung tiền mà nổi tiếng hả?

- A, tôi nói sai à?

Tô Căng Bắc cười vô tội:

- Vậy cô Cao xem như chưa nghe đi, tôi cũng là nghe người khác nói thôi.

Cao Tử Đồng siết chặt nắm đấm, nhất thời giận nói không nên lời.

- Chị Tử Đồng, quay phim.

Trợ lý qua kéo Cao Tử Đồng.

Cô ta hừ lạnh, trợn mắt hung dữ nhìn Tô Căng Bắc, xoay người rời đi.

Sau khi cô ta đi, mấy diễn viên có mặt đều nhìn Tô Căng Bắc với ánh mắt khâm phục.

Bối cảnh của Cao Tử Đồng là bí mật được công khai trong giới showbiz, lúc cô ta mới vào nghề thật sự không có gì đặc sắc, nhưng người nhà sẵn lòng vun tiền cho cô ta chơi, phim điện ảnh, quảng cáo, phim truyền hình... từng bộ từng bộ khiến cô ta nổi tiếng. Có bối cảnh như vậy, tay nắm nhiều tài nguyên như vậy, người trong nghề thường sẽ không ngốc đến mức đắc tội cô ta, càng không ai động chạm trực diện với cô ta.

Mà Tô Căng Bắc, ban đầu khi mới vào nghề này bị người trong nhà phản đối, Tô gia không thích Tô đại tiểu thư xuất đầu lộ diện, cho nên đã che giấu bối cảnh của cô rất triệt để, các phóng viên muốn đào bới cũng bới không ra, dù ra thì 80 90% là đồ giả. Cô có thể đi đến ngày hôm nay, toàn bộ đều dựa vào chính mình.

Trong mắt mọi người, họ một người là đại tiểu thư có bối cảnh và một người là MC không có bối cảnh (nhưng sau lưng có khả năng đã quyến rũ đại gia gì gì đó). Hai người tuy danh tiếng tương đương nhưng nên nịnh hót người nào nên xa lánh người nào vừa nhìn là hiểu ngay...

- Chị Tô.

Trần Tâm Ngải đi tới, ngồi cạnh cô nhỏ giọng nói:

- Chuyện hồi nãy em nghe nói rồi, Cao Tử Đồng lại kiểm chuyện với chị.

Vì liên quan đến Cao Tử Đồng, rất nhiều diễn viên đều không dám quá gần cô nhưng Trần Tâm Ngải là một ngoại lệ, đóng phim xong là cứ thích dính lấy cô.

Tô Căng Bắc xoa đầu cô ấy:

- Sao hả?

- Chị Tô có giận không, cô ta nói chị như vậy.

Tô Căng Bắc cười:

- Tâm Ngải, sao em không nghĩ biết đâu lời cô ta nói là đúng thì sao?

- Há?

Trần Tâm Ngải giật mình:

- Em, em không tin, chị Tô không phải người như vậy...

- Em đúng là ngây thơ đơn thuần, trong giới này ý, người như em vậy ít lắm.

Ánh mắt Tô Căng Bắc dịu dàng nhìn cô ấy:

- Cám ơn em sẵn lòng tin tưởng chị.

- Thế, thế chị...

Tô Căng Bắc nhìn dáng vẻ bị dọa sợ của cô ấy, phì cười:

- Đương nhiên chị không như vậy, chẳng lẽ hể ngoại hình xinh đẹp là nhất định phải đi quyến rũ người ta để trèo lên à? Chị cho em biết, chị là hoa có chủ rồi, rất có tiết tháo.

- Có chủ?

Trần Tâm Ngải hóa kinh hãi thành kinh ngạc:

- Chị Tô có bạn trai rồi?!

Tô Căng Bắc nở nụ cười bí hiểm:

- Chuyện này à... bí mật.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều biết Tô Căng Bắc và Cao Tử Đồng không hợp. Hai người thường xuyên lạnh lùng công kích nhau, nhìn nhau gai mắt xoay người rời đi...

Còn Tô Căng Bắc bây giờ đã không còn suy nghĩ tại sao Cao Tử Đồng lại ghét mình nữa, dù sao chuyện tới đâu chống tới đó. Cô ta nói một câu, cô đáp trả ba câu, chọc cô ta nổi cơn tam bành mới thôi.

Trưa nay quay phim xong, mọi người bắt đầu ăn cơm.

- Chị Tô.

Trần Tâm Ngải cầm hộp cơm qua ăn chung với cô:

- Vừa nãy chị có thấy cô gái mặc áo hồng không?

Tô Căng Bắc đau lòng khều thịt kho tàu qua một bên, không để ý hỏi:

- Cô gái áo hồng gì?

- Em cũng không biết cô ấy là ai, chỉ là thấy Cao Tử Đồng ôm cánh tay cô ấy vô cùng thân thiết, hơn nữa kỳ lạ là ngay cả đạo diễn Trương cũng có vẻ rất cung kính với cô ấy.

Trần Tâm Ngải ngồi xuống nói tiếp:

- Mặt cô ấy rất lạ, không phải người trong showbiz, mọi người đều đoán cô ấy là đại tiểu thư của gia đình rất lợi hại nào đó.

- Ồ, vậy à.

Tô Căng Bắc tim như dao cắt khều một nửa cơm đi, cô phải giữ dáng!

- Chị Tô, chị có nghe em nói không đấy?

- Có có có.

Tô Căng Bắc cuối cùng cũng bắt đầu ăn cơm:

- Cô gái màu hồng đúng không?

Trần Tâm Ngải:

- ...Bỏ đi, chị cứ ăn cơm đi.

Tô Căng Bắc luôn không để bụng chuyện cô gái màu hồng gì đó mà Trần Tâm Ngải nói, đến khi cô ăn cơm xong theo Trần Tâm Ngải đến phim trường mới chân chính biết được cô gái màu hồng là gì.

Cô gái mà ngay cả đạo diễn Trương cũng cung kính, nhưng Cao Tử Đồng lại rất thân thiết... hóa ra là cô ấy. Người mà cô từng gặp mấy lần ở Chu gia, hơn nữa còn nhìn cô với ánh mắt khó chịu, Thiệu Tố Oánh.

Thiệu Tố Oánh và Tô Căng Bắc xa xa nhìn nhau, vẻ mặt đều trấn tĩnh, xa lạ “cô là ai”.

Lúc này ánh mắt Cao Tử Đồng nhìn Tô Căng Bắc càng thêm khinh bỉ, thấy cô đi tới, cô ta nói với Thiệu Tố Oánh bên cạnh:

- Đây chính là Tô Căng Bắc mà mình nói với cậu đấy, hồ ly tinh cướp Từ Gia Vỹ.

- Ồ, chính là chị ta à.

- Phải, hôm nay cậu qua đây không phải là muốn tận mắt xem hồ ly tinh mà mình nói có dáng vẻ thế nào sao?

Thiệu Tố Oánh dựa lưng vào ghế:

- Ờ, đúng vậy, đúng là như vậy, vừa nhìn là thấy không phải dạng tốt lành gì.

Trong lòng Cao Tử Đồng vui vẻ, vội nói:

- Nói đúng lắm, cái mặt lả lơi, kỹ thuật quyến rũ đàn ông nhất định rất cao.

Thiệu Tố Oánh sầm mặt, nhớ tới anh hai nhà mình bị “cắm sừng” mà không biết:

- Đồ đáng ghét.

Cao Tử Đồng thấy vậy, cong môi cười. Bị vị tiểu thư này của Chu gia nhìn gai mắt không phải là chuyện tốt đẹp gì, vận xui của Tô Căng Bắc thực sự đến rồi.

Cao Tử Đồng ân cần đưa cho Thiệu Tố Oánh ly nước trái cây:

- Uống không?

Ánh mắt Thiệu Tố Oánh dõi theo Tô Căng Bắc:

- Khỏi.

Cao Tử Đồng bị đối xử lạnh nhạt cũng không giận, vẫn vui vẻ ngồi cạnh Thiệu Tố Oánh như cũ. Cô và Thiệu Tố Oánh quen biết nhau ở một buổi gặp gỡ thương nghiệp, ban đầu cô cũng không chú ý tới cô gái nhỏ này nhưng sau đó nghe người ta nói thân phận của cô ta mới cố tình tiếp cận. Sau đó nữa, hai người thật sự thành bạn bè, cô mới phát hiện điều này rất tuyệt vời.

Tuy Cao Tử Đồng chưa từng tiếp xúc với người của Chu gia để đô nhưng từng nghe người nhà nói, đây là một gia tộc mà ngay cả trưởng bối

của cô cũng chỉ có thể nhìn mà ngưỡng vọng, quan hệ tốt với cháu gái Chu gia khiến gia đình cô có được lợi ích to lớn.

- Tiểu Diêu, tôi vừa để kịch bản bên này, cô có nhìn thấy không?

Tô Căng Bắc đi tới khu nghỉ ngơi, lờ đi Cao Tử Đồng và Thiệu Tố Oánh.

Nhân viên bị cô gọi chỉ về phía Thiệu Tố Oánh:

- Tôi vừa thấy kịch bản để trên cái ghế kia...

Tô Căng Bắc quay đầu nhìn lại, đối diện với ánh mắt đầy địch ý của Thiệu Tố Oánh. Cô nhướn mày, trong lòng rất tự nhiên nghĩ, mình đã nói sao mà Cao Tử Đồng hục hặc với mình, hóa ra là Thiệu đại tiểu thư xúi giục.

Tô Căng Bắc từ trên cao nhìn xuống Thiệu Tố Oánh, nói rất lịch sự:

- Chào cô, cô có thể đứng lên một lát không, kịch bản của tôi có lẽ bị cô ngồi đè lên đấy.

Thiệu Tố Oánh từ tốn nói:

- Không có, cô đi nơi khác mà tìm.

Tô Căng Bắc tốt tính mỉm cười:

- Không chừng thật sự bị cô ngồi lên đấy, cô đứng lên cho tôi xem một cái được không?

Thiệu Tố Oánh:

- Không-được.

Cao Tử Đồng cười trên sự đau khổ của người khác:

- Đã nói là không ở đây rồi, Tô Căng Bắc, cô nghe không hiểu hả?

Cô hít sâu một hơi, từ từ cúi người, một tay chống lên tay vịn ghế của Thiệu Tố Oánh:

- Tôi lặp lại lần nữa, cô, đứng lên cho tôi xem xem.

Cao Tử Đồng:

- Tô Căng Bắc!

Thiệu Tố Oánh híp mắt:

- Tai cô điếc à, muốn tôi nói bao nhiêu lần cô mới biết là đồ của cô không ở đây... á!

Một tiếng hét vang lên, mọi người đều thấy Tô Căng Bắc nhanh như chớp kéo Thiệu đại tiểu thư đứng dậy, quăng qua một bên không chút lưu tình. Thiệu Tố Oánh lão đảo mấy cái, được một nhân viên đỡ lại.

Mọi người đều sửng sờ. Sức Tô Căng Bắc rất lớn, lá gan... cũng rất lớn.

Tô Căng Bắc dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, ung dung thản nhiên lấy kịch bản của mình trên ghế Thiệu Tố Oánh:

- Cô xem, tôi nói là ở đây mà.

- Tô Căng Bắc, cô dám đẩy ngã tôi!

Tô Căng Bắc trợn to đôi mắt hoa đào vừa quyến rũ vừa tà đạo:

- A, không cần thận ra tay hơi nặng, cô không sao chứ?

- Cô!

- Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?

Đạo diễn Trương cách đó không xa bước qua:

- Sao cãi nhau rồi, Thiệu tiểu thư, cô sao thế?

- Đạo diễn Trương.

Cao Tử Đồng giả vờ lo lắng chạy tới:

- Chú xem Tô Căng Bắc kia, ra tay không biết nặng nhẹ, suýt đây ngã Oánh Oánh, không phải chỉ là tìm kịch bản thôi sao, người ta cũng đâu biết đang ngồi trên kịch bản của cô ấy đâu.

-Ồ, thì tôi đã thành khẩn mời cô ấy đứng lên còn gì.

Tô Căng Bắc rất bất đắc dĩ:

- Nhưng cô ấy không nghe mà.

Trương Học Thành liếc Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, người ta là khách, xin lỗi cho xong chuyện.

Cao Tử Đồng đắc ý.

Tô Căng Bắc hơi khép mi, đưa tay ngoắc:

- Cô qua đây.

Thiệu Tố Oánh biến sắc mặt:

- Cô có thái độ gì thế hả?

Trương Học Thành vội nói:

- Căng Bắc, nói chuyện đàng hoàng.

Ông làm thế là vì muốn tốt cho Tô Căng Bắc, ngay cả ông cũng không dám đắc tội cô gái nhỏ này, Tô Căng Bắc làm sao có năng lực đó chứ. Cô ấy là một diễn viên tốt, ông không muốn lại phải tìm một diễn viên khác thích hợp cho vai này.

Tô Căng Bắc không hề để ý đến ánh mắt những người ở đây, Thiệu Tố Oánh không qua thì cô qua, cô hơi khom người, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói:

- Em còn muốn quậy thế nào, hửm?

Thiệu Tố Oánh:

- Là chị quậy, em không có.

Tô Căng Bắc cong môi:

- Được thôi, nếu em đã kiên trì nói vậy, chị đành phải nói với anh hai em, rồi lại để anh hai em nói với bà nội và anh cả rằng em ở bên ngoài làm xăng làm bậy thế nào.

- Chị dám!

- Sao chị không dám, Tố Oánh à, đừng học thói xấu theo người ta, bằng không, bà nội sẽ cảm thấy gia môn u ám, đưa em về lò đúc lại, ờm... giam mấy tháng chệp kính này, hoặc là nhốt trong phòng này, hoặc là đưa ra nước ngoài này...

Thiệu Tố Oánh trừng mắt:

- Tô Căng Bắc, chị dám uy hiếp tôi.

- Không dám không dám, nhưng dù sao em cũng là em gái Thời Uẩn, chị không muốn em lầm đường lạc lối.

- Chị, chị...

- Được rồi, đừng chị chị chị chị nữa. Ngoan, về nhà đi, đừng ra ngoài quậy.

Tô Căng Bắc ngoài cười trong không cười vịn vai cô ấy.

Thiệu Tố Oánh cắn môi, thở hển hển trừng cô.

Đúng lúc này, cô cao giọng nói:

- Thực xin lỗi Thiệu tiểu thư, ban nãy í mà, quả thật tôi không nên như vậy, tại tôi quá để ý tới kịch bản của mình thôi.

Thiệu Tố Oánh dùng sức hất tay cô ra, “hừ” rồi sa sầm mặt xoay người rời đi.

Cao Tử Đồng sững sờ, không ngờ Thiệu Tố Oánh cứ thế cho qua, bèn vội vã đuổi theo:

- Oánh Oánh!

Tô Căng Bắc huơ huơ tay:

- Tạm biệt Thiệu tiểu thư, lần sau lại ghé chơi nhé.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy Thiệu Tố Oánh thở phì phò rời đi, Trương Học Thành vẻ mặt bất đắc dĩ tiến lên nói:

- Căng Bắc, gây chuyện làm gì với một cô bé chứ.

Tô Căng Bắc cực kỳ vô tội:

- Đạo diễn Trương, thực sự cháu không có, kịch bản của cháu bị cô ấy ngồi đè lên, cháu chỉ muốn lấy lại kịch bản thôi.

Trương Học Thành thở dài:

- Dù là vậy, cháu cũng có thể nói chuyện đàng hoàng đừng đắc tội người ta, nếu sau này xảy ra chuyện gì, chú không bảo vệ được cháu đâu.

Tô Căng Bắc cười cảm kích với Trương Học Thành:

- Cám ơn đạo diễn Trương, lần này là cháu lỗ mãng rồi.

- Cháu đó, có biết người ta là ai không, người sau lưng cô ấy động một ngón tay thôi là sau này cháu không thể tồn tại trong showbiz được đâu.

Tô Căng Bắc ho khan:

- Dạ... sau này cháu sẽ chú ý.

Trương Học Thành tiếc hận nhìn cô, xoay người bảo mọi người quay phim. Chỉ mong cô tiểu thư Chu gia này đừng ghi thù, bằng không bộ phim của ông thật phải tìm diễn viên khác rồi.

Ngoài phim trường, Cao Tử Đồng đuổi kịp Thiệu Tố Oánh.

- Oánh Oánh, sao cậu đi thế?

Thiệu Tố Oánh cắn môi, mắng:

- Tô Căng Bắc thối tha!

- Phải phải phải, cô ta không tốt.

Cao Tử Đồng nói:

- Oánh Oánh, cô ta đắc tội cậu, mình sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Thiệu Tố Oánh liếc cô ta:

- Cậu muốn làm gì?

- Mình muốn chinh cô ta lâu rồi, tìm vài phóng viên bôi nhọ cô ta ác vào, chuyện nhỏ.

Cao Tử Đồng lại nói:

- Oánh Oánh, cậu cũng có thể làm chút gì đó, một câu nói của cậu thôi, còn ai dám mời cô ta đóng phim chứ.

Thiệu Tố Oánh bĩu môi:

- Mình cũng muốn làm vậy nhưng nếu mình làm, chuyện này chắc chắn sẽ đến tai anh cả mình.

- A... một ngôi sao nữ nhỏ nhỏ mà thôi, anh cả cậu sẽ không quản chuyện này đâu.

Thiệu Tố Oánh há miệng, lời muốn nói lại buồn bực nuốt về trong bụng, bà nội nói rồi, người Chu gia không thể lan truyền lung tung chuyện của Tô Căng Bắc, nếu người nhà biết cô truyền ra ngoài chắc chắn sẽ phạt cô.

Thiệu Tố Oánh chỉ có thể nói qua loa:

- Dù sao là không được, anh cả mình... anh cả mình không thích mình tham gia loại chuyện này.

- Vậy cũng được, chuyện tìm phóng viên để mình làm là được, cậu cứ xem đi, mình chắc chắn sẽ giúp cậu trừng trị cô ta.

Thiệu Tố Oánh gật đầu lấy lệ:

- Tùy cậu, đến lúc đó báo mình một tiếng là được.

- Không thành vấn đề.

Chuyện Thiệu Tố Oánh đã đến hồi kết, không biết có phải vì Tô Căng Bắc trắng trợn không sợ “quyền quý” hay không, người trong đoàn phim thầm khen cô rất ngẫu. Có lần cô đi vệ sinh, nghe bên ngoài nhân viên đang bàn tán về cô, lúc cô đi ra, họ sững sờ nhưng sau đó lại mang về mặt bái phục đến chào hỏi cô...

Tô Căng Bắc đương nhiên không thể nói cho các cô ấy biết là cô giáo huấn Thiệu Tố Oánh không hề có mấy may áp lực nào, “quyền quý” gì chứ, chẳng qua là nhỏ em chồng trong nhà không nghe lời mà thôi.

Dạo này Cao Tử Đồng cũng yên tĩnh rất nhiều, đại khái là mấy ngày nay chuyện quay phim tương đối nặng, căn bản không có thời gian để công

kích ngầm. Tô Căng Bắc cũng vậy, cảnh khiêu vũ cảnh chiến đấu đều có, xong một ngày là chân mảng xanh mảng tím.

Tối hôm đó, cô quay phim xong về khách sạn. Trợ lý Tiểu Oai đưa thuốc mỡ đã chuẩn bị xong cho cô thoa.

- Chị Căng Bắc, chân chị ghê quá, có đau không?

Tô Căng Bắc đau lòng muốn chết nhìn đôi chân không còn trắng nữa:

- Chân không quá đau nhưng lòng chị đau.

Tiểu Oai an ủi vỗ vỗ cô:

- Không sao mà chị Căng Bắc, thuốc mỡ này thoa làm tan máu bầm, da thịt chị quá yếu, đụng tí là bị thương.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Đưa thuốc cho chị, chị tự làm.

- Hả?

- Không sao, em theo chị cả ngày cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi.

Tiểu Oai cảm động:

- Vậy, vậy chị thoa cẩn thận nha.

- Ủ ừ, mau về đi.

Tiểu Oai đi rồi, phòng khách sạn chỉ còn lại một mình Tô Căng Bắc. Cô đặt thuốc mỡ ban nãy Tiểu Oai đưa sang một bên, đáng thương cầm di động.

“Tách tách”.

Đổi một tư thế xinh đẹp, tiếp tục “tách tách”.

- Úi, chụp như vậy chân có vẻ mập, không được không được, xóa xóa.

Tô Căng Bắc lăm băm cầm di động, sau đó điều chỉnh góc độ, tiếp tục mở camera.

Cuối cùng, mấy phút sau, cô hài lòng chọn vài bức ảnh, mở weixin, gửi cho bạn tốt có dấu sao (1) duy nhất “Chu Thời Uẩn”.

(1) Một chức năng của weixin, khi người dùng xem tư liệu của ai đó nhiều hoặc chat chit tương tác nhiều, weixin sẽ gắn dấu sao cho người đó (cũng có thể tự gắn), người được gắn dấu sao sẽ được đẩy tên lên đầu danh sách để tiện sử dụng.

Sau khi gửi ảnh thành công, Tô Căng Bắc nằm nhoài ra giường gõ một đoạn chữ: “Bác sĩ Chu, anh xem chân em thành thế này rồi, đau quá à, đau chết đi được, cần bác sĩ Chu thôi thôi.”

Click, gửi đi.

Một thành phố khác, Chu Thời Uẩn đang ở thư phòng xem báo cáo y học.

“Ting.”

Điện thoại di động kêu liên tục, anh để tài liệu trong tay xuống, đưa tay lấy di động qua. Anh mở màn hình, click xem tin của Tô Căng Bắc.

Vài tấm ảnh... chân? Chu Thời Uẩn hơi sững sờ, lướt xuống.

May mà tin cuối cùng là chữ, anh còn có thể hiểu được nửa đêm nửa hôm cô gửi anh mấy tấm hình đó là có ý gì.

Xem xong đoạn chữ, chân mày anh từ từ cau lại, anh lướt lên trên, mở ảnh ra, phóng to lên. Đôi chân trắng trẻo thon dài mảnh xanh mảnh tím, đầu gối trầy da loáng thoáng có vết máu.

Chu Thời Uẩn nhăn lại: “Chân em?”

Tô Căng Bắc đầu kia nghẹn, tức giận đáp: “Chân nhỏ thế này trắng thế này dài thế này không phải em còn có thể là ai, đợi đã... lẽ nào anh cảm thấy nửa đêm nửa hôm em sẽ gửi cho anh chân của cô gái khác à?”

Chu Thời Uẩn hơi khựng lại, anh chỉ là không tin người yêu cái đẹp như cô sẽ biến mình thành như vậy, cho nên mới cần xác định...

“Thế nên có chuyện gì vậy?”

Tô Căng Bắc viết: “Đóng cảnh chiến đấu ở phim trường bị thương, và hôm nay lúc xuống dây cáp không tốt, quỳ xuống đất.”

Chu Thời Uẩn: “Thuốc đâu, thoa chưa?”

Tô Căng Bắc nhìn thuốc mỡ trên tủ đầu giường, kiên quyết viết: “Không có, em không biết phải thoa thuốc gì, cần bác sĩ Chu hướng dẫn.”

Chu Thời Uẩn không nghi ngờ gì, dùng trái tim thầy thuốc viết: “Máu ứ đọng trong 24 giờ có thể đắp nước đá, sau đó dùng cồn xoa bóp hoặc dầu thuốc giúp lưu thông máu, cũng có thể dùng bình xịt Baiyao Vân Nam. Ngoài ra đầu gối em hơi nổi mủ, phải khử trùng trước, sau đó thoa thuốc mỡ Mupirocin.”

Bình xịt Baiyao Vân Nam:

Thuốc mỡ Mupirocin:

Tô Căng Bắc ở trên giường nhìn mà vui hơn hở: “A... Phiền phức vậy à, gần chỗ em không có tiệm thuốc, em cũng không tiện đi xa mua mấy thuốc này.”

Chu Thời Uẩn: “Bảo quản lý của em mua cho.”

“Không may, trong nhà quản lý có việc nên đi rồi, trợ lý cũng được em cho nghỉ rồi, bây giờ chỉ có một mình em trong đoàn phim.” Tô Căng Bắc nhấn một chuỗi icon đáng thương: “Người ta lạ chỗ, quan hệ với diễn viên đoàn phim cũng không tốt lắm, haiz... Em đau chết đi được.”

Chu Thời Uẩn:

- ...

“Hay là vậy né bác sĩ Chu, anh tới xem giúp em, tiện thể đem thuốc cho em luôn. Anh thấy đó, hai chúng ta cũng không xa, lái xe hơn hai tiếng là đến rồi.”

Chu Thời Uẩn không trả lời ngay lập tức.

Tô Căng Bắc kiên trì viết không ngừng: “Chẳng lẽ anh cứ thế bỏ mặc em sao, em là vị hôn thê của anh đó!!! Vị hôn thê của anh bị thương, anh phải rất sốt sắng!”

Bên kia vẫn không phản ứng.

Tô Căng Bắc: “Vị hôn thê bày tỏ rất đau lòng, em mặc kệ đấy Chu Thời Uẩn, anh phải mang thuốc qua thăm em, nhất định đó!”

“Đau khóc em rồi, Chu Thời Uẩn anh mau đến thăm chân-của-em!”

“Không đến ư, anh thật sự không đến ư, không có thời gian, bạn phẫu thuật? Đúng là như vậy phải không chồng của em?”

Dụ dỗ từ từ có vẻ thất bại, Tô Căng Bắc thê thảm đối chiêu trò.

“A... bác sĩ Chu, một bác sĩ tốt bụng và có trái tim nhân ái như anh nhất định sẽ không bỏ mặc em.”

“Bệnh nhân gặp nạn, thân là bác sĩ anh phải dũng cảm đứng ra!”

.....

Lúc Chu Thời Uẩn từ nhà vệ sinh quay lại phát hiện tin điện thoại di động đã chiếm hết màn hình, anh hơi bất đắc dĩ, mới có một lát mà gõ nhiều chữ như vậy, sao cô nói nhiều thế nhỉ.

Mở tin ra, Chu Thời Uẩn lướt xem từng tin một, xem rồi xem, nét mặt anh dần nhuốm ý cười. Trong từng con chữ, anh dường như thấy dáng vẻ người nào đó thờ phì phò lờm nguýt điện thoại di động...

Một nơi khác, Tô Căng Bắc quả thực như Chu Thời Uẩn nghĩ, nét mặt hung thần ác sát nằm trên giường. Chu Thời Uẩn chết tiệt, kiêu ngạo đúng không, đắc ý đúng không, thanh cao đúng không? Không tới thì không tới, thứ gì chứ, vị hôn phu gì chứ, cô thèm lắm à?

“Ting.” Điện thoại chợt vang lên tiếng thông báo. Tô Căng Bắc bật dậy, nhanh chóng mở tin nhắn ra xem.

Bên dưới những lời của cô kín hết màn hình là một chữ của Chu Thời Uẩn, anh viết: “Được”.

- Aaa!

Tô Căng Bắc hét lên, ngã thẳng vào trong chăn, anh nói được? Anh nói được?!

Ý cười trên khóe môi cô càng lúc càng đậm...

Chu Thời Uẩn, xem như anh thức thời.

Trong thư phòng, Chu Thời Uẩn lấy hộp gỗ nhỏ trong ngăn kéo, mở ra, bên trong là một viên đá quý màu xanh biếc hình giọt nước. Người nhà nói, thứ này phải đích thân anh giao cho Tô Căng Bắc, cũng phải nhanh chóng đưa cho cô, lần này qua, xem như hoàn thành nhiệm vụ này...

Hôm sau thức dậy, Tô Căng Bắc bước đi cà nhắc.

Tiểu Oai và Hà Địch mua bữa sáng đến phòng cô, Hà Địch tiến lên đỡ cô, nhìn cẳng chân bên dưới chiếc áo tắm của cô nói:

- Căng Bắc, hôm qua em thoa thuốc chưa, sao vẫn như vậy thế?

Tô Căng Bắc mở mắt nói dối:

- Ồm, thoa rồi, có lẽ hiệu quả không hiện rõ.

- May hôm nay chỉ quay cảnh trò chuyện, em không cần di chuyển.

Hà Địch kéo cô ngồi xuống:

- Em ăn sáng trước đi, chị thoa thuốc thêm cho em.

- Ồi ời ời! Để yên để yên để yên.

Tô Căng Bắc ngắt lời Hà Địch:

- Khụ khụ, Hà Địch à, hôm nay cũng không có chuyện gì, hay là chị và Tiểu Oai đi dạo loanh quanh đi ha, không cần theo em.

Hà Địch:

- Hả? Đi dạo? Chị dạo gì?

- Chị có thể đi mua quần áo nè, nào, hôm nay em phát lương sớm cho hai người, tiêu xài cho đã đi.

Hà Địch nghi ngờ liếc cô:

- Cái quý gì?

Tiểu Oai bước qua nói:

- Chị Căng Bắc, không có tụi em, một mình chị không tiện.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Không đâu không đâu, chỉ là em cảm thấy mọi người vất vả nên cho mọi người nghỉ thôi.

Hà Địch:

- Bỗng dưng niềm nở bất thường, nếu không đạo chích cũng phường gian manh. Chuyện này chẳng giống em đâu Tô Căng Bắc. Nói, em đang có ý đồ gì?

Tô Căng Bắc nổi giận:

- Cho nghỉ mà còn không chịu, bình thường hay than mệt hoài là ai thế? Mau đi đi, quẹt thẻ của em!

Hà Địch:

- ...

Tiểu Oai:

- ...Chị Căng Bắc uy vũ.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cả buổi sáng, trừ lúc đóng phim, Tô Căng Bắc đều có dáng vẻ đứng ngồi không yên.

- Chị Căng Bắc, xảy ra chuyện gì sao?

Trần Tâm Ngải nghi hoặc bước qua hỏi.

Tô Căng Bắc giật mình:

- Hả, chuyện gì? Không có gì đâu.

Trần Tâm Ngải:

- Em thấy chị hồn vía trên mây, còn luôn nhìn di động nữa nên nghĩ có phải xảy ra chuyện gì không.

- Không có không có.

Tô Căng Bắc cười với cô ấy:

- Chỉ là chị đang đợi điện thoại thôi.

Trần Tâm Ngải híp mắt, trêu chọc:

- Điện thoại à, là điện thoại của ai mà chị hóng thế nhỉ, chị Căng Bắc, có vấn đề nha.

Tô Căng Bắc túm gáy cô ấy:

- Cô nhóc ở đâu ra mà lảm lời vậy, mau xem kịch bản đi.

Trần Tâm Ngải le lưỡi, đúng lúc này, điện thoại Tô Căng Bắc reo. Trần Tâm Ngải thấy Tô đại mỹ nhân sáng mắt lên, lén la lén lút chạy tới một góc nhỏ...

Trần Tâm Ngải:

- Hì hì, quả nhiên đoán không sai, có vấn đề.

Tô Căng Bắc nhận cuộc gọi của Chu Thời Uẩn, dịu dàng hỏi:

- Anh đến đâu rồi, sao em vẫn chưa thấy anh?

Chu Thời Uẩn ngồi trong xe nhìn ra tiệm thuốc ngoài cửa sổ:

- Gần khách sạn của em.

- Đến khách sạn à, nhưng lát nữa em còn một đoạn phim, bây giờ không đi được.

- Được, anh qua.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn dời khỏi tiệm thuốc, gần khách sạn không có tiệm thuốc? Năng lực mở mắt nói dối của người nào đó càng lúc càng mạnh rồi.

- Vậy em gửi địa chỉ phim trường cho anh, anh tới quá đúng lúc, hôm nay không ai đưa em về khách sạn.

- Ừ.

Cúp điện thoại xong, Tô Căng Bắc nhắn tin địa chỉ cho anh, sau đó khẽ ngâm nga hát tiếp tục trở lại quay phim.

Ba giờ chiều, đoàn người Tô Căng Bắc kết thúc công việc.

Trần Tâm Ngải hỏi:

- Chị Căng Bắc, sao hôm nay không thấy Tiểu Oai và Hà Địch?
- Chị bảo họ đi lo công việc giúp chị rồi nên hôm nay không ở đây.
- A, vậy chị về khách sạn thế nào?
- Chuyện này...
- Anh đưa em về.

Hàn Văn Tân đã thay quần áo thường ngày đi tới, khuôn mặt cứng nhắc lạnh lạnh mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Tô Căng Bắc khoát khoát tay:

- Khỏi khỏi, không cần phiền thầy Hàn đâu.
- Không phiền, dù sao cũng cùng khách sạn mà.

Tô Căng Bắc:

- Cám ơn thầy Hàn, có điều hôm nay thực sự không cần, em có bạn ghé, cho nên...

Hàn Văn Tân hơi cau mày:

- Vậy à, được, vậy tôi đi trước, hai cô bé cũng sớm về nghỉ ngơi đi.
- Tạm biệt thầy Hàn.
- Tạm biệt thầy Hàn.

Trần Tâm Ngải:

- Chị Căng Bắc, vậy em cũng đi đây, chị cứ thoải mái hẹn hò với bạn đi nhé.

Tô Căng Bắc cười liếc cô ấy:

- Hẹn hò gì chứ, cô nhóc này.

Hai người chia tay trước phòng nghỉ ngơi, trước khi đi, Tô Căng Bắc lấy gương ra sửa sang lại chính mình. Cô lau đi vết son đỏ, sau đó lại thay bằng son màu nude. Ừ, thế này trông tội nghiệp hơn.

Sửa sang xong, cô xách túi ra ngoài.

Phía sau, Cao Tử Đồng luôn ở góc khuất hờ lạnh:

- Ngay cả thầy Hàn cũng bị cô ta mê hoặc à?

Trợ lý:

- Phải đó, còn muốn đưa cô ta về nữa, sao thầy ấy không nói muốn đưa chị Tử Đồng về chứ.

Cao Tử Đồng bị giẫm đúng chỗ đau:

- Đừng so sánh tôi với cô ta!

- ...Xin lỗi.

- Vừa nãy nghe cô ta nói gì nhỉ, quản lý và trợ lý đều không ở đây, còn có hẹn... Tôi thấy là cơ hội tốt.

- Chị Tử Đồng, vậy là ý gì?

- Cô và A Hăng đi theo cô ta, cô ta gặp ai, làm gì, đều lén chụp lại.

- Được! Em đi ngay.

Chỗ này không có người ngoài nên Tô Căng Bắc không hề xuất hiện với dáng vẻ che che giấu giấu.

Đầu bên kia di động, Chu Thời Uẩn chỉ huy:

- Nhìn qua trái, xe màu đen, số đuôi 89.

Tô Căng Bắc nhìn theo lời anh, một đám xe màu đen, cô nhìn từng chiếc từng chiếc cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc xe có số đuôi 89.

“Cốc cốc cốc”.

Chu Thời Uẩn hạ kính xe bên ghế phụ xuống:

- Lên xe.

Tô Căng Bắc dựa vào khung cửa sổ, tươi cười xinh đẹp:

- Bác sĩ Chu, nhiều ngày không gặp như cách cả đồng thu, anh vẫn đẹp trai như cũ.

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nhìn cô:

- Có lên xe không đấy?

- Lên lên lên.

Tô Căng Bắc kéo mở cửa ra:

- Trước khi lên xe người ta chào hỏi một chút, sao anh không hiểu phong tình thế hả?

Chu Thời Uẩn không để ý đến cô mà nhìn về phía chân cô, cô mặc váy dài, không nhìn thấy vết thương, chỉ lộ ra mắt cá chân trắng trẻo:

- Hôm nay cũng đóng cảnh chiến đấu?

- Không có, hôm nay em chỉ ngồi hoặc nằm là được.

Tô Căng Bắc chú ý tới tầm mắt Chu Thời Uẩn, vội nói:

- Nhưng chân em vẫn rất đau.

Anh gật đầu:

- Đem thuốc tới rồi, lúc tới khách sạn sẽ đưa cho em.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Hừm... Đến phòng em đưa cho em?

Chu Thời Uẩn nhìn cô với ánh mắt quái dị:

- Ở dưới lầu đưa được rồi.

Vẻ mặt Tô Căng Bắc “căng thẳng” kéo ống tay áo của anh:

- A, lẽ nào anh đưa thuốc cho em xong về liền? Như vậy không được, mệt lắm, anh là bác sĩ, anh phải biết rằng không được lái xe lúc mệt mỗi chứ.

Chu Thời Uẩn mím môi:

- Đưa cho em ở dưới lầu không có nghĩa là anh sẽ đi ngay, anh đặt phòng rồi, mai đi.

- Ồ, vậy à, đưa dưới lầu gì chứ...

Tô Căng Bắc nhướn mi cười, thẹn thùng đẩy cánh tay anh:

- Hóa ra ý ngầm của anh là, người ta đến phòng anh chứ gì.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Xe dừng ở ga ra khách sạn, hai người đi thang máy lên lầu.

Tô Căng Bắc đeo kính râm vào nói:

- Em về phòng em trước, muộn chút sẽ đi tìm anh.

Chu Thời Uẩn đưa hộp y tế để xuống trước mặt cô:

- Cầm đi đi, lát nữa khỏi qua cũng được.

- Sẽ không để anh đợi quá lâu đâu.

Tô Căng Bắc nói rồi lùi về sau, không chịu lấy hộp thuốc:

- Năm giờ nhớ gọi món, bít tết khách sạn này ngon đấy.

Cô chạy đi, Chu Thời Uẩn lắc đầu bất đắc dĩ, bỏ đi, đợi lát nữa tiện thể đưa trang sức cho cô ấy luôn.

Tô Căng Bắc chạy về phòng, nằm nhoài trên giường đợi thời gian trôi. Nguyên nhân lúc này cô không đi cùng anh vì khách sạn nhiều người qua lại, mà cô không che không đậy rất dễ bị chú ý, nếu bị chụp được có lẽ sẽ gây rối cho Chu Thời Uẩn, tuy rằng anh thoát nhìn không mấy dễ tâm.

Đúng năm giờ, Tô Căng Bắc đeo khẩu trang và nón, lén lút ra khỏi phòng. Cô đến trước phòng Chu Thời Uẩn, bấm chuông.

Cửa nhanh chóng mở ra, anh đứng sau cánh cửa, hờ hững nhìn dáng vẻ cô che kín mít sắp không thấy mắt.

- Mau tránh ra cho em vào.

Tô Căng Bắc chen vào cửa, Chu Thời Uẩn mím môi, đưa tay đóng cửa.

- Gọi đồ ăn chưa, em đói rồi.

Cô ngồi xuống sofa rất tự nhiên:

- Có bít tết không?

- Gọi rồi.

Dứt lời, Chu Thời Uẩn chỉ vào hộp thuốc và hộp nhỏ khác trên tay:

- Đợi lát nữa đem đi, cả cái này nữa.

- Đây là gì?

Tô Căng Bắc bị chất liệu cái hộp gỗ nhỏ hấp dẫn:

- Tặng em?

Chu Thời Uẩn:

- Xem như là vậy.

Tô Căng Bắc mở hộp, vừa nhìn liền sửng sờ:

- Đá quý???

Khóe môi cô từ từ cong thành nụ cười, cuối cùng không khép lại được:

- Chu Thời Uẩn, thế này, thế này quá khách sáo rồi, không nói tiếng nào đã tặng đá quý.

Anh hơi khựng lại, ánh mắt rơi trên bờ môi màu hồng nhạt của cô.

Cô cười không hề che giấu, hàm răng trắng đều, lấp lánh ánh sáng. Anh lập tức dời tầm mắt, nhàn nhạt nói:

- Cái này của anh cả cho em, đồ mẹ để lại.

- A?

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Bảo vật gia truyền?

- Không phải, là di vật của mẹ, mẹ muốn để lại cho...

Chu Thời Uẩn ngừng lại kịp thời, không nói nữa. Tô Căng Bắc nhướn mày sáng tỏ:

- Em hiểu em hiểu, để lại cho con dâu mà.

Nói rồi, Tô Căng Bắc lấy viên đá quý màu xanh biếc ra khỏi hộp:

- Đeo giúp em.

Chu Thời Uẩn nhìn bóng lưng cô, không biết vì sao lại có cảm giác không biết đặt tay chỗ nào, cô vén hết tóc lên, hướng chiếc cổ trắng mịn nhỏ dài về phía anh, không hề có chút ý thức phòng bị. Không đúng, không phải không có ý thức phòng bị mà là cô không mấy may quan tâm tới mấy tiểu tiết này.

Chu Thời Uẩn chợt nghĩ, nếu là người đàn ông khác, có phải cô cũng thế này không.

- Anh làm gì thế, mau lên.

Tô Căng Bắc định nghiêng đầu nhìn anh thì sau cổ có cảm giác mát mát chạm vào. Cô ngẩn người, đột nhiên an tĩnh lại. Tay anh hơi lạnh, chạm vào da cô tạo ra một cơn run rẩy, rõ ràng là lạnh nhưng cô cảm thấy mặt mình nóng bừng.

“Thình thịch.” Tim bắt đầu đập rất nhanh, giống như lần đó trong thang máy, không thể khống chế nhịp đập.

- Được rồi.

Tô Căng Bắc xoay người, cúi đầu nhìn viên đá quý xanh biếc ở ngực:

- ...Rất đẹp.

Giọng rất nhẹ, không giống Tô Căng Bắc, Chu Thời Uẩn hơi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn cô:

- Em rất thích?

- Rất, rất thích.

- Vậy thì tốt.

Phòng khách sạn chợt không còn tiếng động, hể Tô Căng Bắc không nói chuyện là môi trường liền trở nên vô cùng yên tĩnh.

Chu Thời Uẩn nhìn gò má cô, cảm thấy cô an tĩnh như vậy là trạng thái rất kỳ lạ, cô đưa tay sờ viên đá quý, tâm tư không biết đã bay tận phương trời nào.

Lúc này, chuông cửa lại vang lên, là người đưa thức ăn. Chu Thời Uẩn vì đề phòng nhân viên phục vụ nhìn thấy Tô Căng Bắc nên đặc biệt đứng dậy đi đến cửa, sau đó đẩy đồ ăn vào.

- Bít tết của em nè, ăn đi.

Tô Căng Bắc ho khan:

- Ừ.

Hai người ngồi đối diện bàn ăn, mỗi người một phần bít tết, ăn rất yên tĩnh.

Tô Căng Bắc lúc ăn cơm đương nhiên không quên nhìn anh. Đoán là Chu gia từ nhỏ đã dạy dỗ nghiêm khắc, Chu Thời Uẩn ăn rất quy củ, húp canh không ra tiếng, dụng cụ ăn không để va nhau. Tướng ăn của anh cũng rất đẹp, ung dung thong thả tựa như thiếu gia công tử quý tộc thời phong kiến.

Haiz, đều là người, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy. Nhớ đến người anh kia của cô ở nhà (1), ăn chơi trác táng, phóng đãng bất kham, tướng ăn chắc chắn không bì kịp một phần năm của Chu Thời Uẩn...

(1) Tác giả chú thích: chỉ Tô Doãn Đông, không phải Tô Hiến Ngôn.

Chu Thời Uẩn hiếm khi lên tiếng:

- Nhìn cái gì, còn không ăn đi.

Tô Căng Bắc bật thốt:

- Sắc đẹp đủ no, chỉ nhìn anh là em no rồi.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Sắc đẹp đủ no? Chu Thời Uẩn đột nhiên cong khóe môi, tùy tiện nói lời trêu đùa người khác, trạng thái này mới là Tô Căng Bắc, ban nãy an tĩnh thực không giống cô chút nào.

Cô khó hiểu:

- Anh cười cái gì?

Chu Thời Uẩn hơi thu lại:

- Ờ, sợ em kiềm nén.

Tô Căng Bắc:

-???

Chu Thời Uẩn biết nói đùa? Không đúng, hẳn là Chu Thời Uẩn thay đổi cách khen mình?

Ăn xong, Tô Căng Bắc ngồi trong phòng khách, rất tự nhiên mở TV.

Chu Thời Uẩn từ trên cao nhìn xuống cô:

- Em không về à?

Vẻ mặt Tô Căng Bắc ù ù cạc cạc:

- Anh chưa thoa thuốc cho em mà, sao em về được?

Chu Thời Uẩn càng ù ù cạc cạc hơn:

- Tại sao anh thoa thuốc cho em?

Tô Căng Bắc bĩu môi, lập tức lộ vẻ vô cùng đáng thương:

- Anh là bác sĩ mà, đương nhiên phải thoa thuốc cho người ta chứ.

Chu Thời Uẩn khựng lại:

- Không thích hợp lắm, em trước tiên...

- Không thích hợp chỗ nào chứ.

Tô Căng Bắc liếc anh, tự mở hộp thuốc ra:

- Hơn nữa anh chưa nói với em mấy thứ này làm thế nào, em đâu biết cái nào trước cái nào sau.

Có lẽ Tô Căng Bắc nói cũng hơi có lý, Chu Thời Uẩn im lặng chốc lát, bước qua ngồi xuống:

- Vậy em nhớ nhé, đây là thuốc khử trùng, đây là thuốc tiêu viêm, đây là thuốc tan máu bầm, đây là...

- Anh thoa giúp em.

Nói xong, Tô Căng Bắc bất ngờ duỗi chân ra, vén váy ngay trước mắt Chu Thời Uẩn...

Chiếc váy đen vốn dài đến mắt cá chân bị vén thẳng lên trên đầu gối. Vậy là, đôi chân dài trắng trẻo mịn màng của Tô Căng Bắc cứ thế lộ trong không khí.

Chu Thời Uẩn ngẩn ngơ, gần như ngay tức khắc dời mắt sang chỗ khác.

Cô liếc anh, đôi mắt ánh lên chút giao hoạt:

- Anh xem, bên này sưng cả rồi, đau lắm, mau thoa thuốc giúp em.

Nói rồi cô mới phát hiện ánh mắt anh nhìn nơi bàn trà, bèn sáp lại gần anh:

- Sao thế? Ồ ~ không phải anh mắc cỡ chứ, trời ạ Chu Thời Uẩn, anh từng sờ ngực nhiều lắm mà, còn sợ nhìn chân em ư.

Khóe môi anh hơi co giật, cô gái này đúng là mặt dày!

Tô Căng Bắc nở nụ cười thực hiện được ý đồ, cuối cùng cũng không chịu nổi chứ gì! Thực không tin chị đây không quyến rũ được anh!

- Bỏ đi bỏ đi, thấy anh thẹn thùng như thế, em không làm khó anh.

Tô Căng Bắc vất hai chân lên bàn trà, trưng ra một tư thế xinh đẹp:

- Em tự làm.

Cô gái mặt dày an tĩnh thoa thuốc, Chu Thời Uẩn liếc nhìn, thấy dáng vẻ cô thoa thuốc cẩn thận từng li từng tí.

Bây giờ nhìn gần, vết thương trên chân Tô Căng Bắc càng đáng sợ hơn trong hình. Cô cẩn thận thoa thuốc một cách vụng về.

- Úi...

- Á!

- Ối...

Với cách thoa của cô, chỉ khử trùng đầu gối thôi có lẽ mất hơn nửa ngày.

- Đưa đây.

Chu Thời Uẩn rút cuộc không thể nhịn nổi nữa, cầm nước khử trùng trên tay cô, đưa tay giữ mắt cá chân, dịch chân cô đến trước mặt anh.

Tô Căng Bắc đầu tiên là giật mình, sau đó cười khúc khích rất vui vẻ:

- Em biết anh sẽ không bỏ mặc em mà.

Chu Thời Uẩn lườm cô:

- Với tốc độ này của em, buổi tối anh khỏi ngủ mất.

- Ờ, vậy anh làm anh làm đi, anh chuyên nghiệp mà.

Chu Thời Uẩn hừ lạnh, chăm chú thoa thuốc.

- Hôm qua sao không xử lý, em cảm thấy nhiễm trùng là chuyện nhỏ?

Chỗ trầy da nơi đầu gối có rất nhiều bụi đất, căn bản chưa từng được xử lý đơn giản, cô thế mà bỏ mặc không quan tâm như vậy.

Tô Căng Bắc dựa vào sofa rất đại gia:

- Không phải nói rồi sao, em không thể nào xử lý.

Chu Thời Uẩn trực tiếp vạch trần cô:

- Cạnh khách sạn có một tiệm thuốc.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, nói qua loa:

- Vậy à, em không biết. Á! Đau...

Chu Thời Uẩn hơi dừng lại, khẽ cau mày:

- Anh nhẹ chút, ráng nhịn.

Tô Căng Bắc mím môi, khẽ ừm.

Có lẽ anh không biết, lúc anh nói câu này có một sự dịu dàng không tên, sau khi quen với vẻ lạnh nhạt trầm mặc của anh, chút dịu dàng nho nhỏ trên người anh tỏa ra rất quyến rũ.

Tô Căng Bắc nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, dần quên mất kêu đau.

- Rồi.

Chu Thời Uẩn thoa xong vết máu bầm cuối cùng, nghiêng đầu nhìn Tô Căng Bắc.

Nhưng anh không ngờ, cô vì muốn nhìn kỹ anh nên dựa vào rất gần. Anh vừa quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, gần đến mức chỉ nhích thêm tí xíu là chạm vào nhau.

Cũng vì khoảng cách gần như vậy, Chu Thời Uẩn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang trên người cô, là hương hoa, không nồng nhưng rất giống con người cô, tiềm ẩn sự quyến rũ...

Nhiệt độ trong phòng có lẽ quá cao, Chu Thời Uẩn lùi về sau, trong lòng bỗng dưng hơi nóng.

- Dạo này đừng mặc quần bó, ngày nào cũng phải thoa thuốc, thứ tự giống như anh mới làm hồi nãy.

Anh quay đầu, vừa thu dọn hộp thuốc vừa căn dặn.

Tô Căng Bắc cười hì hì đồng ý, thả váy xuống.

- Em về trước đi.

Cô nhận hộp thuốc từ tay anh:

- Ngày mai khi nào anh đi?

- Hơn chín giờ.

- A... vậy em đã đến phim trường rồi, ngày mai em phải dậy rất sớm.

Tô Căng Bắc thực lòng tiếc nuối:

- Không thể ăn sáng chung rồi, anh nhớ ăn nha.

Nói xong cô mới phát hiện mình phí lời, thói quen sinh hoạt của Chu Thời Uẩn rất quy củ, đâu cần cô căn dặn.

Anh nhìn cô, nhẹ giọng:

- Được, em nghỉ ngơi sớm.

Tô Căng Bắc đi ba bước quay đầu một cái, sau khi cô đi, Chu Thời Uẩn hạ nhiệt độ trong phòng xuống hai độ, thời tiết bắt đầu ấm hơn rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Oai đến gõ cửa phòng cô. Cô khó nhọc bò dậy khỏi giường, lè mề đi mở cửa.

- Chị Căng Bắc, chào buổi sáng.

- Ủ, chào buổi sáng.

Tô Căng Bắc mơ màng nhìn cô ấy:

- Máy giờ rồi?

Tiểu Oai nhìn đồng hồ đeo tay:

- Sáu giờ mười.

Tô Căng Bắc dựa vào cửa:

- Ủ... vậy anh ấy còn đang ngủ...

Tiểu Oai:

- Hà? Ai?

Tô Căng Bắc ho khan:

- Không ai hết, mau vào đi, thu dọn xuất phát.

- Dạ!

Mấy ngày kế tiếp, lịch trình của Tô Căng Bắc đều đầy ắp, cô nghiêm túc đóng phim, cũng nghiêm túc thoa thuốc theo lời dặn của bác sĩ Chu Thời Uẩn.

Cuối cùng, phân cảnh của cô trong “Thành nguy cơ” đã hết. Trưa hôm đó, cô thu dọn xong hành lý liền dự định rời đi. Nếu là trước đây, khi xong công việc, trước tiên cô sẽ về Tô gia nhưng lần này cô lại chọn thành phố chỗ Chu Thời Uẩn ở.

Hà Địch ban đầu cũng không chú ý, Tô Căng Bắc lúc nghỉ ngơi đều ở lại hai thành phố này, vì một thành phố có người nhà và một thành phố thì có bạn. Nhưng sau khi đến nơi, Tô Căng Bắc lại bảo bác tài lái xe về hướng bệnh viện khiến cô giật mình, con nhỏ này căn bản là đi tìm tình lang!

Xe đi được nửa đường, Hà Địch bỗng nhiên cả kính nói:

- Đợi đã! Bác tài, tạm thời dừng lại.

Tô Căng Bắc:

- Sao thế?

Hà Địch khiếp sợ nhìn điện thoại di động, cô không trả lời Tô Căng Bắc mà gọi một cú điện thoại:

- Cái gì? Chuyện này hoàn toàn không thể... Cô nói gì? Đợi đã, chuyện này tôi cần kiểm tra lại...

Tô Căng Bắc thấy vẻ mặt Hà Địch bất thường, cuối cùng nghiêm túc hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Hà Địch cúp máy, trừng Tô Căng Bắc:

- Chị nói hôm đó sao em lại đẩy chị và Tiểu Oai đi chứ, hóa ra là bác sĩ Chu tới!

Tô Căng Bắc sửng sờ:

- A... bị chị phát hiện rồi.

- Em đó! Tới thì tới, tụi em làm ra trận chiến lớn như vậy làm gì!

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội:

- Tụi em làm ra trận chiến lớn hồi nào?

- Em xem đi!

Hà Địch đưa di động đến trước mặt cô:

- Tráng trợn đi tới phòng người ta, bị phóng viên chụp lại rõ ràng nè.

- Đệch.

Tô Căng Bắc không nhịn được nói lời thô tục:

- Em rõ ràng rất khiêm tốn, sao còn có người theo chứ!

- Ai biết, chắc lần này không may, khuôn mặt bác sĩ Chu bị chụp khá rõ, người quen biết có lẽ nhận ra!

Tô Căng Bắc mở một loạt ảnh ra xem.

Chu Thời Uẩn ngồi trong xe, cô đứng bên ngoài xe, hai người “liếc mắt đưa tình” qua cửa sổ xe.

Ga ra khách sạn, hai người cùng xuống xe, cùng vào thang máy.

Chu Thời Uẩn mở cửa phòng cho cô, cô bước vào, “khoảnh khắc hoan lạc” mờ mờ ảo ảo?

...

Hà Địch nói:

- Bác tài, lái xe đến khách sạn. Bây giờ đừng đi bệnh viện, ai biết có người theo chúng ta hay không.

Tô Căng Bắc nhăn mặt:

- Được rồi, chỉ có thể như vậy.

Bệnh viện Viện Y học Kinh Lập 1, vài y tá tùm lại tít ta tít tím tám chuyện.

- Nè, các cô nhìn gì thế?

Lâm Thanh Duy đứng lúc đi ngang qua, vờ vai một y tá quen thuộc nào đó.

- Bác sĩ Lâm.

Các y tá thấy anh, mắt sáng rực lên:

- Bác sĩ Lâm anh xem tin hot giải trí hôm nay chưa?

Lâm Thanh Duy nhún vai:

- Chưa, sao thế?

- Vậy anh xem nè anh xem nè!

Y tá nọ vội kéo anh về phe mình:

- Người này có phải bác sĩ Chu không?

Lâm Thanh Duy:

- Sư huynh? Tin hot giải trí?

- Phải, nhìn kiểu nào cũng thấy giống.

Lâm Thanh Duy khó mà tin được, mở ảnh trên điện thoại zoom to nhất, từ từ trợn mắt:

- Hình như... đúng là có hơi giống.

- Đúng không? Anh cũng thấy giống à?

Vẻ mặt y tá kích động:

- Nói vậy bác sĩ Chu và Tô Căng Bắc thực là một cặp, trời ơi, chữa bệnh chữa ra tình cảm rồi.

Lâm Thanh Duy xem hết nội dung bài báo từ đầu đến cuối:

- Sao, sao có thể, sao sư huynh...

- Sao không thể, cô Tô đẹp như vậy, trước đây tôi đã thấy quan hệ hai người họ không bình thường rồi, không ngờ đấy.

Lâm Thanh Duy nhét di động vào tay y tá, vội vàng chạy tới chỗ Chu Thời Uẩn.

- Sư huynh!

Lâm Thanh Duy quên gõ cửa đã trực tiếp xông vào. Bên trong, Chu Thời Uẩn và Tiêu Viễn Tống đang thảo luận về một chứng bệnh hỗn tạp khó giải quyết.

Tiêu Viễn Tống không đồng ý:

- Thanh Duy, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng cứ ào ào như thế.

- Biết biết, nhưng lần này có chuyện khẩn cấp.

Lâm Thanh Duy túm lấy cánh tay Chu Thời Uẩn:

- Sư huynh, anh, anh và Tô Căng Bắc đi thuê phòng?!

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tiêu Viễn Tống:

- ...

- Em xem tin tức rồi, hình của hai người bị paparazzi chụp ở khách sạn là thật sao?

Tiêu Viễn Tống bất ngờ nhìn Chu Thời Uẩn:

- Khách sạn? Thời Uẩn, cậu và cô Tô...

Chu Thời Uẩn hơi bất ngờ nhưng rất nhanh liền bình thản, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị chụp.

- Sư huynh, lợi hại nha, lại có được quan hệ với Tô Căng Bắc, vậy... khi nào thế?

- Khi nào?

Chu Thời Uẩn dừng lại, nói:

- Hơn hai mươi năm trước.

Lâm Thanh Duy:

- Há?

Lời tác giả: Muốn truy cứu quan hệ giữa bác sĩ Chu và Bắc Bắc quả thực phải ngược về hơn hai mươi năm trước, ừm... gần như lúc mới sinh ra, cho nên, người phàm sẽ không hiểu được.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đoàn người Tô Căng Bắc lái xe đến khách sạn nhưng các cô không ngờ vừa xuống xe đã có một đám người vây tới, xem chừng là đã mai phục chờ đợi, rõ ràng là sớm biết họ sẽ tới đây.

Có phóng viên giơ camera hỏi:

- Căng Bắc, hẳn cô cũng biết tin tức rồi, người đàn ông trong ảnh là ai vậy?

- Cô đến phòng anh ta thật nhiều tiếng đồng hồ là làm gì vậy?

- Nghe nói người đàn ông đó chính là công tử nhà giàu lúc trước cùng cô dạo phố ở Bắc Kinh vung tiền như rác?

- Hai người có phải đang hẹn hò không? Quen nhau thế nào?

- Nghe nói người đàn ông đó rất giàu, hơn nữa đã có bạn gái, cô là kẻ đến sau chiếm lấy có phải không?

.....

Tô Căng Bắc luôn không để ý đến lời của những phóng viên này, mãi đến khi nghe câu “kẻ đến sau chiếm lấy”, cô dừng lại, nhìn về phía phóng viên ăn nói hùng hồn nọ.

- Cô có bằng chứng gì mà nói mấy lời này? Phóng viên các người đều không cần chân tướng à?

Các phóng viên thấy cô chịu lên tiếng thì vẻ mặt kích động:

- Tin đồn nội bộ là như vậy, chẳng lẽ có ẩn tình gì sao? Căng Bắc, cô có thể nói một chút không?

- Người biết chuyện tiết lộ rằng cô cố ý đi làm quen anh ta, cố ý này là chỉ cách gì vậy?

- Nghe nói bạn gái anh ta vì không chịu nổi sự can thiệp của cô mà phần nộ bỏ đi...

Càng nói càng quá đáng, mấy phóng viên này không biết là được tiết lộ cái thứ ngu xuẩn gì, không bằng không cố, loại lời nói suy đoán này cũng có thể tin?

Hà Địch thấy các phóng viên tấn công quá mạnh, bèn vội ra hiệu cho nhân viên bảo vệ bảo vệ Tô Căng Bắc về trong xe.

- Căng Bắc, Căng Bắc, cô có thể nói một chút không?

Hà Địch:

- Xin lỗi, chúng tôi còn có việc, xin nhường đường được không?

- Không trả lời vì đây là sự thật sao? Cô đúng là kẻ thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người đàn ông đó sao?

Sắc mặt Tô Căng Bắc hơi trầm xuống, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nói:

- Được, nếu các người muốn biết như vậy, vậy tôi nói cho các người biết, người đó là bạn trai tôi, tôi không phải kẻ thứ ba cũng không tồn tại kẻ thứ ba. Còn nữa, tôi muốn vào phòng anh ấy thì tôi vào, tôi muốn anh ấy mua đồ cho tôi thì anh ấy mua, đủ chưa, các người có thể yên tĩnh không?

Các phóng viên ngăn người, ngay cả Hà Địch bên cạnh cũng giật mình. Tô Căng Bắc chưa bao giờ trả lời mấy thứ này, trước đây cô cũng từng bị lan truyền mấy scandal khó nghe nhưng cô đều mỉm cười cho qua, vậy mà lần này lại nghiêm túc, còn tức giận thẳng mặt với phóng viên...

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau, đúng lúc này, một bình nước khoáng không biết từ đâu đập tới:

- Lừa đảo! Cô rõ ràng là kẻ thứ ba, quyến rũ người có tiền để trèo cao!

Bình nước khoáng đập vô cùng chuẩn, trán Tô Căng Bắc bị đập mạnh, tức thì sưng lên.

- Khốn nạn! Ai vậy?

Hà Địch giận dữ, vội nhét Tô Căng Bắc vào trong xe.

Những người vây tới này không phải toàn bộ đều là phóng viên mà có mấy người kiểu quần chúng, hiện tại ngoại trừ tiếng đèn flash của phóng viên còn có tiếng mắng chửi tức giận của người gây sự.

Trực giác Hà Địch mách bảo không ổn, vội bảo tài xế lái xe.

Chiếc xe gian nan chạy khỏi đoàn người, Hà Địch thở phào nhẹ nhõm, kiểm tra vết thương cho Tô Căng Bắc:

- Thế nào, có đau không?

- Không sao.

Sắc mặt Tô Căng Bắc lạnh lùng:

- Mấy người này là ai thế, hành trình của chúng ta đều là tới nơi mới quyết định, sao họ biết chúng ta sẽ đến đây?

Hà Địch cau mày:

- Ngoại trừ phóng viên, người khác thoạt nhìn đều là người gây sự, Căng Bắc, lần này chắc là bị ai đó chơi xấu.

Tiểu Oai:

- Nói cách khác, kẻ thứ ba rồi quyến rũ người có tiền trèo cao gì gì đó, hoàn toàn là cố ý bôi nhọ. Còn có người dám đánh nữa, chị Căng Bắc, trước đây chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Hà Địch:

- Lần này nhất định phải điều tra rõ ràng!

Tô Căng Bắc xoa trán:

- Bây giờ còn có người theo sao?

- Mục đích của họ đã đạt được, chắc là không theo chúng ta nữa đâu, Căng Bắc, chúng ta đối khách sạn ở.

- Đợi đã.

Tô Căng Bắc nói:

- Em muốn tìm Chu Thời Uẩn.

- Há?

Hà Địch không ngờ Tô Căng Bắc đột nhiên có ý nghĩ này:

- Chuyện này không tốt đâu.

- Chị yên tâm, em đến nhà anh ấy, không ai biết đâu.

- Nhà?!

Hà Địch ngăn người:

- Em biết nhà cậu ấy ở đâu à?

Tô Căng Bắc khựng lại, phải rồi, cô không biết nhà anh ở đâu, nhưng có người chắc chắn biết. Cô cười nhạt, lấy điện thoại di động ra bấm số.

- A lô mẹ, ừm... dạo này khỏe không?

Câu lạc bộ nào đó ở kinh đô.

Cao Tử Đồng ngồi trên sofa xem tin tức mới nhất mà cười đắc ý.

Tô Căng Bắc, cho cô quyến rũ Từ Gia Vỹ, đồ tiện nhân, bôi xấu cô chẳng qua là chuyện nhắc một ngón tay mà thôi. Chậc, sao bị đập có một cái thế nhỉ, mấy người này không biết làm lớn thêm chút à.

- Tử Đồng, Tố Oánh đến rồi.

Bên cạnh có một người nhắc nhở.

Cao Tử Đồng vui vẻ, vội đưa mắt nhìn lại. Lúc này, Thiệu Tố Oánh đang hùng hổ đi về phía cô ta, đương nhiên, cô ta không nhận ra, vẫn bước lên nghênh đón như bình thường:

- Oánh Oánh, cậu đến rồi, xem tin tức chưa, làm không tệ chứ.

- Cao Tử Đồng! Ai bảo cậu làm mấy trò mèo này?

Thiệu Tố Oánh không hề vui vẻ như trong tưởng tượng của cô ta, ngược lại vừa mở miệng là trách cứ.

Cao Tử Đồng ngăn người:

- Chúng ta trước đó không phải đã nói rồi sao, phải cho Tô Căng Bắc một trận ý.

- Cậu! Vậy cậu cũng không thể làm thế này.

Vẻ mặt Thiệu Tố Oánh gấp gáp:

- Kẻ thứ ba chen vào, người đàn ông bắt cá hai tay vì Tô Căng Bắc gì chứ, cậu bịa mấy thứ này, đến lúc đó người ta ra mặt giải thích chẳng phải là toàn bộ xong hết à.

Cao Tử Đồng xòe tay:

- Oánh Oánh, internet bây giờ muốn tẩy sạch cũng không dễ đâu. Cô ta có thể giải thích nhưng không phải tất cả mọi người sẽ tin, mục đích của mình chính là để cô ta dính tiếng nhơ.

- Nhưng cậu có biết rõ người đàn ông kia là ai chưa mà làm bậy, cậu không sợ chọc phải ai đó à?

Thiệu Tố Oánh đen mặt:

- Cậu cũng nói, Tô Căng Bắc là người rất giỏi quyến rũ đàn ông, lẽ như người đàn ông kia là nhân vật cậu chọc không nổi thì sao?

Cao Tử Đồng cười:

- Mình tưởng cậu lo cái gì, Oánh Oánh, dù mình chọc không nổi, chẳng lẽ cậu chọc không nổi à?

Cao Tử Đồng ân cần nắm cánh tay cô:

- Yên tâm đi, không có gì tội mình không giải quyết được.

Thiệu Tố Oánh hất tay cô ta ra:

- Nếu lần này thật sự không giải quyết được thì sao?

Cao Tử Đồng:

- Há?

Thiệu Tố Oánh:

- Tử Đồng, thu tay đi, đừng truyền tiếp nữa.

- Tại sao?

- Mình thế này cũng vì muốn tốt cho cậu.

Mắt Cao Tử Đồng hơi nheo lại:

- Oánh Oánh, như vậy không giống cậu.

Thiệu Tố Oánh không sợ trời không sợ đất, gây chuyện càng không màng đến hậu quả lại bảo cô ta thu tay?

Thiệu Tố Oánh hừ lạnh, không lên tiếng, xoay người rời đi.

- Tử Đồng, hai cậu sao thế, cãi nhau à?

Một người bạn tiến lên hỏi.

Cao Tử Đồng lắc đầu:

- Tin tức đã truyền ra sao có thể nói thu là thu chứ.

Lúc này chuyện Tô Căng Bắc là kẻ thứ ba chiếm đoạt trèo cao sớm đã lên bảng hot search rồi.

- Há?

- Tiểu Khiết, cậu giúp mình đi điều tra một chút xem người đàn ông lúc trước bị chụp cùng Tô Căng Bắc rốt cuộc là ai.

Đại sảnh khu phòng bệnh, các bệnh nhân ngồi trong sảnh nói chuyện phiếm. Trong sảnh có một cái TV tiện cho mọi người giải trí, trên TV đang phát tin giải trí.

- Chật chạp, giới showbiz này í mà, đúng là loạn.

- Trước đây tôi còn rất thích Tô Căng Bắc, sao cô ấy lại là loại người này chứ.

- Dung mạo xinh đẹp mà, có vốn liếng để đi quyến rũ đàn ông.

.....

- Ê, mọi người có cảm thấy người đàn ông trong hình nhìn hơi quen không?

- Tuy hơi mờ nhưng tôi thấy rất giống bác sĩ Chu của chúng ta.

- Giống thì có giống nhưng không thể nào là bác sĩ Chu, hai người họ không tiếp xúc với nhau thì sao có khả năng...

- Cô nói đúng.

Mắt bệnh nhân nào đó nhạy bén:

- Ôi, bác sĩ Chu, bác sĩ Tiêu, bác sĩ Lâm, sao mọi người đều ở đây thế?

Phía trước đại sảnh, ba bác sĩ đang đứng, tầm mắt họ đều tập trung vào TV.

TV lúc này đang phát cảnh Tô Căng Bắc bị phóng viên ngăn ở cổng khách sạn, cô tức giận nói đó là bạn trai cô, cô không phải kẻ thứ ba... tiếp

đó là một bình nước khoáng bay tới đập mạnh vào đầu cô.

Lâm Thanh Duy nuốt nước miếng:

- Sư huynh... nè nè, sư huynh đi đâu đó?!

Chu Thời Uẩn xoay người rời đi, áo blouse trắng phất phơ theo gió, anh đi hơi vội vàng.

Tiêu Viễn Tống kéo Lâm Thanh Duy đang muốn đuổi theo lại:

- Cậu đừng đi.

- Hả? Tại sao?

Tiêu Viễn Tống nhìn bóng lưng Chu Thời Uẩn, đôi mắt sau khung kính hơi lóe lên:

- Tôi nghĩ, chắc là cậu ấy đi tìm Tô Căng Bắc.

Lâm Thanh Duy ngẩn người:

- Tìm Tô Căng Bắc, xem ra hai người họ thật có gì đó rồi... có điều, sư huynh nói 'hơn hai mươi năm' rốt cuộc là ý gì?

Tiêu Viễn Tống cười nhạt:

- Ai biết, lần sau cậu tự hỏi là được.

Lâm Thanh Duy bĩu môi:

- Nếu có thể hỏi ra được gì từ miệng sư huynh thì em còn hỏi anh làm gì.

Một bên khác, Chu Thời Uẩn về văn phòng cởi áo blouse, mặc áo khoác của mình vào.

Anh cầm chìa khóa, nhắc chân đi ra ngoài, khi tay đặt trên tay nắm cửa, anh mới chợt sững sờ, mình đang gặp cái gì?

Lúc thấy Tô Căng Bắc không còn nụ cười rục rỡ trước đây, thấy cô lộ vẻ khó xử khi bị phóng viên vây quanh, thấy cô khẽ kêu lên vì bị bình nước đập vào, anh bắt đầu cuống? Tâm trạng của anh từ lúc xem tin tức hình như đã bắt đầu gợn sóng rồi.

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày, lúc này từng đợt từng đợt sóng tuôn trào nơi ngực khiến anh rất không thích ứng. Anh muốn mình bình tĩnh lại nhưng hễ nghĩ tới cô gái ấy bị ức hiếp là anh liền cảm thấy vô cùng khó chịu?

Tại sao, Chu Thời Uẩn ngăn người chốc lát.

Ừ, đúng rồi, đó là người của anh. Là người của anh thì sao có thể bị ức hiếp chứ.

“Reng reng reng...”

Điện thoại di động trong túi chợt reo, Chu Thời Uẩn cầm lên xem, là cuộc gọi của Tô Căng Bắc. Thật trùng hợp, anh cũng đang định gọi hỏi cô ở đâu.

- A lô.

- Chu Thời Uẩn.

- Ừ.

- Anh đang ở đâu?

- Bệnh viện.

- Ừ, vậy chừng nào anh tan làm?

Chu Thời Uẩn:

- Bình thường là năm giờ rưỡi.

- Năm giờ rưỡi à, vậy hôm nay anh có thể về sớm chút không?

Chu Thời Uẩn dừng lại:

- Sao thế?

Tô Căng Bắc cười khẽ, nhưng tiếng cười này hơi bất đắc dĩ:

- Bởi vì bây giờ em đang ở cửa nhà anh, em không có chìa khóa, chỉ có thể đợi anh về.

.....

Chu Thời Uẩn cúp điện thoại liền đến ga ra lấy xe, tốc độ lái xe lần này nhanh hơn bình thường rất nhiều. Nửa tiếng sau, anh đến dưới lầu nhà mình, nhanh chóng đậu xe xong, lên thang máy.

Lúc anh ra khỏi thang máy đến hành lang trước nhà, từ xa đã trông thấy bóng dáng yếu điệu kia, cô đứng đó, mảnh mai gầy yếu.

Có lẽ nghe được tiếng bước chân anh, cô từ từ ngược mắt nhìn anh. Trong nháy mắt ấy, con người cô dường như sáng lên. Tiếp đó, cô chu miệng, tủi thân nói:

- Chu Thời Uẩn, anh về rồi.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tô Căng Bắc dựa cửa nhà anh, giày cao gót rơi ra đất, váy dài bông bênh. Gương mặt của cô trước sau vẫn mang vẻ lười nhác và tùy ý, tựa như người cau mày trong TV ban này không phải cô, cũng tựa như những lời đồn nhảm vô căn cứ kia chưa từng đến tai cô.

Chu Thời Uẩn đến gần, vết sưng trên đầu cô càng rõ ràng hơn trước mắt anh.

Mặt cô đầy ý cười, không hề than đau với anh như bình thường.

- Xin lỗi, gọi anh về rồi, bệnh viện có bạn không?

Chu Thời Uẩn lắc đầu:

- Vẫn ổn, không bận lắm.

- Ờm...

Chu Thời Uẩn thấy hai tay cô khoanh trước ngực mới nhận ra cô mặc hơi ít. Anh lấy chìa khóa, mở cửa cho cô vào:

- Vào đi.

Tô Căng Bắc theo sau anh vào:

- Anh không hỏi tại sao em đến tìm anh à?

Chu Thời Uẩn dừng lại, hỏi tượng trưng:

- Ủ... có chuyện gì sao?

- Không có chuyện gì hết.

Tô Căng Bắc cười hì hì nhìn anh:

- Chỉ là có chút nhớ anh, cho nên vừa xong việc là đến tìm anh ngay, thế nào, có phải rất cảm động không?

Bước chân Chu Thời Uẩn hơi khựng lại:

- Vậy lúc mới tới, em nên tới bệnh viện.

- Hả?

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn cô, nói chính xác, là nhìn trán cô:

- Đến bệnh viện họ sẽ không âm ỉ như thế.

Tô Căng Bắc ngẩn người, hóa ra anh đã biết rồi.

- Nhưng, đến bệnh viện chẳng phải là trực tiếp khai anh ra à?

Chu Thời Uẩn:

- Vậy cũng tốt hơn em thế này.

Nói rồi, anh đưa tay chạm vào trán cô. Anh nghĩ, đến bệnh viện, ít nhất anh sẽ không để những người đó có cơ hội này.

- Ui da.

Tô Căng Bắc kêu lên:

- Đau đau đau...

- Cuối cùng cũng biết kêu đau rồi.

Chu Thời Uẩn khẽ cười:

- Chưa bị đập thành ngọc.

Tô Căng Bắc ghen:

- ...Em gặp trận chiến nhỏ này nhiều rồi.

- Ủ.

Chu Thời Uẩn thả tay xuống, xoay người đi vào phòng trong:

- Ngồi đợi trên sofa đi.

- Anh đi đâu thế?

Chu Thời Uẩn không trả lời mà đi vào một căn phòng.

Tô Căng Bắc che trán, bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi trên sofa. Cô nhìn ngó chung quanh, quả nhiên bác sĩ Chu có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nơi ở một người đàn ông mà gọn gàng sạch sẽ như vậy.

Giá trang trí, cái bàn, sách vở... thậm chí là bộ cửa sổ cũng không chút cầu thả, cái tên này có phải toàn bộ đều đặc biệt đúng vị trí không, mỗi một thứ đều phải đến mức cao nhất mới được.

Có điều... vừa thoáng nhìn cũng có thể biết rõ nơi này chỉ một mình anh ở, hơn nữa còn rất ít người lui tới. Nhà tuy rộng nhưng phong cách lạnh, hoàn toàn mang hơi thở của đàn ông cấm dục.

Chu Thời Uẩn từ trong phòng đi ra.

Tô Căng Bắc chống đầu, vui vẻ nói:

- Tưởng anh làm gì, hóa ra là lấy hộp thuốc cho em.

Chu Thời Uẩn ngồi xuống sofa, đặt hộp thuốc lên bàn trà. Kế đó, anh mở hộp dưới cái nhìn trần trụi của cô, lấy rượu thuốc ra:

- Lại đây.

Tô Căng Bắc dịch mông, gắng sức sáp lại gần anh.

Chu Thời Uẩn:

- ...Đưa đầu qua là được.

- Được.

Tô Căng Bắc không hề nhích về sau, trực tiếp đưa mặt ra trước mắt anh:

- Nà, cho anh.

Khoảng cách giữa họ chỉ cỡ 5cm, hơi thở của cô phả vào mặt anh, ấm áp mà kiều diễm quyến rũ. Chu Thời Uẩn hơi quay đầu đi chỗ khác, đưa tay đẩy cô ra sau:

- Đứng đắn chút, có muốn thoa thuốc hay không đây.

- Bác sĩ Chu, người ta rất nghiêm túc muốn anh thoa thuốc mà.

Tô Căng Bắc phồng má:

- Rốt cuộc là ai không đứng đắn hả?

Chu Thời Uẩn nheo mắt, dùng miếng bông áp lên trán cô.

- Ui da, nhẹ chút!

- Yên tĩnh.

- Ái đau!

- ...

Toa thuốc xong, Chu Thời Uẩn nói:

- Em sống ở đâu, anh đưa em đi.

Tô Căng Bắc ngồi im trên sofa không nhúc nhích:

- Vốn dĩ là ở khách sạn, nhưng anh thấy rồi đấy, có phóng viên chụp em ở đó, bây giờ em không có chỗ nào để đi hết.

Dứt lời, cô vút cho Chu Thời Uẩn một ánh mắt cực kỳ đáng thương:

- Em đến đây đã phải trốn đông trốn tây rồi, haiz, nếu ra ngoài nữa, bị người ta phát hiện thì sao đây.

Chu Thời Uẩn:

- Vậy em...

- Vậy em sẽ sống ở nhà anh!

Tô Căng Bắc nhanh chóng tiếp lời:

- Em thấy chỗ này của anh còn phòng trống.

Chu Thời Uẩn im lặng nhìn cô...

Tô Căng Bắc đưa tay kéo ống tay áo của anh:

- Có được không, hở?

- Chu Thời Uẩn?

- Chu thần y?

- Chu bảo bối?

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Em rất dễ nuôi, chỉ cần có ăn có ngủ là được. Hơn nữa, em bảo đảm không phá hỏng hoàn cảnh nhà anh.

Tô Căng Bắc kiên trì không ngừng kéo ống tay áo anh, đôi mắt nũng nịu chớp chớp, chớp chớp. Bốn mắt nhìn nhau, Chu Thời Uẩn đầu hàng trước, dời mắt đi chỗ khác, đậm nhạt nói:

- Tùy em.

- Tốt tốt tốt!

Tô Căng Bắc đứng bật dậy, nắm lấy bả vai anh:

- Quả nhiên là vị hôn phu của em, nghĩa khí.

Chu Thời Uẩn nghiêng đầu đi, cong môi ở góc độ cô không nhìn thấy, cô gái dùng từ linh tinh này...

Trời dần tối, hai người ở nhà gọi thức ăn bên ngoài. Ăn xong, Tô Căng Bắc mở điện thoại di động, gọi video với hai cô bạn thân.

- Ổi dào, các cậu cứ yên tâm, mình thật sự không sao hết, bình nước khoáng đó có thể đập ra cái lỗ trên đầu mình sao?

Tiết Ảnh:

- Cậu đừng mạnh miệng, có phải trốn đâu đó khóc rồi không?

Tô Căng Bắc lờm:

- Trốn cái đầu cậu á, cô gái kiên cường như mình mà khóc à.

Hạ Lộ:

- Căng Bắc, vậy bây giờ cậu đang ở đâu, ra ngoài có phải rất bất tiện không?

Tiết Ảnh nói tiếp:

- Mình thấy hay là cậu tới nhà mình ở đi, mình bảo lão Cao ra ngoài ở, cậu ở khách sạn người tới người lui không tốt.

Hạ Lộ:

- Đúng đúng, ở nhà A Ảnh đi.

- Không cần không cần, bây giờ mình an toàn rồi, mình...

- Tô Căng Bắc, em muốn lấy cái nào?

Đột nhiên, một giọng nam xuyên qua video truyền vào tai Tiết Ảnh và Hạ Lộ.

Tiết Ảnh:

- Cái quỷ gì? Mình vừa nghe giọng nam ư?

Hạ Lộ:

- ...Cậu không nghe nhầm, mình cũng nghe.

Tiết Ảnh, Hạ Lộ:

- Tô Căng Bắc!

Tô Căng Bắc làm tư thế bình tĩnh:

- Chờ chút ha.

Cô tắt điện thoại di động, đi về phía Chu Thời Uẩn, vì lúc cô tới không đem theo gì cả nên chỉ có thể lấy đồ anh làm đồ ngủ. Anh thấy cô lè mà lè mẽ thì trực tiếp đưa một bộ đồ thun thoải mái qua, bộ đồ này còn mới tinh, anh chưa mặc bao giờ:

- Cầm.

Tô Căng Bắc khều khều xem, đồ ở nhà màu xám bạc, áo và quần nghiêm chỉnh đứng đắn...

- Em không muốn, em muốn mặc cái này cơ.

Tô Căng Bắc nhân lúc anh không chú ý, lấy trong tủ quần áo ra một chiếc áo sơ mi trắng:

- Cái này đẹp nè.

Giọng Chu Thời Uẩn hơi trầm xuống:

- Anh mặc rồi.

- Không sao, em thích mặc đồ rộng ngủ.

Tô Căng Bắc liếc mắt đưa tình với anh, cơ hội tốt như vậy, sao cô có thể mặc quần áo bảo thủ chứ, chưa xem phim à, vào lúc này là phải mặc sơ mi trắng gợi cảm!

Chu Thời Uẩn đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy, nếu cô thích thì cứ tùy cô.

Tô Căng Bắc một lần nữa mở di động lên:

- Ở gì nhỉ, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm ha.

Tiết Ảnh:

- Cậu đợi đã, thành thật khai báo, bây giờ cậu đang ở với người đàn ông nào?

Hạ Lộ:

- Căng Bắc, tin tức nói là thật? Cậu có bạn trai rồi?

Tô Căng Bắc ho khan:

- Nếu mình nói là thật, các cậu có đánh mình không?

- Tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Tiết Ảnh nói:

- Là ai, rốt cuộc là ai?

Hạ Lộ:

- Là bác sĩ lần trước ở Bắc Kinh à, tên gì nhỉ, Chu Thời Uẩn?

- A... Đúng.

“Phụ...” Tiết Ảnh suýt phun ngụm nước ra ngoài:

- Tô Căng Bắc, cậu thật... giỏi đấy, bị tai nạn giao thông cũng có thể kiếm được bạn trai.

Tô Căng Bắc cười hì hì:

- Chuyện này để lần sau gặp mặt từ từ nói nhé, chuyện hơi dài, tổ chức tha cho em.

- Nè nè nè...

- Được rồi được rồi, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, không nói nữa.

Tô Căng Bắc dứt khoát tắt video.

Hạ Lộ:

- ...

Tiết Ảnh:

- ...

Chu Thời Uẩn xa xa đi ngang qua:

-???

Hạ Lộ và Tiết Ảnh đều biết Tô Căng Bắc sinh ra trong một gia đình tốt nhưng không biết cô có một vị hôn phu. Thứ nhất là từ nhỏ đến lớn, Tô Căng Bắc đều không hề quan tâm đến người này, thứ hai là với cô mà nói, đính hôn không phải chuyện quang vinh gì, là một cô gái ngày nào cũng ngắm trai đẹp ngắm thịt tươi, ngày nào cũng hô tự do hôn nhân, nếu để người ta biết cô còn có một anh chồng từ bé thì... cô có cần thể diện nữa hay không đây?!

Có điều bây giờ tình hình phát triển lệch khỏi quỹ đạo rồi, chuyện liên quan đến Chu Thời Uẩn, cô phải tìm thời gian nói rõ với hai cô bạn thân... Tô Căng Bắc thở dài, dường như có thể tưởng tượng được dáng vẻ há mồm kinh ngạc của hai cô gái.

Thấy Tô Căng Bắc muốn đi súc miệng, Chu Thời Uẩn nhắc nhở:

- Trong ngăn kéo thứ hai của phòng tắm có vật dụng mới đấy.

- Được, em biết rồi.

Tô Căng Bắc cầm lấy áo sơ mi, ngâm nga một điệu hát, vào phòng tắm.

Thấy cô đi tắm, Chu Thời Uẩn lấy điện thoại di động ra bấm một số.

- A Diễn.

- Nhị thiếu gia?

Đối phương hơi bất ngờ.

- Ủ, đang bận à?

- Thưa không, đại thiếu gia đang họp, tôi ở bên ngoài ạ.

- Được, có chuyện muốn nhờ anh.

- Nhị thiếu gia cứ nói ạ.

- Mau chóng giải quyết chuyện tin tức của Tô Căng Bắc đi.

Chu Diễn thực ra đã xem video kia, hiểu rõ hỏi:

- Ý cậu là?

Chu Thời Uẩn sa sầm mắt:

- Điều tra xem là ai đang giở trò, và nghĩ cách đè mảy tin tức không tốt kia xuống.

- Vâng.

.....

Chu Diễm cúp điện thoại đúng lúc Chu Chính Hiến ra khỏi phòng họp, Chu Diễm cung kính cúi đầu:

- Vừa nãy nhị thiếu gia gọi điện tới ạ.

Chu Chính Hiến:

- Nói gì?

- Nhị thiếu gia nói muốn đề tin tức về Tô tiểu thư xuống ạ.

Chu Chính Hiến nghe xong, cười khẽ:

- Trước đây Thời Uẩn chưa bao giờ quản mấy chuyện này.

- Tôi cũng rất ngạc nhiên, lần đầu tiên nhị thiếu gia gọi điện thoại tới mà không phải hỏi về bệnh tình của cậu.

Chu Chính Hiến rất vui mừng:

- Điều này nói rõ, đầu gối khai thông rồi.

Khóe môi Chu Diễm khẽ cong lên.

Chu Chính Hiến:

- Vậy cậu thấy chuyện Căng Bắc thế nào?

Chu Diễm nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tin tức lần này không giống như bình thường, trước đây tuy Tô tiểu thư cũng có rất nhiều scandal vô căn cứ nhưng đều là việc nhỏ. Còn lần này

hình như có người đứng sau chỉ đạo.

Ý cười của Chu Chính Hiến thu lại, con người lóe lên chút ác liệt:

- Thú vị, dám kiếm chuyện tới Thời Uân và Căng Bắc à.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tô Căng Bắc tắm xong, mặc áo sơ mi của Chu Thời Uẩn vào, ôm bộ đồ mới thay ra.

- Chu Thời Uẩn, mấy thứ này để đâu?

Cô hỏi về phía anh đang đứng trước giá sách thu dọn lại sách vở.

- Đồ cần giặt cho vào sọt, đồ không giặt...

Chu Thời Uẩn vô ý xoay người, nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt hơi đờ lại.

Bên kia ánh đèn mờ mờ, sương như có như không, cô gái biếng nhác đứng đó, mang theo nét mềm mại và thanh tân sau khi tắm.

Tô Căng Bắc cao gầy, áo sơ mi của anh rất dài, che được đến giữa đùi. Nhưng, cũng chỉ là giữa đùi mà thôi... Đôi chân dài thon thả cân xứng không mang dép lê, bàn chân xinh đẹp trắng trẻo giẫm trực tiếp lên nền gạch, vừa sạch sẽ vừa gợi cảm.

Giống như chính Chu Thời Uẩn nói, anh là một bác sĩ, thứ anh tiếp xúc nhiều nhất chính là cơ thể con người, đàn ông, phụ nữ... sớm đã nhìn thành quen.

Nhưng anh phát hiện, hóa ra giữa người với người vẫn có sự khác biệt, giống như lúc này, Tô Căng Bắc từ từ bước về trước, dường như trong lòng anh không còn nghĩ được chuyện gì khác.

- Đồ không giặt để ở đâu?

Tô Căng Bắc hỏi.

Chu Thời Uẩn dè xuống chút xao động nơi đáy lòng, nhẹ nhàng dời ánh mắt đi chỗ khác, đặt quyển sách trong tay lên giá, nói:

- Mang vào phòng em đi.

- Phòng em dọn rồi à?

- Ừ.

Tô Căng Bắc đưa một tay vỗ vai anh:

- Rất tốc độ.

Nút áo sơ mi của cô chưa gài lại hoàn toàn, hơi động một tí là xương quai xanh dưới cổ như ần như hiện. Chu Thời Uẩn nghĩ, đồ anh đưa cô đúng là lớn...

Anh dẫn cô đến phòng cô, phòng dành cho khách nhưng trước giờ chưa từng có ai ngủ lại, ra trái giường là anh mới thay nhân lúc cô tắm vừa này.

Tô Căng Bắc để quần áo xuống, đi một vòng trong phòng:

- Chu Thời Uẩn, nhà anh nhất định phải lạnh thế này à?

Anh nhìn cô:

- Có sao?

- Có, không một chút hơi người, nếu không phải trên bệ cửa sổ có mấy chậu cây còn sống, em thật không cảm giác được nơi này có người ở.

Dứt lời, Tô Căng Bắc liền cười xinh đẹp nói:

- Đương nhiên, sau này có em, nơi đây sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Chu Thời Uẩn liếc cô, người này hẳn có cơ hội là tự tăng bốc mình ngay.

- Ê, qua phòng anh xem xem.

Tô Căng Bắc tò mò phòng anh có đơn điệu giống phòng cho khách này không. Nghĩ vậy, cô liền túm lấy tay Chu Thời Uẩn, kéo anh ra ngoài cửa.

- Đây là phòng anh?

Tô Căng Bắc quay đầu nhìn anh:

- Có thể vào xem không, chú ý nha, em đang hỏi với thân phận vị hôn thê nhé.

Chu Thời Uẩn nhìn cô nắm chặt tay anh, giọng nói mang chút ý cười:

- Em không cần nhấn mạnh, sợ anh không mở cửa?

Tô Căng Bắc cong môi, đặt một tay lên ngực anh, bắt chước hồ ly tinh lẳng lơ trong phim truyền hình từ từ sờ xuống:

- Không phải người ta sợ anh không mở cửa sao, đối với bác sĩ Chu nguyên tắc, nếu em không có thân phận đặc thù thì sao tới gần được, đúng không?

Con người Chu Thời Uẩn đê mê, đè bàn tay không an phận của cô lại:

- Anh thấy em vẫn nên về khoác thêm áo khoác đi.

Tô Căng Bắc cứ không nghe, đôi mắt quyến rũ của cô nhìn chăm chăm anh, đôi tay tựa bạch ngọc như không có xương từ từ khoác lên vai anh:

- Điều hòa nóng như vậy mà khoác áo khoác gì chứ... anh xấu hổ à?

Sắc mặt Chu Thời Uẩn hơi thay đổi không dễ nhận ra, cô hình như được voi đòi tiên rồi.

Trong cuộc đời của anh, trừ cơ thể của thi thể và bệnh nhân ra, anh chưa từng lại gần cô gái nào như vậy. Một là tính anh vốn lạnh nhạt, hai là trong lòng anh từ lâu đã ngầm chấp nhận một bóng dáng mơ hồ, người Chu gia luôn tuân thủ lời hứa, nếu anh đã có vị hôn thê thì không được xằng bậy với cô gái khác.

Hiện tại, bóng dáng mơ hồ kia đã rõ ràng đứng trước mặt anh. Tuy không giống với cô gái trong tưởng tượng của anh nhưng lòng anh không hề bài xích.

- Nè, có phải anh xấu hổ không?

Tô Căng Bắc thềm dương dương đắc chí, cô nói mà, sơ mi trắng là thần khí chém trai!

Chu Thời Uẩn tự cảm thấy bản thân không phải xấu hổ, mà là cô dựa gần như vậy... anh rất không thích ứng. Anh lách qua cô đi vào:

- Xem xong chưa, xong rồi thì về ngủ.

Tô Căng Bắc bước nhỏ theo sau anh:

- Anh vẫn chưa nói có phải anh xấu hổ hay không...

Cô chợt dừng lại, mở to mắt nhìn Chu Thời Uẩn, anh đưa lưng về phía cô nên cô nhìn rất rõ ràng vành tai ửng hồng nhàn nhạt của anh.

Tô Căng Bắc nuốt nước bọt, tai đỏ? Od god, sao cảm thấy đáng yêu quá vậy nè?! Bác sĩ Chu nhà cô thật sự xấu hổ kìa!

Chu Thời Uẩn nghe phía sau thật lâu không có động tĩnh, vừa định xoay người nhìn thì tai anh chợt lạnh.

Yên tĩnh không tiếng động, hai người đều sửng sờ.

Một người đưa tay nắm tai một người, người còn lại bất ngờ không kịp chuẩn bị, màu đỏ hồng càng thêm đậm.

Tô Căng Bắc chỉ là hành động tùy tâm, thấy đáng yêu thì sờ nhưng không ngờ thứ bị dọa lại là trái tim mình. Nếu so sánh với những chuyện khác cô từng làm thì chuyện này cũng không tính là mờ ám gì... nhưng nhịp tim cô cứ đập liên hồi.

- Em làm gì đó?

Anh túm lại cổ tay cô, ánh mắt trầm xuống.

Tô Căng Bắc lẽ ra sẽ mở miệng trêu anh một phen, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không nói được.

- Tai, tai anh đỏ.

Chu Thời Uẩn hạ mi mắt nhìn cô, cô không mang giày cao gót, lùn đi một đoạn, thêm vào đó là cô gầy nên ở trước mặt anh có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn. Anh nắm cổ tay cô hơi chặt:

- Ủ, sau đó thì sao?

- Sau đó, sau đó chính là đỏ.

Chu Thời Uẩn kéo cô về phía mình, hơi khom người:

- Là em đỏ chứ.

- Há?

Tô Căng Bắc ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Ánh mắt anh rất chăm chú, rõ ràng là lạnh nhạt, nhưng cô lại thấy hơi ấm áp:

- Em, em đỏ ở đâu chứ?

Chu Thời Uẩn đưa tay véo mặt cô:

- Mặt.

Tô Căng Bắc che má:

- Đây, đây là phấn hồng, phấn hồng đấy, anh hiểu không?

Chu Thời Uẩn suy nghĩ:

- Không phải em mới tắm xong à?

Ý là, trang điểm cũng tẩy rồi.

Tô Căng Bắc ghen, cố chấp đối mắt với anh, đồng thời trong lòng lạng lẽ niệm: Mình là cao thủ ghẹo trai! Mình tới để ghẹo Chu Thời Uẩn! Sao có thể lép vế được!

- Em tắm nhưng chưa rửa mặt.

Dáng vẻ Tô Căng Bắc kiêu ngạo:

- Hơn nữa em đây thân kinh bách chiến, anh cảm thấy em đỏ mặt cái gì?

Thân kinh bách chiến? Chu Thời Uẩn chỉ cảm thấy trong lòng bức bối:

- Phải không?

- Phải, anh không tin?

Chu Thời Uẩn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Không – tin.

Tô Căng Bắc nheo mắt, không biết cảm thấy mình bị khinh thường hay do người trước mắt quá đẹp trai, dù sao khi cô phản ứng lại thì mình đã nhào lên, hơn nữa còn dùng tư thế koala bám lấy Chu Thời Uẩn.

Anh không kịp phản ứng, bị cô đung lui mấy bước, cuối cùng may được tú sách chặn lại, có điều người trước mắt...

Hai tay cô vòng qua cổ anh, chân móc bên hông anh, môi chặn môi anh... không, phải nói là cắn môi anh. Đôi mắt đẹp của cô lúc này hơi trừng lên, hiển nhiên là đang nói: Có phục không?!

Trái tim Chu Thời Uẩn lộn bộn, đầu óc luôn tỉnh táo hiếm khi mơ hồ.

Tô Căng Bắc cắn rất vui vẻ, quả nhiên là Chu soái ca, cái miệng này còn mềm và mọng hơn cả trái cây.

Cô dù sao cũng đang đu trên người anh, được một lát liền trượt xuống, đúng vào lúc cô định thuận theo thế trượt mà nhảy xuống thì một đôi tay mạnh mẽ chọt giữ lấy chân cô. Lòng bàn tay ấm áp với vết chai áp vào da cô, Tô Căng Bắc sững sờ, toàn thân bị bế xoay một vòng.

Trong lúc choáng váng, đổi thành cô bị đèo lên tú sách. Trên miệng không còn là cô tiến công nữa mà biến thành cô bị động bị gặm.

Anh áp rất sát, tiếng gấp gáp của hai người và tiếng ma sát của vải vóc hòa vào nhau trong bầu không khí yên tĩnh, kiêu diễm, mờ ám. Tô Căng Bắc là người dám đi chọc gheo, đùa bỡn trai nhưng xưa nay chưa từng trải qua súng thật đạn thật. Vốn tưởng rằng Chu Thời Uẩn sẽ không có phản ứng ai ngờ lại đảo khách thành chủ, cô cũng rất hoảng sợ... ngây người.

- Ừm...

Trong lúc môi răng thắm thiết, cô vô thức phát ra tiếng, cũng chính tiếng này đã đánh thức hai người đang say đắm.

Môi Chu Thời Uẩn lù ra mấy cm, ánh mắt sâu thẳm.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, thở hỗn hển.

- Thân kinh bách chiến?

Giọng Chu Thời Uẩn không còn lạnh lạnh như bình thường nữa mà có chút khàn và mạnh mẽ:

- Anh thấy là kinh nghiệm không đủ thì có.

Tô Căng Bắc:

- ...

Chu Thời Uẩn đặt cô xuống, hạ mi mắt khẽ nói:

- Lần sau nói chuyện nhớ nháp đấy.

Tô Căng Bắc:

-!!!

Cô bị coi thường, hơn nữa còn bị coi thường bởi Chu Thời Uẩn thoát nhìn rất cấm dục, đồng thời chưa từng có phụ nữ.

Cô – rất – không – thoải – mái!

Sáng hôm sau, Tô Căng Bắc mang đôi mắt gấu trúc bắt điện thoại của Hà Địch:

- Gì?

Hà Địch giật mình:

- Sao sao, sao giận ghê vậy?

Tô Căng Bắc lăn một vòng trên giường, chôn mặt vào chăn, nói ngọng nghịu:

- Bị sàm sỡ còn bị coi thường!!!

Với một người tự xưng là đùa bỡn hết tiêu thịt tươi tươi ngon trong giới showbiz như Tô Căng Bắc mà nói, bị cười nhạo không có kinh nghiệm là một sự mất mặt to lớn!

Hà Địch không nghe rõ:

- Há? Há?

- Không có gì...

- Ừ, không quan trọng không quan trọng.

Hà Địch nói:

- Căng Bắc à, chị gọi điện thoại là muốn nói cho em biết tin tức hôm nay có chuyển biến, ê, có phải bên nhà em ra mặt không?

Tô Căng Bắc:

- Nhà em? Không thể nào, ban đầu em vào showbiz, mẹ em đã hung hăng nói là không bao giờ quản, chị thấy có lần scandal nào mà mẹ chặn giúp em chưa?

- Nhưng, bây giờ bình luận trên internet là chuyện gì xảy ra...

Hà Địch không hiểu, sao các V đại (1) của showbiz đều nói giúp Tô Căng Bắc thế kia.

(1) V = Vip

- Có phải bác sĩ Chu giúp em không?

Tô Căng Bắc:

- Không đâu, hôm qua anh ấy luôn ở chung với em mà, em đâu thấy anh ấy làm gì.

- Em ngốc à, chuyện như vậy cần cậu ta đích thân ra tay sao? Bây giờ trên mạng chuyện về bác sĩ Chu “người đàn ông đại gia thần bí” hầu như đã không còn, rõ ràng là bị người ta đè xuống. Hơn nữa chuyện bôi nhọ về em là kẻ thứ ba cũng bị lật đổ, trên mạng đều đang nói tốt cho em.

- Thế à?

Tô Căng Bắc nói:

- Để em xem xem, cúp máy đây.

- Ủ, được.

Tô Căng Bắc cúp máy rồi vội vàng lên mạng.

Quả nhiên, hôm nay chuyện bôi nhọ đã giảm rõ rệt, hơn nữa hết nhóm này đến nhóm khác “tẩy trắng” cho cô.

“Minh tình yêu đương thì bị nói à? Mấy người có bệnh hả?”

“Người ta đẹp thì nhất định là kẻ thứ ba à? Chứng cứ đâu?”

“Quyển rũ đại gia gì chứ, sự nghiệp của chính Tô Căng Bắc cũng rất nổi, hoàn toàn không cần đi quyển rũ ai, dù có thật hẹn hò với đại gia thì cũng là môn đăng hộ đối, không có gì không xứng cả.”

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tô Căng Bắc xem xong những thứ trên hot search liền đi xem bình luận trong weibo của mình.

Bình luận áp đảo đương nhiên là bình luận tốt, nhưng ngoại trừ số “fan trắng” không bình thường thì có thể nhìn ra có những fan thật sự ủng hộ cô. Cô luôn rất quan tâm đến những fan đáng yêu này.

Vì không để mọi người lo lắng, Tô Căng Bắc update trạng thái weibo đã lâu chưa update.

Tình yêu là tự do, cảm ơn mọi người đã cho tôi không gian. Tôi rất ổn, mọi người có thể yên tâm nhé ~ weibo không có hình, thế là Tô Căng Bắc tùy tiện chụp một bức tường trong phòng, trên giấy dán tường màu xám chỉ có một chiếc đồng hồ, bức ảnh thoạt nhìn rất có không khí. Cô up ảnh lên, gửi.

Up weibo xong, cô bò dậy khỏi giường, bây giờ là bảy giờ rưỡi sáng, cô đã cả đêm không ngủ.

“Két”. Tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng vang lên, lúc cô mở cửa đi ra cũng là lúc Chu Thời Uẩn ra khỏi phòng. Cô đã đặt một chân ngoài cửa, tiến không được, lùi không xong.

- Dậy rồi.

Chu Thời Uẩn đóng cửa phòng, sắc mặt bình tĩnh đi tới:

- Buổi sáng muốn ăn gì?

Tô Căng Bắc nhìn chăm chăm vào mắt anh nhưng trong đôi mắt ấy, cô không thấy bất kỳ yếu tố không ổn định nào. Đệch, hóa ra chỉ có một mình cô cả đêm mất ngủ!

Không đúng, sao cô có thể thua anh được, bị áp chế không phải là phong cách của cô.

- Em muốn ăn gì sẽ có đó à?

Tô Căng Bắc túm mái tóc dài lại, dựa cửa đây gọi cảm. Đương nhiên, cô không biết lúc này vành mắt đen của cô có chút phá không khí.

Chu Thời Uẩn nhìn đôi mắt gấu trúc ấy:

- Bánh mì nướng, cà phê, trái cây.

- Chỉ vậy?

Tô Căng Bắc chê bai:

- Căn bản không có lựa chọn.

Chu Thời Uẩn xoay người đi về phía nhà bếp, giọng nhạt nhẽo:

- Muốn ăn những thứ khác thì có thể đi mua nhưng chờ anh ăn xong rồi hẵng tính.

- Bỏ đi bỏ đi.

Tô Căng Bắc theo sau anh:

- Người đang dưới mái hiên không thể kén ăn (1), anh ăn gì em ăn đó vậy.

(1) Chế từ câu “người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu”.

Thế là, cô nhìn Chu Thời Uẩn mở tủ lạnh, nhìn anh lấy sốt bôi lên, lại nhìn anh đặt bánh mì vào máy nướng bánh mì... anh làm rất lưu loát, thông thả, nói thực, sáng sớm nhìn cảnh này với Tô Căng Bắc mà nói là một chuyện rất dưỡng mắt.

Trong lúc đợi bánh mì, Chu Thời Uẩn tiện thể pha cà phê, sau khi bỏ hạt cà phê vào máy, anh chợt dừng tay, quay đầu nhìn người nào đó:

- Em... có muốn ra ngoài trước không?

Tô Căng Bắc tựa bên bệ bếp, nhìn anh chăm chăm. Vì cứ bị nhìn như thế mãi, rốt cuộc Chu Thời Uẩn cảm thấy không thoải mái.

Cô tùy ý lắc đầu:

- Không sao, em giúp anh.

Chân mày Chu Thời Uẩn giật giật:

- Nhưng trên thực tế, ngoài đứng ra thì em không làm gì cả.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Em có làm mà, chỉ là chưa bắt đầu thôi.

Nói rồi cô đưa tay lấy hạt cà phê trên tay anh:

- Em pha cà phê, anh lo bánh mì đi.

Chu Thời Uẩn rất nghi ngờ Tô Căng Bắc căn bản không biết làm nên không buông tay:

- Thôi, em ra ngoài đi.

Lại bị coi thường... Tô Căng Bắc vừa thất bại vừa không cam lòng, cướp hạt cà phê của anh:

- Em làm được.

Chu Thời Uẩn lặng lẽ giơ hạt cà phê lên cao.

Tô Căng Bắc:

- ...Em biết làm thật mà! Anh đừng có không tin!

Cô nhón chân lấy, nhưng cô hoàn toàn với không tới! Cô chưa bao giờ cảm thấy mình lùn, hôm nay là lần đầu tiên chiều cao cô bị khiêu khích.

Tô Căng Bắc híp mắt, dùng sức nhảy!

Hạt cà phê bị cô kéo về tay, sau đó... cô được Chu Thời Uẩn giam vào lòng.

Cô dựa vào ngực anh với tư thế chân không chạm đất, tay anh thì đỡ bên hông cô để phòng cô ngã. Họ thân mật không kẽ hở hết như một đôi tình nhân đùa nghịch trong bếp vào một buổi sáng tinh mơ.

Tô Căng Bắc sững sờ, ngửi được mùi bột giặt tươi mát trên người anh, nhẹ nhàng và thoang thoảng hương bạc hà.

Mấy giây sau, Chu Thời Uẩn thả cô ra, sau đó đưa tay cầm hạt cà phê suýt vung vãi, nói đầy thâm ý:

- Em vẫn nên ra ngoài thì hơn.

Tô Căng Bắc:

- ...

Một tuần tiếp theo, cô đều ăn vạ ở nhà Chu Thời Uẩn, mặc kệ chuyện bên ngoài, công việc cũng không nhận, giống như thú cưng đợi người ta nuôi vậy.

Còn anh thì vẫn bận rộn với quỹ tích sinh hoạt của mình như cũ, nhà, bệnh viện, nhà. Trong mắt Tô Căng Bắc, cuộc sống của Chu Thời Uẩn nhàm chán đến cực điểm. Haiz, may mà có cô tới cứu vớt anh.

Hôm nay là tiệc hoàn công của “Thành nguy cơ”. Tô Căng Bắc kết thúc cảnh diễn trước, sau đó mới lần lượt tới các diễn viên khác, hôm nay là tiệc hoàn công chính thức, địa điểm ở ngay trong thành phố.

- Quá đáng, khó khăn lắm anh mới được nghỉ ở nhà một ngày mà em lại phải ra ngoài.

Tô Căng Bắc khảy khảy mấy bộ quần áo Tiểu Oai đưa tới, vẻ mặt khó chịu lên tiếng.

Chu Thời Uẩn ở bên cạnh lật xem sách, bình tĩnh ừ.

- Ừ gì? Có phải anh cũng rất buồn không?

Tô Căng Bắc đến trước mặt anh, hàng mi dày chớp chớp. Anh nhìn bóng mờ trên trang sách, chậm rãi ngẩng đầu.

Cô lại tùy tiện đến trước mặt anh, trên người cô dường như có hương thơm quyến rũ thoả không bay. Ánh mắt Chu Thời Uẩn cuối cùng rơi xuống môi cô, đôi môi màu nude nhạt không đỏ tươi như thường ngày.

Anh chợt nhớ đến sự triền miên đêm đó, đã nhiều ngày trôi qua nhưng cảnh ấy cứ nháy vào đầu anh không sao giải thích được. Nóng bỏng, chấn động, phá vỡ sự yên tĩnh hơn hai mươi năm qua của anh. Anh không biết tại sao đột nhiên mình lại làm như vậy, một lần thất thần, tâm mãi không bình lặng.

Nhưng công bằng mà nói, cảm giác ấy rất tuyệt.

- Nè, sao anh không nói gì?

Chu Thời Uẩn hoàn hồn:

- Đâu phải không về, khoa trường như vậy làm gì.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Ai bảo anh vứt em ở nhà ròng rã cả tuần làm chi.

Chu Thời Uẩn:

- Anh có bệnh nhân.

- Phải phải phải, bệnh nhân của anh là nhất.

Tô Căng Bắc xách quần áo lên:

- Đừng tưởng chỉ có anh bận, em cũng bận lắm.

Nói rồi, cô thờ hồn hển về phòng thay quần áo.

Năm phút sau...

Tô Căng Bắc nghiêm mặt đứng trước Chu Thời Uẩn:

- Anh nhớ cảm giác bộ đồ này nha.

Anh ngãng đầu, khó hiểu.

Mấy giây sau, Tô Căng Bắc quay về phòng, sau đó lại đi ra, đã thay một bộ đồ khác:

- Bộ này đẹp hay bộ hồi nãy đẹp?

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc có chứng sợ lựa chọn khi đối mặt với quần áo đẹp:

- Hình như đều rất đẹp, đúng không?

Chu Thời Uẩn nhớ lại, bộ hồi nãy của cô là áo sơ mi quần jeans, đôi giày trắng, áo khoác dài, còn bây giờ là váy da ngắn, giày cao gót, áo khoác đồ... hai phong cách khác nhau thể hiện hai khí chất khác nhau, mỗi cái đều có nét đẹp riêng của nó.

Nhưng, Chu Thời Uẩn liếc nhìn đôi chân dài dưới váy ngắn của cô lúc này.

Váy quá ngắn, không được.

- Bộ trước đẹp.

- Bộ trước?

Tô Căng Bắc nghi ngờ nhìn anh:

- Chắc chắn?

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nói:

- Ừ, chắc chắn.

- OK.

Tô Căng Bắc cởi áo khoác đồ ra:

- Vậy nghe lời anh, mặc bộ trước, có điều vậy thì không thể mang giày cao gót rồi...

Tô Căng Bắc về phòng thay quần áo, xoắn xuýt hồi lâu giữa “không thể mang giày cao gót” và “Chu Thời Uẩn nói bộ trước đẹp”, cuối cùng chọn cái sau.

Tin anh một lần.

Tiệc hoàn công trong nhà hàng nào đó.

Hà Địch lái xe đưa cô đi, sau khi đến nơi, Tô Căng Bắc đi thang máy lên chỗ tổ chức tiệc. Lúc cô đến có rất nhiều người đến trước rồi, mọi người đã tiếp xúc nhau mấy tháng nên vô cùng quen thuộc, hiện đang uống rượu tán gẫu rất náo nhiệt.

- Chị Căng Bắc!

Giọng nói quen thuộc vang lên, Tô Căng Bắc nhìn theo, quả nhiên thấy Trần Tâm Ngải đang nhảy nhót chạy về phía cô.

- Chị Căng Bắc, cuối cùng chị cũng tới rồi.

- Dọc đường hơi kẹt xe nên trễ một lát.

- A... cũng không phải quá trễ.

Trần Tâm Ngải thân thiết kéo tay cô:

- Đúng rồi, hồi nãy mọi người còn nhắc tới chị đấy, mau qua đây.

- Nhắc gì chị?

- Đương nhiên là nhắc người bạn trai thần bí của chị rồi.

Trần Tâm Ngải kéo cô đi về phía náo nhiệt, mọi người thấy cô đến đều rất nhiệt tình chào.

Phó đạo diễn cười nói:

- Căng Bắc, đã lâu không gặp.

Tô Căng Bắc chào từng người một:

- Đâu lâu lắm đâu, có phải mọi người quá nhớ tôi nên cảm thấy lâu không?

Mọi người đều bị chọc cười:

- Phải phải phải, chúng tôi đều quá nhớ cô, có điều bây giờ í mà, nhớ cũng vô dụng, cô đã có bạn trai rồi.

- Căng Bắc, hôm đó thấy cô trực tiếp thừa nhận đúng là quá kinh ngạc, hóa ra cô sớm đã là hoa có chủ.

- Phải đấy, đúng rồi, cô không cho tôi xem bạn trai cô tưởng tá ra sao à?

Tô Căng Bắc cười ngại ngùng:

- Anh ấy không thích chụp ảnh, tôi còn không có ảnh của anh ấy đây này.

- Ôi chao, không nhìn cũng biết là đại soái ca mà.

- Phải phải, nào nào nào, Căng Bắc, uống một ly uống một ly.

Nhất thời, Tô Căng Bắc đã thành đối tượng để mọi người bàn luận. Mà ở một nơi khác, Cao Tử Đồng nổi tiếng lại bị bỏ quên triệt để.

Cao Tử Đồng đầy bụng oán giận ngồi một bên nhưng không dám nói gì.

- Nè, tất cả công việc của Cao Tử Đồng thật sự bị đình chỉ à?

Cao Tử Đồng vốn định cách xa Tô Căng Bắc ra, nào ngờ khi đến khúc quanh lại nghe có người nhắc tới mình.

Một người khác đáp lời:

- Thật đấy, mình cũng là nghe nhân viên nội bộ nói, nói vốn dĩ cô ấy là nữ chính bộ phim cổ trang lớn nửa cuối năm nhưng lại bị ép thay đổi.

- Tại sao?

- Ai biết, mình thấy là đắc tội với ai đó rồi.

- Sao có thể, chính nhà cô ấy đã là đại gia lớn, còn ai có thể ép cô ấy chứ.

- A, đừng nhắc nhà cô ấy, mình nghe nói sản nghiệp nhà cô ấy cũng bị ảnh hưởng đấy, tôi thấy người mà cô ấy đắc tội lần này rất ghê gớm...

Hai người kia vẫn đang thì thầm tám với nhau, sắc mặt Cao Tử Đồng lúc xanh lúc trắng...

Tô Căng Bắc uống hơi nhiều, nhân lúc mọi người không chú ý, cô chạy ra ban công hóng gió.

- Tô Căng Bắc.

- Cao Tử Đồng?

Tô Căng Bắc dựa vào lan can:

- Sao thế, có việc?

Cao Tử Đồng siết chặt nắm đấm:

- Không, chỉ là rất bất ngờ, không ngờ thủ đoạn của cô cao minh như vậy.

Tô Căng Bắc cong môi:

- Ồ? Nói thế là sao nhỉ?

- Tố Oánh cũng bị cô ép không dám hé răng, người sau lưng cô rốt cuộc là ai, hả?

Vẻ mặt Tô Căng Bắc “vô tội”:

- Tố Oánh à, cô nói cô nhóc kia ư, tôi không ép cô ta gì cả.

- Ha! Nếu không phải người sau lưng cô giở trò, sao Tố Oánh lại đột nhiên không chịu giúp tôi, sao trên mạng lại có nhiều người cố ý làm thay đổi xu hướng, sao tôi lại...

Cao Tử Đồng kịp thời ngừng lại, có điều ánh mắt hung ác kia như muốn bóp nát cô.

Tô Căng Bắc nheo mắt:

- Hóa ra chuyện trước đây đều do cô giở trò, phóng viên và những kẻ kia đều do cô tìm tới?

- Cô giả bộ cái gì, không phải cô đã đánh tôi một đòn thật mạnh sao?

Tô Căng Bắc rất bất ngờ, nhưng cô nhớ Hà Địch từng nói với cô, rất có khả năng là Chu gia ra tay.

- Cao Tử Đồng, bây giờ cô ở trước mặt tôi sặc cái gì? Cô cũng nói đấy, sau lưng tôi có người, cô còn dám ngày ngày đâm chọc nữa, coi chừng tôi bắt chước cô, cho cô một chiêu sau lưng.

Tuy không biết Cao Tử Đồng rốt cuộc bị gì nhưng nếu cô ta đã nói thế thì cứ thuận theo cô ta là được, đỡ phải phiền cô.

- Cô!

Tô Căng Bắc cười lạnh, vỗ vai cô ta:

- Cho nên nói, đừng chọc tôi.

Dứt lời, cô đi vào phòng, để lại một mình cô ta ngoài ban công.

- Chị Tử Đồng.

Trợ lý Cao Tử Đồng bước lên khoác áo khoác cho cô ta.

- Tiện nhân!

Cô ta tức điên lên.

- Chị Tử Đồng, chị đừng giận...

- Sao tôi có thể không giận?

Cao Tử Đồng luôn kiêu căng ngạo mạn, trước giờ chưa từng nhận thua nhưng lần này lại bị Tô Căng Bắc áp chế. Sau khi bồi nhọ Tô Căng Bắc, người cha luôn yêu thương cô lại mắng cô một trận dữ dội, cha nói nếu cô không thu lại thì sản nghiệp trong nhà đều sẽ bị ảnh hưởng! Không chỉ vậy, toàn bộ những quảng cáo, phim điện ảnh, phim truyền hình mà cô ký đều không cần cô nữa!

Cao Tử Đồng không hiểu tại sao Tô Căng Bắc không ngã mà ngược lại mình lại ngã. Còn Thiệu Tố Oánh nữa, đã nói là cùng với cô chinh người lại không để ý tới cô nữa!

Tô Căng Bắc rốt cuộc đã quyến rũ được ai? Cô bảo người đi điều tra người đàn ông trong khách sạn lại không tra được gì cả!

Cao Tử Đồng vút mạnh áo khoác xuống đất, đồ tiện nhân đáng hận!
Chỉ biết khoe khoang mình được đàn ông thương hại!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tô Căng Bắc quay lại buổi tiệc thì có chút mất hứng nhưng người trong đoàn phim đều rất nhiệt tình, ai nấy đều vây lấy cô uống rượu. Từ lượng của cô khá tốt nên cũng uống với mọi người mấy ly, sau đó, uống nhiều nên high. Cô quên mất những khó chịu do Cao Tử Đồng mang đến mà cùng vui với mọi người.

Tiệc hoàn công gần kết thúc, mọi người bắt đầu tản ra.

Các diễn viên chính rời đi cùng với nhóm đạo diễn và nhà sản xuất của đoàn phim. Mọi người ra khỏi phòng tiệc, cười cười nói nói đi dọc theo hành lang về phía thang máy.

Ngay khi nhóm họ rời đi thì ở đối diện cũng có một nhóm người bước tới. Tô Căng Bắc uống hơi chệnh choáng nên không chú ý.

Đạo diễn Trương Học Thành kêu lên kinh ngạc:

- Chu tiên sinh?

Mọi người nhìn theo ánh mắt ông.

- Đúng là cậu rồi.

Trương Học Thành đầy kinh ngạc:

- Chu tiên sinh dạo này khỏe không, từ lần trước gặp nhau cũng đã hai ba năm rồi nhỉ?

Nhân viên đoàn phim phía sau ngạc nhiên nhìn cảnh này, Trương Học Thành là nhân vật rất lợi hại trong giới showbiz, người có thể khiến ông tươi cười nghênh đón như vậy không nhiều.

Nghĩ thế, mọi người lại nhìn thấy cô gái phía sau người được gọi là Chu tiên sinh kia. Cô ấy chính là người từng tới thăm Cao Tử Đồng, lúc đó còn gây xích mích với Tô Căng Bắc... Nghe nói cô ấy là một đại tiểu thư rất có bối cảnh.

Nhớ lúc đó đạo diễn rất khách sáo với cô ấy, bây giờ xem ra người ông ấy thực sự khách sáo hẳn là người được gọi là Chu tiên sinh này.

Nhưng, người này trông rất trẻ, cùng lắm cũng chỉ ngoài ba mươi... ở tuổi như vậy mà có thể khiến Trương Học Thành hơn năm mươi tuổi ân cần niềm nở.

- Đạo diễn Trương, quả thực đã lâu không gặp.

Ngoại hình nho nhã tuấn tú, mỉm cười khiến người ta như tắm gió xuân. Mọi người vừa khâm phục vừa tiếc nuối nghĩ, người như vậy sao lại ngồi xe lăn nhỉ, đúng là nghiệp chướng.

- Phải, không ngờ gặp cậu ở đây, có điều, sao Chu tiên sinh lại đột nhiên từ Bắc Kinh qua?

Chu Chính Hiến nói:

- Có việc công tới đây tiếp khách, sau đó nghe nói đạo diễn Trương cũng ở đây, vốn định liên lạc với ông, không ngờ giữa đường lại gặp.

Trương Học Thành cười lớn:

- Duyên phận duyên phận, thế này đi, tôi làm chủ, chúng ta cùng đi uống một ly?

- Không vội.

Chu Chính Hiến nói:

- Tôi nghe nói lần trước Tố Oánh đến đoàn phim của đạo diễn đã gây loạn không ít.

Đạo diễn Trương vội nói:

- Không có không có, đâu có chuyện đó chứ.

- Lần trước là Tố Oánh tới tìm tôi.

Cao Tử Đồng bước lên, định thân thiết kéo tay Thiệu Tố Oánh:

- Sao có thể gây loạn chứ.

Cô ta vốn muốn thể hiện trước mặt mọi người là mình rất thân quen với đại gia, nhưng không ngờ Thiệu Tố Oánh lại khó chịu, tránh thoát sự thân thiết của cô ta.

Sắc mặt Cao Tử Đồng cứng đờ.

- Tố Oánh.

Chu Chính Hiến hoàn toàn không thèm nhìn cô ta, nói với Thiệu Tố Oánh:

- Trước kia vô lễ với ai, tự mình nói.

Rõ ràng anh đang ngồi, lời nói cũng nhẹ nhàng nhưng mọi người đều cảm nhận được áp lực đến từ anh.

Người bình thường đã cảm thấy như vậy, càng huống hồ Thiệu Tố Oánh từ nhỏ đã sống bên cạnh anh. Cô vâng lời, cúi đầu đi về phía trước.

Trần Tâm Ngải đỡ Tô Căng Bắc, nhỏ giọng nói:

- Chị Căng Bắc, chị Căng Bắc? Người kia hình như đang nói chị á.

Tô Căng Bắc nheo mắt, ngà ngà say:

- Thứ gì thế? Ai vậy?

Đang nói, trước mắt cô đột nhiên có một người đang đứng, cô ngẩn người:

- Ế, người này đứng trước mặt tôi làm gì, tránh ra tránh ra.

Mọi người:

-...

Chân mày Thiệu Tố Oánh co giật, lăm lăm rất không tình nguyện:

- Xin lỗi.

- Hả?

Tô Căng Bắc hơi cúi người, lớn tiếng nói:

- Cô nói gì? Nói to lên!

Thiệu Tố Oánh sững sờ, đột nhiên ngẩng phắt đầu, giận dữ trừng cô:

- Tôi nói xin lỗi!

Tô Căng Bắc bị dọa giật mình:

- Hết hồn hà, giọng thật to... Ồ? Thiệu Tố Oánh?

Hóa ra đến bây giờ mới nhận ra!!!

Thiệu Tố Oánh tức gần chết, đồ ma men thối tha! Nếu không phải bị anh cả ép, cô không thềm xin lỗi đâu!

Cao Tử Đồng đứng một bên vừa lúng túng vừa phẫn nộ, Thiệu Tố Oánh làm sao thế, không những không để ý cô ta mà còn ngoan ngoãn xin lỗi Tô Căng Bắc!

Trương Học Thành nhìn Tô Căng Bắc với ánh mắt kỳ lạ, Chu Chính Hiến đích thân dẫn em gái đến xin lỗi? Đây không phải phong cách của Chu gia, hơn nữa, hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì lớn.

“Meo.” Đúng lúc này, một tiếng mèo lười nhác kêu lên. Trong nhà hàng thế này, xuất hiện một con mèo là chuyện rất kỳ lạ.

Theo tiếng mèo kêu, một chàng trai từ phía sau bước ra. Lúc này Chu Chính Hiến dẫn theo rất nhiều người, hơn nữa mọi người đều bị anh và Thiệu Tố Oánh thu hút tầm mắt nên không phát hiện đằng sau anh còn có một người đàn ông xuất chúng như vậy.

Người đàn ông đó ôm một con mèo cụp tai màu nâu nhạt, bàn tay với khớp xương rõ ràng vỗ lên lưng nó, vừa hờ hững vừa dịu dàng khó tả. Anh bước đến bên cạnh Chu Chính Hiến, đột nhiên ngược mắt nhìn về phía họ.

Đôi mắt màu nhạt cực kỳ đẹp dễ khiến nhân viên đoàn phim đã quen nhìn trai xinh gái đẹp cũng phải sửng sờ.

Cao Tử Đồng nheo mắt hơi nghi hoặc. Vì có quan hệ tốt với Thiệu Tố Oánh nên cô ta từng thấy ngoại hình của Chu Chính Hiến nhưng người đàn ông này thì cô ta chưa từng thấy, nhưng lại có một cảm giác quen mắt khó hiểu...

Đúng rồi! Cao Tử Đồng bỗng nhiên chấn động, bức ảnh! Là bức ảnh! Người đàn ông bị chụp ở chung phòng khách sạn với Tô Căng Bắc! Anh ta vậy mà là người của Chu gia!

Khi ánh mắt mọi người đều dồn vào Chu Thời Uẩn, con mèo trong lòng anh chợt kêu một tiếng, nhảy xuống.

Tô Căng Bắc hơi dựa vào người Trần Tâm Ngải, dụi mắt muốn nhìn rõ người đối diện là ai...

- Con mèo đáng yêu quá.

Đúng lúc này, Trần Tâm Ngải bên cạnh kêu lên. Giọng của cô ấy rõ ràng đã được cute hóa.

Tô Căng Bắc cúi đầu nhìn theo tầm mắt cô ấy, kêu lên:

- Ô Đồng?

“Meo”. Con mèo mập nào đó ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, chính là bốn gia ta đây, sen, còn không mau bế ta!

- Đúng là Ô Đồng rồi!

Tô Căng Bắc ngồi xổm xuống, bế con mèo lên:

- Có phải mình uống say không nhỉ... Ô Đồng, đã lâu không gặp, mà vẫn mập như xưa.

Trần Tâm Ngải sợ hết hồn:

- Nè... Chị Căng Bắc, chị uống say rồi, ơ, mau đặt con mèo xuống?

Đây là con mèo của nhóm người thoát nhìn không dễ dây vào kia, sao chị Căng Bắc có thể nói bế là bế chứ.

- Ô Đồng, tao đi rồi mà mày không chịu giảm cân đàng hoàng phải hông, không ngoan nha...

Tô Căng Bắc đùa với con mèo như chỗ không người. Trương Học Thành lúng túng nhìn Chu Chính Hiến rồi vội vã bước lên kéo Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, cháu uống say rồi, đặt con mèo xuống trước đi.

Tô Căng Bắc ợ một cái:

- Đạo diễn? Đạo diễn cũng thích Ô Đồng ạ? Không được không được, nó sợ người lạ, sẽ không thích đạo diễn đâu.

Trương Học Thành nhỏ giọng:

- Còn không để nó xuống!

Đột nhiên, Chu Chính Hiến nãy giờ im lặng lại cười nói:

- Xem ra, Ô Đồng vẫn thích em nhi.

Lời này vừa thốt, không chỉ Trương Học Thành mà tất cả mọi người đều sửng sốt. Vậy là ý gì? Con mèo này thật sự tên Ô Đồng? Tô Căng Bắc thật sự biết con mèo này? Không đúng không đúng, phải nói là Tô Căng Bắc rất thân quen với vị Chu tiên sinh này? Bằng không, sao lại thân thiết với mèo nhà người ta như thế chứ.

Tô Căng Bắc ngẩng đầu, dùng sức chớp chớp mắt mới nhìn rõ người trước mặt:

- Há? Anh...

Trương Học Thành:

- Chu tiên sinh, hai người... quen nhau?

Chu Chính Hiến tựa như thuận miệng trả lời:

- Căng Bắc là khách quen của nhà tôi.

Cao Tử Đồng đột nhiên nhìn Thiệu Tố Oánh, Thiệu Tố Oánh nhận ra ánh mắt cô ta thì khó chịu quay đầu đi chỗ khác.

Cao Tử Đồng nhỏ giọng:

- Tố Oánh, cậu, cậu trước đây chưa từng nói...

Thiệu Tố Oánh phồng má:

- Chuyện này quan trọng sao?

- Chuyện này sao lại không quan trọng?

Cao Tử Đồng sắp hỏng mắt, rốt cuộc cô ta đã biết tại sao lần bơi nhỏ đó lại khiến cô ta và gia đình đều bị đá kích lớn, bởi vì người sau lưng Tô Căng Bắc chính là người của Chu gia! Thiệu Tố Oánh vậy mà không nói cho cô ta biết! Hại cô ta ngã một cú đau như thế!

- Sao mọi người đều đến rồi?

Tô Căng Bắc bế Ô Đồng, lão đảo đi lên trước:

- Ai đây, ôi Ô Đồng, đây không phải nhị thiếu gia nhà mà à...

- Chị Căng Bắc!

Trần Tâm Ngải thấy Tô Căng Bắc vừa nói vừa sắp ngã thì vội tiến lên muốn đỡ nhưng có một người nhanh hơn cô, chính là người đàn ông ban nãy bế mè bước ra, làm chấn động mọi người.

Chu Thời Uẩn nói với Trần Tâm Ngải:

- Để tôi.

Trần Tâm Ngải mím môi, rất tự giác lùi về sau một bước.

Chu Thời Uẩn kéo Tô Căng Bắc vào lòng, để đầu cô nghiêng tựa vào vai anh. Có lẽ vì uống rượu nên mặt cô nhuốm màu đỏ ửng, mịn màng mềm mại, như một con búp bê chỉ biết nhắm mắt mở mắt. Anh hạ mi mắt nhìn cô, đột nhiên cảm thấy... có chút đáng yêu.

Chu Chính Hiến ở phía sau hỏi:

- Em ấy không sao chứ?

Chu Thời Uẩn ho khan, lạnh lùng bẻ ngang cô lên:

- Không sao, uống nhiều thôi.

- Ủ, vậy em...

- Em đưa cô ấy về.

Chu Thời Uẩn bẻ cô đi về phía thang máy, lúc đi ngang qua Chu Chính Hiến thì hơi dừng lại:

- Dừng uống rượu.

Chu Chính Hiến gật đầu:

- Không uống.

- Trước mười giờ về khách sạn nghỉ ngơi.

Chu Chính Hiến trông rất nghe lời:

- Biết rồi.

Nhưng Chu Thời Uẩn vẫn không yên tâm, căn dặn Chu Diển:

- Nghe chưa, trông kỹ anh ấy.

Chu Diễn nghiêm nghị gật đầu:

- Vâng ạ.

Chu Chính Hiến lắc đầu bất đắc dĩ.

Chu Thời Uẩn bế Tô Căng Bắc đi.

Phía sau, cả đám người ngấn ngơ đưa mắt nhìn theo.

Người đàn ông này là ai...

Nếu nói đạo diễn Trương cúi đầu khom lưng với “Chu tiên sinh”, mà “Chu tiên sinh” lại để người đàn ông này bảo sao nghe vậy, ngay cả việc uống rượu hay không, chừng nào về cũng phải nghe... thì người đàn ông này chẳng phải là nhân vật càng lợi hại hơn sao?

Khoan đã, bây giờ vấn đề quan trọng hơn là: tại sao Tô Căng Bắc cứ thế bị người ta mang đi, còn là bế nữa! Mọi người chột phản ứng lại, người đàn ông này không phải là bạn trai mà Tô Căng Bắc nói đấy chứ?

Đạo diễn Trương dẫn mấy nhân viên cấp cao cùng đi ăn với Chu Chính Hiến. Vài diễn viên chính rời đi khó mà tin nổi, Cao Tử Đồng mãi đến khi ngồi vào xe vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, cô ta từng nghĩ tới đủ loại khả năng, chỉ không nghĩ tới khả năng người đàn ông sau lưng Tô Căng Bắc chính là người của Chu gia!

- Chị Tử Đồng!

- Cái gì?

Cao Tử Đồng đang phiền muộn, trợ lý liền chen vào:

- Chị Tử Đồng mau xem đi, tin tức trên mạng... tin tức này là sao?

Cao Tử Đồng cau mày, đoạt lấy điện thoại di động.

#Cao Tử Đồng dựa hơi gia đình giành mất vai nữ chính của hoa đán đang hot Kim Diệc Thuần#

Dòng tiêu đề đỏ chói hiện đang khiến cư dân mạng tranh luận sôi nổi. Kim Diệc Thuần vốn là nữ diễn viên có danh tiếng rất tốt, fan đông hơn fan Cao Tử Đồng nhiều, bây giờ xảy ra chuyện thế này, Cao Tử Đồng đương nhiên thành đối tượng công kích của mọi người. Hơn nữa vì tin này mà trên mạng còn khơi lên rất nhiều tin không tốt khác liên quan đến Cao Tử Đồng. Kiêu căng ngạo mạn, diễn xuất dở, dựa vào thế lực để cướp tài nguyên... Vết nhơ chồng chất.

- Chị Tử Đồng, không phải đây là chuyện năm ngoái ư, sao bây giờ lại có người tung ra...

Chuyện cướp tài nguyên của Kim Diệc Thuần quả thực có, nhưng khi đó không ai tiết lộ, bây giờ sao đột nhiên lại bị đào bới ra chứ.

Cao Tử Đồng xem xong một loạt bình luận, sững sờ nhìn về phía trước, ngay cả điện thoại di động rơi xuống xe cũng không để ý.

- Chị Tử Đồng, chị sao thế, chúng ta nên làm gì đây?

Cao Tử Đồng cười chán nản:

- Tôi nên làm gì đây, tôi có thể... làm gì đây?

Đã đắc tội người không nên đắc tội, cô chỉ có thể thua triệt để.

Chín giờ rưỡi, Chu Chính Hiến quả nhiên kết thúc bữa tiệc với đạo diễn Trương.

Trên đường về khách sạn, Chu Chính Hiến day day trán, dựa lưng vào ghế có chút mệt mỏi.

- Thiếu gia, cậu ổn chứ ạ?

- Không sao.

- Cậu vẫn chưa uống thuốc buổi tối, mau uống đi ạ.

Chu Chính Hiến lắc đầu:

- Về khách sạn rồi nói.

Chu Diễm đành đặt thuốc xuống.

- Thiếu gia, hôm nay vốn dĩ hẹn nhóm chủ tịch Đồng ở nhà hàng Thành Tây, cậu đặc biệt đổi đến nơi này là vì Tô tiểu thư sao?

- Căng Bắc sống trong giới showbiz, dù sao cũng nên nhắc nhở người ở đây một chút.

- Vậy tại sao cậu không nói thẳng, nếu biết Tô tiểu thư là vị hôn thê của nhị thiếu gia, còn ai dám gây chuyện với cô ấy chứ.

- Tôi đúng là muốn như vậy.

Chu Chính Hiến cười:

- Nhưng thẳng em trai đó dặn rồi, đừng khơi thân phận cô ấy ra, chỉ cần để người trong giới biết cô ấy không phải người dễ trêu vào là được.

- Tại sao...

Chu Chính Hiến hiểu rõ:

- Căng Bắc phát triển ở đây vốn không hề dựa vào Tô gia, bây giờ chúng ta cũng không cần xen nhiều, nói quá nhiều chuyện liên quan đến Chu gia kỳ thực không tốt cho Căng Bắc, cây to đón gió.

Chu Diên gật đầu:

- Cậu nói chí phải.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Chu Thời Uẩn mang Tô Căng Bắc về nhà.

Anh bế cô, cô bế mèo. Anh hạ mi mắt nhìn cô gái trong lòng mình, khê cong khoe môi, say thành thế này mà vẫn biết bế chắc Ô Đồng, tửu phẩm xem như không tệ.

Vào phòng, Chu Thời Uẩn đặt Tô Căng Bắc lên giường. Cô chưa muốn ngủ, bế Ô Đồng làm nhảm liên miên bất tận.

- Hôm nay mày ăn gì, cá khô? Thức ăn cho mèo? Á! Không phải mày uống rượu chứ?

Ô Đồng: “Méo?”

Chu Thời Uẩn:

-...

- Ô Đồng, mày xem thịt trên bụng mày nè, núc na núc ních.

Tô Căng Bắc vân vê bụng nó, nói tiếp:

- Mập quá, mày biết mập thế này là không sống được ở showbiz đâu, mày bắt chước tao nè, tập sit up sit up. (1)

(1) Sit up: tên một động tác gập bụng.

Ô Đồng biếng nhác dùng móng vuốt cào áo Tô Căng Bắc.

Cô trừng mắt:

- Cái gì? Mà muốn thấy thành quả, được, cho mà thấy, tao nói mà biết, thực sự hữu hiệu đấy!

Nói rồi, Tô Căng Bắc đưa tay vén áo mình.

Chu Thời Uẩn vốn đang bình tĩnh đứng bên giường nhìn một mèo một người “đối thoại”, đột nhiên, cô vén áo lên để lộ vùng bụng phẳng lì trong không khí.

Chu Thời Uẩn sững sờ, vội đưa tay kéo áo cô xuống.

Tô Căng Bắc lờm anh:

- Anh làm gì thế?

Khóe môi Chu Thời Uẩn co giật:

- Em làm gì thế...

Tô Căng Bắc vô cùng bất mãn:

- Em cho Ô Đồng xem bụng em, để nó có một tấm gương học tập, coi nó bao nhiêu thịt đây nè.

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, cái cô này đúng là say quá rồi:

- Em uống nhiều, nghỉ ngơi sớm, anh mang Ô Đồng đi.

- Không được!

Tô Căng Bắc ôm Ô Đồng trở lại:

- Hôm nay nó ngủ với em!

- Nó có chỗ ngủ riêng.

Tô Căng Bắc híp mắt, nghi ngờ nói:

- Có phải anh muốn ngủ chung với nó nên không cho em ngủ với nó không?

Chu Thời Uẩn:

- ...Em nghĩ nhiều rồi.

- Vậy thế này nhé.

Tô Căng Bắc hơi dịch vào trong, vỗ vỗ vị trí bên cạnh:

- Anh ngủ chung với tụi em.

Chu Thời Uẩn dừng lại, vẻ mặt có chút không tự nhiên:

- Tô Căng Bắc, đừng quậy.

Cô bĩu môi, không để ý tới anh, bế Ô Đồng ai oán buồn tủi:

- Ô Đồng, Ô Đồng, anh ấy không muốn ngủ với chúng ta, mà nói có phải anh ấy ghét tao không, không đúng, sao có thể có người ghét tao chứ. Ô Đồng mà đáng thương quá, có người ghét mà kìa.

Ô Đồng: ở đây có kẻ tâm thần...

Chu Thời Uẩn: muốn thu lại cái câu tửu phẩm không tệt kia...

Anh thật không khuyến được Tô Căng Bắc khi đã say, hết cách, đành tạm thời đồng ý để Ô Đồng ở đây, sau đó tự anh ra ngoài vệ sinh miệng.

Vệ sinh xong, anh thay đồ ngủ bước ra.

Cửa phòng Tô Căng Bắc khép hờ, anh nghe tiếng động lách cách lộp cộp vọng từ bên trong. Anh cau mày, vội bước tới mở cửa.

- Gâu gâu!

“Meo...”

- Gâu gâu gâu!

“Meo meo meo?”

Trên sàn nhà, một người một mèo đứng sừng sững, tứ chi Tô Căng Bắc chạm đất, rõ ràng đang đóng vai một con... chó.

Nghe sau lưng có tiếng người, cô xoay đầu, khuôn mặt yêu kiều đầy oan ức:

- Chu Thời Uẩn, tại sao nó không thừa nhận nó là một con chó?

- Bởi vì nó là con mèo.

- Bảo con mèo thừa nhận nó là chó rất khó à?

- Ừ.

Tô Căng Bắc chán ghét nhìn Ô Đồng:

- Chậc, Ô Đồng quá tùy hứng.

Chu Thời Uẩn đặt cô trở lại giường, nhẹ nhàng nói:

- Ừ, quá tùy hứng.

Ô Đồng dưới sàn bị bức ép hơn nửa giờ: “Meo meo??”

Tô Căng Bắc trên giường dường như đang ngoan ngoãn chuẩn bị ngủ, Chu Thời Uẩn nhìn cô, bế Ô Đồng ra ngoài. Anh đặt Ô Đồng vào trong căn nhà nhỏ dành cho nó được tài xế đưa tới, sau đó về phòng mình chuẩn bị ngủ.

Nằm xuống, tắt đèn.

Nhưng mười phút sau, cửa bị người khác đẩy vào.

Chu Thời Uẩn vẫn chưa thực sự tiến vào trạng thái ngủ say nên cửa vừa có tiếng động, anh liền mở mắt ra.

Ánh đèn màu lam nhạt nơi phòng khách len vào, một thứ không lồ ngược sáng bước tới. Chu Thời Uẩn sững sờ, đưa tay bật đèn.

Căn phòng sáng lên, anh rốt cuộc nhìn rõ, hóa ra là Tô Căng Bắc ôm chần gối lảo đảo đi vào, ồm, phía trên chần còn có Ô Đồng đang nằm chễm chệ.

Chu Thời Uẩn ngơ ngác nhìn cô:

- Tô Căng Bắc?

Cô đặt chần và gối xuống giường, Ô Đồng nhân cơ hội nhảy lên bụng anh.

Cô hơi rũ đầu, mơ mơ màng màng lên tiếng:

- Nó nói muốn ngủ với anh.

- Nó?

Chu Thời Uẩn nhìn Ô Đồng.

Ô Đồng ngồi xồm, mặt ngơ ngác, tôi là bị ép buộc...

- Nhưng em muốn ngủ với nó, cho nên hết cách rồi, em chỉ có thể qua ngủ với anh.

Tô Căng Bắc vén chăn chui vào:

- Chúng ta mỗi người nửa giường, nó ngủ ở giữa.

Chu Thời Uẩn:

- Đợi đã...

- Nào, Ô Đồng, chúng ta ngủ thôi.

Người nào đó thỏa mãn nhắm mắt lại.

Chu Thời Uẩn nửa nằm kinh ngạc, hiện tại anh hơi nghi ngờ người này có phải say thật hay không.

Cuộc sống của anh rất quy luật, dậy sớm ngủ sớm, nhưng có một điều không tốt là anh quen giường. Đến giờ giấc nhất định là anh phải ngủ, hơn nữa phải ngủ trên chiếc giường mà anh quen.

Nhưng vào lúc này, nhìn Tô Căng Bắc nằm co ro, anh không biết mình muốn ngủ hay muốn ngồi dậy. Chu Thời Uẩn do dự hồi lâu, cố chống cự với cơn buồn ngủ.

Cuối cùng...

Bỏ đi, mỗi người một cái chăn, cũng không ảnh hưởng gì. Chu Thời Uẩn nằm xuống, cũng may, giường đủ to, khoảng cách giữa anh và Tô Căng Bắc đủ lớn.

Chu Thời Uẩn an tâm nhắm mắt ngủ. Nhưng hôm nay là một ngày không bình thường, đã định anh không thể ngủ thẳng giấc đến sáng như mọi ngày.

Hơn ba giờ sáng, Chu Thời Uẩn bị cảm giác khó chịu ở ngực đánh thức. Lúc anh mở mắt, ánh trăng nhàn nhạt qua khe rèm cửa sổ rơi rắc vào phòng, lan tỏa khắp không gian, tịch mịch và sâu lắng.

Chu Thời Uẩn cúi đầu nhìn người trong lòng, choáng váng.

Tô Căng Bắc không biết từ khi nào đã chui qua hai lớp chăn tới chỗ anh, khuôn mặt cô lúc này đang áp lên ngực anh, một tay vòng qua hông anh, dáng vẻ rất quen thuộc.

Cô an tĩnh nhắm mắt, đôi môi mỏng hơi mím, làn da trắng ngần tựa bạch ngọc tỏa ra ánh sáng.

Bàn tay Chu Thời Uẩn đưa lên định đẩy cô ra từ từ dừng lại, con người màu nhạt của anh chăm chú ngắm nhìn gương mặt cô, ánh mắt vốn kinh ngạc dần trở nên bình lặng.

Dáng vẻ lúc cô chưa mở mắt rất ngoan, không nhúc nhích, như một con thỏ. Nhưng Chu Thời Uẩn biết, lúc cô mở mắt rất quyến rũ, mắt hoa đào hiếm thấy, vừa gợi cảm vừa xinh đẹp, từng ánh mắt đều mê hoặc lòng người.

Tô Căng Bắc, vì sao lại có cô gái như em? Hoàn toàn khác anh, nhưng lại có mối liên kết chặt chẽ cùng anh.

Chu Thời Uẩn đang nhìn cô, hàng mi dày của cô hơi run rẩy. Anh còn chưa phản ứng thì đôi mắt trước mặt chợt mở ra. Con ngươi đen như đá vô chai, phẳng phất như hồ ly, còn là loại hồ ly quyến rũ nhất ấy.

- Chu Thời Uẩn?

Anh mím môi, hiếm khi không biết nói gì.

- Cmn...

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, gần như là ngay tức khắc nhào tới:

- Lần đầu tiên nằm mơ giỏi như vậy!

Cô đột nhiên trở mình ngồi lên người anh, Chu Thời Uẩn cứng đờ:

- Em...

Hai chân Tô Căng Bắc quỳ bên sườn anh, từ trên cao nhìn xuống, cười rất... dâm dăng?

Trong lòng Chu Thời Uẩn có nỗi thấp thỏm không tên, vừa định lên tiếng nhắc nhở cô đây không phải mơ thì tốc độ của người phía trên anh quá nhanh, áp môi xuống.

Mềm mại và thoang thoảng hương rượu.

Đây là lần thứ hai.

Trong đầu Chu Thời Uẩn thường xuyên hiện ra dáng vẻ ngày hôm ấy cô mặc sơ mi trắng đu lên người anh, nhưng hồi ức chung quy vẫn là hồi ức, căn bản không sánh được với sự tiếp xúc chân thật.

Anh kiểm chế, anh nhạt nhẽo, anh chưa từng để chuyện nam nữ trong lòng. Nhưng, thế không có nghĩa anh không hề ý thức được gì, anh là một người đàn ông bình thường, rất bình thường. Cho nên, khi hơi thở của Tô Căng Bắc gần như vậy, lại còn dùng tư thế như vậy ở trước mặt anh, trái tim anh đột nhiên đập mạnh, mạnh đến mức chỉ trong phút chốc anh nảy sinh ra xúc động muốn xé toạc cô.

Tô Căng Bắc nửa cắn nửa hôn trên đôi môi Chu Thời Uẩn rất lâu mới rời đi, còn bẹp bẹp hai tiếng rất thương thức.

- Thật chân thực...

Tô Căng Bắc lăm bẫm:

- Chu bảo bối, em có thể sờ anh nữa không?

Ánh mắt Chu Thời Uẩn mê ly, hô hấp rõ ràng không ổn định.

Tô Căng Bắc chột cong môi cười:

- Đúng rồi, em hỏi anh làm gì chứ, trong giấc mơ của em, đương nhiên do em làm chủ!

Một cánh tay của cô trượt vào trong vạt áo anh.

- A... cứng quá!

Tô Căng Bắc nhào nắn trên bụng anh, còn định thăm dò lên phía trên, Chu Thời Uẩn chột đè bàn tay không an phận của cô lại:

- Tô Căng Bắc!

- Há?

Cô hơi mơ mơ màng màng, nhưng trong mắt vụt lên ánh lửa sáng ngời.

- Suyt, đừng nói chuyện, để chị đây hưởng thụ...

Tô Căng Bắc cười hì hì tránh thoát tay anh, nhích lên trên. Làn da mịn màng ma sát vào nhau, khơi ra phản ứng nguyên thủy nhất giữa nam và nữ. Hô hấp Chu Thời Uẩn ngưng trệ, chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bên dưới phun trào...

Cô gái trên người vẫn đang vò vò nắn nắn, đầu anh nóng lên, trực tiếp trở mình đè cô xuống.

Một tiếng kêu lên, trời đất quay cuồng. Mái tóc màu nâu đậm xõa tung, Tô Căng Bắc ngơ ngác chớp chớp mắt:

- Choáng quá... ơ.

Từ hồi hột như chuồn chuồn lướt nước ban đầu đến cuối cùng gặm nuốt cắn xé, môi lưỡi giao hòa, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về nhau. Dần dần, Chu Thời Uẩn bất giác giữ lấy cổ tay cô, giam cô dưới người. Tô Căng Bắc nửa tỉnh nửa say, để mặc anh hành động, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ... Chu Thời Uẩn trong mơ thật cuồng dã.

Vốn là vui vẻ tiếp nhận, từ từ, Tô Căng Bắc có chút không thở nổi. Địch, đây là Chu bảo bối nhà cô sao? Đây không phải Chu bảo bối nhà cô mà! Chu bảo bối nhà cô sao cứ luôn giam cô không cho cô di chuyển thế này, sao lại cắn cô thô bạo thế này! A... Sắp thở không nổi rồi!

Về chuyện nam nữ, Chu Thời Uẩn không có kinh nghiệm, anh chỉ hôn cô theo tiếng gọi con tim... lại càng dùng nụ hôn ấy để áp chế dục vọng càng sâu.

- Úi!

Cơn đau ở môi bất ngờ truyền đến, Chu Thời Uẩn chợt phục hồi lại tinh thần.

Mà lúc này, trên môi Tô Căng Bắc đang nằm có vết máu, cô thở dốc:

- Đợi, đợi chút... thở tí đã rồi tiếp.

Chu Thời Uẩn ngẩn ngơ nhìn cô... ánh mắt cô bây giờ mông lung hơi nước, gương mặt ửng đỏ, môi hơi sưng, lè chiếc lưỡi tươi non mịn màng, quyến rũ đến cùng cực.

- Chu Thời Uẩn, em thích anh trong mơ, đủ hoang dã.

Tô Căng Bắc cười hì hì kéo cổ anh:

- Tiếp tiếp, nhưng đừng mạnh như vậy, em thở không nổi.

Trong mơ? Cô ấy vẫn đang mơ hồ...

- Nhanh lên, tới tới đi.

Tô Căng Bắc cười xinh đẹp, ánh mắt cũng không tỉnh táo.

Chu Thời Uẩn hít sâu một hơi, mấy giây sau, anh nhảy phắt xuống khỏi giường. Anh chưa bao giờ bối rối như vậy... Nhưng từ khi gặp cô, sự bình tĩnh của anh bị khiêu chiến hết lần này đến lần khác.

Tô Căng Bắc quơ quơ tay hồi lâu:

- Chu Thời Uẩn? Chu bảo bối? Đâu mất rồi?

Cô lăm băm trở mình, nửa mê nửa tỉnh ôm lấy gối anh, mơ màng ngủ thiếp đi.

Còn Ô Đồng bên cạnh bị đánh thức đã lâu biếng nhác đổi tư thế, nhắm mắt: “Meo.”

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mười giờ hôm sau, chuông cửa vang lên.

Chu Thời Uẩn đứng dậy khỏi sofa, đi mở cửa.

Ngoài cửa chỉ có hai người, Chu Chính Hiến ngồi xe lăn và Chu Diễm đẩy xe lăn.

- Anh.

Chu Thời Uẩn nghiêng người:

- Sao anh lại tới đây?

Chu Chính Hiến nhìn vành mắt đen và đôi môi rách da của Chu Thời Uẩn trước mắt, bất ngờ nói:

- Em sao thế?

Chu Thời Uẩn khựng lại, có chút khó hiểu.

Chu Diễm phía sau tốt bụng chỉ vào môi:

- Nhị thiếu gia, cậu chảy máu kìa.

Chu Thời Uẩn sửng sò, đưa tay chạm môi, lập tức xoay đầu đi mất tự nhiên:

- Không sao, không cần thận va trúng thôi.

Chu Chính Hiến và Chu Diển đưa mắt nhìn nhau, va trúng? Va vào đâu? Có điều thấy Chu Thời Uẩn rõ ràng không muốn nói nhiều, hai người đều không hỏi.

Chu Thời Uẩn vào phòng khách pha một bình trà cho Chu Chính Hiến:

- Chuyện kinh doanh ổn thỏa hết rồi chứ?

- Ừ, cũng tạm tạm.

- Chừng nào về?

- Mai.

Chu Chính Hiến đón lấy ly trà sứ trắng, nhấp một ngụm:

- Buổi trưa cùng ăn cơm đi.

- Ừ.

Chu Thời Uẩn ngược mắt nhìn anh:

- Lần này trở về, trong thời gian ngắn đừng chạy lung tung nữa, có chuyện gì thì giao người khác làm, lo chăm sóc sức khỏe của chính anh trước đã.

Chu Chính Hiến mỉm cười:

- Ừ. Đúng rồi, hôm qua em đưa Cánh Bắc đến đây?

Chu Thời Uẩn gật đầu:

- Còn đang ngủ.

- Hôm qua anh đã dặn đạo diễn Trương rồi, bảo ông ấy chăm sóc Căng Bắc nhiều vào, tuy chưa nhắc tới quan hệ cụ thể giữa Căng Bắc và Chu gia chúng ta nhưng anh nghĩ ông ấy biết nên làm thế nào.

Chu Thời Uẩn:

- Cám ơn anh.

Chu Chính Hiến đưa tay vỗ vai anh:

- Cám ơn gì chứ, em ấy là vợ em, đương nhiên là người của Chu gia chúng ta, người trong nhà không cần nói cám ơn.

Chu Thời Uẩn cười nhạt, lại rót cho anh ly trà.

“Rầm!” Vào lúc ba người yên lặng uống trà, căn phòng đột nhiên có một âm thanh lớn vang lên.

Chu Chính Hiến ngẩn người, anh biết căn phòng phát ra âm thanh này là phòng của em trai, chẳng lẽ...

- Chu bảo bối! Chu bảo bối!?

Giọng kinh hãi quá độ của Tô Căng Bắc từ trong phòng vọng ra, tiếp đó cửa phòng mở toang, Ô Đồng chui ra trước, Tô Căng Bắc nổi gót theo sau:

- Sao em lại ở đây? Chu bảo...

Trong phòng khách, ba người đàn ông sững sờ nhìn cô.

Quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù, Tô Căng Bắc luôn gọn gàng xinh đẹp trước mặt người khác lại xuất hiện vô cùng bất nhã ở đây. Chính cô cũng đơ, tại sao bên ngoài có người?!

Chu Diễn lập tức dời tầm mắt, a, thời tiết hôm nay rất đẹp.

Chu Chính Hiến hạ mi mắt ho khê, bên môi hiện ý cười nhàn nhạt.

Chu Thời Uẩn đưa tay xoa trán, đứng dậy đi về phía cô:

- Qua đây.

Tô Căng Bắc:

- ...Ờ.

Chu Thời Uẩn nhìn như bình tĩnh nhưng thực tế tốc độ lại rất nhanh, kéo cô về phòng mình, trở tay đóng cửa lại.

Anh trầm giọng nói:

- Mặc đồ dàng hoàng.

Tô Căng Bắc cúi đầu nhìn, nút áo xiêu xiêu vẹo vẹo, vai hở hơn nửa. Cô vội cài lại nút:

- Sao, sao anh cả cũng ở đây?

- Hôm qua anh ấy đến, hôm nay ghé nhà thăm một lát.

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Hôm qua có gặp ở nhà hàng mà, em quên rồi?

Tô Căng Bắc mới sáng sớm đã đau đầu muốn chết, đâu nhớ được gì.

- Em quên rồi...

Chu Thời Uẩn dừng lại:

- Quên sạch?

- Em...

Tô Căng Bắc chột lắc đầu:

- Không đúng, hình như không quên hết, em nhớ Ô Đồng tới, sau đó hồi này mở mắt thì đúng là thấy Ô Đồng. Còn nữa!

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Gì?

- Em mộng xuân rồi!!!

-...

- Nhưng, lại không giống.

Tô Căng Bắc kéo cánh tay Chu Thời Uẩn:

- Buổi sáng em dậy ở phòng anh, vậy ơ, hôm qua không phải mơ? Mà là thật?

Chu Thời Uẩn bình tĩnh gỡ tay cô xuống:

- Hôm qua anh ngủ trên sofa, em nằm mơ đấy.

- Nhưng, nhưng sao anh để em ngủ phòng anh?

- Em uống say cứ đòi vào ngủ, anh cũng hết cách.

Chu Thời Uẩn xoay người đi tới cửa:

- Thay đồ nhanh lên, sửa soạn một chút rồi ra ngoài ăn.

- Nè, đợi đã, em còn chưa hỏi xong, em cảm thấy...

Chu Thời Uẩn ngắt lời cô:

- Cho em 15 phút.

-...

Anh đi ra ngoài.

Tô Căng Bắc gãi gãi đầu, không phải chứ, thật sự chỉ là mơ sao, nhưng nó chân thật đến đáng sợ! Chu Thời Uẩn hôn cô, Chu Thời Uẩn dùng sức hôn cô! Đúng là quá mạnh mẽ!

Tô Căng Bắc xoắn xuýt một hồi, nghĩ, không không không, đây chắc là mơ, Chu Thời Uẩn ngoài đời sao có thể thô bạo như vậy chứ!

Lúc cô ăn mặc trang điểm dàng hoàng bước ra thì ba người kia đã uống xong một bình trà.

Tô Căng Bắc tăng hăng, hơi xấu hổ đến trước mặt Chu Chính Hiến:

- Anh cả đến rồi, ờ... hồi nãy thất lễ quá, xin thứ lỗi.

Chu Chính Hiến đặt ly trà xuống, ánh mắt hiện lên ý cười ôn hòa:

- Không sao, ở trong nhà không cần quá gò bó, là lúc bọn anh đến không thông báo cho em.

Tô Căng Bắc cười gượng:

- Không phải không phải...

Chu Chính Hiến và Chu Diễm đưa mắt nhìn nhau, Tô Căng Bắc không khỏi lúng túng, anh nói:

- Đi thôi, đi ăn cơm, Chu Diễm, đẩy tôi ra ngoài.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Hai người ra ngoài trước. Về mặt Tô Căng Bắc đau khổ:

- Chu Thời Uẩn, anh trai anh sẽ không cảm thấy em rất không thực nữ chứ?

Anh hơi cong môi, quay đầu nhìn cô:

- Em có từng thực nữ bao giờ à?

Tô Căng Bắc:

-!!!

Họ đến một nhà hàng ăn cơm, đặt phòng bao yên tĩnh, khiêm tốn mà tao nhã.

- Nhà hàng này do một người bạn của anh mở, món ăn rất ngon.

Chu Chính Hiến đưa thực đơn cho Tô Căng Bắc:

- Ưu tiên phái nữ, muốn ăn gì thì gọi nhé.

Cô cảm ơn:

- Trước đây không biết có một nhà hàng thế này, xem ra rất đặc biệt.

- Muốn ăn thì bảo Thời Uẩn đi cùng em, bình thường nếu bạn cũng có thể gọi điện thoại cho người ta giao tới.

Chu Chính Hiến nói:

- Thời Uẩn, em có số điện thoại của ông chủ nhà hàng này chứ nhỉ.

Chu Thời Uẩn gật đầu.

Tô Căng Bắc chống cằm, nghiêng mắt nhìn anh:

- Chu Thời Uẩn, vậy sau này anh gọi giúp em nha.

Anh từ tốn nói:

- Em luôn ở bên ngoài, ông chủ sẽ không giao thức ăn qua thành phố khác đâu.

- Chuyện này chả sao cả.

Tô Căng Bắc cong môi:

- Sau này em ở đây nhiều hơn là được, vốn là vậy mà, anh ở đây thì em sẽ không thường rời đi đâu.

Chu Chính Hiến cười khẽ, hiển nhiên lại bị lời nói mạnh dạn trắng trợn của Tô Căng Bắc chọc cười. Chu Thời Uẩn hơi đơ người, dè dặt mắt đi không mấy tự nhiên.

Cô không mấy may quan tâm tới phản ứng của hai người, tự mình gọi món. Gọi xong món mình thích, cô đưa thực đơn cho người khác:

- Mọi người gọi đi.

Gọi xong, ba người lại hàn huyên chốc lát, đương nhiên, phần lớn là Chu Chính Hiến và Tô Căng Bắc nói, Chu Thời Uẩn chưa bao giờ chủ động khơi chuyện.

Món ăn được dọn lên, ba người bắt đầu dùng bữa.

- Quả nhiên rất ngon.

Mắt Tô Căng Bắc sáng lên:

- Món cá trong suốt này rất ngon, cả món sườn này nữa, sao lại mềm đến vậy chứ.

Món cá trong suốt:

Chu Chính Hiến nói:

- Hai món này đều là món thương hiệu ở đây, quả thực rất ngon. Anh và Thời Uẩn đều thích ăn cơm ta hơn cơm tây, Căng Bắc em cũng thế à?

Tô Căng Bắc suy nghĩ:

- Cái này à, kỳ thực hễ ngon là em thích, cơm tây hay cơm ta đều được.

Chu Thời Uẩn hơi cong khóe môi, đúng là chân thực.

Lúc ăn, Chu Thời Uẩn phát hiện Tô Căng Bắc khen ngon nhưng lại chẳng ăn bao nhiêu, mỗi món cô chỉ gắp mấy đũa rồi thôi.

- Em no rồi?

Chu Thời Uẩn cuối cùng không nhịn được hỏi.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Chưa.

- Không thích ăn?

- Thích.

Chu Thời Uẩn không hiểu:

- Vậy sao em không ăn?

Tô Căng Bắc nhăn mặt:

- Em no xêm xêm là được, anh biết em dễ mập mà.

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Em dễ mập?

- Phải đó, anh biết muốn duy trì vóc dáng khó cỡ nào không?

Tô Căng Bắc thở dài nói:

- Vả lại, em là nhân vật của công chúng, mập rất dễ bị nhận ra.

Lời vừa dứt, trong đĩa của cô có thêm một miếng thịt, Chu Thời Uẩn bình tĩnh thu đĩa:

- Dùng phương pháp ăn kiêng để duy trì vóc dáng là lựa chọn không sáng suốt nhất, em không ăn thì không đủ dinh dưỡng, kéo theo đó là giảm sự trao đổi chất, mà giảm sự trao đổi chất thì em lại càng dễ mập.

Tô Căng Bắc:

- Anh, anh chắc chắn chứ?

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Anh là bác sĩ.

- Ờ ha.

- Ăn đi, thứ em cần là vận động, chứ không phải ăn kiêng.

Chu Thời Uẩn hoàn toàn tỏa hào quang bác sĩ với dáng vẻ “hãy nghe chỉ dẫn của bác sĩ”.

Tô Căng Bắc hằm hừ:

- Bình thường em cũng tập gym mà, chỉ là dạo này lười thôi.

Dứt lời, cô sáp tới nói nhỏ bên tai anh:

- Em còn có cơ bụng nữa đấy, anh tin không?

Tay cầm đĩa của Chu Thời Uẩn khựng lại. Tin, hôm qua cô đã tự mình vén lên trước mặt anh... không, là vén lên trước mặt Ô Đồng, anh đã thấy nên đương nhiên là tin.

Nhưng Tô Căng Bắc thấy anh như vậy thì tưởng là anh không tin:

- Em có thể cho anh sờ, cứng lắm đấy.

Chu Thời Uẩn ngớ người, chỉ sợ cô lại vén áo lên nữa, anh phảng phất như thấy cô say không tỉnh như ngày hôm qua.

Anh cảnh cáo:

- Mau ăn đi.

Tô Căng Bắc hừ khẽ, lăm bằm:

- Em nói thật mà...

Hai người “châu đầu ghé tai” thì thà thì thầm, Chu Chính Hiến nhìn rất hài lòng. Cậu em trai mặt lạnh nhà mình cuối cùng cũng khai thông rồi, anh có thể yên tâm.

Sau đó, Tô Căng Bắc được Chu Thời Uẩn gấp thức ăn hết đĩa này đến đĩa khác, dù đau thương cô cũng vui vẻ ăn.

- Em đi vệ sinh một chút.

Tô Căng Bắc nói rồi mở cửa ra ngoài. Ngoài cửa có nhân viên phục vụ đứng, cô hỏi thăm hướng nhà vệ sinh rồi đi về phía đó, hồi nãy cô uống nước trái cây hơi nhiều, phải giải quyết mới được.

Nhà hàng này hơi quanh co lòng vòng, Tô Căng Bắc đi vệ sinh xong quay về thì lạc đường, cô thấy một phòng bao nhìn rất giống phòng bao của mình bèn định đẩy cửa bước vào nhưng mới đẩy một nửa thì phía sau đột nhiên có người gọi cô.

- Xin hỏi, cô là khách phòng 302 sao?

Hóa ra là nhân viên phục vụ, Tô Căng Bắc ngẩn người, đây không phải nhân viên phục vụ phòng cô.

- A xin lỗi, có lẽ tôi đi nhầm, tôi không nhớ phòng mình là phòng số mấy.

Nhân viên phục vụ rất lịch sự nói:

- Vậy cô có thể nói tên họ của người đặt chỗ.

Tô Căng Bắc nghĩ nghĩ:

- Chu Chính Hiến.

- À, là Chu tiên sinh.

Nhân viên phục vụ có vẻ rất quen thuộc:

- Chu tiên sinh là đối tượng mà ông chủ chúng tôi đặc biệt căn dặn phải phục vụ thật tốt, anh ấy ở phòng 306.

- Ra vậy, cảm ơn.

Tô Căng Bắc định ra ngoài thì đột nhiên, trong phòng bao có giọng nói quen thuộc vang lên:

- Anh Tường, anh không uống, chẳng lẽ say rồi?

Giọng đàn ông thô kệch:

- Có người đẹp ở bên, rượu không say người người tự say, nào nào nào, rót cho anh, em rót là anh uống.

Giọng nữ yêu kiều hơi cứng lại:

- Anh Tường...

Thấy Tô Căng Bắc đứng im, nhân viên phục vụ khó hiểu cất tiếng gọi:

- Cô ơi?

Cô không trả lời, hơi nghiêng người nhìn vào bên trong qua khe hở.

Hạ Lộ...

Cô bạn thân Hạ Lộ của cô lúc này đang ngồi bên cạnh một người đàn ông béo mập mà bàn tay heo của ông ta đang di chuyển tới lui trên đùi cô ấy.

Tâm trạng Tô Căng Bắc đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, cô đẩy mạnh cửa phòng bao ra, đứng ngay cửa:

- Hạ Lộ?

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 32

- Căng Bắc, sao cậu lại ở đây?

Hạ Lộ cuống quít đứng dậy:

- Cậu, cậu...

Tô Căng Bắc bước lên trước, nhìn quanh. Năm người đàn ông, chỉ có một mình Hạ Lộ là con gái.

- Câu này mình muốn hỏi cậu đấy, sao cậu lại ở đây?

Sắc mặt Tô Căng Bắc không còn vẻ ngả ngón thường ngày mà rất nặng nề.

Hạ Lộ ho khan, miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói:

- O, mình giới thiệu với cậu, đây là nhà sản xuất Tường, đây là đạo diễn Trần...

Tô Căng Bắc không muốn nghe cô ấy giới thiệu những người này, cô nhìn Hạ Lộ, hỏi gần từng chữ:

- Hạ Lộ, người này, là bạn trai cậu sao?

- A?

Hạ Lộ ngăn người:

- Bạn, bạn trai gì chứ?

- Mình thấy hai người thân mật như vậy, mình tưởng ông ta là bạn trai cậu.

Sắc mặt Hạ Lộ thay đổi:

- Căng Bắc...

- A, cô chính là Tô Căng Bắc à, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy!

Nhà sản xuất Tưởng kia đã say bí tỉ, mặt đỏ cả lên:

- Thật xinh đẹp.

Hạ Lộ đẩy Tô Căng Bắc ra ngoài:

- Căng Bắc, cậu đi trước đi, sau này mình sẽ giải thích, được không?

- Đừng đi, ngồi xuống uống một ly nào.

Những người khác có mặt cũng tiếp lời:

- Phải phải, uống một ly nào người đẹp.

Hạ Lộ hơi gấp gáp:

- Căng Bắc.

Tô Căng Bắc nhìn Hạ Lộ, đột nhiên vào chỗ ngồi xuống:

- Được, uống một ly, chúng ta cùng tán gẫu.

Thấy cô ngồi, mắt đám đàn ông đều sáng rực, nhà sản xuất Tưởng nói:

- Hạ Lộ à, sao cô không nói sớm chứ, hóa ra cô và Tô Căng Bắc là bạn thân.

Hạ Lộ do dự ngời xuống:

- Phải...

- Đúng là quá tốt rồi, bộ phim trước đó tôi nói với cô còn thiếu một vai, vừa khéo hai chị em cô cùng đóng nhỉ.

Mắt Hạ Lộ sáng lên:

- Anh Tường, anh đồng ý rồi?

- A, không thành vấn đề.

Ánh mắt nhà sản xuất Tường láo liên qua người Tô Căng Bắc:

- Đương nhiên, cô cũng phải giúp tôi kéo cô Tô qua, bộ phim của chúng ta thiếu một hình tượng nhân vật như thế.

Hạ Lộ vừa nghe vậy, ánh mắt vô thức nhìn sang Tô Căng Bắc.

Ánh mắt cô ấy quá mong chờ, cô nhìn mà lòng quặn thắt.

Cô luôn biết giới showbiz loạn, biết rất nhiều người vì danh lợi, vì tài nguyên mà bám vào người khác, họ có lẽ dùng cơ thể, có lẽ dùng thứ gì đó khác, nhưng Tô Căng Bắc chưa từng nghĩ, “rất nhiều người” này bao gồm cả Hạ Lộ, cô bạn đơn thuần đáng yêu, thích nghịch ngợm trong suy nghĩ của cô.

Tô Căng Bắc như cười như không nhìn ông ta:

- Nhà sản xuất Tường đúng không, bộ phim ông nói là gì nhỉ?

Nhà sản xuất Tường:

- Phim cải biên từ tiểu thuyết ngôn tình của tác giả nổi tiếng, đây là tác phẩm lớn, ai diễn người đó nổi, à đúng rồi, vai nam chính còn là Dương

Thương đấy, sao hả, cô Tô nhất định hứng thú chứ?

Tô Căng Bắc cong môi cười:

- Tác phẩm lớn à, nam thần Dương Thương à... vậy ông định cho Hạ Lộ diễn vai gì?

- Nữ hai.

- Ồ?

Tô Căng Bắc lại nói:

- Ông bảo tôi cùng diễn, vậy tôi diễn vai gì?

- Cũng là một nhân vật rất tuyệt, kỳ thực cô hoàn toàn có thể diễn vai nữ chính, nhưng nữ chính đã định rồi, chẳng qua...

Nhà sản xuất Tưởng chợt áp tay lên mu bàn tay Tô Căng Bắc:

- Nếu cô thực sự rất muốn, tôi cũng có thể cân nhắc giúp cô.

Cô thầm buồn nôn, cảnh tượng cái tay heo này sờ Hạ Lộ ban nãy chưa nhạt đi trong đầu. Cô rụt mạnh tay về:

- Nhà sản xuất Tưởng đúng là người tốt, sẵn lòng bỏ không công giúp tôi tìm vai diễn, ân tình này, tôi chắc chắn ghi vào tâm khảm.

- Không phải là bỏ không công.

Nhà sản xuất Tưởng và đám đàn ông có mặt đưa mắt nhìn nhau:

- Nếu cô chịu cùng chúng tôi, việc này... chắc chắn không thành vấn đề.

- Cùng?

Tô Căng Bắc sầm mặt:

- Ông muốn cùng thế nào?

- Đương nhiên là...

- Căng Bắc!

Hạ Lộ chợt đứng bật dậy, vẻ mặt cô ấy lúng túng và bối rối:

- Muộn rồi, cậu về trước đi!

Tô Căng Bắc cũng đứng dậy:

- Mình về, vậy cậu thì sao?

Hạ Lộ nhìn qua đầu, giọng nói rất nhẹ:

- Mình còn có việc.

- Hạ Lộ!

Tô Căng Bắc siết chặt nắm đấm, nhẫn nhịn, mềm mỏng nói:

- Cậu đi với mình đi, mình uống nhiều rồi, cậu đưa mình về được không?

Vành mắt Hạ Lộ đỏ lên:

- Mình gọi điện thoại cho A Ảnh.

- Mình không muốn, mình muốn cậu đưa mình về.

Nhà sản xuất Tường vội đứng dậy:

- Căng Bắc, cô uống nhiều rồi, nào nào, để tôi đưa cô về, tôi đưa cô về. Tôi có thuê phòng ở khách sạn gần đây, tôi đưa hai cô đến đó nghỉ ngơi, thế nào?

Nói rồi ông ta liền muốn kéo Tô Căng Bắc nhưng bị Hạ Lộ ngăn lại:

- Anh Tưởng không cần đâu, để em đưa cô ấy về thì hơn.

Sắc mặt nhà sản xuất Tưởng đột nhiên sa sầm xuống:

- Hạ Lộ, cô có ý gì, muốn đi à? Ha, có muốn vai diễn nữa không đây?

Hạ Lộ cắn môi:

- Lần... lần sau em sẽ đến xin lỗi anh.

- Lần sau, lần này đi rồi thì không có lần sau, cô tưởng cô là ai, nói đến là đến, nói đi là đi?

Nhà sản xuất Tưởng lạnh lùng nói:

- Cô đã nói là đêm nay cùng với tôi mà, sao hả, chị em tốt tới thì không giữ lời?

- Ông câm miệng cho tôi!

Tô Căng Bắc đột nhiên đá một cú vào nhà sản xuất Tưởng:

- Cùng ông nè! Ông là cái thá gì chứ!

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, những người có mặt đều kinh hãi.

Sau khi phản ứng lại, mọi người thì nhau đỡ nhà sản xuất Tưởng.

- Cô, cô to gan! Cô điên rồi à?

Căng Bắc mang giày cao gót, cú đá này tuyệt đối không nhẹ. Nhà sản xuất Tưởng ngồi dưới đất, hồi lâu không đứng lên nổi.

Căng Bắc từ trên cao nhìn xuống ông ta:

- Ông nhớ kỹ cho tôi, nếu ông dám có ý đồ với Hạ Lộ, tôi sẽ không để yên cho ông đâu!

- Ranh con! Cô biết nhà sản xuất Tưởng là ai không?

Người bên cạnh có vẻ như là phó đạo diễn nói.

Tô Căng Bắc hừ lạnh:

- Ông ta là ai kệ xác ông ta.

Cô nắm tay Hạ Lộ, muốn kéo cô ấy đi thẳng ra khỏi cửa:

- Đi theo mình.

- Bắt họ lại cho tôi!

Nhà sản xuất Tưởng bò dậy:

- Hôm nay tôi phải để cô thấy tôi là ai!

Mấy người đàn ông khác vội tiến lên giữ Tô Căng Bắc lại, Hạ Lộ bên cạnh cuống sắp khóc:

- Mọi người đừng làm khó cô ấy, tôi ở lại, tôi ở lại còn không được sao?

- Nhất định phải giữ cô ta lại!

Nhà sản xuất Tưởng bước lên, đưa tay nắm lấy cằm Tô Căng Bắc, miệng thối đầy mùi rượu sáp lại gần:

- Bướng? Hôm nay tôi phải khiến cô không bướng nổi nữa mới thôi.

Tô Căng Bắc tức giận trừng ông nhưng không thể cự quạ:

- Thối tha, cho ông một cơ hội thả tôi ra đây!

Nhà sản xuất Tưởng nheo mắt, kéo cô qua, hất mạnh cô lên bàn.

Sau lưng Tô Căng Bắc va mạnh vào góc bàn, cơn đau dữ dội khiến cô suýt ngất. Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng, tấm thân to mọng đầy mỡ của nhà sản xuất Tưởng đã đè lên.

- Căng Bắc!!! Các người thả cô ấy ra, tôi cầu xin các người!

Hạ Lộ bị người khác khống chế ở phía sau, nước mắt đầy mặt.

Tô Căng Bắc liều mạng giãy dựa nhưng dù sao cũng là con gái, sức có mạnh đến mấy cũng không ngăn được một người đàn ông trưởng thành to khỏe.

“Rầm!!!”

- Ui da!!!

Đột nhiên, nhà sản xuất Tưởng bị người ta đập mạnh xuống đất.

Trên người Tô Căng Bắc nhẹ đi, ngã qua cạnh bàn. Chu Thời Uẩn tay mắt lanh lẹ, đưa tay đỡ lấy eo cô.

- Cậu là ai hả?

Mấy người khác thấy vậy vội vàng tiến lên ra mặt, Chu Thời Uẩn lạnh lẽo liếc nhìn, nhẹ nhàng đặt Tô Căng Bắc xuống.

Anh ngăn tay của một người trong số họ, ngón tay hơi dùng sức, người nọ liền hét thảm:

- Dừng dừng dừng!!! Buông tay!

Một người khác vội bước tới giúp đỡ, Chu Thời Uẩn buông tay, hai ba phát đẩy ngã hết những người tới giúp, tốc độ rất nhanh, khiến hai người đàn ông phía sau hai mặt nhìn nhau, không dám tùy tiện bước lên.

Tô Căng Bắc tựa ở một bên, trợn mắt há mồm:

- Chu, Chu bảo bối, anh cũng biết đánh người?

Chu Thời Uẩn không trả lời, chỉ là nét mặt âm trầm nhìn nhà sản xuất Tường dưới đất.

Vừa nãy nhân viên phục vụ đến phòng nói Tô Căng Bắc có lẽ xảy ra chút vấn đề, anh còn hơi khó hiểu, nhưng đợi khi anh mở cửa tiến vào thấy cảnh tượng trước mắt thì cả đầu trống rỗng.

Phần nộ, khiếp sợ, thậm chí... cả tâm giết người cũng có, anh không chút suy nghĩ đã đá văng người đàn ông kia! Khi anh ôm lấy Tô Căng Bắc, trái tim hoảng loạn mới thoáng bình tĩnh lại.

Nhà sản xuất Tường nhất thời không bò dậy nổi, chỉ có thể dịch ra xa trên đất:

- Cậu, cậu cậu cậu! Cậu láo xược! Báo cảnh sát! Báo cảnh sát! Có kẻ đánh người!!!

Chu Thời Uẩn nheo mắt tiến lên một bước, “rất không cẩn thận” đạp lên mắt cá chân ông ta:

- Báo cảnh sát? Bắt ông sao?

- Áaa!!! Cậu rốt cuộc là ai? Bọn ta ở trong phòng mặc mớ gì tới cậu?

Ánh mắt Chu Thời Uẩn giá buốt:

- Ông động đến người của tôi, ông nói xem... có mắc mớ tới tôi không?

Nhà sản xuất Tường sừng sốt:

- Người của cậu?

- Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?

Chủ nhà hàng nghe tin vội vàng chạy tới, thấy phòng bao hỗn loạn rồi thấy Chu Thời Uẩn đập nhà sản xuất Tường thì sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Liên tưởng đến những gì ban nãy nhân viên phục vụ nói với mình dọc đường, chủ nhà hàng nghĩ đại khái là nhà sản xuất Tường này đã động chạm đến Chu Thời Uẩn. Thế là, ông vội vàng xin lỗi anh:

- Nhị thiếu gia, thực xin lỗi, xin lỗi, trong nhà hàng của tôi lại xảy ra chuyện thế này.

Nhà sản xuất Tường cũng là khách quen của nhà hàng này, thấy vậy thì mắng:

- Ông Hà, ông có ý gì thế?

Ông chủ Hà không thèm nhìn ông ta:

- Nhị thiếu gia, có báo cảnh sát không?

Chu Thời Uẩn buông chân ra:

- Báo, đưa người này vào. Lý do...

- Lý do là ông ta muốn cưỡng hiếp gái đẹp trẻ tuổi! Nhưng chưa thành công.

Tô Căng Bắc nói tiếp:

- Ông chủ, chỗ ông chắc có camera nhỉ, ban nãy ông ta làm gì với tôi, vừa nhìn là biết ngay.

Ông chủ gật đầu liên tục:

- Vâng vâng vâng.

- Thời Uẩn.

Lúc này, Chu Diễm đẩy Chu Chính Hiến vào, anh cau mày:

- Xảy ra chuyện gì?

- Chu tiên sinh...

Ông Hà liên tục cúi mình:

- Rước lấy phiền phức cho cậu rồi.

Bên kia, nhà sản xuất Tưởng trừng mọi người:

- Các người dám động đến tôi! Các người có biết phía sau tôi là ai không?

Ông chủ Hà nhẹ nhàng nói:

- Ông im miệng! Đây là người của Chu gia đế đô!

- Chu gia gì...

Nhà sản xuất Tưởng đột nhiên cứng đờ, tinh rượu hơn phân nửa.

Tuy hành vi cử chỉ của ông rất không đoan chính nhưng đúng là có chút thực lực trong showbiz, cũng từng tiếp xúc rất nhiều nhân vật máu mặt trong showbiz, Chu gia, đế đô? Chu gia có thể được nhắc một cách trịnh trọng như thế...

Ông chột trừng to mắt:

- Cậu, cậu, cậu là...

Mấy người đàn ông bên cạnh không biết Chu gia gì, bước lên nói:

- Nhà sản xuất Tượng, nói gì đi, cho họ đẹp mặt!

- Mẹ nó các người câm miệng cho tôi!

Ông rống xong thì không dám lớn tiếng nói chuyện nữa, chỉ nhìn Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn mà lắp ba lắp bắp:

- Xin, xin lỗi, tôi uống nhiều, tôi không biết cô ấy là, là người của cậu...

Ôi ra ngoài không xem lịch! Đụng phải thứ xui xẻo gì đây chứ!

Tâm nhà sản xuất Tượng lạnh ngắt, đặc tội loại quyền quý này thì ông như nhìn thấy được tương lai u ám sau này của mình rồi.

Lời tác giả: Chu bảo bối anh hùng cứu mỹ nhân, tung hoa!!!

Rất nhiều người quên Hạ Lộ là ai, buồn quá! Đều tại ánh hào quang của bác sĩ Chu và người đẹp Tô quá chói lóa rồi.

Ôn lại: Tô Căng Bắc có hai cô bạn, một là Tiết Ảnh (từng đến thăm khi cô nằm viện), là người bình thường. Hai là Hạ Lộ, từng dạo phố với Tô Căng Bắc khi cô đến Chu gia, là một diễn viên không nổi tiếng.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chu Thời Uẩn không đếm xỉa đến nhà sản xuất Tường trên đất nữa, anh xoay người nhìn Tô Căng Bắc:

- Có sao không?

Cô miễn cưỡng gật đầu:

- Vẫn ổn, chỉ là lưng hơi đau.

Chu Thời Uẩn cau mày, đưa tay đỡ lấy cô:

- Có đi được không?

- Được.

Vừa nãy khi va vào thì lưng đau dữ dội nhưng sau một lát thì đỡ hơn nhiều rồi. Tuy bây giờ cô có thể đi được nhưng cô vẫn dồn phần lớn trọng lượng lên người Chu Thời Uẩn, để anh đỡ lấy cô.

Tô Căng Bắc nhớ lại lúc bị con heo mập chết tiệt kia đè lên, nói không sợ là không thể nào. Nhưng cô biết anh nhất định sẽ xuất hiện, nhân viên phục vụ thấy cô đắc tội người ta thì không thể nào không đến phòng bao gọi anh. Chỉ là lá gan nhà sản xuất Tường kia to quá dự liệu của cô, hại cô suýt bị cưỡng bức.

Tóm lại suy cho cùng là vì có anh ở đây nên cô mới dám không kiêng nể gì dám người kia như vậy...

- Căng Bắc.

Hạ Lộ chạy tới:

- Cậu không sao chứ?

Tô Căng Bắc cong khóe môi, đưa tay nắm tay Hạ Lộ:

- Theo mình ra ngoài.

Hạ Lộ cúi đầu, cánh môi bị cắn trắng bệch.

Sau khi ba người rời khỏi, vẻ mặt đám người trong phòng bao ù ù cạc cạc.

Chu Chính Hiến ở bên trong nghe người phục vụ nói rõ ngọn nguồn, mặt anh không chút cảm xúc nhưng đôi mắt lại khiến người ta nhìn mà hoảng sợ. Rõ ràng là bình tĩnh, cũng rõ ràng là sự yên tĩnh trước mưa giông bão táp.

Ông chủ Hà lặng lẽ thở dài trong bụng, đám người này động vào ai không động lại dám động vào người của Chu gia. Người Chu gia nổi tiếng bao che, những người này về sau đừng hòng được sống yên ổn.

Chu Thời Uẩn dẫn Tô Căng Bắc về phòng bao ban đầu, Hạ Lộ đi theo không nói gì, đợi Tô Căng Bắc ngồi rồi, cô ấy mới nói:

- Căng Bắc, có Chu tiên sinh chăm sóc cậu rồi, vậy mình, mình đi trước đây...

- Hạ Lộ.

Tô Căng Bắc kéo cô ấy:

- Tại sao...

Hạ Lộ sững sờ:

- Không có tại sao.

Tô Căng Bắc nổi giận:

- Không có tại sao? Không có tại sao mà cậu để gã đàn ông thối tha kia chạm vào người! Vì một bộ phim, lẽ nào cậu đồng ý bán rẻ bản thân?

Hạ Lộ hít sâu một hơi, lau nước mắt thật mạnh:

- Cậu không phải mình!

- Cái gì?

- Phải, mình vì một bộ phim mà bán rẻ bản thân.

Hạ Lộ đột nhiên xoay qua nhìn cô:

- Căng Bắc, cậu không hiểu, nếu mình không làm như vậy thì mình vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu dậy, vĩnh viễn không có phim để đóng.

Tô Căng Bắc:

- Sao có thể, trước đây không làm như vậy, cậu cũng có phim mà.

- Đó tính là phim gì, đóng vai nữ bốn? Nữ năm? Hay chỉ là một kẻ chạy vặt?

Hạ Lộ nở nụ cười thê lương:

- Mình không có gia thế, nhà mình rất nghèo! Cho nên mình muốn kiếm tiền, muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền. Một đại tiểu thư nhà giàu như cậu sao hiểu được những thứ này? Cậu bảo chỉ cần có phim đóng là được, nhưng mình không được! Mình muốn nổi tiếng! Mình muốn trèo lên cao!

...

- Mình không giống cậu, cậu xinh đẹp, cậu có tiền, à đúng rồi.

Hạ Lộ nhìn Chu Thời Uẩn:

- Bạn trai cậu có vẻ cũng là một nhân vật rất lợi hại, cậu xem... cái gì cậu cũng có, những thứ cậu có được dễ như trở bàn tay lại là những thứ mình rất khó khăn rất khó khăn mới có được, cho nên, cậu đừng xem thường mình được không, chỉ là điểm xuất phát của chúng ta khác nhau mà thôi.

Tô Căng Bắc ngẩn ngơ nhìn Hạ Lộ, cô chưa bao giờ biết trong lòng cô ấy lại có những suy nghĩ này. Lúc ban đầu các cô làm bạn, Hạ Lộ chi tiền cũng rất mạnh tay, xưa nay cô chưa từng nghĩ Hạ Lộ lại xuất thân từ gia đình nghèo khó. Các cô không phải chưa từng nói nhau nghe chuyện gia đình, chỉ là khi nhắc tới đều chẳng ai đặc biệt nhấn mạnh trong nhà mình thế nào...

Quy tắc ngầm? Tô Căng Bắc không thể nào liên hệ chữ đó và Hạ Lộ.

- Đây không thể trở thành lý do cậu đi phục vụ người khác.

Vành mắt Tô Căng Bắc đỏ lên:

- Hạ Lộ, chúng ta là bạn, có vấn đề gì cậu có thể tới tìm mình bàn bạc, mình có thể giúp cậu.

Hạ Lộ cười khẽ:

- Cậu giúp mình... Căng Bắc, cậu nhớ không, hồi tụi mình học đại học năm ba mới thân nhau, lúc đó mình rất hâm mộ cậu, thứ cậu mặc là quần áo tốt nhất, thứ cậu đeo là túi xách đẹp nhất. Mình luôn nỗ lực theo kịp bước chân cậu, mình không muốn cậu xem thường mình. Mình nhận quảng cáo,

nhận quay phim, nhận rất nhiều những vai diễn nhỏ bé... Khi đó mình cũng rất nỗ lực kiếm tiền, mình muốn mặt mày rạng rỡ đứng bên cạnh cậu, không muốn để cậu thấy chỗ không tốt của mình! A, mình quá giả tạo quá hiểu thẳng đúng không, nhưng mình chỉ muốn chút tôn nghiêm như vậy thôi. Có điều, chút tôn nghiêm này giờ đây cũng không còn nữa, cậu muốn xem thường thì cứ xem thường mình đi.

- Hạ Lộ...

Trong lòng Tô Căng Bắc trống rỗng khó chịu.

- Căng Bắc cậu đừng nói nữa, mỗi người mỗi số mệnh thôi.

Hạ Lộ lau khô nước mắt, cong khóe môi, nở nụ cười rất khó coi:

- Mình đi trước đây, mình muốn... yên tĩnh một chút.

- Hạ Lộ!

Tô Căng Bắc đứng bật dậy, chỗ bị thương sau lưng khiến cô đau khom người xuống. Chu Thời Uẩn vội đưa tay đỡ.

Cô cau mày nhìn Hạ Lộ đi tới cửa:

- Mình mãi mãi không xem thường cậu! Bất kể cậu là ai, bất kể cậu xảy ra chuyện gì, mình đều không xem thường cậu!

Bước chân Hạ Lộ dừng lại, cắn chặt môi không để bản thân khóc lên, cô không dám quay đầu, hôm nay tất cả những gì xấu xa của cô đều phơi bày trước mặt Tô Căng Bắc, cô không biết đối mặt với cô ấy thế nào.

Tay Hạ Lộ run run mở cửa, cuối cùng, không do dự nữa, bước ra ngoài.

Vào khoảnh khắc bóng lưng cô ấy biến mất, nước mắt Tô Căng Bắc tuôn rơi.

Chu Thời Uẩn cứ thế đỡ cô, không nói gì. Nhìn cô đau khổ, lòng anh cũng khổ sở theo. Anh nghĩ, cô vốn thích hợp với vẻ ngoài rạng rỡ, nước mắt không phải là thứ cô nên có.

Chu Thời Uẩn lau đi nước mắt trên mặt cô.

Tô Căng Bắc ngược mắt nhìn anh, chưa kịp thu đi vẻ luống cuống và hoảng loạn trong ánh mắt.

Trái tim Chu Thời Uẩn co rút, chỉ nghe giọng nói lạnh lạnh của cô vang lên:

- Em nên quan tâm cô ấy nhiều hơn.

- Đây không phải lỗi của em.

- Tự nhận là bạn cô ấy nhưng em không biết cô ấy muốn gì, không biết cô ấy chịu dày vò thế nào.

Tô Căng Bắc chậm rãi dựa vào vai anh:

- Chu Thời Uẩn, cô ấy nói muốn yên tĩnh, có phải là không muốn liên hệ nữa không?

Anh đưa tay lên, hơi do dự rồi vẫn nhẹ nhàng khoác lên vai cô:

- Không đâu, cô ấy sẽ trở lại.

Tô Căng Bắc siết chặt lớp áo nơi ngực anh.

Chu Thời Uẩn không biết dỗ dành người khác nhưng lúc này anh đang nỗ lực làm. Vì cô kiềm chế rơi nước mắt, anh xoa theo lưng cô:

- Đừng khóc.

Tô Căng Bắc dụi nước mắt lên vai anh, khàn giọng:

- Nè, em nói với anh nha, bình thường em không hay khóc đâu.

- Ờ.

Tô Căng Bắc ngẩng đầu nhìn anh:

- Em nói thật đấy.

- Ừ.

Chu Thời Uẩn gật đầu.

Sau khi giải thích xong, Tô Căng Bắc an tâm đưa tay lau nước mắt.

An tĩnh rất lâu, cô ngược mắt, có chút xoắn xuýt nhìn anh. Anh thấy cô như vậy thì cho rằng lại xảy ra chuyện gì.

- Sao thế?

Tô Căng Bắc khịt mũi, cực kỳ nghiêm túc hỏi:

- Trang điểm của em có bị nhòe không?

- ...Vẫn ổn.

Tô Căng Bắc xoay lưng qua lấy túi xách của mình, lại lấy túi trang điểm nhỏ bên trong ra trang điểm lại. Khóc, phát tiết một lát là đủ rồi, nhưng chỉ khóc căn bản không giải quyết được vấn đề.

- Chu bảo bối.

Đột nhiên cô xoay đầu nhìn anh.

Chu Thời Uẩn ngấn người, một giây trước cô còn khóc nước mắt như mưa mà một giây sau đã có thể bình tĩnh như thường. Cô gái này, rốt cuộc làm gì đây?

Tô Căng Bắc vô cùng xoắn xuýt nhìn điện thoại di động:

- Em từng thề trước mặt mẹ em rằng chết cũng không dựa vào bà ấy, bây giờ, đã tới lúc phá vỡ lời thề rồi.

- Em muốn làm gì?

- Kỳ thực Hạ Lộ diễn xuất rất tốt, nhưng cô ấy thiếu cơ hội, cũng không có công ty tốt ký hợp đồng, trước kia là em sơ suất, cho rằng chỉ cần nỗ lực thì ai cũng có thể...

Tô Căng Bắc nói:

- Con người luôn cần Bá Nhạc (1) đúng không, em muốn để mẹ em ra tay giúp Hạ Lộ.

(1) Bá Nhạc: người giỏi xem tướng ngựa thời Xuân Thu, ngày nay dùng để chỉ những người biết phát hiện nhân tài.

Dứt lời, Tô Căng Bắc định gọi điện thoại, nhưng đột nhiên, điện thoại bị Chu Thời Uẩn lấy đi.

Cô khó hiểu nhìn anh:

- Sao thế?

Ánh mắt Chu Thời Uẩn sâu thẳm mà tĩnh lặng, anh từ tốn nói:

- Có anh ở đây, tìm mẹ em làm gì?

Khi về đến nhà, anh trực tiếp bế cô về phòng:

- Năm sắp, đợi anh bôi thuốc.

Tô Căng Bắc gạt đầu, trong đầu còn đang bắn pháo hoa. Tiêu rồi, cô cảm thấy ban nãy lúc Chu bảo bối nhà cô nói câu “có anh ở đây” man quá xá!!! Cô thật sự bị mê hoặc choáng váng rồi!

- Nè, chị làm gì mà cười ngốc thế?

Tô Căng Bắc chột hoàn hồn nhìn bên giường, người đứng đó là Thiệu Tố Oánh.

- Sao em ở đây?

Thiệu Tố Oánh hừ lạnh:

- Chị tưởng em muốn tới đây à, em bị anh cả gọi tới, ngày mai phải về Bắc Kinh, anh ấy không cho em ra ngoài chơi.

Tô Căng Bắc nằm trên giường, cong môi cười:

- Không ngờ Thiệu tiểu thư lại nghe lời anh trai thế, nói không cho chơi là không chơi.

- Chị còn nói! Nếu không phải tại chị thì em có thể như vậy sao?

Thiệu Tố Oánh phồng má, thở phì phì nói:

- Chuyện vốn dĩ không liên quan tới em, đều là một mình Cao Tử Đồng giở trò, tại sao lại phạt em chứ.

Tô Căng Bắc nảy sinh hứng thú:

- Ồ? Phạt thế nào?

- Em bị cấm túc! Nếu không phải lần này đi xin lỗi chị thì em không được ra đâu.

Thiệu Tố Oánh cực kỳ tủi thân:

- Thẻ cũng bị tịch thu rồi, ngay cả cha cũng không dám quản...

- Xin lỗi?

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Em xin lỗi hồi nào?

Thiệu Tố Oánh trừng mắt:

- Chị uống say khướt không nghe thì thôi, em không xin lỗi nữa đâu.

Tô Căng Bắc suy nghĩ kỹ, hình như, giống như, có chuyện như vậy thật, nhưng, thực sự cô nhớ không rõ.

- Chị bị thương ở đâu?

Thiệu Tố Oánh chột hỏi.

Tô Căng Bắc khó hiểu nhìn cô ấy:

- Eo, sao thế?

- Bôi thuốc.

Thiệu Tố Oánh giơ thứ gì đó trên tay:

- Bểng không em qua phòng chị làm gì?

- Em? Em bôi thuốc cho chị?

Thiệu Tố Oánh chê bai:

- Nếu không phải anh hai nhờ thì em cũng không muốn đâu, cảm ơn!

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Chị cũng không muốn để em bôi thuốc đâu, ai biết em có nhân cơ hội giết chết chị hay không! Thiệu Tố Oánh, chị cho em biết, eo chị đau thật nhá!

Thiệu Tố Oánh nở nụ cười âm trầm:

- Em biết chị đau thật.

Nói rồi, cô ấy liền vén áo cô lên.

Tô Căng Bắc lập tức kêu to:

- Á á! Chu Thời Uẩn! Chu Thời Uẩn anh mau qua đây!!!

Thiệu Tố Oánh chậm rãi bôi thuốc mỡ lên:

- La cho to vào, đau chết chị thì thôi.

- Em nhẹ chút, đau chết chị thì em hông có chị đâu đâu.

Thiệu Tố Oánh cười khê:

- Ai thèm.

- Tố Oánh.

Đột nhiên, xa xa ngoài cửa vang lên giọng Chu Thời Uẩn. Thiệu Tố Oánh quay đầu:

- Hà?

Chu Thời Uẩn nói:

- Nhẹ chút.

Thiệu Tố Oánh:

- ...

Lời tác giả:Nội tâm cô em họ: Hai người này đang ngược mình sao?
FA chịu hông nổi!!!

Hôm qua có người nói Căng Bắc quá kích động, nhưng nghĩ mà xem, dù sao cũng là thấy người bạn thân tin cậy của mình, kích động một chút cũng phải. Nhưng cô ấy cũng có nghĩ mà, gần đây chính là nhóm Chu Thời Uẩn, đám người kia có thể làm gì chứ, đúng không ~~ dù sao tôi mặc kệ, cứ vỗ tay cho Chu bảo bối là được!!!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Dưới uy nghiêm của Chu Thời Uẩn, Thiệu Tố Oánh thở phì phò bôi thuốc xong cho Tô Căng Bắc.

- Nè, vết thương này của chị là do cứu bạn suýt bị quy tắc ngầm à?

Tô Căng Bắc liếc cô ấy:

- Ai nói em biết?

Thiệu Tố Oánh xí:

- Em đến nhà hàng tìm anh cả, anh ấy đang ở đó xử lý vụ việc, em hỏi sơ sơ người ở đó chẳng phải biết rồi sao?

Tô Căng Bắc chống tay muốn bò dậy.

Giọng Thiệu Tố Oánh không tốt mấy:

- Nè nè nè! Chị đừng nhúc nhích.

Tô Căng Bắc:

- Cô bé! Em đừng có gọi nè nè nè vui vẻ như vậy, chị là bề trên của em đấy.

- Chị mới đừng có gọi cô bé cô bé vui vẻ như vậy á, chị đâu lớn hơn em mấy tuổi.

- Đâu lớn hơn mấy tuổi hả?

Tô Căng Bắc quét mắt qua cô ấy từ trên xuống dưới, cố ý chê bai ngược cô ấy nói:

- Em phát triển thế này, chị còn tưởng em chưa dậy thì đấy.

- Chị!

Thiệu Tố Oánh ưỡn ngực:

- Chưa dậy thì? Chị mù à!

Tô Căng Bắc không nói gì, một tay chống đầu, tay kia chậm rãi sửa sang cổ áo. So sánh với sự phát triển nơi nào đó của cô thì Thiệu Tố Oánh đúng là có vẻ dậy thì chưa đủ.

Thiệu Tố Oánh nghẹn, bị động tác của cô kích thích ánh lửa trong mắt. Cô ấy hung hăng trừng Tô Căng Bắc, tức giận chạy ra khỏi phòng:

- Anh!!!

Khi Chu Thời Uẩn vào, cô đang cười run rẩy trên gối, vì đau eo không thể cười với cường độ lớn nên cô chỉ có thể cố gắng kiềm chế bản thân.

Anh nhìn cô như nhìn kẻ ngốc:

- Em làm gì thế?

Tô Căng Bắc vừa cười vừa nói:

- Ôi, em gái nhà anh đâu?

- Vừa đi với anh cả rồi.

Chu Thời Uẩn nói:

- Em chọc em ấy giận?

Tô Căng Bắc mở to mắt nói dối:

- Bậy, em ấy méc à?

- Không có.

Chu Thời Uẩn nhớ lại:

- Chỉ là em ấy hỏi anh cả có phải trông em ấy như chưa dậy thì không.

- Phụt... ha ha ha ha, ui da...

Tô Căng Bắc vịn eo, cười run rẩy.

Chu Thời Uẩn cau mày, bước qua đỡ cô:

- Đừng lộn xộn.

- Được được được.

Tô Căng Bắc dần yên tĩnh lại:

- Cô em gái này của anh thật thú vị.

Chu Thời Uẩn nhìn cô kỳ lạ:

- Anh tưởng em ấy như vậy, em sẽ không thích chứ.

- Em ấy như nào?

- Tổ Oánh trước đây khá thân thiết với Cao Tử Đồng, chuyện Cao Tử Đồng mua chuộc phóng viên, em ấy đều biết cả.

- Là em ấy sai khiến Cao Tử Đồng làm?

Chu Thời Uẩn suy nghĩ:

- Không phải.

- Hừ, tính của em ấy chỉ là muốn thấy em khó chịu thôi.

Dứt lời, Tô Căng Bắc hơi nghi hoặc:

- Trước đây em luôn cho rằng Cao Tử Đồng ghét em là do em gái anh giả trò, thế nếu không phải thì tại sao?

- Từ Gia Vỹ.

- Hả?

Tô Căng Bắc ngẩn người:

- Liên quan gì đến cậu ấy?

- Anh cả nói Tố Oánh ở nhà đã khai hết rồi, vì Cao Tử Đồng thích Từ Gia Vỹ, mà Từ Gia Vỹ...

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Lại thích em, cho nên mới có những chuyện sau đó.

Tô Căng Bắc bưng tỉnh:

- Hóa ra là vì trai, kết quả vẫn là lỗi của em!

Chu Thời Uẩn hừ khê, còn biết là nợ phong lưu của mình thì tốt.

Tô Căng Bắc không biết anh đang nghĩ gì, cô sáp vào nói:

- Có điều Chu Thời Uẩn này, chuyện trên mạng với cả chuyện Cao Tử Đồng nữa, đúng là anh giúp em giải quyết?

Ánh mắt anh hờ hững:

- Đó là cô ta tự chuốc lấy.

À... tự chuốc lấy. Sao Chu bảo bối nhà cô xấu xa mà cô cũng thích thế này!

- Ôi, Chu bảo bối, em đúng là yêu anh chết mất.

Nói rồi, cô bật dậy lao vào anh.

- Tô Căng Bắc!

Chu Thời Uẩn cau mày trách cứ. Hề không chú ý là cô lại nhảy nhót, chẳng lẽ không biết eo mình còn bị thương sao.

- Ui ui ui, đừng lộn xộn, em đau.

Rốt cuộc là ai đang lộn xộn hả... Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Xuống.

Tô Căng Bắc không xuống, còn cọ cọ vào cổ anh:

- Em không xuống, ôi Chu Thời Uẩn, anh thơm nhỉ.

Thơm??? Anh cứng đờ, xách cổ áo cô kéo cô ra sau:

- Năm!

- Được được.

Tô Căng Bắc lắc đầu:

- Em chỉ muốn nói tiếng cảm ơn với anh thôi.

Chu Thời Uẩn đứng dậy, vì sự thân thiết đột ngột của cô mà sau tai anh có một vết đỏ hồng:

- Không cần.

- Cần cần, chuyện trước đó, rồi chuyện Hạ Lộ nữa, em thật sự muốn bày tỏ lòng biết ơn.

- Ừ.

Chu Thời Uẩn xoay người đi về phía cửa, đi được một nửa thì dừng lại:

- Chu Diễn sẽ sắp xếp chuyện bạn em, yên tâm đi.

- Ừm, em rất yên tâm!

- Nghỉ ngơi nhé.

- Chu bảo bồi ngủ ngon.

- ...Ngủ ngon.

Hôm sau, Chu Thời Uẩn đến bệnh viện. Tô Căng Bắc ở nhà.

Buổi trưa, Hà Địch lại đem tới cho cô nhiều quần áo và giày dép.

Hà Địch hỏi:

- Ngày mai phải quay show, em thế này ổn không?

Tô Căng Bắc khoát khoát tay:

- Không có gì to tát, em yếu ớt cho Chu Thời Uẩn xem thôi, em còn nhảy được đấy, chị tin không?

Hà Địch thưởng cô một cái lườm:

- Em cứ cố ra vẻ đi.

Tô Căng Bắc chớp mắt quỵn rữ:

- Người ta chỉ ra vẻ trước mặt đúng người thôi chứ bộ.

Hà Địch nổi da gà:

- Được được được, ngày mai đúng giờ chị tới đón em, chị đi trước đây.

- Được, bye bye.

Tô Căng Bắc tiễn Hà Địch đi rồi, một lát sau, lại có một người tới. Từ khi cô dọn vào ở, nhà Chu Thời Uẩn hiếm hoi có thêm hơi người.

Tiết Ảnh thả túi xuống, đi dạo quanh phòng khách một vòng:

- Ôi đêch... bác sĩ Chu đúng giàu, bác sĩ đại gia nha.

Tô Căng Bắc chống eo đi về phía sofa:

- A Ảnh, hôm nay cậu đừng vội đi nhé, mình ở nhà chán muốn chết, may mà có cậu tới.

- Không vội không vội, đại minh tinh triệu kiến mà mình dám vội à?

Tiết Ảnh quay đầu nhìn cô, chột bị dáng đi của cô dọa giật mình:

- Cậu bị sao thế?

- À... eo bị thương.

- Sao mà bị?

- Ơ... không cẩn thận va phải góc bàn.

Tiết Ảnh lườm cô:

- Vậy cũng được? Đầu óc cậu có phát triển hoàn toàn chưa đấy?

- Tiết Ảnh cậu muốn chết à?

Tiết Ảnh không để ý tới cô:

- Đúng rồi, hôm qua mình a lô cho Hạ Lộ, cô ấy hỏi mình có phải biết rồi không, mình biết rồi cái gì? Cô ấy không nói với mình mà bảo mình hỏi cậu.

Tô Căng Bắc khựng lại:

- Cô ấy... còn nói gì nữa không?

- Không.

Tiết Ảnh sáp lại gần:

- Mau nói có chuyện gì vậy, Hạ Lộ lạ lắm! Hai cậu có bí mật gì giấu không nói với mình?

Tô Căng Bắc mím môi, nhớ lại chuyện hôm qua, trong lòng vẫn khó chịu.

- Căng Bắc, cậu có chuyện gì cần giấu mình sao?

Tiết Ảnh thấy biểu cảm cô như vậy thì biết chuyện này lớn:

- Chuyện của Hạ Lộ rất nghiêm trọng?

Tô Căng Bắc tựa cằm vào gối, hồi lâu sau mới ừ ừ hỏi:

- A Ảnh, cậu hiểu Hạ Lộ bao nhiêu?

- Hiểu? Sao đột nhiên lại nói cái này?

Tiết Ảnh tuy khó hiểu nhưng vẫn trả lời:

- Nhờ cậu nên mình mới quen Hạ Lộ, theo lý mà nói, cậu quen cô ấy sớm hơn, hơn nữa lại cùng môi trường làm việc, cậu chắc hẳn hiểu về cô ấy nhiều hơn mình.

- Là vậy ư?

- Ừ, có điều theo mình thấy, Hạ Lộ là một cô gái rất đáng yêu, tiếp xúc với nhau thì có thể cảm giác được cô ấy rất quan tâm tới bạn bè, tính tình cũng tốt. Ừm... bình thường thấy cô ấy cũng rất nỗ lực làm việc.

- Phải, Hạ Lộ đúng là như vậy.

Tô Căng Bắc thở dài:

- Cậu nói xem, rốt cuộc cô ấy phải ép bản thân thế nào mới lựa chọn con đường đó?

- Hả?

Tô Căng Bắc nhìn Tiết Ảnh, cuối cùng kể lại chuyện ngày hôm qua cho cô ấy.

Tiết Ảnh:

- Sao, sao có thể?

Tô Căng Bắc nói:

- Nếu có thể, mình cũng không muốn tin.

Tiết Ảnh thấy đáng về tự trách của Tô Căng Bắc thì vỗ vỗ vai cô:

- Đây là lựa chọn của cô ấy, không liên quan tới cậu, cậu đừng xem những lời lúc kích động của Hạ Lộ là thật. Cậu nhìn mình này, mình quen

cậu hồi phổ thông cơ, nếu ở bên cạnh cậu mà có tâm lý tự ti đó thì mình đã bi quan từ lâu rồi.

Tô Căng Bắc lườm cô ấy:

- Cậu như vậy mà là an ủi à?

Tiết Ảnh gật đầu khẳng định.

- Được rồi, sau chuyện lần này cô ấy sẽ không như vậy nữa, cậu đã bảo là sẽ giúp cô ấy đổi công ty quản lý mà.

Tiết Ảnh nói xong chột ngớ ra:

- Khoan đã, cậu vừa nói là để bác sĩ Chu giúp, nè, anh ấy là đại gia cỡ nào thế, chuyện này cũng có thể giúp được?

- Chính anh ấy thì chắc không được, đoán là phải phiền anh trai anh ấy ra tay.

Tiết Ảnh nheo mắt:

- Căng Bắc, anh ấy giúp cậu như vậy, ngay cả chuyện của bạn cậu cũng hết lòng hết sức, hai người thực sự đã đi đến tình nồng ý đậm như vậy rồi hả?

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, rất nghiêm túc nhìn Tiết Ảnh:

- A Ảnh, mình có chuyện vẫn chưa nói cho cậu biết.

Tiết Ảnh:

- What?

- Chính là Chu Thời Uẩn ý mà... thực ra anh ấy là vị hôn phu của mình.

-!!!

Tô Căng Bắc bị Tiết Ảnh quở trách cả buổi chiều, cuối cùng cũng đợi đến lúc anh về nhà.

Cô lê dép lê xèn xẹt chạy đến bên cạnh Chu Thời Uẩn:

- Chu bảo bối, cuối cùng anh cũng về, cái cô kia sắp cầm rằm chết em rồi.

Anh ngẩn người, nhìn lướt qua cô thấy Tiết Ảnh, bèn gật đầu chào từ xa.

Tiết Ảnh cũng lịch sự chào đáp lại, đồng thời quăng cho Tô Căng Bắc một ánh mắt khinh thường! Cầm rằm? Chưa đánh chết cậu là may lắm rồi đấy. Chuyện có vị hôn phu từ nhỏ mà tới bây giờ mới nói.

Tô Căng Bắc auto lơ ánh mắt Tiết Ảnh, tập trung vào tay Chu Thời Uẩn:

- Anh mua gì ngon vậy?

Anh:

- Bữa tối.

Tô Căng Bắc liếc mắt đưa tình với anh:

- Biết ngay anh luôn canh cánh trong lòng về cô gái thoi thóp ở nhà là em mà, a... đồ ăn của Thiên Hương Cư, sao anh biết em thích ăn ở đó thế?

Chu Thời Uẩn đâu chịu nói là vì trước đây cô từng nhắc, chỉ thuận miệng trả lời:

- Gần.

Tiết Ảnh thấy vợ chồng son người ta sắp ăn cơm thì định về:

- O, bác sĩ Chu, Căng Bắc, tôi về trước đây.

Tô Căng Bắc:

- Lão Cao nhà cậu đi công tác rồi, cậu về cũng chỉ ăn cơm một mình thôi, ở lại đi.

Tô Căng Bắc dùng giọng điệu nữ chủ nhân như lẽ đương nhiên. Tiết Ảnh ho khê, nếu chỉ có một mình Tô Căng Bắc thì chắc chắn cô sẽ ở lại, nhưng Chu Thời Uẩn... thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhất định là không hiếu khách, cô vẫn nên rút lui thì hơn.

- Không sao, trong nhà mình còn đồ ăn.

- Ở lại ăn đi, cậu cũng thích thức ăn nhà hàng này mà.

Dứt lời, Tô Căng Bắc nhìn về phía Chu Thời Uẩn:

- Chu bảo bối, anh nói xem.

Anh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiết Ảnh không thể nói là thân thiết nhưng tuyệt đối là lịch thiệp:

- Không còn sớm nữa, cô Tiết ăn xong rồi hãy đi, lát nữa tôi đưa cô về.

Tiết Ảnh được đối đãi quá tốt mà lo, xoa tay liên tục.

Nhưng Tô Căng Bắc không cho cô từ chối, mỗi tay kéo một người đi về phía trước:

- Được rồi, ăn cơm thôi.

Ba người ngồi xuống ăn cơm, Ô Đồng ở bên bàn lười biếng ăn thức ăn cho mèo.

Tô Căng Bắc gặp từng đĩa từng đĩa rau, sau đó mới động tí xú tới món thịt yêu quý. Tiết Ảnh đã quen cô như vậy từ lâu, dẫu sao nhiều năm nay cô luôn không chế bữa ăn của mình.

Nhưng Chu Thời Uẩn nhìn không quen, gặp một đĩa vào trong đĩa cô:

- Ăn thịt.

Tô Căng Bắc nhìn chăm chăm miếng sườn khiến người ta thèm thuồng, im lặng chốc lát rồi ngoan ngoãn ăn hết thức ăn anh gắp.

Một lát sau, anh lại gắp cho cô miếng thịt.

Tô Căng Bắc tiếp tục ăn.

Miếng nữa...

Lại ăn.

Tiết Ảnh ở bên cạnh ngẩn tò te, bình thường cô ép Tô Căng Bắc ăn một miếng thôi đã bị cô ấy phỉ nhổ một tràng dài là ăn gì bổ nấy, không hề biết tu thân... bây giờ đổi thành người khác lại không nói tiếng nào! Phân biệt đối xử mà, phân biệt đối xử trắng trợn mà!

Lời tác giả: bác sĩ Chu đã vô thức tiến vào trạng thái sủng người nào đó rồi, quần chúng sắp bị ngược (mim cười)

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tô Căng Bắc ăn no căng, dưới đòn tấn công thệt hết miếng này đến miếng khác của Chu Thời Uẩn, cô rút cuộc đầu hàng.

- Em thật sự no rồi.

Anh liếc mắt nhìn cô, xác định cô nói thật mới “ừ”.

Tiết Ảnh nhỏ nhẹ nói:

- Căng Bắc, dạo này cậu muốn mập à?

Cô lắc đầu thật mạnh:

- Đương nhiên là không.

- Vậy cậu...

Tô Căng Bắc chỉ chỉ Chu Thời Uẩn:

- Anh chàng này nói mình ăn kiêng chỉ làm giảm sự trao đổi chất, không tốt cho sức khỏe, có điều...

Cô nhìn anh chăm chăm, nói:

- Mình ăn rau cải cũng no được mà, rau cải tốt cho sức khỏe. Chu Thời Uẩn, anh gắp nhiều thệt cho em vậy mới là không tốt cho sức khỏe đấy!

Anh bình tĩnh đáp:

- Em gầy quá.

- Tuy là gầy! Nhưng chỗ nào nên có thịt em đều có, anh xem đi!

Tô Căng Bắc phóng khoáng ưỡn ngực.

Tiết Ảnh ở một bên bị ghen.

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Thêm tí thịt nữa thì tốt hơn.

Ý của anh là phát triển về trọng lượng cơ thể nhưng Tô Căng Bắc lại nghe thành...

- Anh nói ngực em không đủ lớn, phải thêm tí nữa?

- Khụ khụ khụ khụ!

Tiết Ảnh sặc thành tiếng.

Chu Thời Uẩn ngăn người, đứng dậy, thu dọn chén đĩa, rời đi.

Tô Căng Bắc cau mày nhìn Tiết Ảnh:

- Anh ấy cảm thấy ngực mình không đủ lớn? Hello?

Tiết Ảnh nhin cười, thấp giọng nói:

- Đàn ông mà, đã tốt còn muốn tốt hơn.

Tô Căng Bắc:

- ...

Cơm nước xong, Tiết Ảnh phải về nhà, tuy cô năm lần bảy lượt nói không cần nhưng Chu Thời Uẩn vẫn lái xe đưa cô về.

Thứ nhất vì bây giờ trời đã tối, một cô gái đi không đủ an toàn. Thứ hai vì lễ nghi, phong độ phái nam mà từ nhỏ đến lớn anh đã được giáo dục.

Đọc đường, Tiết Ảnh ngồi ngay ngắn, Chu Thời Uẩn im lặng lái xe. Trong xe có chút lúng túng, Tiết Ảnh bèn lên tiếng:

- Bác sĩ Chu, Căng Bắc nói anh là vị hôn phu của cô ấy?

- Ừ.

- À... nhưng Căng Bắc nói hai người đều không tham dự lễ đính hôn, vậy cũng tính là đính hôn ư? Chuyện đó, tại sao anh không đi?

Chu Thời Uẩn ngần người, nhớ lại:

- Bệnh nhân của tôi xảy ra chuyện.

- Bệnh nhân gì mà nhất định phải do anh ra trận?

- Bệnh nhân rất quan trọng.

Tiết Ảnh híp mắt, rất quan trọng... Bệnh viện nhiều bác sĩ như vậy, lẽ nào bắt người sắp đính hôn như anh đi, không phải là nữ chứ?

- Nữ?

Chu Thời Uẩn nhìn cô qua kính chiếu hậu:

- Đứa trẻ.

Tiết Ảnh ồ một tiếng, thở phào nhẹ nhõm, Căng Bắc à, suýt nữa là tưởng cậu có tình địch đấy.

Chu Thời Uẩn tiếp tục lái xe, Tiết Ảnh không hỏi, anh cũng không nói nữa. Kỳ thực buổi tiệc đính hôn đó anh có chạy về, chỉ là khi anh về thì tiệc đã tan rồi.

Đưa Tiết Ảnh xong quay về nhà, anh chợt nhớ, mình còn nợ Tô Căng Bắc một lời xin lỗi vì buổi tiệc đính hôn đó. Không giữ chữ tín là tối kỵ của Chu gia.

- Anh về rồi.

Tô Căng Bắc cầm quần áo hôm nay Hà Địch đưa tới, định để vào phòng quần áo của anh.

Chu Thời Uẩn:

- Em làm gì đó?

- Tủ phòng em nhỏ quá, không để quần áo được, à còn giày của em nữa, em cũng để trong phòng quần áo rồi.

Chu Thời Uẩn thay dép lê theo cô vào phòng quần áo. Sau khi vào, nhìn rõ cảnh bên trong, anh ngớ người:

- Em có nhiều quần áo và giày ở nhà anh khi nào vậy?

Phòng quần áo vốn dĩ chỉ có đồ của một mình anh, màu sắc cũng chỉ có một gam màu lạnh. Bây giờ có thêm đồ của Tô Căng Bắc, cả căn phòng đều rực rỡ hẳn lên. Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, dù sao không gian trong phòng rất lớn. Trọng điểm là lúc này quần áo giày dép để thành một mớ hỗn độn...

Đối với người luôn phải bày đồ đạc một cách gọn gàng sạch sẽ như Chu Thời Uẩn mà nói, đây là chuyện cực kỳ khó có thể chấp nhận.

Tô Căng Bắc ngồi xổm trên đất để từng đôi giày yêu quý vào giá:

- Quần áo trong tủ đều dọn ra đây, và đồ Hà Địch lần lượt đưa tới nữa. Em nghĩ về sau em đều sống ở đây thì trong phòng phải có quần áo của em mới được.

- Đợi đã, về sau em đều sống ở đây?

- Bằng không thì sao?

Tô Căng Bắc nhún nhún vai:

- Vốn dĩ em có một phòng ở lâu dài trong khách sạn nhưng hiện tại em trả phòng rồi, dù sao chúng ta có nhà mà, không cần phô trương lãng phí chi tiền phòng khách sạn năm sao, đúng không?

Chu Thời Uẩn không thể nào phản bác, cô là vị hôn thê của anh, nhà anh quả thực có thể xem là nhà cô.

Tô Căng Bắc thu dọn hồi lâu, cuối cùng đã treo hết quần áo vào tủ, cũng sắp xếp xong giày.

- Mệt chết em.

Tô Căng Bắc duỗi eo:

- Cái chị Hà Địch này cũng không giúp em dọn, cứ quăng hết trên giường.

Nói rồi, cô xoay người đi về phía cửa.

Chu Thời Uẩn nhẹ nhàng xách cô trở lại:

- Như vậy là xong rồi?

Tô Căng Bắc ngẩn người:

- Xong... rồi nhỉ?

Chu Thời Uẩn đau đầu xoa trán:

- Đi vào, sắp xếp phân loại lại quần áo, tốt nhất là cũng phân loại cả màu sắc, còn giày thì... xếp theo chiều cao.

Tô Căng Bắc lờm anh:

- Em đã dọn cả buổi trời rồi, em dọn không nổi nữa.

Chu Thời Uẩn hơi khom người, con người màu nhạt có chút uy nghiêm:

- Ngay, lập, tức.

Tô Căng Bắc tủi thân mếu máo:

- Chu bảo bồi...

- Không xếp cho anh hài lòng thì mai anh sẽ vứt hết chúng ra ngoài.

Ngực Tô Căng Bắc co lại, vứt hết ra ngoài?! Biết ở đây có bao nhiêu hàng hiệu kiểu mới không? Biết ở đây có bao nhiêu giày cao gót phiên bản giới hạn không? Vứt ra ngoài? Còn không bằng trực tiếp lấy mạng cô cho rồi.

Chu Thời Uẩn nhìn dáng vẻ sống không bằng chết của cô, trầm giọng:

- Tô Căng Bắc, em nhớ ngày đầu tiên vào ở em đã nói gì không?

Cô ỉu xìu hỏi:

- Nói gì...

- Bảo đảm không phá hỏng hoàn cảnh nhà anh.

- Em không phá.

Chu Thời Uẩn quét mắt qua phía sau cô:

- Mức độ lộn xộn của những thứ này chính là sự phá hỏng nghiêm trọng.

- ...

Tô Căng Bắc nhăn mặt, dịch bước chân quay lại. Vì sau lưng bị thương nên cô đi hơi khó khăn. Chu Thời Uẩn vốn định nhìn cô thu dọn nhưng thấy cô như vậy thì thở dài bất đắc dĩ:

- Đứng lại.

Anh bước tới xách cô qua một bên.

- Hả?

Tô Căng Bắc nghi hoặc. Một giây sau, cô thấy Chu Thời Uẩn đích thân giúp cô thu dọn. Bóng lưng mảnh khảnh cao ngất quay về phía cô, treo quần áo của cô vào tủ theo phân loại.

- Chu bảo bối, kỳ thực em cảm thấy nó rất ngăn nắp rồi, có phải anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không?

Tô Căng Bắc ngồi lên tủ đặt cà vạt và đồng hồ đeo tay ở giữa, thong dong hỏi.

Chu Thời Uẩn không để ý tới cô.

- Haiz, có điều như vậy cũng tốt, em thích con trai sạch sẽ, mẹ em trước đây luôn nói phòng em bữa bộn, sau này có anh thì sẽ không bữa nữa.

Khóe môi Chu Thời Uẩn co giật:

- Lần sau tự em dọn, bằng không...

- Bằng không anh vứt hết mấy thứ này ra ngoài có phải không?

Tô Căng Bắc cười khúc khích:

- Được được, nghe lời anh là được, có điều nói thật nhé, anh mà dám vứt, em sẽ...

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn cô, đợi câu tiếp theo.

Tô Căng Bắc nhướn đuôi chân mày, vô cùng lăng lơ bổ sung:

- Em sẽ bỏ thuốc cho anh, hiếp anh.

Chu Thời Uẩn ngớ ra, sắc mặt tức khắc đen thui.

Thấy anh thay đổi sắc mặt, Tô Căng Bắc cười run rẩy:

- Ôi em chỉ đùa thôi mà, sao anh cứng nhắc thế.

Chu Thời Uẩn sa sầm mặt xoay qua chỗ khác, bất kể cô nói chuyện kích thích anh thế nào đi nữa, anh đều xem cô như không khí, không thèm đếm xỉa.

Nửa giờ sau, quần áo giày dép túi xách của Tô Căng Bắc đều đã chỉnh tề ngay ngắn khiến Chu Thời Uẩn hài lòng.

Anh quay người nhìn cô:

- Về phòng ngủ đi.

Tô Căng Bắc trợn mắt há mồm nhìn tú quần áo chần chu:

- Em muốn cho anh một lời khen.

Chu Thời Uẩn câm nín, định đi thẳng ra khỏi phòng nhưng vừa đi được một bước thì phía sau vang lên tiếng kêu đau oai oái.

- Chu bảo bối, em đau thắt lưng, không xuống được.

Lên được mà xuống không được...

Rõ ràng biết cô cố ý nhưng Chu Thời Uẩn vẫn không kiềm được quay đầu lại.

Tô Căng Bắc vươn tay về phía anh:

- Anh tới đỡ em.

Chu Thời Uẩn im lặng chốc lát, đi tới đỡ cô:

- Xuống.

Tô Căng Bắc vui vẻ được đỡ xuống:

- À đúng rồi.

Cô chột ngẩng đầu, mặt đầy ý cười nhìn anh.

Chu Thời Uẩn rũ mi, trong tầm mắt anh là ánh mắt lấp lánh của cô. Đột nhiên, Tô Căng Bắc nhón chân, hôn lên môi anh một cái thật kêu: Moah!

Âm thanh vang dội khắp phòng.

Trong lòng Chu Thời Uẩn chấn động, còn chưa kịp phản ứng, Tô Căng Bắc đã dịch bước chân nhanh chóng chạy ra cửa:

- Thấy anh đảm đang việc nhà như thế, em rất cảm động, tặng anh một nụ hôn làm phần thưởng, ngủ ngon.

Tô Căng Bắc lắc mình ra khỏi phòng quần áo, bên ngoài loáng thoáng vọng lại tiếng cười của cô như có như không...

Chu Thời Uẩn đứng im tại chỗ, chậm rãi đưa tay khẽ chạm môi, khi thả tay xuống, trên ngón trỏ có một vết hồng nhạt mờ mờ, là son môi của cô.

“Meo.” Lúc này, Ô Đồng ló đầu vào thăm dò, đôi mắt nhấp nháy cực kỳ đáng yêu.

Chu Thời Uẩn bước tới, ngồi xổm xuống bế nó lên.

“Meo.”

Khóe môi anh từ từ cong lên, giọng nói đầy cứng chiều:

- Trong nhà lại có thêm một đứa nghịch.

“Meo!” Ô Đồng bày tỏ bất mãn, gì mà “lại”, đang nói nó à?

Chu Thời Uẩn ra khỏi phòng quần áo, lúc đi ngang phòng Tô Căng Bắc, anh hơi dừng lại, bên trong có tiếng ca vọng ra, không có giai điệu kết cấu, ca từ rõ ràng gì cả.

Chu Thời Uẩn đột nhiên cảm thấy, trong nhà nhiều hơn một người hình như cũng rất tốt. Tuy rằng cô âm ỉ, cô náo loạn, thỉnh thoảng cô còn làm ra chút chuyện quấy nhiễu tinh thần người khác, nhưng trái tim anh dường như lại vui vẻ hơn trước đây rất nhiều.

Giống như vừa nãy...

Ánh sáng trong mắt anh dịu dàng rực rỡ, dù cô nghịch ngợm thì cô cũng là vợ tương lai của anh, dường như anh chỉ có thể, tiếp thu toàn bộ.

Sáng hôm sau, Hà Địch đúng giờ đến bấm chuông cửa.

Chu Thời Uẩn ra mở cửa, Hà Địch thấy anh ở nhà thì lập tức thu lại dáng vẻ không nghiêm chỉnh của mình:

- Bác sĩ Chu, ơ... Căng Bắc dậy chưa?

Chu Thời Uẩn chỉ vào phòng ăn:

- Đang ăn sáng.

- Ăn sáng?

Hà Địch trừng mắt, lăm bằm:

- Sáng sớm lần nào cũng phải đợi mình giục năm lần bảy lượt mới dậy, mà giờ đang ăn sáng...

- Mời vào.

Chu Thời Uẩn để cửa mở, xoay người trở lại phòng ăn.

Tô Căng Bắc chào Hà Địch:

- Chị đến rồi à, đợi em mấy phút, em uống sữa xong đã.

Hà Địch:

- Hôm nay em có thể từ từ, đề phòng em sàng tới sàng lui nên chị đặc biệt tới sớm. Có điều Căng Bắc này, hôm nay em rất đúng giờ đấy.

Tô Căng Bắc chỉ chỉ Chu Thời Uẩn:

- Bảo bối nhà em nói rồi, sáng dậy sớm ăn sáng tốt cho sức khỏe. Hà Địch, bác sĩ nói là phải nghe.

Tay cầm nĩa của Chu Thời Uẩn khựng lại, bảo bối, nhà em?

Hà Địch đen mặt, đây là Tô Căng Bắc? Con mẹ nó đây đúng là Tô Căng Bắc có thể dậy vào buổi trưa thì tuyệt đối không dậy vào buổi sáng, chưa bao giờ biết bữa sáng là gì sao?

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tô Căng Bắc đi quay show cũng mang cả Ô Đồng theo. Vì Chu Thời Uẩn đi bệnh viện, trong nhà không có ai, cô không yên tâm để Ô Đồng ở nhà một mình.

Khách mời của show hôm nay là Hàn Văn Tân và một diễn viên khác là Tưởng Chiêu. Hai người gần đây có tác phẩm ra mắt nên đang đi quảng bá. Trước khi quay show, Tô Căng Bắc đến phòng trang điểm gặp hai nhân vật cấp đại thần này.

- Căng Bắc, đã lâu không gặp.

Tưởng Chiêu từng hợp tác với cô nhưng cũng chỉ có lần đó, về sau trừ lễ trao giải ra, hai người hầu như không gặp mặt.

- Anh Tưởng, hiếm khi mời được anh đến show tụi em, lát nữa phải hỏi gì đáp nấy đấy nhé.

Tưởng Chiêu cười:

- Không thành vấn đề, em hỏi anh dám không đáp sao?

Tô Căng Bắc trêu đùa:

- Ờ, cho nên cũng có thể hỏi về scandal gần đây của anh nhỉ.

Tưởng Chiêu than thở:

- Haiz, nếu có thể khiến người đẹp vui vẻ, muốn khai gì thì khai.

Tô Căng Bắc giơ ngón tay cái với anh, sau đó gật đầu với Hàn Văn Tân:

- Thầy Hàn.

Hai người vừa hợp tác xong “Thành nguy cơ”, gặp nhau vẫn còn cảm giác quen thuộc. Hàn Văn Tân đứng dậy chào, sau đó nhìn con mèo trong lòng cô, hình như đây là con mèo mà người đàn ông kia bế vào ngày tiệc hoàn công nọ.

Tưởng Chiêu:

- Căng Bắc, anh không biết em có nuôi mèo đấy.

Tô Căng Bắc sờ Ô Đồng đang ngoan ngoãn dựa vào lòng:

- Người nhà nuôi, em bế đi chăm sóc.

Tưởng Chiêu:

- Rất đáng yêu, nào nào nào, anh bế nào.

Tưởng Chiêu đưa tay qua chạm Ô Đồng.

“Meo!!!”

Móng vuốt Ô Đồng không vui là cào vào mu bàn tay người ta, Tô Căng Bắc giật mình, vội vàng dịch ra mấy bước:

- Ô Đồng!

Dáng vẻ nhe răng trợn mắt của Ô Đồng tức khắc ỉu xìu.

Tô Căng Bắc nhìn Tưởng Chiêu:

- Xin lỗi anh Tưởng, anh không sao chứ?

Tường Chiêu cũng giật mình:

- Không sao không sao, con mèo này dữ thật.

Tô Căng Bắc:

- Ô Đồng không quá thích người lạ bé, hơn nữa ở nhà nó bị chiều hư rồi, có chút coi trời bằng vung.

Dứt lời, cô trừng Ô Đồng:

- Mày còn như vậy là lần sau tao bỏ mày ở nhà một mình đấy!

Ô Đồng giống như cảm nhận được sự tức giận của cô, kêu ai oán một tiếng rồi vùi vào lòng cô không nhúc nhích.

Tô Căng Bắc thấy nó ngoan như vậy, cơn giận phút chốc tiêu tan:

- Chỉ biết ra vẻ đáng thương thôi.

“Meo ~”

Tô Căng Bắc cười nhạt, hạ mi mắt chăm chú nhìn Ô Đồng.

Chỉ là, cô tùy ý đứng đó, ở trong mắt người khác lại là phong cảnh. Vì sắp lên sân khấu nên hôm nay cô mặc bộ đầm màu đỏ rực, vòng eo thắt lại nhỏ nhắn xinh xinh. Váy dài tới đầu gối, dưới bắp chân trắng trẻo tinh tế là đôi giày cao gót có quai màu đen quấn quanh mắt cá chân hai vòng, phát huy vẻ đẹp đôi chân vô cùng hoàn mỹ. Mỹ nhân như họa, toàn thân cô toát lên vẻ đẹp quyến rũ gợi cảm trong câm lặng.

Tường Chiêu nhìn cô, không khỏi nghĩ, nếu mình là con mèo kia trong lòng cô, hình như cũng rất tốt.

- Tường Chiêu.

Hàn Văn Tân chợt gọi, Tường Chiêu như giật mình tỉnh giấc, quay đầu nhìn anh:

- Sao thế?

Hàn Văn Tân không nói gì, chỉ là ánh mắt có ý cảnh cáo, Tường Chiêu nhún vai khó hiểu.

- Chị Căng Bắc, đạo diễn gọi chị.

- Được, đến ngay.

Tô Căng Bắc nói với hai người:

- Anh Tường, thầy Hàn, em đi trước.

- Được, em lo công việc đi.

Tô Căng Bắc bế Ô Đồng đi rồi, ánh mắt Tường Chiêu vẫn lưu luyến nhìn bóng lưng cô không rời.

- Đẹp tâm tư của cậu đi.

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Văn Tân vang lên phía sau.

Tường Chiêu a lên:

- Gì?

Hàn Văn Tân từ tốn bưng ly nước bên cạnh lên uống một hớp:

- Người ta có bạn trai rồi, ánh mắt cậu cũng không cần rõ mồn một như vậy.

Tường Chiêu:

- Có bạn trai rồi? Anh nói mấy thứ trên mạng kia à, trên mạng nói có mấy phần đúng đâu chớ, hơn nữa, tôi chưa từng nghe nói Căng Bắc có bạn trai.

Hàn Văn Tân cười:

- Tưởng Chiêu, chọc phải người không nên chọc thì cậu tự chịu.

Ban đầu anh không biết hai người đàn ông gặp phải trong tiệc hoàn công là ai nên rất khó hiểu tại sao đạo diễn Trương luôn khép nép cung kính. Sau đó anh cố tình đi điều tra thử mới biết Chu tiên sinh mà đạo diễn Trương nói là nhân vật nào.

Tưởng Chiêu nghe Hàn Văn Tân nói thế, hơi thu lại nét mặt:

- Ý gì thế, anh nói rõ xem.

Hàn Văn Tân nói:

- Người sau lưng Tô Căng Bắc không phải dạng vừa đâu, ý nghĩ muốn theo đuổi người ta nên dẹp sớm thì hơn.

Tưởng Chiêu:

- ...

Quay xong show, trời cũng đã tối. Tô Căng Bắc vừa bế Ô Đồng vừa gọi điện thoại cho Chu Thời Uẩn.

- A? Anh đến đâu rồi? Cố gắng à, đợi em chút, em ra nhanh thôi.

- Ô Đồng vẫn ngoan chứ?

Tô Căng Bắc:

- Ngoan, em bảo Hà Dịch lấy đồ ăn dụ nó, cả buổi chiều nó đều không quậy.

Chu Thời Uẩn cười khẽ:

- Dạo này nó chẳng được ăn uống đàng hoàng, đại khái là thèm quá đó mà.

- Phải, có điều bữa nay ăn như vậy thì kế hoạch giảm cân của nó cũng tiêu rồi.

Ô Đồng: "...Méo?"

- Căng Bắc.

Phía sau có người gọi cô, Tô Căng Bắc xoay người lại:

- Anh Tường.

- Về à?

- Ừm, việc hôm nay xong rồi.

Tô Căng Bắc cười với anh, sau đó nói vào điện thoại:

- Em ra ngay đây, cúp nhé.

Tường Chiêu bước lên trước, nhìn cô, ánh mắt đầy tiếc nuối:

- Để anh đưa em về?

- Không sao đâu, em có người tới đón.

Hai người đã đi đến cổng. Tô Căng Bắc liếc mắt là thấy chiếc xe quen thuộc kia, vào lúc này, một anh chàng vô cùng đẹp trai đang đứng tựa vào nó, thu hút ánh nhìn của nhân viên qua lại.

Tưởng Chiêu cũng nhìn thấy Chu Thời Uẩn, rồi lại nhìn Tô Căng Bắc có vẻ mặt vui vẻ, trong lòng khẳng định, đây có lẽ chính là người “không phải dạng vừa đâu” mà Hàn Văn Tân nói.

Chu Thời Uẩn xa xa nhìn thấy Tô Căng Bắc đi tới, cô mặc đầm màu đỏ, cực kỳ diễm lệ. Anh hơi cau mày, cô mặc ít thế kia mà đi ra ngoài rồi.

Anh nhắc chân đi tới:

- Áo đâu?

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Áo gì?

- Em mặc thế này không lạnh à?

Tô Căng Bắc phản ứng lại:

- Ờ hồi nãy vội ra tìm anh nên quên xách theo, đúng là có hơi lạnh, mau lên xe thôi.

Trên tay Tưởng Chiêu đang cầm một chiếc áo khoác của chính anh, nghe Tô Căng Bắc nói vậy, bèn vô thức nói:

- Căng Bắc, em cầm áo khoác này mặc tạm đi.

Chu Thời Uẩn dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn sang Tưởng Chiêu vừa lên tiếng, ánh mắt ấy rất nhạt nhưng chẳng hiểu sao Tưởng Chiêu lại cảm thấy một cỗ áp lực không tên.

Chu Thời Uẩn nói giúp cô:

- Cám ơn, nhưng không cần.

Tưởng Chiêu sững sờ, ngượng ngùng thu tay về.

Chu Thời Uẩn cởi áo khoác mình ra khoác lên người Tô Căng Bắc, sau đó đón lấy Ô Đồng trong lòng cô:

- Đi thôi.

Cô cong khóe môi, khép áo khoác lại, đi theo anh tới chỗ đậu xe.

Trong xe rất ấm, Tô Căng Bắc cởi áo khoác của anh:

- Hôm nay sao anh qua đón em?

- Anh qua đón Ô Đồng.

- Ờ, hóa ra địa vị của em không bằng Ô Đồng à?

Tô Căng Bắc liếc nhìn con mèo mập phía sau, tức tối nói:

- Lần sau không đem mày ra ngoài nữa.

Ô Đồng rất vô tội:

- ...

Chu Thời Uẩn lại nói:

- Người vừa nãy là ai?

- Anh ấy mà anh không biết à, em thực sự nghi ngờ bình thường anh có xem TV hay không đấy.

Tô Căng Bắc nói:

- Diễn viên đang hot Tưởng Chiêu.

- Ờ.

- Sao thế?

- Không có gì.

Chỉ là ánh mắt anh ta nhìn Tô Căng Bắc khiến anh không quá thoải mái mà thôi.

Cô vừa định nói gì thì di động vang lên.

Cô bắt máy:

- A lô?

- Em gái, đang làm gì thế?

- Em? Vừa quay show xong.

Tô Căng Bắc cau mày nói:

- Tô Doãn Đông, bình thường anh cũng đâu có gọi cho em, hôm nay là ngày tốt gì vậy?

- Ăn với chả nói, anh gọi điện thoại cho em cần phải coi ngày à?

- Được được được, anh thích gọi lúc nào thì gọi lúc đó, nói đi, có chuyện gì?

- Không có chuyện gì lớn, chỉ là ông nội bảo em về một chuyến, em đã lâu không về nhà rồi.

Tô Căng Bắc nhìn Chu Thời Uẩn:

- Anh nói với ông nội, em bận yêu rồi.

- Cái gì?

Tô Doãn Đông:

- Yêu, ai?

- Anh muốn chết à, em thì có thể yêu ai chứ.

- Ồ, Chu Thời Uẩn à?

Tô Doãn Đông cười nhạt:

- Anh còn tưởng em lén lút tìm người mới từ lâu chứ, sao hả, chưa chán Chu Thời Uẩn?

Cô không mở loa ngoài điện thoại di động nhưng âm thanh vẫn rất lớn, cho nên lời Tô Doãn Đông nói cũng lọt vào tai Chu Thời Uẩn. Mắt anh hơi nhúc nhích, chán? Tìm người mới?

Tô Căng Bắc ho khan, đổi bên tai nghe điện thoại cho cách xa anh một chút.

- Đừng giỡn, không có chuyện gì em cúp đây.

- Ê ê ê, ngày mai về đi, ông nội lên tiếng thì đừng có không nghe.

Tô Căng Bắc lờm:

- Được được được, em về là được chứ gì.

Đúng lúc này, đầu kia điện thoại di động vang lên tiếng Triệu Tuyết Nhan:

- Doãn Đông, nói chuyện điện thoại với Căng Bắc à?

- Dạ, ông nội kêu em ấy về.

- Đưa mẹ đưa mẹ, để mẹ nói.

- Ôi mẹ...

Lời còn chưa dứt thì điện thoại di động đã bị cướp đi, đầu bên kia thay bằng giọng Triệu Tuyết Nhan:

- Căng Bắc, mai về đúng không, nhớ đừng về một mình, đem Thời Uân về luôn nhé.

Tô Căng Bắc:

- Há?

- Một mình thì đừng có về.

- Con...

- Thế nhé, thay mẹ nói với Thời Uân một tiếng giữ gìn sức khỏe, làm bác sĩ không dễ dàng, vất vả rồi.

Tô Căng Bắc nghẹn:

- Con gái mẹ... cũng rất vất vả.

- Đẹp.

Triệu Tuyết Nhan nói thẳng:

- Mẹ còn không biết con sao, được rồi được rồi, cứ thế nhé, mẹ cúp trước đây, dì Trương của con đang chờ mẹ chơi mạt chược nè.

- ...

Cúp máy, Tô Căng Bắc không biết nói gì:

- Mai em về nhà.

Chu Thời Uẩn dừng lại:

- Ừ.

- Anh có rảnh không?

Chu Thời Uẩn:

- Mai có mấy ca phẫu thuật.

- À... ông nội bảo em mai về, mẹ em bảo đưa anh về luôn, có điều anh bận rồi thì thôi đi.

- Khi nào em đi?

- Bình thường phải ăn cùng ông nội bữa cơm nên phải về trước giờ cơm.

Tô Căng Bắc nghĩ đến việc phải xa Chu Thời Uẩn mấy ngày thì có chút không ổn, tiêu rồi, kẻ quái đản là cô sao?

Anh nghiêng nghiêng nhìn cô:

- Ngày một anh rảnh.

Tô Căng Bắc chưa phản ứng được:

- Hở?

Ánh mắt Chu Thời Uẩn đăm nhặt nhìn phía trước:

- Em về trước, ngày một anh qua.

Tô Căng Bắc mở to mắt:

- Thật?

Lời của anh không đáng tin như vậy sao? Chu Thời Uẩn hơi bật cười:

- Ừ.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hôm sau, sáng sớm Tô Căng Bắc đã mang theo Ô Đồng lên đường về nhà. Chu Thời Uẩn cùng ra khỏi cửa với cô, chỉ là khác hướng đi. Hôm nay anh không đi cùng cô quả thực là do công việc, mấy ca phẫu thuật này đều rất quan trọng.

Chu Thời Uẩn xong công việc quay về văn phòng, Lâm Thanh Duy rót ly cà phê đem đến cho anh.

- Sư huynh, uống cà phê.

Chu Thời Uẩn ừ, cởi áo blouse ra thay áo khoác của mình vào.

- Sư huynh sắp về nhà à?

- Ừ.

Lâm Thanh Duy cười sâu xa:

- Anh nói thật cho em biết đi, có phải anh sống chung với Tô Căng Bắc không?

Chu Thời Uẩn dừng lại, quay đầu nhìn cậu:

- Ai nói em biết?

Lâm Thanh Duy đắc ý nói:

- Bài weibo trước đây cô ấy up đấy, bức ảnh đó là nhà anh mà, em từng đến nhà anh một lần, có chút ấn tượng.

Chu Thời Uẩn không phủ nhận.

Lâm Thanh Duy được xác định càng thêm kích động:

- Hai người yêu đương quá mờ ám, này này này, sư huynh, trước đây anh nói có quan hệ từ 20 năm trước là sao? Thanh mai trúc mã à, nhưng lần đầu gặp mặt, hai người giống như đâu có quen nhau.

Chu Thời Uẩn uống mấy hớp hết cà phê rồi trả ly trống lại cho Lâm Thanh Duy:

- Ra ngoài.

- Tiết lộ chút đi mà.

Mặt mày Lâm Thanh Duy nhăn nhó:

- À phải, sao anh không bảo cô ấy đến bệnh viện chơi, đã lâu em chưa gặp cô ấy rồi.

Chu Thời Uẩn liếc cậu, vẻ mặt rõ ràng đang nói, em gặp cô ấy làm gì?

Lâm Thanh Duy nói:

- Hì hì hì, cũng không phải em muốn gặp, thực ra là qua vụ tin tức lần trước, anh vẫn chưa tiết lộ có phải anh và Tô Căng Bắc hẹn hò hay không, sau đó hai người cũng chưa từng xuất hiện chung, nên các đồng nghiệp trong bệnh viện chúng ta đều cảm thấy người đó có lẽ không phải anh.

Chu Thời Uẩn:

- Bọn họ cảm thấy sao kệ họ.

- Kệ gì mà kệ, chuyện này không thể kệ được. Bạn gái anh là một đại minh tinh, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân, anh nên tuyên bố chủ quyền chứ!

Vẻ mặt Lâm Thanh Duy kích động, bước chân Chu Thời Uẩn hơi chậm lại:

- Tại sao?

- Tại vì người đàn ông khác đều đang thèm rõ dãi người nhà anh, ôi, cần em đếm cho anh những sao nam từng khen cô ấy trước đây không?

Chu Thời Uẩn ngẩn người, anh luôn cảm thấy, chuyện của hai người họ là lẽ tự nhiên, không ai có thể chen vào, cho nên cứ yên tĩnh là đủ rồi, quá phô trương ngược lại sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống.

Nhưng Lâm Thanh Duy nói hình như không phải không có lý.

Chu Thời Uẩn nhớ tới người đàn ông với ánh mắt rõ mồn một ngày ấy... haiz, cái cô Tô Căng Bắc này đẹp quá đáng, đúng là không thể bớt lo.

Sau khi bị Lâm Thanh Duy quấn một trận, anh về tới nhà.

Nhà cửa bây giờ vắng hoe, không có nhiều âm thanh rộn ràng như khi cô ở. Sự yên tĩnh này từng là thói quen của anh, nhưng giờ đây... anh có chút không thích ứng.

Anh đi vào phòng quần áo, trải qua một trận càn quét của Tô Căng Bắc, trong này đã loạn cả lên. Nhưng anh không hề thiếu kiên nhẫn, ngược lại ánh mắt còn đượm chút dịu dàng nhàn nhạt.

Chu Thời Uẩn bước lên trước, giúp cô thu dọn đồ đạc về vị trí cũ. Sắp xếp xong, anh ngồi trong phòng ăn bữa tối mang về. Nhìn thịt bò trong

đĩa, anh nghĩ tối nay Tô Căng Bắc đã ăn chưa, không có anh trông chừng, có phải cô lại ăn kiêng giảm béo gì nữa không.

“Reng reng reng...” Điện thoại di động bên cạnh reo lên. Anh bắt máy:

- A lô.

- Chu Thời Uẩn.

Giọng Tô Căng Bắc vang lên bên kia điện thoại.

- Ủ.

Anh nghe ra giọng cô hơi mệt mỏi, bèn cau mày, hỏi:

- Sao thế?

Tô Căng Bắc lúc này đang dựa trên hành lang bệnh viện, nhìn đèn đỏ phòng phẫu thuật sáng lên, ngửi khí hơi uế oải:

- Hôm nay về nhà ăn bữa tối, xảy ra chuyện không hay.

Chu Thời Uẩn kiên trì lắng nghe, Tô Căng Bắc tiếp tục nói:

- Em trai em thành linh phát bệnh tim, hiện đang trong phòng phẫu thuật, không biết ra sao nữa. Em đợi ở đây rất lâu, lòng cứ thấp thỏm bất an, em nghĩ, gọi điện thoại cho bác sĩ có phải sẽ dễ chịu hơn chút hay không.

Chu Thời Uẩn:

- Tim?

- Ủ, tim Gia Nam từ nhỏ đã có vấn đề, gia đình em luôn để ý chăm sóc nó, nhưng lần này... nó bị kích thích ở chỗ ông nội, hôm nay ăn cơm liền

ngất xiu.

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Đừng lo, sẽ không sao đâu.

Tô Căng Bắc cười khẽ, lòng bỗng dưng an tâm vì câu nói này của anh, cơn phiền muộn cả buổi tối cũng giảm đi chút ít:

- Ủm, em cũng tin Gia Nam sẽ không sao đâu.

- Hôm nay em ở bệnh viện muộn lắm à?

- Đợi xác định Gia Nam không sao đã.

Tô Căng Bắc hơi ảo não:

- Ông nội cũng lạ thật, cứ đòi cấm túc Gia Nam.

- Xảy ra chuyện gì?

Tô Căng Bắc nói:

- Nói thực, chuyện này liên quan rất lớn với anh cả.

Cô quay đầu nhìn những người thân đợi ngoài phòng phẫu thuật, thấp giọng nói:

- Chu Thời Uẩn, anh biết anh cả em không?

Anh suy nghĩ, cháu trai trưởng của Tô gia, Tô Hiến Ngôn.

- Biết.

- Vậy chắc anh cũng nghe nói mấy chuyện về anh ấy, anh cả em không đơn giản.

Tô Căng Bắc chổng cằm:

- Nhưng anh đoán xem làm sao mà... một người đàn ông chín chắn lạnh lùng xấu xa như anh ấy lại thích một cô bé, còn là trẻ vị thành niên nữa. Ủm... kỳ thực em từng gặp cô ấy một lần, là học sinh cấp ba, bạn học của Gia Nam, và... rất xinh đẹp.

Chu Thời Uẩn hơi bất ngờ.

Tô Căng Bắc nói:

- Chuyện của họ thực ra không phải không thể, chỉ là em hơi kinh ngạc mà thôi. Nhưng ông nội rõ ràng không đồng ý, cũng vì vậy mới có cả đồng chuyện kéo theo. Chu Thời Uẩn, anh nói xem, anh cả em và cô bé kia có phải rất xui xẻo không?

- Ủ, đúng nhỉ.

Chu Thời Uẩn nghĩ, anh và cô được người nhà kết hợp, căn bản không có chuyện người nọ người kia không đồng ý, thế nên thứ lỗi anh không thể hiểu được cảm giác đó.

- A, Gia Nam ra kia.

Tô Căng Bắc chọt kêu lên:

- Em cúp trước nhé! Chuyện này chờ anh qua rồi nói sau.

- Ủ.

Người Tô gia lo chuyện Tô Gia Nam cả buổi tối, Tô Căng Bắc cũng vậy, từ nhỏ cô đã yêu thương cậu em trai này, bây giờ em trai xảy ra chuyện, đương nhiên cô ở lại bệnh viện cùng em ấy.

Trải qua chữa trị cả đêm, Tô Gia Nam đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Tô Căng Bắc yên tâm, về nhà tắm rửa thay quần áo.

Khi quay lại bệnh viện đã sắp trưa, cô và Tô Doãn Đông đi về phía phòng bệnh.

- Anh nghĩ không hiểu, anh và Tô Hiến Ngôn đều là người giữ lại huyết mạch cho Tô gia, em nói xem, tại sao ông nội lại thiên vị anh ấy chứ.

- Ông nội không thiên vị, chỉ là về mặt sự nghiệp thì anh cả lựa chọn rất tốt, có đầu óc hơn anh nhiều.

Tô Căng Bắc nói thẳng:

- Anh, nói thật nhé, nếu giao sản nghiệp Tô gia vào tay anh, em rất lo nhà mình sẽ phá sản.

Tô gia có 3 cháu trai 1 cháu gái, Tô Hiến Ngôn là cháu trai trưởng được Tô lão gia xem trọng nhất, nhưng không chỉ vì anh là cháu trai trưởng mà vì anh quả thực rất có đầu óc kinh doanh. Tô Gia Nam còn nhỏ, sức khỏe lại không tốt. Còn Tô Doãn Đông hả, công tử bột ăn chơi phóng túng, chuyện chơi bời thì cái gì cũng rành, nhưng về mặt kinh doanh thì... thôi quên đi.

- Em! Em rốt cuộc có phải em gái ruột của anh không hả?

Tô Doãn Đông trừng cô:

- Nếu giao hết quyền lực vào tay Tô Hiến Ngôn thì nhà mình sau này ăn không khí à?

- Anh đang lo sau này không có nhiều tiền như vậy để xài chứ gì.

Tô Căng Bắc lờm anh:

- Anh yên tâm, dù chỉ tài chính bên cha mẹ thôi cũng đủ cho anh ăn chơi cả đời rồi, hơn nữa, anh cả đâu phải loại người cạn tài ráo máng, cổ phần nào anh nên có vẫn sẽ có.

- Tô Hiến Ngôn là ai anh còn không biết sao, nham hiểm! Cực kỳ nham hiểm! Ai biết tương lai sẽ ra sao!

Tô Căng Bắc vỗ vai anh:

- Được rồi anh, không đâu, dù thật thì em cũng có thể nuôi nổi anh mà, em gái anh bây giờ giàu lắm.

Tô Doãn Đông liếc cô:

- Không phải em giàu mà là em rể giàu, nhỉ?

Tô Căng Bắc nhướn mi cười:

- Anh không nói thì em quên mất, Chu bảo bối nhà em là đại gia đấy.

Tô Doãn Đông hừ lạnh:

- Chu gia có tiền cũng là tiền của họ, em là người Tô gia chúng ta, sau này gả qua đó chưa chắc nở mày nở mặt, trong nhà không có chút vốn liếng chẳng phải sẽ bị người ta khinh thường sao. Nên mới nói, anh sẽ không dễ dàng đưa đồ nhà mình cho Tô Hiến Ngôn, còn em đấy, đừng có không dùng não như vậy.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, hơi cảm động:

- Anh lo cho em à?

Tô Doãn Đông khoác vai cô:

- Đương nhiên rồi, em là em gái anh, là người quan trọng nhất của anh.

Tô Căng Bắc âm áp, bình thường Tô Doãn Đông rất không đáng tin nhưng hôm nay lại nói những lời rất ấm lòng. Tuy nhiên, cô không để anh đi tranh giành cũng là vì muốn tốt cho anh. Con người Tô Hiến Ngôn che giấu quá sâu, nếu đụng phải rất dễ thương tích đầy mình. Cho nên thà rằng cứ yên ổn chờ đợi, nắm giữ những gì mình nên có là được rồi.

- O, người đó...

Hai anh em đang nói chuyện thì Tô Căng Bắc thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa khu phòng bệnh.

Đó không phải cô bé bên cạnh Tô Hiến Ngôn sao?

Tô Căng Bắc bước lên vỗ vai cô ấy.

Cô gái xoay đầu lại, ánh mắt to linh hoạt lộ vẻ bất ngờ:

- Tô Căng Bắc?

Tô Căng Bắc mỉm cười:

- Em là Trình Tư Miên đúng không?

Chu Thời Uẩn đến dưới lầu bệnh viện, trực tiếp đi tìm cô theo địa chỉ cô cho. Lúc anh đến, đám người Tô gia còn ở cửa phòng bệnh.

Ban nãy Tô Hiến Ngôn cãi nhau một trận với Tô lão gia, sau đó dẫn Trình Tư Miên đi. Tô lão gia hiện đang trong cơn giận. Tô Căng Bắc xoa bóp lưng cho ông, cùng ông trò chuyện giải sầu.

- Ế? Chu Thời Uẩn?

Tô Doãn Đông nhìn thấy anh trước, cất tiếng gọi, mọi người nghe tiếng đều tập trung nhìn Chu Thời Uẩn. Tô Căng Bắc ngăn người khi nhìn thấy anh, cô không ngờ anh tới nhanh như vậy.

Chu Thời Uẩn bước lên trước, hơi cúi người chào Tô lão gia:

- Đã lâu không gặp, sức khỏe ông vẫn ổn chứ ạ?

Tô lão gia hơi bất ngờ:

- Ông rất khỏe. Thời Uẩn, sao cháu lại tới đây?

Tô Căng Bắc nói:

- Ông nội à, là cháu bảo anh ấy tới đây ạ. Hai ngày nay anh ấy được nghỉ ở bệnh viện nên tới thăm ông, chỉ là không ngờ Gia Nam... Vì chúng ta đều ở bệnh viện nên cháu bảo anh ấy tới thẳng đây luôn.

Tô lão gia nhìn Tô Căng Bắc trách cứ:

- Con bé này, ai lại mời khách tới bệnh viện bao giờ.

Chu Thời Uẩn cười nhẹ:

- Ông nội đừng xem cháu là người ngoài, em trai Căng Bắc gặp chuyện phải đến bệnh viện, cháu đến thăm là chuyện nên làm ạ.

Tô Căng Bắc liếc mắt đưa tình với Chu Thời Uẩn, biết ăn nói lảm đay chàng trai.

Tô lão gia hài lòng:

- Gia Nam ở bên trong, vào cả đi.

Chu Thời Uẩn gật đầu.

Tô Căng Bắc đi đến bên cạnh anh, tùy tiện khoác tay anh, nói nhỏ:

- Đến sớm thế này là không chờ được muốn gặp em chứ gì.

Chu Thời Uẩn dừng lại, ánh mắt nhìn cô mang ý cảnh cáo:

- Tô Căng Bắc.

Cô cố gắng đè xuống khóe môi cong lên của mình:

- Sao hả, anh thẹn thùng? Em nói nhỏ thế họ không nghe đâu.

Lúc này, Tô Doãn Đông bên cạnh lặng lẽ lướt qua:

- A, nói nhỏ? Tám trăm dặm xung quanh đều nghe hết đấy.

Tô Căng Bắc:

- ...

Khóe môi Chu Thời Uẩn giật giật, gỡ cánh tay cô xuống, bước nhanh về phía trước.

Tô Căng Bắc trừng Tô Doãn Đông, vội vã đuổi theo anh:

- Chu bảo bối!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thăm Tô Gia Nam xong, Tô Căng Bắc, Chu Thời Uẩn và Tô Doãn Đông về Tô gia đại trạch trước.

- Má Lâm, má Lâm? Ô Đồng đâu?

Khi Tô Căng Bắc đến bệnh viện đã để Ô Đồng lại ở nhà cho dì giúp việc chăm sóc, bây giờ về thì vội tìm bóng dáng của nó.

Má Lâm nghe tiếng, bước ra khỏi nhà bếp:

- Đại tiểu thư về rồi, Ô Đồng đang ăn trên sofa.

Dứt lời, bà thấy người đàn ông đứng phía sau Tô Căng Bắc thì vội vã khom mình:

- Cô gia.

Chu Thời Uẩn gật đầu, trên thực tế, anh hơi không quen với cách gọi này.

- Ăn? Chưa ăn trưa sao?

- Dạ đã ăn trưa lâu rồi ạ.

Má Lâm cười nói:

- Nó thèm ăn lắm, cứ lượn tới lượn lui chỗ để đồ ăn hoài.

- Mèo ham ăn.

Tô Căng Bắc đi đến bên sofa, khom người bế Ô Đồng lên:

- Ăn, ăn hoài hà!

Miệng Ô Đồng còn dính vụn thức ăn vặt: “Meo.”

- Nhị thiếu gia của mày tới rồi, còn ăn nữa là anh ấy mắng mày đấy.

Tô Căng Bắc xoay người lại:

- Chu Thời Uẩn, thời điểm cho anh lập uy đã đến.

Anh đến gần, xoa tai Ô Đồng rất thân thiết:

- Ăn bao nhiêu rồi?

Má Lâm ở bên cạnh đáp:

- Dạ buổi chiều đã cho nó ăn 3 lần ạ.

Chu Thời Uẩn ừ:

- Ngày mai cấm ăn vặt.

- Dạ, cô gia.

Ô Đồng rõ ràng nghe hiểu, nhe răng múa vuốt cào cánh tay Tô Căng Bắc, cô cười hì hì an ủi nó:

- Đừng giận đừng giận, ráng chịu bữa mai thôi rồi tao cho mày đồ ăn càng ngon hơn.

Ô Đồng: “Meo!”

Tô Doãn Đông phì cười, ngồi xuống bên cạnh:

- Người không biết còn tưởng hai đứa đang nuôi con đấy, một người vai phản diện một người vai chính diện.

Tô Căng Bắc ngả ngớn:

- Vậy không phải rất tốt sao, tập trước cho quen. Chu Thời Uẩn, sau này có con, anh làm cha dữ nhé, em làm mẹ hiền.

Chu Thời Uẩn sững người, chợt có cảm giác kỳ diệu. Con? Mẹ hiền? Con của họ...

Vẻ mặt Tô Doãn Đông như bị sét đánh, đây là em gái anh ư, trước đây là ai nói sinh con mất dáng nên tuyệt đối không sinh hả?

- Thời Uẩn, Thời Uẩn của chúng ta đến rồi à?

Giọng nói oang oang của người nào đó vang lên ngoài cửa.

Tô Căng Bắc và Tô Doãn Đông đồng loạt hiện một mớ vạch đen trên trán, mẹ già nhà họ tới.

Triệu Tuyết Nhan từ chỗ rẽ phòng khách đi tới, ý cười dào dạt nhìn Chu Thời Uẩn:

- Thời Uẩn à, nghe nói buổi trưa con tới rồi, còn là tới bệnh viện nữa, có vất vả không?

Chu Thời Uẩn chỉ cười khẽ:

- Thừa không ạ.

- Sao lại không chứ, lái xe mấy tiếng lặn đó.

Triệu Tuyết Nhan từ ái hỏi:

- Con ăn chưa, đói bụng không?

- Con không đói ạ, cảm ơn.

- Sao không đói cho được.

Triệu Tuyết Nhan nói sang bên cạnh:

- Má Lâm, bảo nhà bếp làm ít điếm tâm mang ra.

Má Lâm gật đầu rồi rít:

- Dạ, phu nhân.

Tô Doãn Đông ghét bỏ nhìn Triệu Tuyết Nhan:

- Mẹ, con trai mẹ đang ở đây nè.

Triệu Tuyết Nhan không thèm đếm xỉa, kéo cánh tay Chu Thời Uân ngồi xuống sofa:

- Khoảng thời gian này Căng Bắc đều ở chỗ con, khiến con nhọc tâm rồi.

Tô Căng Bắc hặn hán lời:

- Con đâu phải con nít, sao khiến anh ấy nhọc tâm được chứ.

Triệu Tuyết Nhan liếc xéo cô:

- Mẹ không nghe con nói, Thời Uân, con nói đi.

Tô Căng Bắc:

- ...

Mắt Chu Thời Uân hiện lên ý cười:

- Thưa dì, cô ấy rất an phận ạ.

- An phận là tốt an phận là tốt, nếu nó không an phận thì con nói dì biết, dì lập tức qua chinh đốn nó.

- Dạ.

Tô Căng Bắc:

- Này này này!

Tô Doãn Đông lắc đầu, kéo cô lại:

- Em đừng chõ mồm vào, không phát hiện à, Triệu nữ sĩ căn bản đâu thềm để ý đến chúng ta.

Tô Căng Bắc:

- ...

Triệu Tuyết Nhan lôi kéo Chu Thời Uẩn nói rất nhiều, Tô Doãn Đông và Tô Căng Bắc ở bên cạnh nghe mà tai đóng kén, họ nghe rất phiền chán nhạt nhẽo nhưng Chu Thời Uẩn lại nghe rất kiên trì.

Ăn xong bữa tối, Tô Căng Bắc mang Ô Đồng chuẩn bị dẫn Chu Thời Uẩn đi nghỉ ngơi, dù sao sáng sớm anh đã lái xe qua đây, chắc chắn rất mệt.

- Má Lâm, phòng anh ấy ở đâu?

Má Lâm ngẩn người, nhìn Triệu Tuyết Nhan:

- O, phu nhân nói... không cần dọn phòng mới.

- Hả?

Tô Căng Bắc:

- Vậy ngủ ở đâu?

Triệu Tuyết Nhan nói rất tùy tiện:

- Phòng con ngày nào cũng có người quét dọn, chuẩn bị phòng mới làm gì.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Mẹ, ý của mẹ là, tụi con ngủ chung?

- Phải, sao, giường con không đủ to à?

Tô Căng Bắc đơ, bắt đầu nghi ngờ mình rốt cuộc có phải con ruột không, làm gì có người mẹ nào lại ra sức nhét đàn ông vào phòng con gái chứ...

Chu Thời Uẩn lên tiếng:

- Thừa dì, dì hiểu lầm rồi, tụi con không ngủ chung phòng.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Đúng, tụi con rất trong sạch.

Triệu Tuyết Nhan không thể tin nổi nhìn hai người:

- Ở chung lâu như vậy mà chia phòng ngủ?

Tô Căng Bắc:

- Mẹ, vẻ mặt này của mẹ là ý gì...

Triệu Tuyết Nhan ho khan, vô cùng ủ rũ nói:

- Ủ, là vậy à, ờm, ơ, má Lâm, chuẩn bị một căn phòng cho cô gia.

Má Lâm ngượng ngùng nói:

- Dạ, thưa phu nhân.

Buổi tối.

“Cốc cốc cốc.”

Tô Căng Bắc mở cửa:

- Mẹ? Gì thế?

Triệu Tuyết Nhan đặt khay bánh ngọt trên tay vào tay cô:

- Buổi tối chắc là con rể đói bụng rồi, con đưa đồ ăn qua cho con rể đi.

Tô Căng Bắc nhìn mẹ với ánh mắt đầy hàm súc:

- Trong bánh ngọt này không bỏ thuốc gì bí ối chứ?

Triệu Tuyết Nhan liếc cô:

- Cái con bé này, nói lung tung gì đấy.

Tô Căng Bắc vui vẻ:

- Nhìn điệu bộ của mẹ, con nghi lắm.

Triệu Tuyết Nhan:

- Đi đi đi. Mau đi cho người ta đi.

- Được được được.

Tô Căng Bắc buộc chặt áo ngủ, nói không đàng hoàng:

- Cám ơn mẹ cho con cố vào phòng Chu bảo bối nhà con.

Triệu Tuyết Nhan vui mừng nhìn Tô Căng Bắc đi về phía phòng Chu Thời Uẩn, mới xoay người đi xuống lầu.

- Chu bảo bối, mở cửa, là em.

Hơn mười giây sau, cửa mở, Chu Thời Uẩn đứng sau cánh cửa:

- Có chuyện gì?

Tô Căng Bắc giơ đồ ăn trên tay:

- Đưa thức ăn ngon cho anh.

Chu Thời Uẩn tránh đường, cô lê dép lê lắc lư vào phòng.

- Ôi?

Tô Căng Bắc nhìn chăm chăm vách tường phía tây một lát:

- Sao phòng này toàn là ảnh em thế?

Ảnh hồi em bé, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông... tuổi nào cũng có.

- À, em nhớ ra rồi, phòng này hình như em từng ở trước đây, sau đó em đòi đổi phòng khác nên mới dọn đi.

Tô Căng Bắc để đồ ăn xuống:

- Chắc mẹ em cố ý dọn phòng này cho anh ở, ê, này giờ có phải anh ở trong phòng xem rất lâu không?

Chu Thời Uẩn:

- Có một số trước đây anh chưa xem.

- Có một số?

Tô Căng Bắc sững sờ:

- Mấy tấm khác anh xem rồi? Ảnh hồi nhỏ của em trước giờ chưa từng up lên mạng mà.

- Anh cần lên mạng mới có thể xem ảnh em à?

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Ảnh của em, từ nhỏ anh đã xem nhiều rồi.

- Khụ khụ khụ...

Tô Căng Bắc suýt tụt sặc nước miếng của mình:

- Thật? Vậy sao trước giờ không ai đưa ảnh của anh cho em xem nhỉ?

- Anh không thích chụp ảnh.

Chu Thời Uẩn bình tĩnh nói:

- Có điều hồi nhỏ cũng có một hai tấm, không phải không ai đưa cho em xem mà là em căn bản chẳng để ý, không thèm xem chứ gì.

Tô Căng Bắc lại ho kịch liệt:

- Ơ, ha ha ha, là vậy à?

Chu Thời Uẩn cười nhạt.

Tô Căng Bắc bị cười, trong lòng hơi chột dạ, chỉ có thể nói:

- Nè, anh xem ảnh rồi thì sao chứ, tốt hơn em chỗ nào? Còn không phải chê bai muốn chết, lẽ dĩ nhiên cũng không thèm tới.

Chu Thời Uẩn khựng lại:

- Lần đó, vì con một người bạn của anh xảy ra chuyện.

- Bạn, bạn gì?

Chu Thời Uẩn nghĩ nghĩ, cảm thấy cần giải thích với cô:

- Hồi anh học cấp 3, trường có tổ chức hoạt động đi tình nguyện vùng núi, anh đã quen một người bạn ở đó.

Tô Căng Bắc mở to mắt:

- Anh, anh từng đi tình nguyện vùng núi? Nhìn không ra anh lại có lòng nhiệt tình như vậy đấy.

Giọng Chu Thời Uẩn nhạt nhẽo nói:

- Không tham gia hoạt động ngoài nhà trường, mất hai điểm.

Tô Căng Bắc:

- ...

Ừ, cho nên mới đi tình nguyện bù lại, cô nghĩ nhiều quá rồi!

- Nhưng mà, ở đó anh đã gặp được Trương Triều.

Chu Thời Uẩn hiếm khi kể chuyện trước kia, Tô Căng Bắc vội vã nghiêm túc lắng nghe.

Anh nói tiếp:

- Anh ấy là bác sĩ tình nguyện, ở cái chốn núi non không có mạng mẽo, tách biệt với thế gian ấy rất nhiều năm, qua anh ấy, anh cảm nhận

được sức hấp dẫn của y học, anh ấy xem như là giáo viên khai sáng cho anh.

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc:

- Ở đó, anh ấy nhận nuôi một đứa trẻ, nhưng sức khỏe đứa trẻ ấy có vấn đề. Ngày hôm đó nó phát bệnh... xin lỗi, chuyện quá khẩn cấp lại còn ở quá xa nên anh không thể chạy về.

Tô Căng Bắc ngẩn người, cô chưa từng nghĩ tới việc anh không đến lễ đính hôn là vì nguyên nhân như vậy, cô còn tưởng anh cũng giống như cô, không hề muốn có cuộc hôn nhân này nên mới không tới.

- Anh ấy nhất định là người bạn rất quan trọng của anh.

- Xem là vậy.

- Bây giờ anh ấy vẫn ở chỗ đó à?

- Ừ.

Chu Thời Uẩn nói:

- Anh ấy thích nơi đó.

Kỳ thực anh từng muốn để Trương Triều rời đi nhưng Trương Triều nói mình có cảm tình với nơi đó, người nơi đó cần anh ấy. Chu Thời Uẩn thấy vậy thì không khuyên nữa, dẫu sao mỗi người đều có riêng thứ mình muốn. Chỉ là về sau, anh cho người cải thiện điều kiện vùng núi ấy hơn mà thôi.

- Được rồi, hóa ra là có nguyên nhân, em miễn cưỡng châm chước cho anh vậy.

Mắt Tô Căng Bắc lóe lên nét tinh quái:

- Có điều muốn em tha thứ anh thì anh cũng phải thể hiện chút thành ý chứ.

Chu Thời Uẩn hơi nghi hoặc:

- Thành ý gì?

Tô Căng Bắc chỉ chỉ môi của mình, còn rất chu đáo nhón nhón chân lên:

- Nè nè nè, hun một cái hun một cái.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn rơi vào môi cô, màu hồng nhạt, thoạt nhìn rất mềm.

Tô Căng Bắc chỉ muốn chọc anh chơi, không hề cho rằng anh sẽ chủ động hôn cô. Vào lúc cô định chê cười anh thì người trước mặt đột nhiên khom xuống.

Lạnh lùng, nghiêm túc hôn lên môi cô một cái.

Tô Căng Bắc sững sờ.

Chu Thời Uẩn thẳng người dậy, hạ mi mắt nhìn cô, giọng nói trầm khàn có chút quyến rũ:

- Tha thứ chưa?

Tô Căng Bắc nuốt nước miếng đánh ực:

- Em có thể nói... chưa không?

Chu Thời Uẩn mím môi:

- Em nói không giữ lời?

Tô Căng Bắc lắc đầu:

- Không phải, vì “hun một cái” em nói lúc nãy là chỉ hôn nồng nhiệt kiểu Pháp cơ.

Chu Thời Uẩn:

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hôn nồng nhiệt kiểu Pháp? Trái tim Chu Thời Uẩn hơi nhảy lên, loạn nhịp.

Tô Căng Bắc liếc anh:

- Sao, có phải không biết không, để em dạy anh.

Nói rồi, cô liền nhón chân khê cấn môi anh, thấy anh không phản ứng, cô lại thè lưỡi ra liếm liếm, thủ thủ:

- Anh có xem phim không?

Con người Chu Thời Uẩn u ám, để mặc cô càn quấy.

Không chống cự chính là chấp nhận!

Bàn tay Tô Căng Bắc khoác lên vai anh nhẹ trêu nơi cổ, cô mở miệng, giọng nói thì thầm quyến rũ chết người:

- Đây, hôn nồng nhiệt kiểu Pháp là em không chấp nhận lời xin lỗi của anh đâu.

Chu Thời Uẩn hạ mi mắt nhìn cô, cô gái trong lòng đang đưa sóng mắt, muôn vàn quyến rũ. Anh chột gật đầu, khom người trong ánh mắt khêu gợi của cô:

- Được, vậy theo ý em.

Anh từ từ phủ lấy môi cô. Từ mơn trớn khẽ cho tới cọ xát, từng chút từng chút dây dưa, xâm lấn lãnh địa của cô.

Tô Căng Bắc mừng rỡ đắc ý, tim đập như đánh trống, cô nhón chân, vòng hai tay qua cổ anh để chống đỡ chính mình.

Dần dần, hô hấp nóng rực của hai người quấn quýt vào nhau...

Nụ hôn này tựa như nước nóng tràn ra, Tô Căng Bắc bị bỏng khó mà hô hấp. Với cô, lần hôn môi thứ nhất lướt qua rồi thôi, lần thứ hai... cô chỉ cảm thấy là trong mộng, sau đó cô cũng cười toe toét hôn môi anh, nhưng cô luôn cảm thấy tất cả nụ hôn trước kia đều khác với lần này, lần này anh ôm lấy cô, cô dựa vào lòng anh, chân chính như hai người yêu nhau.

- Em không thở à?

Đột nhiên, Chu Thời Uẩn hơi dịch ra, giọng nói trầm thấp vang lên.

Tô Căng Bắc có thở, chỉ là đầu óc hỗn loạn, vào thời khắc nào đó đã vô thức nín thở. Lúc này, đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của anh, cô vội vã điều chỉnh lại sắc mặt, vờ trấn định nói:

- Em có thở mà, có phải anh quá căng thẳng nên không cảm nhận được không?

Trêu người lại bị người trêu ngược, rốt cuộc là ai đang căng thẳng đây?

- Ồ, vậy sao?

Tô Căng Bắc gật đầu khẳng định.

Khóe môi Chu Thời Uẩn hơi cong lên, không đợi cô phản ứng, anh một lần nữa cúi đầu xuống. Anh không hề tiến công ngay lập tức như ban

nãy mà tí mí vờn quanh cánh môi cô, từng chút từng chút một, từ từ thưởng thức.

Sắc mặt Tô Căng Bắc vệt đỏ, Chu Thời Uẩn dường như đang thăm dò, cân nhắc trong lĩnh vực mới của mình! Cô nhin chốc lát, không muốn yếu thế nữa. Thế là cô nghiêng người đè xuống, trực tiếp cạy môi răng anh ra, tìm đường móc lấy lưỡi anh.

Chu Thời Uẩn bị đụng lùi một bước, tựa vào tường sau lưng. Lát sau, anh đưa tay xoay người cô, hai người hoán đổi vị trí, biến thành Tô Căng Bắc bị anh áp vào tường.

Cô mặc đồ ngủ, lớp vải mỏng manh dính vào tường có chút cảm giác mát. Nhưng cảm giác mát này lại bị lửa nóng hùng hực của người trước mặt xung kích áp đảo.

Giao hòa không tiếng động, thân mật ngọt ngào. Môi cô tê dại, nhưng nội tâm lại đòi hỏi càng nhiều.

Chu Thời Uẩn cũng không khá hơn là bao, cô gái trong lòng mềm mại như không xương, thời thời khắc khắc đều chọc tim anh ngứa ngáy. Bàn tay anh đặt trên eo cô càng lúc càng siết chặt, dường như muốn luôn để cô trước người mình như thế.

- Mẹ, mẹ làm gì vậy?

“Lách cách lách cạch...”

- Úi, mẹ! Đỡ canh lên người con!

“Suyt!!!”

Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến tiếng ồn ào, Chu Thời Uẩn khẽ cau mày, cuối cùng buông cô ra, chỉ là con người màu nhạt của anh vẫn lóe lên

ánh sáng dị thường như cũ. Tô Căng Bắc dựa vào ngực anh hơi thở dốc, hồi lâu vẫn chưa trở lại bình thường.

Sau sự yên tĩnh kỳ lạ, giọng khàn khàn của Chu Thời Uẩn vang lên trên đỉnh đầu:

- Anh không có thói quen ăn khuya, em đem đi đi.

Tô Căng Bắc lùi một bước, ừ khê. Cô có thể đoán được mặt mình bây giờ chắc chắn cực kỳ đỏ, chính cô cũng chịu không nổi nhiệt độ này, không được, phải hạ nhiệt, hạ nhiệt!

Tô Căng Bắc vội vã bưng bữa khuya định ra ngoài.

- Đợi đã.

Chu Thời Uẩn phía sau gọi cô lại. Tiếp đó, cô nghe tiếng bước chân anh vang lên, anh đến gần cô, vịn vai cô.

- Sơn môi lem rồi này.

Chu Thời Uẩn đưa tay lau vết son màu hồng nhạt lem ra ngoài vì nụ hôn ban nãy. Tô Căng Bắc ngược mắt, thấy môi anh cũng có màu son của cô mà hình như anh không ý thức được, chỉ tập trung thu dọn tàn cuộc cho cô.

Anh để tay xuống, xoay người lại.

- Được rồi, ra ngoài đi.

Tô Căng Bắc mím môi, đưa tay mở cửa. Chỉ là cô không chú ý tay cô đang run run, hết như trái tim cô, vì một người mà rối loạn.

Cô mở cửa bước ra, thấy canh vung vãi đầy dưới đất.

Cô ngược mắt nhìn Tô Doãn Đông và Triệu Tuyết Nhan:

- Hai người làm gì thế?

Tô Doãn Đông trừng môi cô:

- Em! Em! Anh phải là người hỏi em làm gì thế đấy?

Môi sưng cả lên!

Triệu Tuyết Nhan cười ha ha bước lên đón lấy khay thức ăn trên tay Tô Căng Bắc:

- Mẹ và anh con đi ngang qua, Thời Uẩn ăn khuya xong rồi à?

Cô liếc Triệu Tuyết Nhan:

- Anh ấy không quen ăn khuya, mẹ đem đi đi.

- Được được được, không ăn cũng được, mai dậy sớm ăn sáng.

Tô Doãn Đông:

- Tô Căng Bắc! Anh hỏi em đấy, ban ngày ban mặt, còn là ở trong nhà, các em làm gì hả?

Triệu Tuyết Nhan đánh vào gáy Tô Doãn Đông:

- Con nhao nhao cái gì, xuống cho mẹ.

Tô Căng Bắc lườm Tô Doãn Đông:

- Thứ nhất, bây giờ là nửa đêm nửa hôm chứ không phải ban ngày ban mặt. Thứ hai, bất kể tụi em làm gì ở đâu cũng là hợp pháp. Tô Doãn Đông, anh ở ngoài cửa phòng nghe lén, em chưa đánh anh thì thôi, anh còn không biết xấu hổ lớn tiếng với em?

- Anh nghe lén? Đây là nhà anh! Anh cần nghe lén à?

Tô Doãn Đông nhảy dựng lên:

- Vả lại, là anh thấy mẹ lén la lén lút ở đây nên mới lại hỏi, sau đó tiện thể nghe một chút mà thôi!

Triệu Tuyết Nhan ho khan, kéo anh đi về phía cầu thang:

- Âm ỉ hoài, hơn nửa đêm có cho người ta ngủ hay không đây.

- Mẹ! Mẹ đừng kéo con! Con phải nói chuyện tử tế với nó, con gái con đưa như vậy sao được...

- Con câm miệng cho mẹ.

Hai mẹ con lái nhái lẳng nhặng đi rồi, Tô Căng Bắc im lặng lắc đầu, nhấc chân đi về hướng phòng mình.

Hôm sau, Chu Thời Uẩn dậy rất đúng giờ, anh xuống lầu, người làm của Tô gia vội vã dẫn anh đi ăn sáng.

- Tô Căng Bắc đâu?

Người làm vội nói:

- Dạ, đại tiểu thư vẫn đang ngủ ạ.

- Vẫn đang ngủ?

Người làm gật đầu:

- Dạ, bình thường đại tiểu thư không dậy ăn sáng, cũng không thích bị chúng tôi gọi dậy ạ.

Chu Thời Uẩn cau mày, vốn tưởng cô đã sửa tật xấu ngủ nướng, ai dè vừa về nhà là quay về như cũ.

- Thời Uẩn, cháu dậy rồi.

Tô lão gia đi tới, Chu Thời Uẩn đứng dậy:

- Ông nội.

- Ngồi đi.

Tô lão gia nói:

- Hiếm khi có người dậy ăn sáng với ông, đám nhóc trong nhà này, đứa nào đứa nấy cũng lười.

Chu Thời Uẩn cười cười, không lên tiếng.

Tô lão gia:

- Vẫn là Chu gia nhà cháu lễ nghĩa, quy củ nghiêm khắc.

Chu Thời Uẩn nói:

- Chỉ là thói quen của Chu gia truyền lại đời đời kiếp kiếp thôi ạ, thực ra thoải mái chút cũng tốt.

Tô lão gia bắt đắ dĩ:

- Thoải mái, dung túng đám người đó riết chiều hư hết. Nói Càng Bắc nhé, hồi đó cứ nằng nặc đòi vào showbiz, chọc tức hết cả nhà.

Chu Thời Uẩn hơi cong môi:

- Thưa ông nội, cô ấy như vậy rất tốt ạ.

Tô lão gia nhượng mày:

- Cháu thật cảm thấy rất tốt? Con bé Căng Bắc không chịu quản giáo, tùy hứng quen rồi, may mà về sau có cháu.

- Ông nội, sáng ngày ra ông đã nói xấu cháu rồi.

Tô Căng Bắc ngáp đi tới. Người làm bên cạnh thấy cô thì kinh ngạc:

- Đại tiểu thư, cô dậy rồi?

Cô ngồi xuống:

- Lấy cho tôi bộ dụng cụ ăn.

- Dạ dạ dạ.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Ông như vậy là gây họa cho người vô tội. Đạo này cháu cực kỳ ngoan, theo cô gia nhà chúng ta như hình với bóng, không hề gây rối.

Tô lão gia hừ lạnh:

- Anh cả và em trai cháu đã thế rồi, cháu mà còn gây rối nữa thì không phải là muốn ông tức chết sao.

Tô Căng Bắc cười:

- Không đâu không đâu mà.

Ăn sáng xong, Chu Thời Uẩn và cô chuẩn bị đến bệnh viện thăm Tô Gia Nam.

Xe dừng ở bãi đậu xe bệnh viện, Tô Căng Bắc đeo khẩu trang và mũ, khiêm tốn vào bệnh viện.

- Chị.

Tô Gia Nam thấy cô vào, gương mặt tái nhợt nở nụ cười, Tô Căng Bắc đau lòng xoa đầu cậu:

- Hôm nay cảm thấy thế nào?

Tô Gia Nam gật đầu:

- Em khỏe lắm.

Dứt lời, thấy sau lưng cô còn có một người thì vội nói:

- Anh rể cũng tới ạ?

Hôm qua Tô Gia Nam lần đầu gặp Chu Thời Uẩn, lúc đó anh đang nói rất nhiều thứ liên quan tới bệnh của cậu với bác sĩ chủ trị, cậu ở bên cạnh nghe rất rõ ràng cho nên vô cùng có thiện cảm với anh.

- Ủ.

- Chị, vậy mấy ngày nay chị có đi không, có bận công việc không?

- Tạm thời không đi, công việc kế tiếp của chị vừa vặn ở bên này. Chị chờ em khỏe rồi mới đi.

Tô Gia Nam nói:

- Vậy anh rể làm sao đây, chị ở lại đây thì chẳng phải là bỏ anh rể ở nhà một mình sao?

Tô Căng Bắc cười khẽ, quay đầu nhìn Chu Thời Uẩn:

- Ê, em trai em nói có lý nhỉ, anh phải độc giữ khuê phòng rồi.

- Anh rể, anh ở nhà tụi em nhiều thêm mấy ngày là được mà.

Chu Thời Uẩn mỉm cười:

- Bệnh viện có việc, ngày mốt anh phải đi.

Tô Gia Nam hơi tiếc nuối:

- Ồm.

Tô Căng Bắc:

- Ngày mốt? Em tưởng ngày mai anh đi rồi chứ.

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Em muốn anh đi nhanh chút?

Tô Căng Bắc vội lắc đầu, cười hì hì dán vào người anh:

- Sao có thể, anh là Chu bảo bối nhà em mà, sao em nỡ để anh đi sớm được.

Ba người ở phòng bệnh hàn huyên thật lâu, sau đó Tô Gia Nam ngủ thiếp đi, Tô Căng Bắc liền cầm túi xách chuẩn bị rời đi với Chu Thời Uẩn.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh vang lên tiếng bước chân. Cô quay đầu, đúng lúc thấy Tô Hiến Ngôn đi vào cửa. Hiến nhiên, Tô Hiến Ngôn cũng không ngờ trong phòng bệnh có người.

Tô Căng Bắc thu ý cười lại:

- Anh cả.

Tô Hiến Ngôn gật đầu với cô:

- Em cũng ở đây.

- Dạ, em đến một lúc rồi. Gia Nam đã ngủ, tụi em đang định đi.

Dứt lời, cô phát hiện Tô Hiến Ngôn nhìn Chu Thời Uẩn, bèn ho khan:

- O, anh ấy là Chu Thời Uẩn.

Khóe môi Tô Hiến Ngôn hơi cong lên nhưng ánh mắt lại không mấy ý cười, anh chìa tay ra trước mặt Chu Thời Uẩn:

- Chu nhị thiếu gia, nghe danh đã lâu.

Chu Thời Uẩn bắt tay anh, giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ:

- Cũng vậy.

Tô Căng Bắc ở bên cạnh bỗng dừng cảm thấy bầu không khí có hơi lạnh, hai tòa núi băng???

Cô lặng lẽ kéo Chu Thời Uẩn:

- O ừm, anh cả, anh đến thăm Gia Nam, vậy tụi em đi trước đây.

Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu:

- Bệnh viện đông người, em chú ý an toàn.

Tô Căng Bắc nói cảm ơn, kéo cánh tay Chu Thời Uẩn đi ra ngoài, nhưng đi được mấy bước, cô lại quay trở về:

- Anh.

Tô Hiến Ngôn quay đầu nhìn cô.

Mắt Tô Căng Bắc xẹt qua vẻ tinh nghịch:

- Cô bé Trình Tư Miên kia đáng yêu lắm, anh, cố lên.

Tô Hiến Ngôn sững sờ, ánh mắt dường như vì người kia trong lời cô mà hiện lên vẻ dịu dàng.

- Có điều, hiển nhiên Gia Nam cũng thích cô bé đó, anh, anh có được cô bé ấy thì phải kiềm chế chút, đừng bắt nạt em trai.

Tô Hiến Ngôn:

- ...Em yên tâm.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Vậy thì tốt. Em không nhìn nổi Gia Nam thảm quá đâu.

Nói rồi, cô yên tâm xoay người định đi.

- Em đợi đã.

- Sao thế?

Tô Căng Bắc dừng bước.

Tô Hiến Ngôn nhàn nhạt nói:

- Gọi cô ấy bằng tên, em không thích hợp gọi cô ấy là cô bé.

Tô Căng Bắc:

- ...

Hả? Không thích hợp, vậy phải gọi là gì? Chị dâu?

Cô té mất! Cô nhóc vị thành niên Trình Tư Miên kia nhỏ hơn cô năm sáu tuổi lận đó!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Lần này Tô Căng Bắc sáng khoái về Tô gia như vậy kỳ thực còn có một nguyên nhân, chính là cô có buổi chụp ảnh tạp chí ở thành phố này, thế nên bất kể trong nhà có gọi hay không, cô đều phải về một chuyến.

Hôm nay là ngày chính thức chụp ảnh tạp chí. Hà Địch lái xe đến Tô gia đón cô, vì tính bảo mật của thân phận Tô Căng Bắc nên bình thường chỉ có một mình Hà Địch lái đây.

Khi Tô Căng Bắc chuẩn bị xuất phát, Chu Thời Uẩn đang đánh cờ vây với Tô lão gia ở phòng khách.

Cô đặc biệt đến bên cạnh hai người, nói:

- Em hơn sáu giờ tối là có thể kết thúc.

Tô lão gia chăm chú nhìn bàn cờ:

- Được rồi, đi sớm về sớm.

- Nhấn mạnh một lần nữa, là hơn sáu giờ.

Chu Thời Uẩn ừ một tiếng, ngược mắt nhìn Tô lão gia:

- Ông nội, ông phải cẩn thận đấy.

Tô lão gia cau mày than thở:

- Ông chưa bao giờ thắng nổi ông nội cháu lúc còn sống, không ngờ kỳ nghệ của cháu còn tinh hơn cả ông nội cháu.

Tô Căng Bắc lườm hai người, cong ngón tay gõ gõ lên bàn cờ:

- Có ai nghe đây nói chuyện không?

Tô lão gia nói:

- Con bé này, đừng thêm phiền nữa. Mau đi làm việc đi, lúc về ông bảo Thời Uẩn tới đón cháu.

Tô Căng Bắc nhướng mày:

- Ở ông nội, vẫn là ông hiếu cháu nhỉ.

- Cháu nghĩ gì đều viết hết lên mặt kia.

Tô lão gia lắc đầu bất đắc dĩ:

- Thời Uẩn à, chúng ta đừng để ý tới nó, tiếp tục chơi cờ.

Chu Thời Uẩn cười khẽ:

- Vâng, ông nội.

Tô Căng Bắc:

- Chu bảo bối, nhớ nghe lời ông nội tới đón em đấy.

Chu Thời Uẩn ngược mắt nhìn cô, nhưng ngón trỏ và ngón giữa vẫn đuối theo quân cờ đen chuẩn xác không chút sai sót trên bàn cờ:

- Ủ.

Tô Căng Bắc nghe anh đồng ý mới hài lòng đi về phía Hà Địch đang đợi:

- Đi thôi, Hà Địch.

Trên xe.

Hà Địch lái xe, Tô Căng Bắc ngồi ở ghế phụ lái.

- Căng Bắc, chị quên nói em biết, hôm nay chụp tạp chí xong còn có một buổi live stream nữa. Có điều cũng không lâu đâu, 40 phút là đủ.

- Live stream? Live stream gì?

- Live stream qua điện thoại di động, lần trước em tham gia hoạt động công ích đã từng làm rồi mà.

- Ờ, cho nên lần này là chủ đề gì?

- Nhóm tạp chí họ phát động chủ đề công ích “áo quần yêu thương”, em đến lúc đó cứ chia sẻ với mọi người điều tâm đắc khi mặc quần áo là được.

Tô Căng Bắc nói:

- Ừm, em biết rồi. Vậy đến lúc đó em báo Chu Thời Uẩn một tiếng là được, bảo anh ấy khỏi đến sớm.

Hà Địch nghiêng mắt nhìn cô:

- Căng Bắc, tình cảm giữa em và bác sĩ Chu rất tốt nhỉ.

- Ờ, có vấn đề gì không?

Hà Địch ho nhẹ:

- Đã mấy tháng rồi mà em vẫn thích người ta như vậy, mấy soái ca trước đây em thích đều không quá một tháng.

Tô Căng Bắc sững sờ.

Hà Địch nói:

- Chị thấy em thực sự yêu anh ấy rồi.

Tô Căng Bắc ngẩn ngơ, nhất thời không nói gì.

Yêu? Cô không rõ, cô chỉ biết cô thực sự thích Chu Thời Uẩn, thích hơn tất cả mọi người trong dĩ vãng, cô muốn ở bên anh, thích cảm giác trái tim đập loạn vì anh.

Tô Căng Bắc hiếm khi trầm tĩnh suy nghĩ, Hà Địch nói cảm giác mới mẻ của cô hẳn phải qua rồi chứ, Tô Doãn Đông cũng hỏi sao cô còn chưa chán... Đúng, cô vốn là người đứng núi này trông nói nọ, nhưng với Chu Thời Uẩn, cảm giác mới mẻ và cảm giác say đắm mãi không giảm, mà ngược lại, cô lại thấy chúng ngày càng tăng thêm.

Cô thật sự yêu Chu Thời Uẩn rồi ư?

- Không nói gì?

Hà Địch vui vẻ:

- Xem ra là thật rồi, chặc chặc chặc, nữ thần hiệp hội nhan sắc của chúng ta cuối cùng cũng rung động rồi.

Tô Căng Bắc chống đầu:

- Vậy thì vừa hợp mà, dù sao em và anh ấy sớm muộn cũng ở bên nhau.

- Phải phải phải, có điều Căng Bắc này, bác sĩ Chu cũng yêu em à?

Ánh sáng trong mắt Tô Căng Bắc hơi ngưng trệ.

- Đương nhiên, không phải chị không tin vào thực lực của em. Chỉ là chị tò mò người có tính cách như bác sĩ Chu khi yêu sẽ thế nào thôi. Ê, hai em đã đến bước nào rồi? Hôn? XXX?

- Hôn thì có hôn rồi, nhưng XXX thì chưa.

Hà Địch trêu đùa:

- Ôi, đối mặt với sắc đẹp cỡ đó mà Tô đại tiểu thư của chúng ta nhịn được kìa.

Tô Căng Bắc mím môi, không cười đùa với cô ấy như bình thường, chỉ an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô đang nghĩ đến vấn đề Hà Địch hỏi ban nãy.

Chu Thời Uẩn yêu cô không?

Nói thực, cô không biết.

Tính tình anh quá mức đằm nhạt, dường như bất kể chuyện gì cũng không kích thích được anh. Anh không nhiều lời, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không mấy thay đổi. Người như vậy, làm sao có thể hi vọng nhìn ra được điều gì từ vẻ ngoài đây chứ.

Nhưng Tô Căng Bắc lại nghĩ, có lẽ anh yêu cô, vì bên cạnh anh không có bất kỳ cô gái nào như cô, được anh cho phép cùng sống với anh, được anh dung túng tùy tiện trêu chọc anh, hoặc như ngày hôm qua, được anh đáp trả nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa mãnh liệt...

Cô thở ra một hơi, có chút xoắn xuýt, bởi vì cô phát hiện những dung túng này hình như đều dựa vào thân phận vị hôn thê của cô.

Vì đã sớm biết thân phận này nên mới cho cô đến gần. Nếu, cô chỉ là một người không chút liên quan thì sao? Có phải cô đã bị anh đẩy ra thật xa từ lâu không?

Tô Căng Bắc hơi bối rối, nhân quả tuần hoàn, cô không biết là có nhân mới có quả hay có quả mới có nhân. Chu Thời Uẩn yêu con người của cô hay là quen và tiếp nhận thân phận phía sau của cô đây?

Nghĩ suốt cả đường, Hà Địch đã lái xe đến dưới lầu công ty tạp chí. Hà Địch dừng xe xong, nói:

- Đến rồi, chúng ta đến phòng trang điểm trước, bên phòng chụp ảnh cũng đã chuẩn bị xong.

Tô Căng Bắc phục hồi lại tinh thần, bỏ đi, nghĩ những vấn đề này làm gì, dù bây giờ anh không yêu, lẽ nào trong những tháng ngày chậm rãi về sau, cô không thể khiến anh yêu sao?

Chính thức bắt đầu công việc.

Trợ lý và các nhân viên đã chuẩn bị ổn thỏa, Tô Căng Bắc thay đồ, trang điểm rồi tiến hành quay chụp. Chụp hơn nửa buổi chiều, thay mấy bộ đồ, công việc bên tạp chí cuối cùng cũng xong.

Sau đó, Tô Căng Bắc đến phòng nghỉ thực hiện live stream với fan.

Tiểu Oai giúp cô để điện thoại di động, mở live stream. Vì trước đó Hà Địch đã thông báo qua weibo nên mới bắt đầu live stream đã có rất nhiều fan theo dõi.

Hiện nay rất hot chuyện live stream, nhưng Tô Căng Bắc cũng chỉ từng live stream một lần, chưa quen lắm.

Cô nhìn Tiểu Oai:

- Bắt đầu rồi à?

Tiểu Oai gật đầu.

Tô Căng Bắc tiến đến trước màn ảnh:

- Ở gì nhỉ, chúng ta tán gẫu nhé, có ai đó không ta?

Trên màn ảnh hiện lên đợt sóng bình luận điên cuồng.

Tô Căng Bắc cười:

- Được rồi, các bảo bối chậm một chút, tôi không thấy mọi người nói gì.

.....

Sáu giờ mười, Chu Thời Uẩn lái xe đến dưới lầu công ty tạp chí.

Anh gọi điện thoại cho Tô Căng Bắc, đầu kia reo chuông rất lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy.

- A lô.

- A, là bác sĩ Chu à?

Hà Địch hỏi.

- Ủ, cô ấy đâu?

- Căng Bắc đang làm việc, có điều cũng khoảng nửa tiếng là xong thôi, anh đang ở cửa à?

- Phải.

- Vậy được, để tôi bảo người xuống đón anh lên.

Chu Thời Uẩn định nói tôi đợi ở đây cũng được, nhưng hình như Hà Địch quá bận, vừa nói xong liền cúp máy.

Năm phút sau, có một cô gái bước ra cửa công ty. Chu Thời Uẩn thấy cô ấy đứng ở cửa nhìn quanh quất hồi lâu thì xuống xe đi về phía cô ấy.

Khi cô gái quay đầu nhìn thấy anh thì giật mình:

- Ơ, anh là, anh Chu?

Anh gật đầu.

Cô gái ngớ người, chị Hà Địch nói thấy người đẹp trai nhất chính là anh Chu, quả nhiên...

- Ủm! Vậy anh đi theo tôi.

Cô gái phục hồi lại tinh thần, vội dẫn anh đi. Thực ra cô không biết Chu Thời Uẩn là ai, Hà Địch bảo cô đi đón người thì cô đi đón thôi.

Cô gái dẫn anh đến phòng nghỉ của ngôi sao:

- Ồm, chị Hà Địch bảo dẫn anh đến đây là được, mời anh vào, tôi đi trước.

Chu Thời Uẩn gật đầu:

- Cám ơn.

- Không cần không cần.

Cô gái đi ba bước quay đầu lại. Lúc đi cô vẫn nghĩ, đưa thẳng đến phòng nghỉ, chẳng lẽ là đến tìm Tô Căng Bắc, đẹp trai như vậy... không phải là bạn trai tin đồn của Tô Căng Bắc chứ?

Khi Chu Thời Uẩn vào, trong phòng nghỉ chỉ có hai người là Tô Căng Bắc và Tiểu Oai, anh đứng ở cửa, thấy Tô Căng Bắc đang đứng cạnh đồng quần áo, vừa chọn lựa vừa nói với Tiểu Oai nhưng Tiểu Oai chỉ im lặng đứng giơ điện thoại trước mặt cô.

- Cho nên nói bộ đồ này tuyệt đối không thích hợp với người vóc dáng thấp, có điều nếu nhất định phải mặc thì mang thêm đôi cao gót 10cm, miễn cưỡng có thể hold được.

...

- Áo khoác da màu đỏ này là kiểu mới hiện giờ, phối với một chiếc váy ngắn màu đen đơn giản sẽ rất đẹp.

Tiểu Oai:

- Chị Căng Bắc, có người hỏi bộ đồ chị đang mặc có phải đồ chụp tạp chí lần này không?

- Bộ này à?

Tô Căng Bắc nhìn vào ống kính lắc đầu:

- Đây là đồ của tôi, đồ chụp tạp chí hôm nay nhất định phải giữ bí mật.

Tiểu Oai lại đọc bình luận:

- Họ nói rất xinh, còn khen dáng chị rất đẹp nữa.

Tô Căng Bắc cười khúc khích rất vui vẻ:

- Quả nhiên là người của tôi, đều rất tinh mắt.

Hà Địch nói Tô Căng Bắc đang làm việc, nhưng Chu Thời Uẩn không biết thứ gọi là live stream, cho nên trong mắt anh, chỉ là cô đang tán gẫu

với Tiểu Oai mà thôi. Anh nhìn cô, lẳng lặng bước đến:

- Bảo hơn sáu giờ tới đón em mà, em đang làm gì đó?

Trong màn hình đột nhiên nhiều hơn một người, vả lại còn là một đại soái ca vô cùng đẹp trai. Tiểu Oai sững sờ, hồi lâu không phản ứng lại.

Cư dân mạng xem live stream càng chấn động! Mọi người không hện mà cùng bùng nổ:

- Cmn đây là ai?!

Vì bình luận bùng nổ trong nháy mắt, video cũng bắt đầu lag.

Tiểu Oai phản ứng lại, vội vã chuyển ống kính qua hướng khác, nhưng cô có nhanh đến đâu cũng không bằng cư dân mạng, cái gì nên thấy đã thấy rồi, nên chụp màn hình đã chụp rồi, dù lúc này xóa hết live stream đã không còn kịp nữa.

Tô Căng Bắc sững sờ:

- Sao anh vào...

Chu Thời Uẩn:

- Bảo tới đón em mà, em quên à?

Tô Căng Bắc chợt hiểu ra:

- À, hồi nãy em bận quá, quên nói với anh là em phải live stream xong mới đi được.

- Live stream?

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày:

- Live stream gì?

- Live stream qua điện thoại di động.

Tô Căng Bắc chỉ chỉ điện thoại di động trên tay Tiểu Oai, nhỏ giọng nói:

- Gì nhỉ, vừa rồi, hình như anh đã lọt vào ống kính...

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tiểu Oai bên cạnh tuôn mồ hôi lạnh sau lưng, dùng khẩu hình nói: chị Căng Bắc, làm sao bây giờ?

Tô Căng Bắc khôi phục tinh thần, vội đẩy Chu Thời Uẩn qua một bên, cô hít sâu một hơi, quay lại trước ống kính:

- Khụ khụ, ơ, vừa nãy chúng ta nói đến đâu nhỉ, tiếp tục nhé?

Cư dân mạng đâu còn để ý vừa nãy nói đến đâu, lúc này câu hỏi ùn ùn kéo tới đều là người ban nãy là ai.

“Đẹp trai quá! Quá đẹp trai, đẹp trai chết mất! Tôi sắp nghẹt thở rồi!”

“Má ơi, Căng Bắc, đây là bạn trai trong truyền thuyết ư?”

“Ngọt quá đi, còn tới đón nữ thần nhà mình tan làm nữa chứ ~ ”

“Muốn ngắm soái ca! Mời soái ca xuất hiện!”

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Bình luận bùng nổ, cuộc live stream công ích của Tô Căng Bắc đại khái cũng không duy trì tiếp được.

Tô Căng Bắc cười nói:

- Mọi người kích động như thế, tôi còn quay nữa không đây, mọi người rồi cuộc muốn ngắm tôi hay ngắm anh ấy?

Tiểu Oai xem bình luận, nói:

- Fan bảo muốn ngắm nữ thần, càng muốn ngắm bạn trai của nữ thần, yêu cầu anh ấy xuất hiện.

Tô Căng Bắc:

- Khụ khụ, anh chàng vừa nãy tương đối xấu hổ, cho nên nói...

- Tô Căng Bắc, em thế này là đang làm việc à?

Fan nghe thấy bên kia màn hình vang lên giọng nam lạnh lạnh quyến rũ, anh nói:

- Cho em thêm mười phút đủ không?

Fan thấy Tô Căng Bắc nhìn sang hướng anh, ánh nhìn ấy đúng là đong đầy tình cảm, yêu thương muôn vàn...

- Anh xác định anh vẫn muốn lên tiếng ư, mọi người đều nghe đấy.

- Oh - Chu Thời Uẩn dừng lại, hình như hơi nghi hoặc – Vậy thì sao?

Tô Căng Bắc nở nụ cười xinh đẹp:

- Không sao không sao cả, anh không ngại thì em yên tâm rồi.

Chu Thời Uẩn nhìn cô, để ý gì chứ, họ vốn dĩ đúng là quan hệ mà mọi người nghĩ kia mà, càng nhiều người biết không phải càng tốt sao, đỡ cho có người ngấp nghé có ý đồ với cô.

Hơn nữa, với sự nhiệt tình của cô dành cho nhan sắc, Chu Thời Uẩn khó đảm bảo cô có thể an phận trong tình huống có một gã đàn ông nào đó có ngoại hình xuất chúng hợp khẩu vị theo đuổi cô. Cho nên... sớm gần nhãn mác cho cô thì hơn.

Fan còn đang bình luận, Tô Căng Bắc chuẩn bị đến giai đoạn cuối để kết thúc live stream.

- Họ nhìn em qua điện thoại di động?

Chu Thời Uẩn không biết đi đến cạnh cô từ khi nào, hơn nữa không chút để ý về mặt sưng sờ của cô và Tiểu Oai, nhìn các bình luận nhanh chóng trôi qua màn hình.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Đúng, đúng.

Chu Thời Uẩn ồ lên, tựa như có thêm tri thức mới về nghề nghiệp của ngôi sao.

- Những bình luận này, là đang nói anh?

Chu Thời Uẩn hiếm khi có lòng hiếu kỳ.

Bình luận lúc này:

“Cmn bạn trai!”

“Đẹp trai!!!”

“Bỗng dưng ngọt ngào là chuyện gì thế?”

“Bạn trai đã quá! Cao hơn Căng Bắc một đoạn, nhìn cũng là 1m8+”

.....

Ánh mắt Chu Thời Uẩn khẽ lướt qua, lạnh lạnh nói:

- 1m83.

Mọi người bên kia màn hình: “!!!”

Tô Căng Bắc:

- ...

- Còn nữa.

Chu Thời Uẩn lại bổ sung:

- Là vị hôn phu, không phải bạn trai.

Tối hôm đó, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn ở nhà ăn cơm.

Tô Doãn Đông lướt điện thoại nói:

- Mấy đứa chơi chiêu trò gì thế?

Tô Căng Bắc nhìn Chu Thời Uẩn, trong lòng đã đoán được vụ live stream hôm nay sẽ gây ra vấn đề:

- Cũng không có gì, chỉ là Chu bảo bối nhà chúng ta lên hình thôi.

Tô Doãn Đông cười:

- Đúng là không có gì, chỉ là weibo bạo nỡ thôi.

Bởi vì Chu Thời Uẩn đột nhiên xuất hiện, số người xem live stream của Tô Căng Bắc tăng đột biến gấp mấy lần, người đến sau hầu như vừa vào là kéo đến đoạn 30 phút 10 giây.

Bởi vì đó là thời gian tốt nhất, gương mặt đẹp trai nghiêng nghiêng của anh xuất hiện, mà giọng nói lạnh lạnh quyến rũ của anh cũng vang lên: “Bảo hơn sáu giờ tới đón em mà, em đang làm gì đó?”

Cư dân mạng bày tỏ trái tim thiếu nữ bùng cháy, ngược FA thế này xưa nay chưa từng có!!!

Trong thời gian ngắn, weibo, tiêu đề, hầu như toàn bộ các trang giải trí đều do hai người họ chiếm. Khi về phòng, Tô Căng Bắc lặng lẽ hỏi Chu Thời Uẩn:

- Cái đó không cần xóa à?

- Ừ.

Cô khó hiểu:

- Em còn tưởng anh sẽ đề hết các tin tức giống lần trước chứ.

- Không cần thiết.

- Tại sao?

Chu Thời Uẩn nghiêng mắt nhìn cô:

- Em cảm thấy anh không đủ ăn ảnh?

- Há?

- Hay hoàn toàn không ăn ảnh?

Tô Căng Bắc lắc đầu:

- Không phải, anh đẹp trai thế này đương nhiên vô cùng ăn ảnh.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy sau khi nói xong câu đó, ánh mắt Chu Thời Uẩn dào dạt ý cười...

- Vậy được rồi.

Chu Thời Uẩn mở cửa đi vào:

- Ngủ đi, ngủ ngon.

Tô Căng Bắc:

- ...Ngủ ngon.

Người này, nhất định là uống lộn thuốc...

Lúc này, trong phòng, Chu Thời Uẩn đưa tay xoa xoa giữa trán, bên môi cong lên ý cười nhẹ, không ngờ có một ngày anh lại cố ý đi làm chuyện như vậy.

Hôm sau, anh về lo chuyện của bệnh viện. Còn Tô Căng Bắc đi quay quảng cáo.

Quãng thời gian này cô rất bận, quay xong hai quảng cáo rồi còn phải bay khắp cả nước vì những hoạt động quay phim chụp hình khác, mà trong những hoạt động này, lần nào cô cũng sẽ bị hỏi về vị hôn phu. Ngay cả những người bạn trong giới showbiz cũng nhắn tin chúc phúc cô...

Hôm nay, cô bay đến Quảng Châu tham dự một buổi tụ hội thương mại châu báu, vốn nghĩ chỉ cần ló mặt là được, không ngờ khi cô định rời đi thì thấy bóng dáng Hạ Lộ. Từ sau lần chia tay trước ở nhà hàng, hai người không còn liên lạc nữa.

Dù vậy, Tô Căng Bắc vẫn biết tin tức về cô ấy. Trước đó cô ấy đã đổi công ty quản lý, cũng nhận được mấy kịch bản tốt.

Hạ Lộ cũng chú ý tới cô, hai người nhìn nhau xa xa cách đám đông ăn mặc hoa lệ, hồi lâu, Hạ Lộ gật đầu với cô, há miệng, nói mấy chữ.

Khoảng cách quá xa, Tô Căng Bắc không nghe cô ấy nói gì, nhưng từ khẩu hình cô biết, cô ấy nói, xin lỗi.

Tô Căng Bắc mỉm cười, lắc đầu.

- Nè, chị cười ngốc gì với không khí thế?

Đột nhiên, bên cạnh có người vỗ vai cô.

Tô Căng Bắc giật mình, quay đầu nhìn thấy Thiệu Tố Oánh đứng bên cạnh.

- Sao em lại ở đây?

Thiệu Tố Oánh hừ khê:

- Đây là sản nghiệp nhà tụi em.

Tô Căng Bắc:

- Hèn gì có thể đi lung tung ở đây, sao, anh trai cho ra ngoài chơi rồi à?

Thiệu Tố Oánh trừng cô:

- Chị còn nhắc chuyện này?

Tô Căng Bắc cười khẽ:

- Về nhà sớm chút, trẻ con đừng ở bên ngoài muộn quá.

- Này này này, không có ai quản người khác như chị đâu.

- Đó là nể tình em là em gái của Chu bảo bối nhà chị đấy.

Thiệu Tố Oánh run lên:

- Chu bảo bối... thực không biết làm sao anh hai tiêu hóa được cách xưng hô này nữa.

- Tiêu hóa?

Tô Căng Bắc nói như lẽ đương nhiên:

- Anh ấy rất thích cách xưng hô này.

Thiệu Tố Oánh cười nhạt:

- Nè, công việc hôm nay xong chị có về tìm anh hai không nhỉ?

- Không, ngày mai ngày mốt bận.

Thiệu Tố Oánh híp mắt, nói:

- Còn nói yêu anh hai nhiều, thế mà ngay cả sinh nhật cũng không ở cùng anh ấy.

- Sinh, sinh nhật?

Tô Căng Bắc sững sờ:

- Sinh nhật khi nào?

Thiệu Tố Oánh nói với giọng chẳng mấy thiện cảm:

- Ngày mốt!

Lời vừa dứt, Tô Căng Bắc đưa tay xoa đầu cô, còn dùng ngữ khí đầy từ ái nói:

- Chà chà, trẻ ngoan, thật hiểu chuyện.

Nói xong, không đợi Thiệu Tố Oánh phản ứng, cô đã vội vội vàng vàng xách váy lễ phục rời đi.

Thiệu Tố Oánh sững sờ hồi lâu:

- Tô Căng Bắc!!!

Tô Căng Bắc thực sự không biết ngày sinh nhật của Chu Thời Uẩn, điều này cũng vì cô không quá nhạy cảm với ngày tháng, trong đầu cô chẳng nhớ rõ được ngày sinh nhật của mấy người. Và lại, dạo này hai người đều rất bận, điện thoại còn không gọi được mấy cuộc nữa là.

Tối đó, Tô Căng Bắc bảo Hà Địch mua vé máy bay ngày hôm sau cho cô.

- Căng Bắc, ngày mốt em phải đến gặp đạo diễn Dương bàn chuyện kịch bản, ngày mai em đi thì định chùng nào về?

Tô Căng Bắc thở dài, vỗ vai Hà Địch nói lời sâu xa:

- Địch Địch, chị cho rằng công việc và người yêu, cái nào quan trọng?

Hà Địch liếc cô:

- Em bớt khoe tình cảm đi.

Tô Căng Bắc cười trả lời giúp cô ấy:

- Là người yêu, không sai.

Hà Địch:

- Cho nên?

Tô Căng Bắc túm mớ tóc dài lại, đôi mắt hoa đào xinh đẹp rạng ngời:

- Cho nên em không đi, em muốn hiến thân cho ái tình.

- Đừng kiếm nhiều có lười công việc thế!

Cớ? Sao là cớ chứ?

Tô Căng Bắc vui hớn hờ bay đến thành phố chỗ Chu Thời Uẩn.

Lòng cô ngập tràn thành ý.

Sau khi đến nhà, cô lấy chìa khóa mà anh cho cô để mở cửa nhưng khi vào lại thấy nhà cửa vắng hoe.

Tô Căng Bắc đặt hành lý xuống gọi điện thoại cho anh nhưng kỳ lạ là gọi mấy cuộc vẫn không được. Cô tưởng anh đang ở phòng phẫu thuật, thế là gọi điện thoại cho Lâm Thanh Duy.

- Tiểu Duy, đang bận à?

Lâm Thanh Duy ngớ người hồi lâu:

- Căng Bắc?! Tô Căng Bắc?

- Là tôi.

- Sao cô có số điện thoại của tôi?

- Ồm, đương nhiên là nhìn lên ở chỗ Chu Thời Uẩn rồi.

Tô Căng Bắc nói:

- Chu Thời Uẩn đâu?

- Há?

Giọng Lâm Thanh Duy đầu bên kia rất vui vẻ:

- Sư huynh không nói cô biết à, anh ấy đi Quý Châu rồi.

- Quý Châu???

- Ừ, bệnh viện chúng tôi mấy năm qua luôn có hoạt động khám bệnh từ thiện đến vùng sâu vùng xa, chỗ năm nay là do sư huynh đề nghị, cho nên anh ấy đi tiên phong.

Tô Căng Bắc sững sờ chốc lát, Chu Thời Uẩn đề nghị? Quý Châu... không phải là cái sơn thôn nhỏ anh từng nhắc, nơi có một người bạn ảnh hưởng đến anh đồng thời khiến anh muốn làm bác sĩ chứ?

- Căng Bắc? Căng Bắc?

- A, tôi đây.

Cô nói:

- Tôi vừa gọi điện thoại cho anh ấy, sao anh ấy không bắt máy?

Lâm Thanh Duy:

- Bên kia tín hiệu không tốt lắm. Ngày mai tôi cũng đi, cô có lời gì muốn nhắn không? Tôi gửi giúp cho.

- Không có lời muốn gửi, nhưng... có người muốn gửi.

Lâm Thanh Duy:

-?

Đội của Lâm Thanh Duy là đội đến sau, chủ yếu mang thuốc đi.

Sau khi xuống máy bay, một chiếc xe chuyên dụng đến đón họ.

Mọi người lên xe hướng đến nơi cần đến. Mà lúc này, trên xe có năm người: hai bác sĩ, một y tá, một tài xế, và một... Tô Căng Bắc.

- O, cô đúng là Tô Căng Bắc ư?

Y tá ngồi ghế trước cuối cùng không nhận được, quay đầu lại hỏi.

Tô Căng Bắc gỡ khẩu trang xuống, gật đầu thân thiện với cô ấy.

- Thật trăm phần trăm.

Lâm Thanh Duy nói:

- Lai Lai, cô mới tới nên không biết, Căng Bắc còn từng ở bệnh viện chúng ta đấy.

Y tá tên Lai Lai cười e thẹn:

- O, Tô Căng Bắc và bác sĩ Chu là thật ư?

Lâm Thanh Duy:

- Không xem tin tức à, đương nhiên là thật rồi.

Dứt lời, cậu quay đầu nói với Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, cô không biết đâu, từ sau khi sư huynh xuất hiện trên live stream của cô, có không ít bệnh nhân trong bệnh viện nhận ra đấy.

- Có ảnh hưởng lắm đến công việc của anh ấy không?

- Vẫn ổn, cô cũng biết mà, cái mặt thối kia của sư huynh, ai mà dám tùy tiện đến gần chứ.

Tô Căng Bắc chống cằm nhìn ngoài cửa sổ:

- Cũng đúng ha.

Y tá thỉnh thoảng xoay đầu lại nhìn cô, dọc đường, cô vừa ngắm cảnh vừa tán gẫu với Lâm Thanh Duy, thời gian trôi qua rất nhanh. Hơn ba giờ chiều, cuối cùng xe lái đến dưới khu núi.

Một bác sĩ khác nói:

- Vì hôm qua trời mưa nên đường khó đi, lái xe rất nguy hiểm, chúng ta đi bộ thì tốt hơn.

Y tá Lai Lai nhìn mặt đất lầy lội:

- Thế, thế phải đi bao lâu?

- Không xa đâu, nửa tiếng là đến thôi.

- Vậy được, chúng ta vác đồ lên.

Dứt lời, Lâm Thanh Duy nhìn Tô Căng Bắc:

- Căng Bắc, cô được không?

Tô Căng Bắc xuống xe:

- Được mà, Tiểu Duy, để tôi giúp mọi người xách ít đồ.

- Không cần không cần, chúng tôi mang theo lượng đồ cho ba người xách mà.

Tô Căng Bắc nhìn Lai Lai nhỏ con nhưng đeo một túi to lại còn xách thêm một túi, thế là cô đón lấy cái túi trên tay Lai Lai:

- Đi thôi.

Lai Lai có chút được chiều mà sợ:

- Tô, Tô... Căng Bắc, cứ để tôi làm cho.

- Tôi giúp cô xách chút, cô đeo nhiều thế cơ mà.

Lai Lai vội vã cảm ơn:

- Ôi đúng rồi, đôi giày này của cô...

Mọi người nhìn đôi giày của Tô Căng Bắc, giày cao gót, 10 cm.

Cô ho khan, vì đi vội nên cô mang giày cao gót theo thói quen.

Không ngờ, con đường này lại tệ hại dữ thần như vậy.

- Không sao, cẩn thận chút.

Nói rồi, Tô Căng Bắc đi về phía trước, giày cao gót giẫm vào đất bùn, chớp mắt đã thay hình đổi dạng.

- ...

Đám người Lâm Thanh Duy nhìn đại minh tinh Tô Căng Bắc gọng gàng xinh đẹp cẩn thận bước từng li từng tí trên đất bùn, trong lòng bỗng dưng cảm thấy có chút hài hòa không nói rõ nên lời.

Lai Lai nói nhỏ:

- Bác sĩ Lâm, anh nói xem cảnh này có khiến anh nhớ tới một chương trình không?

Lâm Thanh Duy:

- Chương trình gì?

- Biến hình ký...

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

May là Tô Căng Bắc đã mang giày cao gót đến mức xuất thần nhập hóa, bằng không người bình thường không thể đi được mấy bước trên loại đất này đâu.

Nửa tiếng sau, bốn người cuối cùng đã nhìn thấy nhà cửa và đất đai hoàn chỉnh.

- Căng Bắc, giày của cô hỏng rồi.

Y tá Lai Lai nói rất đau lòng, mang loại giày đó chà đạp thành như vậy đúng là tạo nghiệt.

Tô Căng Bắc cúi đầu nhìn, không chỉ giày bẩn mà chân cô cũng dính đầy bùn đất. Nhưng điều cô nghĩ đến không phải là giày có bẩn hay không mà là một người thích sạch sẽ như Chu Thời Uẩn nhìn thấy có ghét bỏ chê bai hay không.

- Mọi người đợi tôi một lát.

Đằng trước cách đó không xa có mấy căn nhà, Tô Căng Bắc đi tới căn nhà gần nhất.

Nhà đơn có một cái sân nhỏ, tuy thoạt nhìn có chút tàn tạ nhưng sạch sẽ. Lúc này trong sân có một bà lão và một cặp vợ chồng, bên cạnh cặp vợ chồng là một cô bé khoảng tám tuổi.

Trước khi Tô Căng Bắc vào, họ đang làm việc. Khi cô vào, ánh mắt họ đều nhìn cô chăm chú, quên mất công việc trên tay.

- Xin chào.

Tô Căng Bắc đứng ở cổng sân, hỏi bà lão ở gần nhất:

- Bà ơi, cho cháu hỏi có nước không ạ? Cháu muốn xối bùn trên chân ạ.

- ...

- Ồ, hoặc là khăn cũng được ạ, hoặc là... giấy ạ?

Bà lão hồi lâu không phản ứng, cuối cùng cô gái trẻ bước tới, dùng tiếng phổ thông rất khẩu âm địa phương nói:

- Có nước, mẹ tôi nghe không hiểu tiếng phổ thông lắm.

Nói rồi, cô gái trẻ xách nước tới cho cô.

Tô Căng Bắc liên tục nói cảm ơn, tiếp đó lấy nước xối bùn đất trên chân. Xối sạch sẽ xong, cô đặt chậu nước xuống, lại cảm ơn cô gái trẻ.

Cô gái khoát khoát tay:

- Không có gì không có gì, không cần cảm ơn.

Tô Căng Bắc gật đầu, định đi ra ngoài. Lúc gần đi, cô thấy cô bé đứng một bên nhút nhát nhìn cô, da cô bé hơi ngăm đen, mặt hơi hồng hồng, đôi mắt to long lanh, rất đáng yêu.

Lòng Tô Căng Bắc mềm nhũn, lấy từ trong túi xách ra một hộp kẹo trái cây chưa xé vỏ:

- Cho em nè, ngon lắm đấy, cảm ơn cho chị nước.

Cô bé không dám nhận.

- Không sao đâu, ăn được.

Tô Căng Bắc mỉm cười, đặt hộp kẹo xuống bên cạnh cô bé:

- Chị đi nhé.

Cô đi rồi, cả nhà mới hoàn hồn lại. Ánh mắt cô gái trẻ đầy hiếu kỳ và hâm mộ, làn da trắng mịn như vậy vốn không phải là làn da phụ nữ các cô hay có...

Bọn Lâm Thanh Duy đều đợi ở cổng, thấy Tô Căng Bắc ra thì xuất phát đến chỗ đội y tế. Cả quãng đường, bốn người họ... không, chủ yếu là Tô Căng Bắc hấp dẫn ánh mắt của người dân.

Hai ngày trước đã có một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng tới nên người dân đã không thấy lạ khi nhìn thấy bọn Lâm Thanh Duy mặc áo trắng, chỉ là Tô Căng Bắc quá nổi bật.

Trang điểm tinh tế, áo khoác đồ oversize, váy ngắn bó sát người, cộng thêm đôi giày cao gót... với vùng núi cách xa internet mà nói, cách ăn mặc thời thượng như vậy của cô có thể nói là “kinh thế hãi tục”.

- Thấy bọn sư huynh rồi!

Lâm Thanh Duy hô lên.

Tô Căng Bắc ngược mắt nhìn, quả nhiên thấy trước căn nhà lầu ba tầng cách đó không xa có rất nhiều người. Nhóm Chu Thời Uẩn đang chữa bệnh từ thiện nên có rất đông người địa phương tụ tập lại.

Bác sĩ khám bệnh đều mặc đồ như nhau, nhưng Tô Căng Bắc vừa liếc mắt là nhìn thấy Chu Thời Uẩn.

Không biết có phải vì phải trèo non lội suối mới tìm được anh hay không mà vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, sóng lòng Tô Căng Bắc trào dâng, cảm giác như nỗi nhớ kia trong lòng đang tuôn trào mãnh liệt. Thế là, cô chẳng chút nghĩ suy, để ba lô xuống, giẫm trên đôi giày cao gót nhanh chóng lao về phía anh.

Chu Thời Uẩn đang nghiêm chỉnh bàn giao công việc cho y tá.

- Chu bảo bối!

Giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên phía sau, Chu Thời Uẩn ngẩn người, hoảng hốt nghĩ rằng đây là ảo giác, sao anh có thể nghe được giọng Tô Căng Bắc ở nơi này chứ.

Nhưng vừa xoay người lại, lập tức có một người nhào vào lòng anh, hương thơm quen thuộc, cảm giác quen thuộc, rõ ràng chính là Tô Căng Bắc.

- Em...

Chu Thời Uẩn sửng sờ.

Tô Căng Bắc ngược đầu, đặc ý nhìn anh:

- Sao, có phải rất bất ngờ không?

Chu Thời Uẩn ngẩn ngơ hồi lâu. Cô thế mà ở nơi đây, một Tô Căng Bắc rành rành sinh động.

Không thể không thừa nhận, vào lúc này, trong lòng anh bất ngờ nhiều hơn là chấn động! Vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, trái tim anh cực kỳ vui vẻ.

Nhưng Chu Thời Uẩn chung quy vẫn là Chu Thời Uẩn, trong lòng dù có dao động đến đâu đi nữa thì ngoài mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng:

- Em bận công việc mà, sao lại tới đây?

- Vì hôm nay là sinh nhật anh, ban đầu em bay từ Quảng Châu về nhà tìm anh, nhưng ai ngờ anh chạy tới đây, hết cách, em chỉ có thể đuổi theo thôi.

Chu Thời Uẩn khựng lại:

- Sinh nhật anh?

- Phải, em tới là để nói với anh một câu: sinh nhật vui vẻ.

Tô Căng Bắc cong môi:

- Em có mang theo một cái bánh ga tô nhỏ trong túi xách, có điều lúc đi xe lắc quá, chắc hỏng cả rồi.

Chu Thời Uẩn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hơi dao động, cô chỉ vì một ngày sinh nhật mà ngàn dặm xa xôi chạy tới đây...

- Đường ở đây thật sự quá khó đi, anh xem giày của em này, hỏng hết cả.

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày, cúi đầu nhìn chân cô.

Kỳ thực hoàn cảnh nơi này đã tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng với loại người luôn sống ở thành thị như Tô Căng Bắc mà nói thì cực kỳ ác liệt. Trong lòng anh thở dài, sao cô có thể vì anh mà tới đây chứ.

- Ai nói cho em biết là anh ở đây, một mình em tới à?

Lâm Thanh Duy cách đó không xa vẫy vẫy tay, tranh công hô:

- Sư huynh, là em là em nè, Tô Căng Bắc theo tụi em tới, anh không cần cảm ơn em đâu, tuy rằng dọc đường em cực kỳ quan tâm đến cô ấy.

Dứt lời, Lâm Thanh Duy phát hiện ánh mắt Chu Thời Uẩn nhìn mình hơi âm u, bèn lặng lẽ lùi về sau một bước, chặc, sai chỗ nào à?

Tô Căng Bắc lại quay đầu cười với Lâm Thanh Duy, nhưng cười xong mới nhận ra tất cả mọi người có mặt đều đứng hình nhìn cô và Chu Thời Uẩn. Cô lặng lẽ buông vòng tay ôm eo anh, chào mọi người:

- Xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi là... bạn gái của bác sĩ Chu.

Cảnh dừng lại chốc lát, sau đó ồn ào hẳn lên.

Đối với người dân nơi đây, Chu Thời Uẩn là một nhân vật rất giỏi, không chỉ có ngoại hình như thiên tiên mà y thuật còn rất cao siêu. Bác sĩ khác đều là lần đầu tiên tới nơi này, riêng anh thì từng tới rất nhiều lần, hơn nữa còn là bạn tốt với bác sĩ Trương Triều sống trong thôn. Thế nên, tuy tính tình Chu Thời Uẩn lạnh nhạt ít nói nhưng ai cũng rất tôn kính anh.

Lúc này, họ đều rất ngạc nhiên. Bác sĩ Chu như thiên tiên ngày xưa đều là tới một mình, không ngờ lần này còn mang cả bạn gái theo, mà bạn gái của bác sĩ Chu cũng vô cùng xinh đẹp.

Các thôn dân kinh ngạc vì sự xuất hiện của thân phận bạn gái, còn các bác sĩ y tá ở đây kinh ngạc là vì... đại minh tinh Tô Căng Bắc chạy tới chỗ họ đã đành, thế mà còn ôm tòa núi băng của bệnh viện họ - Chu Thời Uẩn.

Tuy đã biết qua internet về quan hệ giữa Tô Căng Bắc và bác sĩ Chu nhưng tận mắt chứng kiến vẫn có lực chấn động hơn.

Chu Thời Uẩn thanh phong đạo cốt và Tô Căng Bắc quyến rũ gợi cảm, tổ hợp mà trước đây luôn cảm thấy kỳ cục hóa ra cũng rất xứng đôi. Quan trọng hơn là, vẻ mặt quanh năm đăm nhặt của Chu Thời Uẩn khi nhìn Tô Căng Bắc lại bừng lên một loại sắc thái mang tên dịu dàng.

Một bác sĩ nào đó cười nói:

- Lần này đi chung với bác sĩ Chu là quyết định đúng đắn, còn có thể gặp được đại minh tinh đấy.

- Gặp được nam nữ chính trong lời đồn cùng xuất hiện, có chút kích động, làm sao đây?

- Có thể xin chữ ký không...

- Chụp ảnh chung thì sao?

..

Chu Thời Uẩn quét mắt qua mọi người, trầm giọng nói:

- Nên làm gì thì làm đó đi, đừng phân tâm.

Lời này vừa thốt, các bác sĩ y tá đều thu lại vẻ mặt.

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc:

- Đi theo anh.

Tô Căng Bắc ừm, ngoan ngoãn theo sau anh vào phòng.

- Anh nói xem... họ vào phòng một mình sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?

Y tá Lai Lai hỏi Lâm Thanh Duy.

Lâm Thanh Duy chưa đáp thì một bác sĩ khác đã lên tiếng:

- Tình nhân gặp lại, đương nhiên trước tiên phải chụp một cái rồi.

Lâm Thanh Duy lắc đầu:

- Có phải anh nghĩ nhiều quá không, đó là sư huynh tôi đấy, sao có thể hôn hít vào lúc này chứ.

Sự thực chứng minh, Lâm Thanh Duy còn quá non.

Trong phòng lúc này chỉ có hai người Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc.

- Đợi lát nữa anh đưa em xuống núi.

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Em, em mới đến mà anh bảo em đi.

Chu Thời Uẩn mím môi:

- Điều kiện ở đây không tốt, em ở không thích hợp.

- Anh ở được sao em không ở được?

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Dù sao em cứ không đi đấy.

- Tô Căng Bắc.

- Gọi em cũng vô dụng.

Cô hơi nướng mày, tới gần anh, hai tay vòng trước ngực anh:

- So với cái này, có phải trước tiên anh nên thưởng em không, em ngàn dặm xa xôi tới mừng sinh nhật anh mà, anh nên cảm động chứ.

Chu Thời Uẩn hơi thay đổi sắc mặt, nắm lấy bàn tay không an phận của cô, nhìn ra ngoài qua cửa sổ:

- Đừng quậy.

Tô Căng Bắc không thèm để ý, đôi mắt long lanh nhìn anh, quyến rũ hơn cả yêu tinh.

- Chu Thời Uẩn, rốt cuộc có thưởng hay không, không thưởng em sẽ giận đấy.

Anh hạ mi mắt, có chút bó tay.

Tô Căng Bắc cứ nhìn chăm chăm anh, còn rất “phối hợp” kiễng chân lên, rõ ràng không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Rất lâu, Chu Thời Uẩn khẽ thở dài, xoay người đè cô ra sau cửa, ở góc độ này, người ngoài không thể nhìn thấy.

- Chu...

Tô Căng Bắc vừa ngược mắt, Chu Thời Uẩn liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô rơi vào vòng ôm ấm áp của anh, một tay anh vòng qua lưng cô, một tay khoác nhẹ lên cổ, lòng bàn tay khẽ cọ trên làn da mềm mại, tạo nên từng cơn run rẩy. Nụ hôn của anh từ ban đầu nhẹ nhàng gặm rĩa đến sâu sắc kiêu diễm sau đó, từ từ tiến tới, hầu như khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Bên ngoài có người nói chuyện, có người cười đùa, trong khi chỗ bọn họ lại yên ắng chỉ còn tiếng hít thở. Rõ ràng chỉ cách một cánh cửa mà cứ như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Tay Chu Thời Uẩn vì nụ hôn này mà dần dần nắm chặt, cô cũng vì thế mà dựa càng sát anh hơn, hai người môi răng quấn quýt trông có vẻ hùng hực nhưng thực ra là anh luôn âm thầm kiểm chế.

Hóa ra, anh thực sự nhớ cô. Thời gian qua, hai người chia cách hai nơi, mạnh ai nấy sống, anh vẫn qua lại giữa bệnh viện và nhà như thường lệ, anh rất bận, bận giống như không có thời gian nhớ cô, nhưng, cũng chỉ là giống như mà thôi...

Hai tay Tô Căng Bắc ôm lấy hông anh, chỉ cảm nhận được hơi thở của anh khiến cô lạc lối, ấm áp, mềm mại, như một tấm lưới kéo tới từ bốn phương tám hướng, cô trốn không được, chỉ có thể đắm chìm. Hồi lâu, cô mơ màng mở mắt ra, đôi mắt người trước mặt khẽ nhắm, hàng mi nhỏ dài từng chiếc rõ ràng, còn dài hơn cả mi cô. Anh mặc áo bác sĩ, Tô Căng Bắc hoảng hốt nghĩ, đây phải chăng là, sức hấp dẫn của đồng phục?

- Tô Căng Bắc.

Anh kéo khoảng cách ra, con người hơi mờ ám, giọng khàn khàn:

- Đây tính là thưởng nhỉ.

Cô nướng mày, lau vệt son đỏ trên môi anh.

- Xem như anh biểu hiện không tệ.

Chu Thời Uẩn cong môi cười:

- Được rồi, ngoan ngoãn đợi đi, anh còn bận công việc, em nghỉ ngơi trước nhé.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Vậy anh đừng đuổi em đi, em đã thoái thác công việc rồi, về cũng chẳng có việc để làm.

Chu Thời Uẩn đưa tay mở cửa, trước khi ra mới nhàn nhạt nói:

- Ừ.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tô Căng Bắc ở trong nhà ngòi một lát, nghỉ ngơi đủ thì đi dạo trong sân, cô chỉ tùy ý đi dạo lại thu hút ánh mắt liếc trộm và đánh giá của mọi người.

Chu Thời Uẩn đang khám bệnh cho các thôn dân, đuôi mắt thoáng thấy bóng áo đỏ lang thang trong sân, anh nhắc mắt nhìn cô, con người lóe ý cười.

- Bác sĩ Chu, cô gái đó thực là người yêu của cậu à?

Một phụ nữ trung niên đang được khám bệnh hỏi.

Chu Thời Uẩn dừng lại, gật đầu.

Phụ nữ trung niên cười nói:

- Cô ấy đúng là xinh đẹp. Chỉ là mặc đồ hơi ít một chút.

Chu Thời Uẩn:

-...

Y tá bên cạnh tiếp lời:

- Thím ơi, thím không biết chứ, bạn gái của bác sĩ Chu chúng ta là đại minh tinh đấy, rất thời thượng.

- Đại minh tinh?

- Đúng vậy đúng vậy, chính là người hay xuất hiện trên TV ấy.

Phụ nữ trung niên chột bưng tỉnh:

- Hèn gì xinh đẹp như vậy, bác sĩ Chu thật có phúc.

Chu Thời Uẩn cười nhẹ:

- Cám ơn.

Phía khác, Tô Căng Bắc nhàn rỗi nhàm chán đang chọc bọn trẻ chơi.

- Em mấy tuổi?

-...

- Có đi học chưa?

Đứa trẻ vẫn không trả lời, đứng hơi xấu hổ, không bỏ đi cũng không dám bước lên.

- Không nói à, vầy nhé, nói một câu sẽ có một viên kẹo ăn.

Tô Căng Bắc ngồi xuống tảng đá bên cạnh:

- Ngon lắm đấy.

Cô lấy trong túi ra một viên sô cô la, sô cô la này và kẹo trước đó cô tặng bé gái kia đều là thứ cô dùng để bổ sung thể lực lúc làm việc, nhưng cô không đi làm việc nữa trong khi kẹo đã bỏ vào túi chưa ăn, không ngờ bây giờ lại có tác dụng này.

Suy cho cùng cũng là con nít, vả lại còn là ở nơi vùng núi nghèo vật chất thiếu thốn, thấy kẹo có bao bì xinh đẹp thì mắt sáng cả lên. Tô Căng Bắc lấy một viên sô cô la nói với một cậu bé khoảng tám chín tuổi:

- Em mấy tuổi rồi?

Ánh mắt cậu bé đảo theo viên sô cô la:

- Mười, mười ba tuổi.

- Há?

Tô Căng Bắc sững sờ, mười ba tuổi? Đứa trẻ trông rất nhỏ con, chỉ khoảng tám chín tuổi thế mà đã mười ba tuổi. Cô khẽ cau mày, lòng hơi xót xa.

- A, cho em nè.

Cô thu lại ánh mắt, cười đưa sô cô la cho cậu bé.

Cậu bé vui vẻ nhận lấy, những đứa trẻ khác thấy vậy cũng nóng lòng muốn thử, Tô Căng Bắc hỏi gì đáp nấy, rất nhanh, sô cô la đã được chia hết sạch.

Bọn trẻ sau khi cầm sô cô la đều vui vẻ bóc ra ăn, chỉ có cậu bé nhận đầu tiên là cầm trong tay không động đến.

Tô Căng Bắc hơi khó hiểu hỏi:

- Em không ăn à?

Cậu bé cười xấu hổ:

- Em trai em cũng chưa được ăn, em muốn đem về cho nó.

Tô Căng Bắc sững sờ, chợt vô cùng hối hận khi lúc tới chẳng mang theo gì cả ngoài chút đồ ăn vặt.

Trước đây cô cũng từng làm hoạt động công ích, nhưng đều là có người đi làm giúp cô, cô chưa từng đích thân đến tận nơi xem. Cho nên lần

này đến nơi đây, một đứa trẻ nhỏ nhỏ đã đủ khiến cô chấn động.

- Chào, về nhà thôi.

Một cụ khoảng 60 70 tuổi tới dắt cậu bé về. Tô Căng Bắc ngồi nguyên tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng họ hồi lâu.

- Mặc vào.

Không biết từ khi nào, Chu Thời Uẩn đã đi đến bên cô. Cô ngẩng đầu, đập vào mắt là chiếc áo khoác dài màu đen.

Tô Căng Bắc đứng dậy, anh tiện tay khoác áo khoác cho cô, giải thích:

- Sau khi trời tối, nhiệt độ sẽ giảm.

- Ủ.

- Bây giờ bắt đầu nấu cơm, em đói không?

- Nấu cơm? Các anh xong việc rồi?

Chu Thời Uẩn nói:

- Ủ, khám bệnh hôm nay xong rồi.

- Ai nấu cơm? Cần giúp không?

Chu Thời Uẩn giữ cổ tay cô lại, khoe mắt hiện lên ý cười:

- Em hả? Khỏi thì hơn.

Tô Căng Bắc lờm anh:

- Em giúp thôi chứ đâu có động vào xéng cơm!

Chu Thời Uẩn cười khẽ:

- Họ có thể làm tốt, em chờ là được, anh muốn ra ngoài một chuyến, em...

- Em đi với anh.

Tô Căng Bắc vội nói tiếp.

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Được.

Trời dần tối, các căn nhà đều tỏa hương thức ăn. Dọc đường đi, người trong thôn thấy Chu Thời Uẩn đều tôn kính gọi một tiếng bác sĩ Chu rồi dùng ánh mắt tò mò quan sát Tô Căng Bắc.

- Họ hình như rất quen anh.

- Trước đây anh từng tới mấy lần.

- Ủ, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

- Nhà một người bạn.

Chu Thời Uẩn xách theo một túi y tế:

- Những thứ thuốc này là đưa cho anh ấy.

- Là người trước kia anh nhắc à?

- Ủ.

Tô Căng Bắc hứng thú, thực sự rất tò mò người đàn ông có thể giữ một vị trí trong lòng Chu Thời Uẩn kia là ai.

Năm phút sau, hai người dừng trước một gian nhà. Nhà không lớn nhưng ở vùng này đã tính là nhà tốt.

Tô Căng Bắc theo Chu Thời Uẩn vào, thấy trong sân phơi rất nhiều thảo dược nồng nặc, quả nhiên là bác sĩ...

- Thời Uẩn, cậu đến rồi.

Lúc này, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi từ bên trong bước ra, anh ấy ăn mặc mộc mạc, đeo một đôi kính không viền, dung mạo rất bình thường.

Nhưng chính người đàn ông bình thường ấy đã hiến dâng cả cuộc đời mình cho vùng núi này, anh bình thường, nhưng rất không tầm thường.

- Đây là?

Tô Căng Bắc gật đầu với anh:

- Chào anh, em tên Tô Căng Bắc.

Người đàn ông chợt hiểu ra:

- Anh nhớ ra rồi, em chính là vị hôn thê mà Thời Uẩn từng nói.

Tô Căng Bắc:

- Anh biết em?

- Đương nhiên, trước đây Thời Uẩn có nhắc.

Anh xoa xoa tay rồi chìa tay ra:

- Vẫn chưa giới thiệu, anh tên Trương Triều.

Tô Căng Bắc bắt tay anh.

Trương Triều dẫn hai người vào nhà:

- Vào đi, bên ngoài lạnh. Hai người ăn tối chưa, chưa thì ở lại ăn.
- Không cần đâu, họ có nấu phần của chúng em rồi.

Chu Thời Uẩn đưa túi trên tay cho anh:

- Thuốc của Tiểu Nguyên.

Trương Triều ngẩn người:

- Sao cậu lại đưa thuốc qua, chuyện này...

Chu Thời Uẩn nhàn nhạt nói:

- Anh khỏi từ chối, đây là cho nó chứ không phải cho anh.

Trương Triều cười bất đắc dĩ:

- Anh nợ cậu nhiều quá.
- Anh không nợ em, Tiểu Nguyên trước đây là bệnh nhân của em, em đưa thuốc cho bệnh nhân của em là bổn phận.

Chu Thời Uẩn nói:

- Thằng bé đâu rồi?
- Chú Chu!

Đúng lúc này, giọng một đứa trẻ vang lên ngoài cửa, Tô Căng Bắc quay đầu nhìn, thấy một cô gái dắt một cậu bé khoảng tám tuổi đi tới.

Cậu bé thấy Chu Thời Uẩn thì ào tới:

- Chú Chu, cháu tưởng chú đang bận nên không đi tìm chú.

Chu Thời Uẩn mỉm cười, ánh mắt dịu dàng hiem hoi:

- Tiểu Nguyên, sức khỏe dạo này thế nào?

- Dạ khỏe lắm ạ, hôm qua cháu còn đi học đấy.

Tiểu Nguyên thân thiết nắm tay Chu Thời Uẩn, quay đầu nhìn Tô Căng Bắc:

- A, thím có phải bạn gái của chú Chu mà bà Lương nói không ạ?

Tô Căng Bắc xoa đầu cậu bé:

- Bà Lương là ai?

- Chính là bà Lương sát vách ấy.

Tiểu Nguyên non nớt đáp. Tô Căng Bắc cau mày, không ngờ cô mới tới mà nổi tiếng như vậy.

Chu Thời Uẩn hỏi:

- Đúng rồi Trương Triều, chỗ anh còn phòng không? Phòng bên đội y tế đều chật kín cả, cô ấy đành làm phiền anh.

Tô Căng Bắc:

- Ồi? Không có chỗ cho em ngủ à?

- Em tới bất ngờ, phòng bên kia chật kín cả, không có dư chỗ.

- Vậy em ngủ chung với anh.

Chu Thời Uẩn ho khan:

- Không được.

- Tại sao?

Chu Thời Uẩn nhìn cô, trầm mặc.

Giường của mỗi người họ đều cực kỳ nhỏ, chỉ đủ ngủ một người. Nếu hai người nhất định muốn nhét chung một giường... anh không chắc có thể hòa nhã ngủ cùng cô một đêm.

Ánh mắt Trương Triều mang ý cười đảo qua đảo lại giữa hai người, lúc định nói gì đó thì có người lên tiếng trước:

- Hay là, ở nhà tôi đi?

Cô gái im lặng từ khi dẫn Tiểu Nguyên vào đến giờ lên tiếng:

- Nhà tôi có thể để thêm một chiếc giường, được, được không?

Ba người đều nhìn cô ấy.

Trương Triều nói:

- Đây là ý hay, nhà Đình Đình chỉ có một mình cô ấy, hai cô gái ở cùng rất tiện.

Tô Căng Bắc mỉm cười với cô gái tốt bụng, sau đó nhìn chăm chăm Chu Thời Uẩn, thì thầm:

- Có người không muốn thu nhận em vào phòng, em ghim món nợ này rồi.

Chu Thời Uẩn cười khẽ bất đắc dĩ:

- Nhà cô ấy ở ngay cách vách, rất gần.

Tô Căng Bắc hừ hừ.

Chu Thời Uẩn hỏi:

- Có được không?

Tô Căng Bắc ừ:

- Cứ thế nhé, Đình Đình? Cám ơn cô.

Đình Đình hơi xấu hổ:

- Ơ, không cần khách sáo.

Chu Thời Uẩn nói với Đình Đình:

- Vậy cô ấy làm phiền cô.

- Không phiền đâu, bác sĩ Chu.

Định xong nơi ở, Đình Đình về dọn phòng, Chu Thời Uẩn dẫn Tô Căng Bắc về đội y tế ăn cơm.

- Nè, anh thật sự không muốn em ngủ cùng hả?

Tô Căng Bắc âm u nhìn theo bóng lưng anh.

Anh quay đầu nhìn cô:

- Giường nhỏ lắm, không ngủ được.

- Thế nếu giường to thì anh có đồng ý ngủ chung với em không?

Chu Thời Uẩn:

-...

Tô Căng Bắc thấy anh không trả lời thì lườm anh, thở hển hển đi về phía trước. Trời đã tối, cô lại mang giày cao gót, hơi không chú ý liền bị đá vấp chân.

May mà Chu Thời Uẩn phản ứng nhanh, đưa tay kéo cô lại:

- Em cẩn thận chút.

Tô Căng Bắc nhìn xuống chân:

- Giày ngâm lâu trong bùn đi không tiện lắm.

- Cởi.

- Há?

Chu Thời Uẩn đi tới trước người cô:

- Cởi giày đi, anh công em về.

Trời tối thế này mà cô đi đường như vậy đúng là không yên tâm.

Khóe môi Tô Căng Bắc hiện lên ý cười, có điều giọng điệu vẫn rất dỗi hờn:

- Anh đừng tưởng anh như vậy là em sẽ tha thứ cho anh mỗi thù không ngủ.

Mối thù... không ngủ?

Khóe môi Chu Thời Uẩn co rút, đổi chủ đề:

- Nhanh lên, em cầm đèn pin.

Tô Căng Bắc hừ khê, giả vờ “rụt rè” chốc lát, cuối cùng cởi giày cao gót ra cầm trên tay, sau đó nằm lên lưng Chu Thời Uẩn.

Anh thấy cô lên thì thẳng người dậy, cõng cô vững bước về phía trước.

Đêm rất yên tĩnh, xung quanh thỉnh thoảng có tiếng kêu của động vật nhỏ không biết tên. Tô Căng Bắc nằm trên lưng anh, chợt cảm thấy vô cùng ấm áp, thậm chí cô cho rằng cứ thế này đi mãi cũng rất tốt.

- Chu Thời Uẩn.

- Ừ.

- Chu Thời Uẩn.

- Há?

- Chu Thời Uẩn ơi.

-...Muốn nói gì?

Tô Căng Bắc áp mặt vào vai anh, nói khẽ:

- Không có gì, chỉ là cảm thấy trời tối thế này hơi ghê ghê.

Chu Thời Uẩn im lặng chốc lát, nói:

- Nhắm mắt lại, anh nhìn đường là được.

Tô Căng Bắc cong môi, khẽ nói:

- Ừ.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Lâm Thanh Duy ở cổng sân nhỏ nhìn quanh:

- Sao bọn sư huynh vẫn chưa về nhỉ?

Một bác sĩ khác nói:

- Thanh Duy, hay là cậu đi gọi đi, muộn nữa cơm canh đều nguội mất.

- Được.

Lâm Thanh Duy về phòng lấy áo khoác và đèn pin, vừa định ra ngoài thì thấy một vệt sáng dần đến chỗ họ:

- A, là sư huynh về!

Bóng người càng lúc càng gần, biểu cảm của Lâm Thanh Duy càng lúc càng cường điệu.

- Cậu sao thế, biểu cảm gì kia?

Lâm Thanh Duy ép giọng nói:

- Mình có bị hoa mắt không, sư huynh nhà mình mà công người khác về ư?

Lâm Thanh Duy nói vậy, các đồng nghiệp trong phòng đều kích động, ai cũng chạy ra cửa nhìn quanh.

Ánh sáng đèn pin đến gần, ánh đèn trong nhà rọi ra, mọi người thấy rất rõ ràng, bác sĩ Chu bình thường lạnh nhạt hờ hững đang công một cô gái đứng ở cổng. Mọi người không dám chớp mắt, chỉ sợ bỏ lỡ mỗi một hình ảnh.

Chu Thời Uẩn ngó lơ cái nhìn của mọi người, đặt Tô Căng Bắc xuống, nhạt nhẽo nói:

- Mang giày vào.

Tô Căng Bắc ừm, ngoan ngoãn mang giày. Mang xong, cô ngược mắt nhìn cả hàng người xem kịch:

- Ó, khách sáo thế à, ra tận cổng đón?

Mọi người phản ứng lại:

- À, đúng vậy đúng vậy, đợi hai người ăn cơm í mà.

Tô Căng Bắc đi trước:

- Cám ơn, đúng lúc tôi cũng đói.

Mọi người dõi mắt nhìn theo hai người họ vào nhà, sau đó nháy mắt ra hiệu về phía bóng lưng họ.

Y tá nào đó: đây là bác sĩ Chu đúng không?

Bác sĩ nào đó: không sai, mắt cô không có vấn đề!

Y tá nào đó: quả nhiên tình yêu có ma lực, ngay cả bác sĩ Chu cao ngạo lạnh lùng của chúng ta cũng có thể dịu dàng như vậy!

Bác sĩ nào đó: ôi... nhìn họ làm tôi muốn yêu đương quá đi, FA chịu không nổi.

Cơm nước xong xuôi, Chu Thời Uẩn và Lâm Thanh Duy đưa Tô Căng Bắc đến nhà Lưu Đình Đình, Lưu Đình Đình từng đi học mấy năm, hiện đang dạy đám trẻ trong thôn.

Sau khi đến nhà cô ấy, Tô Căng Bắc tắm rửa sơ qua rồi vùi ngủ trên giường Lưu Đình Đình chuẩn bị cho cô, bên ba cả ngày trời, cô đã rất mệt mỏi.

Hôm sau, Tô Căng Bắc tỉnh lại trong ánh dương ấm áp.

- Cô dậy rồi, tôi có chuẩn bị bữa sáng, cô muốn ăn không?

Lưu Đình Đình từ bên ngoài đi vào, nói hơi xấu hổ.

- Cám ơn.

Tô Căng Bắc ngồi dậy mặc đồ, vừa mặc vừa hỏi:

- Hôm qua mệt mỏi quá chưa nói chuyện tử tế với cô, tôi là Tô Căng Bắc, cô tên Đình Đình à?

- Ủ, tôi họ Lưu, Lưu Đình Đình.

- À, tôi nghe nói cô là cô giáo của bọn trẻ.

- Ủ, tôi dạy học hơn hai năm rồi.

Lưu Đình Đình rót cho cô ly nước:

- O, đợi cô ăn sáng xong, tôi đưa cô đến chỗ bác sĩ Chu nhé?

- Không sao đâu, chỉ mấy bước chân thôi, tôi tự đi được, nếu cô bận thì lo công việc trước đi.

- Hôm nay không có việc gì, tôi xin nghỉ với nhà trường rồi, cô mới tới, tôi có thể đi với cô.

Tô Căng Bắc cảm động:

- Cám ơn, phiền cô quá.

- Không đâu, cô không cần khách sáo với tôi.

Tô Căng Bắc thay đồ xong, trang điểm một chút rồi mới đi ăn sáng. Ăn xong, Lưu Đình Đình dẫn cô ra ngoài đi dạo, tiện thể giới thiệu cho cô về nơi này.

Qua lời của Lưu Đình Đình, cô biết thực ra hoàn cảnh nơi đây càng ngày càng tốt lên, ban đầu đường xá vốn không thông với bên ngoài, muốn đến một chuyến phải đi đường núi vô cùng nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, xe đã có thể đến gần, đời sống thôn dân cũng được cải thiện, rất nhiều người không chỉ sống nhờ nông nghiệp nữa, đều biết ra ngoài đi học hoặc làm việc. Mặt khác, trường học nơi đây cũng được xây dựng khang trang, trẻ con trong thôn xung quanh đều đến học.

Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ Chu Thời Uẩn. Người dân nơi đây không hiểu nhiều về anh, chỉ biết anh là một bác sĩ quyên góp cho họ rất nhiều tiền, thậm chí anh còn nhờ người sửa đường, xây nhà cho họ. Thế nên tuy họ biết về anh rất ít nhưng trong mắt họ, anh là một đại ân nhân.

Nghe Lưu Đình Đình nói, cuối cùng Tô Căng Bắc đã hiểu tại sao người dân ở đây lại tôn kính anh như thế. Chu bảo bối nhà cô hóa ra là một người ngoài lạnh trong nóng.

Trương Triều đi đến, thấy hai người liền chào hỏi:

- Ôi Đình Đình, cô Tô, hai người đều dậy rồi, ăn sáng chưa?

Tô Căng Bắc cười nói:

- Bác sĩ Trương gọi em là Căng Bắc được rồi.

Trương Triều cười:

- Ờ, được.

Lưu Đình Đình ở bên cạnh hỏi:

- Bác sĩ Trương, anh ăn chưa?

- Ăn rồi.

- Thế, thế Tiểu Nguyên đâu?

- Tiểu Nguyên ở nhà, vừa nãy còn kêu gào đòi tìm em đấy.

Lưu Đình Đình vội nói:

- Vậy để nó tới tìm em là được.

- Không cần không cần, sao phiền em hoài được.

- Không sao, em thích Tiểu Nguyên lắm.

Trương Triều cười phúc hậu:

- Em cứ đi với Căng Bắc đi, nếu Tiểu Nguyên đòi nữa, anh sẽ dẫn nó tới tìm em.

Lưu Đình Đình mừng rỡ ừ một tiếng.

Trương Triều có việc phải đi trước, ánh mắt Tô Căng Bắc đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng dừng trên gương mặt ửng hồng của Lưu Đình Đình:

- Này, cô thích anh ấy à?

Lưu Đình Đình chột ngớ người:

- Há? Không có không có, thật không có.

Tô Căng Bắc khoác vai cô ấy:

- Thích người ta có gì mà phải giấu, thích thì theo đuổi thôi, sợ gì chứ.

Mặt Lưu Đình Đình càng đỏ hơn, quanh co hồi lâu mới nói:

- Tôi, tôi không biết anh ấy có thích tôi không.

- A ơ, không biết thì hỏi.

Tô Căng Bắc nói:

- Nếu tôi mà giống cô thì bác sĩ Chu nhà tôi đến giờ có lẽ vẫn chưa thông suốt đâu.

Lưu Đình Đình:

- A?

Tô Căng Bắc dùng ánh mắt của người từng trải nhìn cô ấy:

- Con người Trương Triều quả thực rất tốt, Đình Đình, cố lên.

Lưu Đình Đình cúi đầu:

- Tôi, tôi...

- Đừng sợ, tôi giúp cô.

Lúc ăn trưa, Tô Căng Bắc đến chỗ Chu Thời Uẩn, kỳ thực cô đã định tới sớm hơn, nhưng sợ quấy rầy anh làm việc.

- Chu bảo bối.

Giọng Tô Căng Bắc trong trẻo, thu hút ánh mắt mọi người. Lâm Thanh Duy làm biểu cảm tim chịu không nổi, Chu bảo bối... Chu bảo bối á...

Bên kia, Chu Thời Uẩn khám xong cho một bệnh nhân, nghe tiếng bèn ngược mắt:

- Em tới rồi.

- Phải.

Tô Căng Bắc theo thói quen dán vào người anh, ôm lấy cánh tay anh:

- Anh xong việc rồi?

Chu Thời Uẩn ho khan, xách cô qua một bên:

- Ừ.

Tô Căng Bắc lại dính tới, lén lút hỏi:

- Hỏi anh cái này, Trương Triều có thích ai không?

Chu Thời Uẩn ngẩn người:

- Em hỏi cái này làm gì?

- Đương nhiên là làm mai, Đình Đình thích anh ấy, em cảm thấy hai người họ rất hợp.

Chu Thời Uẩn đưa tay chia vào trán cô:

- Lo nghĩ vớ vẩn.

- Không phải.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Em nói thật, chính Đình Đình nói thích anh ấy, nhưng cô ấy nhát gan, không dám bày tỏ với người ta.

Chu Thời Uẩn cười khẽ:

- Thì sao, em định làm gì?

- Đương nhiên là dạy cô ấy tỏ tình rồi, nhưng trước đó em phải hỏi anh xem Trương Triều có thích ai không đã, lỡ như có thì khiến một cô gái hiền lành tốt bụng đau lòng sẽ không tốt.

- Không có.

- Hả?

- Trương Triều không thích ai hết, anh ấy luôn một thân một mình thôi.

Chu Thời Uẩn nói xong thì nhìn cô chăm chăm cảnh cáo:

- Đừng quá đáng quá.

- Ai da, tỏ tình thôi mà, sao có thể quá đáng chớ.

Tô Căng Bắc nghĩ nghĩ, nói:

- Vậy tối anh giả vờ có việc gọi Trương Triều tới chỗ anh nhé, em và Đình Đình phải chuẩn bị một chút.

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Tìm đại cố gì nhỉ, ừm... cứ nói là thảo luận chứng bệnh phức tạp khó giải quyết đi.

Tô Căng Bắc vỗ vỗ vai anh:

- Quyết định thế nhé.

Rồi cô vội vã tới chỗ Lâm Thanh Duy cứ như sợ anh từ chối vậy:

- Tiểu Duy, có cần giúp không?

- Căng Bắc hả, bên này...

Chu Thời Uẩn nhìn bóng lưng cô, lắc đầu bất đắc dĩ, chỉ là ánh mắt dịu dàng đến cả bản thân anh cũng không phát hiện.

Cơm nước xong xuôi, Tô Căng Bắc chạy về nhà Lưu Đình Đình:

- Lại đây, ăn diện đẹp lên nào.

Lưu Đình Đình:

- A... không cần đâu.

- Cần, con gái đương nhiên là phải đẹp.

Tô Căng Bắc kéo cô ấy ngồi xuống trước gương.

Lưu Đình Đình là cô gái lớn lên xứ núi, trước giờ chưa từng trang điểm, càng chưa từng thấy đủ thứ mỹ phẩm trong túi Tô Căng Bắc.

- Những thứ này, là gì...

- Đây là phấn lót, đây là son môi, còn đây là bóng mắt.

Tô Căng Bắc vừa nói vừa giúp Lưu Đình Đình thoa kem bảo dưỡng, nói thật, da Lưu Đình Đình hoàn toàn không bảo dưỡng mà được như vậy đã là rất đẹp.

- Được rồi, trước tiên tôi thoa phấn lót giúp cô.

Tô Căng Bắc hết lòng hết dạ giúp cô ấy trang điểm, vừa trang điểm vừa dạy Lưu Đình Đình phải nói thế nào.

.....

Tô Căng Bắc nói:

- Trục tiếp chút, thích thì đến với nhau, không thích thì bồi dưỡng, sau đó thì đến với nhau. Tôi thấy Trương Triều rất thích cô, đừng sợ, đừng cảm lên.

Lưu Đình Đình ho khan:

- Vậy, vậy sau khi tôi nói xong, có thể lướt bớt phần ‘nhào tới ôm một cái’ không?

- Không được.

Tô Căng Bắc nghiêm túc nói:

- Đây là bước cực kỳ quan trọng.

Mặt Lưu Đình Đình đỏ bừng:

- Được, được rồi.

Đêm xuống, giờ ăn cơm.

Trương Triều bị Chu Thời Uẩn kéo đến bây giờ mới về nhà, Chu Thời Uẩn dắt Tiểu Nguyên đi theo sau, trong lòng nghĩ bên Tô Căng Bắc rất

cuộc sao rồi... sao anh lại thật sự làm ra loại chuyện này chứ.

Đến cổng nhà, Trương Triều phát hiện trong nhà đèn đuốc sáng trưng.

- Ế, là ai ở nhà à?

- Dạ là cô Đình Đình ạ.

Tiểu Nguyên nói, vì thỉnh thoảng Trương Triều đi khám bệnh về muộn, luôn là Đình Đình nấu bữa tối cho Tiểu Nguyên.

Hai lớn một nhỏ đẩy cửa bước vào.

- Woa...

Tiểu Nguyên kêu lên:

- Đẹp quá.

Khắp phòng đầy hoa tươi, dưới đất còn có hình trái tim do cánh hoa màu hồng xếp thành. Vào lúc ba người đang sửng sờ, một cô gái khoác bộ váy đơn giản và gương mặt trang điểm xinh đẹp bước ra từ buồng trong.

Trương Triều ngơ ngẩn, hồi lâu mới nhận ra đây là Lưu Đình Đình.

Lưu Đình Đình bây giờ đẹp hơn bình thường rất nhiều, anh nhìn đến ngơ ngác.

Lưu Đình Đình thấy vẻ mặt đỏ của Trương Triều thì hơi e thẹn cúi đầu, nhưng chợt nhớ tới lời dạy của Tô Căng Bắc: trước mặt ái tình, rụt rè là... là cái rắm gì.

Thế là, cô đỏ mặt ngẩng đầu, bước lên giao cái túi do chính tay mình làm vào tay anh, theo tập tục trong vùng, con gái đưa vật bên người do tự mình làm cho một chàng trai chính là lời bày tỏ tình yêu.

Trương Triều luôn ngẩn ngơ, mãi đến khi Tô Căng Bắc nấp ở một bên không nhìn nổi kêu lên:

- Nhận đi, thích mà còn không nhận.

Thì anh mới phản ứng lại.

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc, mắt ánh lên ý cười:

- Qua đây.

Tô Căng Bắc bước qua, lúc đi ngang Lưu Đình Đình thì nhỏ giọng nhắc nhở:

- Đình Đình, mau nói...

Còn chưa dạy xong, Chu Thời Uẩn đã kéo cô đi tới cửa, đương nhiên, cũng tiện thể kéo thẳng nhóc con ra ngoài.

Tô Căng Bắc bị kéo ra cửa vẫn chưa yên tâm, ở cửa sổ nhìn lén.

Chu Thời Uẩn trực tiếp chặn ngang, kéo cô về sau:

- Để hai người họ nói chuyện đi, em nhìn chăm chăm như vậy, cô ấy xấu hổ, đâu nói được.

Tô Căng Bắc dựa vào lòng Chu Thời Uẩn:

- Cũng phải ha.

- Mấy thứ hoa kia đều là em làm à?

- Đương nhiên, em hái lâu lắm đó, nhìn tay em nè.

Chu Thời Uẩn cầm tay cô lên xem, lòng bàn tay cô có vết bị gai quệt, anh cau mày:

- Cũng dụng tâm không ít nhĩ, hoa hòe như vậy làm gì.

- Đương nhiên là chế tạo bầu không khí lãng mạn, bầu không khí luôn có thể thúc đẩy một vài chuyện nhanh phát triển đấy.

Tô Căng Bắc cười gian:

- Nói không chừng họ còn có thể chọt chọt nữa cơ.

- Chọt chọt là gì?

Thình lình, Tiểu Nguyên bị ngó lơ bên cạnh hỏi.

- Chọt chọt í hả.

Tô Căng Bắc cười, quay đầu hôn lên khóe môi Chu Thời Uẩn một cái:

- Ủm, chính là như chị mới làm á.

Chu Thời Uẩn sững sờ, thấp giọng cảnh cáo:

- Tô Căng Bắc!

Cô gái này, đúng là dạy hư trẻ con mà.

Tiểu Nguyên:

- À, hóa ra là vậy, cha và cô Đình Đình cũng thường chọt chọt Tiểu Nguyên.

- Đúng rồi, cha và cô Đình Đình chọt chọt em chứng tỏ họ yêu em, giống như chị cũng rất yêu chú Chu vậy, cho nên chị thường chọt chọt chú Chu.

Tiểu Nguyên tỉnh ngộ.

Chu Thời Uân mím môi, ánh mắt sâu xa nhìn Tô Căng Bắc, vì rất yêu
ư...

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn sau khi ra ngoài thì không biết trong nhà phát triển thế nào...

Vốn cô còn lo Lưu Đình Đình sẽ bị từ chối nhưng sau đó phát hiện lúc đi ra, mặt Lưu Đình Đình đỏ bừng mà Trương Triều bên cạnh cũng xấu hổ y chang. Thế là cô nhường mày với Chu Thời Uẩn, thành rồi nha ~ Chu Thời Uẩn cong môi cười, để mặc cô kéo anh đi về phía đôi nam nữ ấy.

- Ôi chào, nói chuyện lâu như vậy, nói gì thế nhở?

- Căng, Căng Bắc, tôi về trước!

Lưu Đình Đình xấu hổ không nói gì, vội vã chạy về nhà, Tô Căng Bắc nhìn bóng lưng cô ấy, than thở:

- Dạy cô ấy lâu như vậy mà sao da mặt vẫn mỏng thế chứ.

Chu Thời Uẩn:

- Không phải ai cũng như em đâu.

Tô Căng Bắc:

- Anh đang khen em à?

Chu Thời Uẩn:

- Xem là vậy đi.

- Vậy thì tốt.

Tô Căng Bắc nhìn Trương Triều:

- Thấy hai người như vậy hẳn là nói xong rồi nhỉ, bác sĩ Trương, kỳ thực anh cũng thích Đình Đình chứ gì.

Trương Triều ho nhẹ:

- Đình Đình rất lương thiện, anh rất thích cô ấy.

- Vậy mà một người đàn ông cao to như anh còn đợi cô ấy tỏ tình, nếu không có em thì có phải hai người định kéo dài tới thiên hoang địa lão luôn không?

Trương Triều dừng lại, khẽ thở dài:

- Kỳ thực trước nay anh chưa từng nghĩ là cô ấy sẽ thích anh, anh đã 36 rồi trong khi cô ấy mới ngoài 20, còn rất trẻ.

- Chỉ vì vậy?

Tô Căng Bắc nói:

- Đứng trước tình yêu chân chính thì tuổi tác tính là gì, em nói anh nghe, anh cả em hơn 20 nhiều lắm nhưng lại thích một cô nhóc 16 17 tuổi nè, không chút trở ngại.

Trương Triều:

- Hử?

Chu Thời Uẩn:

- Khụ khụ...

Tô Hiến Ngôn ở nơi xa xôi chợt thấy tai hơi ngứa...

Tô Căng Bắc:

- Cho nên nói, hai người bọn anh đều là người trưởng thành thì đừng có lằng nhằng nữa.

Trương Triều cười:

- Em nói đúng, anh nên thể hiện tâm ý của mình từ lâu, lần này cảm ơn em khiến anh hiểu được suy nghĩ của Đình Đình.

- Không có gì không có gì, em cũng chỉ là rảnh rỗi sinh nông nổi thôi.

Để cảm ơn Tô Căng Bắc vụ mai mỗi lần này, hôm sau Trương Triều làm một bàn thịnh soạn gọi cô và Chu Thời Uẩn đến ăn.

Trương Triều nói với Lưu Đình Đình:

- Ôi, để anh bưng, nóng lắm.

- Không cần đâu, em làm được mà.

- Đừng ầu, để anh, bồng tay em thì sao đây?

Lưu Đình Đình xấu hổ cúi đầu:

- Bác sĩ Trương...

- Đình Đình...

Tô Căng Bắc ngồi một bên đợi cơm:

- Chu bảo bồi.

Chu Thời Uẩn:

- Hở?

- Hay là chúng ta đi thôi, họ khoe tình cảm như thế là ý gì chứ.

Trương Triều cười phúc hậu, mặt Lưu Đình Đình càng đỏ hơn.

Khóe môi Chu Thời Uẩn khẽ cong lên.

Tô Căng Bắc chặc chặc lắc đầu:

- Hai người vừa vừa phải phải là được rồi, đừng liếc mắt đưa tình nữa, còn ăn cơm hay không đây?

Trương Triều vội nói:

- Ăn ăn ăn, món ăn tới ngay!

Món ăn được dọn lên, bốn người ngồi vào bàn, cộng thêm cậu nhóc Tiểu Nguyên.

- Đình Đình, thử món này xem, là cánh gà anh đặc biệt lên trấn mua đấy.

- Cám ơn bác sĩ Trương... Bác sĩ Trương, anh cũng thử xem. A... món này thế nào?

- Ừ ngon! Tay nghề của em vẫn tốt như thế.

Tô Căng Bắc liếc hai người, gắp một đĩa đầy thức ăn vào chén Chu Thời Uẩn:

- Nào, bác sĩ Chu của chúng ta cũng thử đi.

Chu Thời Uẩn:

- ...

Tô Căng Bắc chống đầu, nghiêng mắt, vẻ mặt “dịu dàng”:

- Ngon không?

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Ăn đàng hoàng vào.

- Vậy anh gấp cho em đi.

Chuyện khoe tình cảm sao cô có thể yếu thế chứ!

Chu Thời Uẩn không biết những suy tính trong lòng cô nhưng vẫn gấp thức ăn cho cô, dù sao bình thường anh cũng hay làm vậy.

Người lớn trên bàn gấp tới gấp lui, cậu nhóc cuối cùng chịu không nổi:

- Con cũng muốn gấp đồ ăn, tại sao mọi người không ai gấp cho con, hu hu hu... cha ơi, con cũng muốn ăn.

- ...

Tô Căng Bắc tới đây đã rất nhiều ngày, cô không đem theo quần áo nên chỉ có thể mượn quần áo của Lưu Đình Đình để thay, tủ áo của Lưu Đình Đình có rất nhiều bộ “quê mùa”, Tô Căng Bắc thấy vui nên mặc ra ngoài đi rêu rao, cô nghĩ dù sao ở đây cũng không ai biết mình.

Hôm đó hơn năm giờ, trời đổ cơn mưa phùn. Vì mưa nên một số người trong đội y tế kết thúc công việc sớm để các thôn dân ở xa về trước.

- Mặc vào.

Chu Thời Uẩn vào nhà, đưa áo khoác của mình cho Tô Căng Bắc.

Vì cô cao hơn Lưu Đình Đình nên đồ của Lưu Đình Đình mặc vào người cô ngắn đi một đoạn, trông rất buồn cười. Tô Căng Bắc nhận lấy, thò tay ra ngoài mái hiên:

- Mưa rồi.

- Ủ, vào nhà đi, lạnh đấy.

- Ủm.

Tô Căng Bắc xoay người đi vào nhà, đúng lúc này, phía sau vọng đến tiếng gấp gáp của Trương Triều:

- Thời Uẩn! Tiểu Nguyên có ở chỗ cậu không?

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Không, sao thế?

- Thằng nhóc này chạy đi đâu nhỉ? Anh tìm khắp nơi gần đây đều không thấy!

Lâm Thanh Duy:

- Bác sĩ Trương đừng sốt ruột, có phải nó ham chơi trốn đi không?

- Không có, anh tìm rồi.

Chu Thời Uẩn nói:

- Hôm nay nó đi học mà?

- Ủ, nhưng giờ này thì nó phải về rồi mới đúng, anh cũng tới trường xem, còn hỏi Đình Đình nữa, nhưng vẫn không tìm được Tiểu Nguyên.

Trương Triều càng nói, sắc mặt càng lo lắng.

Chu Thời Uẩn cau mày, quay đầu nói với các bác sĩ khác:

- Để vài người lo liệu xong cho các bệnh nhân còn lại, những người khác chia nhau ra quanh đây tìm.

- Được, bác sĩ Chu.

Tiểu Nguyên thường đến chỗ họ chơi, họ đều rất thích cậu nhóc này, bây giờ nghe nói cậu mất tích thì đều sẵn lòng tìm giúp.

Thấy Chu Thời Uẩn định đi, Tô Căng Bắc kéo tay anh:

- Em đi với anh.

- Trời mưa, em đợi đi, đừng ra ngoài.

- Bây giờ còn lo mưa không mưa gì chứ, đương nhiên tìm Tiểu Nguyên quan trọng.

Mày Chu Thời Uẩn luôn cau chặt:

- Anh và Trương Triều đi tìm xa xa chút, trời tối lắm em đi không tiện.

- Được rồi được rồi, em không đi xa là được, em tìm vòng vòng quanh đây, hỏi chòm xóm láng giềng xem có manh mối gì không.

- Thanh Duy!

- Sư huynh.

- Em đi với cô ấy, đừng đi xa, hỏi thăm gần gần thôi.

- Dạ, sư huynh.

Mọi người chia nhau tìm, Tô Căng Bắc và Lâm Thanh Duy đi gõ cửa từng nhà.

- Bà ơi, bà có thấy thằng cu nhà bác sĩ Trương không ạ, Tiểu Nguyên ấy? Hôm nay nó mặc áo khoác đen.

- Thím ơi, thím có biết cậu nhóc nhà bác sĩ Trương không... đúng đúng, chính là Tiểu Nguyên, thím có thấy nó không?

- Ôi chú ơi, mở cửa giúp với ạ...

Trời hoàn toàn tối đen, mưa càng lúc càng to, nếu Tiểu Nguyên thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc đang gặp khó khăn ở đâu đó thì to chuyện. Hơn nữa, thời gian không tìm được càng dài thì nguy hiểm của Tiểu Nguyên sẽ càng nhiều.

- Căng Bắc, quần áo cô ướt cả rồi, cô về trước đi.

- Không sao, tiếp tục tìm.

Lâm Thanh Duy đưa cô một cây đèn pin:

- Cô sẽ bệnh đấy, thế này đi, để tôi tìm tiếp. Cô về trước, nói không chừng họ đã tìm được rồi cũng nên.

- Nhưng...

Lâm Thanh Duy không để cô nhiều lời, lấy áo mưa trên người mình khoác cho cô:

- Đường trơn, đi cẩn thận.

Lần đầu Tô Căng Bắc nảy sinh oán giận với tín hiệu nơi đây, ngay cả điện thoại cũng không gọi được, nơi quái quỷ gì không biết.

- Vậy được, tôi về trước xem thử, Tiểu Duy, nửa giờ sau cậu cũng về nhé.

- Được!

Tô Căng Bắc dọc theo đường cũ trở về, mưa quá lớn, dù cô vừa có ô vừa có áo mưa vẫn không chút tác dụng. Đúng lúc này, đối diện có mấy người mặc áo mưa đi tới, nhìn dáng dấp thì đại khái chỉ là mấy đứa trẻ mười mấy tuổi.

- Này, tụi em đợi chút!

Bọn trẻ dừng lại.

- Tụi em có quen Tiểu Nguyên không?

Tô Căng Bắc gần như rống lên, chúng mới nghe rõ.

Một đứa trẻ trong đó nói:

- Tiểu Nguyên, dạ quen chứ, bạn ấy là bạn học của em.

Mắt Tô Căng Bắc sáng lên:

- Vậy em biết em ấy ở đâu không?

- Dạ em không biết, em chỉ biết lúc tan học bạn ấy đi với Dương Dương...

- Dương Dương là ai? Nhà ở đâu?

- Dương Dương cũng là bạn học chung lớp tụi em, nhà ở ngay đằng trước.

- Ngay đằng trước?

Tô Căng Bắc vui trong bụng:

- Vậy có thể phiền tụi em dẫn chị qua đó không, người nhà đều đang tìm em ấy.

Mấy đứa trẻ nhìn nhau:

- Ở... dạ được ạ.

Tô Căng Bắc thở phào nhẹ nhõm, may mà tìm được người rồi, thế là cô theo bọn trẻ cùng đến nhà Dương Dương.

Bọn trẻ quen đường núi nên đi nhanh hơn cô nhiều, cô phải dùng hết sức bình sinh mới có thể theo kịp bước chân của chúng.

- Này em ơi, “ngay đằng trước” của em cũng quá xa rồi đấy!

Bọn trẻ xứ núi nhìn nhau, ngày nào chúng cũng phải đi rất nhiều, trèo đèo lội suối mới có thể đến trường nên không hề cảm thấy xa.

Nhưng Tô Căng Bắc không biết rõ, tưởng rằng chúng nói “ngay đằng trước” là thật sự ở ngay đằng trước!

Sau khi đi nửa tiếng, cô thật sự hối hận.

- Chị ơi, chị vẫn đi được chứ?

- Cái này...

Tô Căng Bắc thở hồng hộc:

- Chị đương nhiên không... Áaaa!

Trong núi đường trơn, Tô Căng Bắc bị vấp đá, cả người chúi nhủi vào trong bùn...

Lâm Thanh Duy hỏi suốt cả đường cũng không hỏi ra tin tức gì, đành chán nản quay về. Về đến nhà của đội y tế thì thấy các đồng nghiệp đều vây ở cửa.

Lâm Thanh Duy vội vã chạy tới:

- Sao rồi sao rồi, tìm được chưa?

Một đồng nghiệp nói:

- Tìm được rồi, đang ở bên trong bị bác sĩ Trương răn dạy.

- A, tìm được ở đâu thế?

- Nó theo một bạn học ra ngoài chơi, kết quả là trời mưa nên bị mắc kẹt trong một sơn động nhỏ, sơn động đó là chỗ nghỉ của các thôn dân khi lên núi đốn củi hoặc săn thú, chúng tôi tìm rất lâu mới tìm được, may mà hai đứa trẻ đều không sao.

- Vậy thì tốt vậy thì tốt.

Tìm được Tiểu Nguyên về rồi, Chu Thời Uẩn cởi áo mưa ướt nhẹp ra, thấy Lâm Thanh Duy thì đưa mắt nhìn sau lưng cậu một vòng nhưng không hề thấy bóng dáng Tô Căng Bắc.

- Thanh Duy!

- Dạ sư huynh!

- Tô Căng Bắc đâu?

- Hả?

Lâm Thanh Duy sững sờ:

- Cô ấy đã về lâu rồi mà?

Y tá vẫn luôn ở nhà nói:

- Về lâu rồi? Đâu có, tôi đâu thấy cô ấy về.

Tim Chu Thời Uẩn nhảy lên:

- Có chuyện gì?

Lâm Thanh Duy sợ hãi, giọng nói cũng lắp bắp:

- Trước, trước đó em với Căng Bắc cùng nhau tìm, sau đó người cô ấy ướn nhẹp hết, em, em sợ cô ấy bệnh nên bảo cô ấy về trước, sau đó, sau đó em tiếp tục tìm...

Chu Thời Uẩn trách mắng:

- Trời tối thế này sao em để cô ấy đi một mình chứ!!!

Người ở chỗ này đều ngơ ngẩn, ngay cả Tiểu Nguyên mới bị mắng khóc cũng không dám thút thít, mọi người trợn mắt há mồm nhìn Chu Thời Uẩn. Chu Thời Uẩn bình thường lạnh lùng không dễ gần nhưng chưa từng trách mắng ai, càng chưa bao giờ nói chuyện giận dữ như vậy. Bây giờ sắc mặt anh khó coi đến cực điểm, không người nào dám mở miệng nói chuyện.

Chu Thời Uẩn sa sầm mặt bước về trước:

- Ban nãy tách ra ở đâu?

Lâm Thanh Duy đã hồn vía lên mây:

- Ở, ở... em dẫn anh đi!

Chu Thời Uẩn gật đầu, bước qua mọi người chạy ra ngoài, Lâm Thanh Duy vội vàng đuổi theo.

Người phía sau thấy hai người họ chạy vào trong mưa mới phản ứng lại:

- Bác sĩ Chu, áo mưa!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Chu Thời Uẩn gần như chưa từng biết hai chữ hoảng loạn viết thế nào, không chỉ do tính tình của anh mà còn do anh là bác sĩ, điều quan trọng nhất của bác sĩ là bình tĩnh, mỗi ngày anh phải đối mặt với quá nhiều thời khắc sinh tử, nếu anh rối loạn thì sao cứu được người khác chứ.

Nhưng với Tô Căng Bắc, hết lần này đến lần khác anh không còn bình tĩnh.

Khi anh biết một mình cô bị lạc trong đêm mưa, trái tim anh khủng hoảng chẳng rõ nguyên nhân, anh sợ hãi, sợ cô mắc kẹt ở đâu đó không tìm được đường, sợ cô bị lạnh, càng sợ cô bị thương. Anh chưa bao giờ biết mình sẽ sợ nhiều như vậy, ngoại trừ tìm được cô, không còn bất cứ điều gì có thể xoa dịu cơn dày vò này trong anh.

- Sư huynh!

Chu Thời Uẩn đứng ở chỗ mà Lâm Thanh Duy nói, quay người lại hỏi:

- Trước khi đi, cô ấy nói gì?

Lâm Thanh Duy nói:

- Thật sự không có gì cả, chỉ là trở về nhìn xem các anh có tìm được người chưa thôi.

Chu Thời Uẩn cầm đèn pin rọi bốn phía, tối đen như mực, nếu cô không cẩn thận ngã vào trong hầm hố nào đó ngất xỉu thì ai cũng không tìm được!

Đồng nghiệp chạy theo nói:

- Bác sĩ Chu, bác sĩ Lâm, hai người mặc áo mưa trước đi.

Lâm Thanh Duy vừa định nhận lấy, Chu Thời Uẩn đã xoay người đi tìm tiếp:

- Tô Căng Bắc!

Đồng nghiệp vội đuổi theo:

- Bác sĩ Chu, anh mặc áo mưa vào đi, có lo lắng đến mấy cũng phải mặc chứ, bằng không mưa thế này làm sao chịu được.

- Có lẽ cô ấy cũng đang chịu mưa thế này.

Đồng nghiệp sững sờ, chỉ nghe giọng trầm thấp của Chu Thời Uẩn mang theo chút lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, anh nói:

- Cô ấy nhất định rất lạnh.

Lâm Thanh Duy bên cạnh nghe xong, mắt đỏ lên, đều tại mình, nếu lúc đó mình không bảo cô ấy về hoặc về chung với cô ấy thì sẽ không có những chuyện kéo theo này, trời tối như vậy mà mưa lại to thế kia, trên đường đều là đá và bùn đất, một cô gái như cô ấy sẽ thế nào thì có thể tưởng tượng được.

Mấy người tìm hơn một giờ, mưa dần dần nhỏ xuống, nhưng vẫn chưa tìm được.

- Bác sĩ Chu...

Mọi người nhìn Chu Thời Uân:

- Anh ướt cả rồi... hay là anh về thay bộ đồ, chúng ta, chúng ta tìm tiếp.

- Không cần.

- Nhưng...

- Tôi muốn tìm được cô ấy.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng cũng biết không khuyên nổi, chỉ có thể cố sức hô lớn, hi vọng Tô Căng Bắc nghe được.

- Bác sĩ Chu! Bác sĩ Chu!

Đúng lúc này, xa xa có ánh đèn pin chiếu tới, tiếp đó, một đứa trẻ hơn mười tuổi chạy về phía họ:

- Bác sĩ Chu, có phải anh đang tìm chị Tô Căng Bắc không?

Chu Thời Uân sững sờ:

- Đúng.

Đứa trẻ nói:

- Chị Tô Căng Bắc ở nhà em. Chị ấy bảo em tới nói cho anh một tiếng.

- Dẫn anh đi!

Tô Căng Bắc lúc này đang ngồi ở nhà của một đứa trong đám trẻ dẫn cô đi tìm Tiểu Nguyên, nhà chỉ có hai người là cậu bé và bà nội.

Trước đó cô bị ngã chúi nhủi, khắp người đều là bùn đất, chân còn bị trật nên bọn trẻ dẫn cô đến nhà của đứa gần nhất.

Sau khi đến, Tô Căng Bắc thay bộ quần áo ướt ra, bà nội lục trong tủ lấy quần áo của mẹ cậu bé cách đây rất lâu đưa cho cô. Cô vốn định thông báo cho Chu Thời Uẩn nhưng tín hiệu không tốt, và lại mưa càng lúc càng lớn, cô cũng không thể bảo đứa trẻ đi dầm mưa. Cuối cùng, cô chỉ có thể đợi mưa dần nhỏ lại mới nhờ cậu bé đi tìm Chu Thời Uẩn.

- Bà nội, chị, cháu về rồi.

Ngoài sân vang lên tiếng cậu bé, Tô Căng Bắc vội ngược mắt nhìn, thấy cậu bé đẩy cửa bước vào, theo sau là Chu Thời Uẩn mà cô muốn gặp nhất.

Cô thở phào nhẹ nhõm:

- Anh cuối cùng cũng tới rồi. Tìm được Tiểu Nguyên chưa?

Tiếng vải vóc chạm nhau, Tô Căng Bắc còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào vòng ôm của anh.

Anh ôm cô rất chặt, tựa như muốn khám cô vào chính thân thể mình.

Tô Căng Bắc ngẩn người, nhìn đám Lâm Thanh Duy phía sau anh. Im lặng chốc lát, cô đưa tay vỗ vỗ Chu Thời Uẩn:

- Áo anh sao lại ướt đến thế này?

Một bác sĩ nói:

- Bác sĩ Chu dầm mưa tìm cô rất lâu đấy.

Lâm Thanh Duy:

- Căng Bắc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao cô ở đây, không phải cô đã về rồi sao?

Tô Căng Bắc khựng lại:

- Xin lỗi xin lỗi, vì dọc đường gặp mấy đứa trẻ có manh mối về Tiểu Nguyên nên tôi đi theo chúng, nhưng không ngờ đường xa quá, sau đó tôi bị ngã...

- Ngã?

Chu Thời Uẩn buông cô ra:

- Ở đâu?

Tô Căng Bắc:

- Vẫn ổn, chỉ là chân hơi đau. Cậu bé dẫn em về nhà, vì đồ em toàn bùn đất với ướt nhẹp hết nên bà nội tốt bụng cho em bộ khác để thay.

Chu Thời Uẩn ngồi xổm xuống, giật giật mắt cá chân cô.

- Ui...

- Vẫn ổn, không tổn thương đến xương, bôi thuốc vào là không sao.

Chu Thời Uẩn đứng dậy đưa lưng về phía cô:

- Lên đi, chúng ta về nhà.

Tô Căng Bắc hơi do dự:

- Chu Thời Uẩn, anh không sao chứ...

Cô cảm thấy anh rất không bình thường.

- Anh không sao.

Sắc mặt Chu Thời Uẩn vẫn lạnh lẽo cứng rắn như cũ.

Cuối cùng, Tô Căng Bắc vẫn để anh công về. Dọc đường, cô phát hiện bầu không khí của mọi người rất kỳ lạ, yên tĩnh, không ai nói với ai tiếng nào.

- Tiểu Duy, tìm được Tiểu Nguyên rồi?

- Ừ, tìm được rồi.

Tô Căng Bắc ừ một tiếng, muốn hỏi tiếp gì nữa thì thấy Lâm Thanh Duy nháy mắt ra hiệu cô để ý Chu Thời Uẩn. Cô nhìn Chu Thời Uẩn, gò má nghiêng nghiêng của anh hướng về cô, thần sắc rất lạnh.

Chẳng lẽ vì anh nên mọi người mới không dám lên tiếng hó hé gì?

Tô Căng Bắc cau mày:

- Chu Thời Uẩn, em khiến mọi người tìm rất lâu à? Thật sự xin lỗi, muộn thế này còn để mọi người bên ba bên ngoài.

Một bác sĩ nói:

- Căng Bắc, cô đừng nói vậy, cô cũng là vì tìm đứa trẻ thôi mà.

- Phải phải, chúng tôi cũng không vất vả, tìm được là tốt rồi.

- Thật sự cảm ơn mọi người.

Lúc nói chuyện với mọi người, cô luôn quan sát Chu Thời Uẩn, anh vẫn chẳng ừ chẳng hử gì như cũ, khiến người ta hơi bối rối.

Cô được anh công về đội y tế của họ, anh mang cô thẳng vào phòng.

Phòng này là phòng đơn, không lớn, nhưng vẫn chỉnh tề như hồi nào tới giờ.

Chu Thời Uẩn đặt cô trên ghế bên cạnh, lấy rượu thuốc trong hòm ra thoa cho cô.

- Khoan thoa thuốc đã, chỗ anh có phòng tắm không? Em muốn tắm trước.

Vì ngã vào trong đất bùn, Tô Căng Bắc cảm thấy không tắm sẽ không hết mùi nước bẩn trên người.

- Chân em ổn chứ?

- Ổn mà.

Tô Căng Bắc dừng lại:

- Còn anh nữa, cũng mau mau đi xối nước nóng đi, nếu không sẽ bệnh đấy.

Chu Thời Uẩn gật đầu, lấy trong rương hành lý của anh ra một bộ đồ sạch sẽ:

- Anh bảo Lai Lai giúp em, em tắm xong thì thay bộ đồ này.

- Ừ.

Chu Thời Uẩn tìm Lai Lai, với sự giúp đỡ của cô ấy, Tô Căng Bắc tắm rửa xong, mặc bộ đồ sạch sẽ vào. Kỳ thực bộ đồ mà bà nội đưa cô cũng rất sạch, chẳng qua quá lâu không mặc nên “mùi đồ cũ” hơi nồng.

Vẫn là đồ của Chu Thời Uẩn thoải mái...

Sau khi tắm, Lai Lai dẫn Tô Căng Bắc về phòng Chu Thời Uẩn. Lúc hai người đẩy cửa vào chỉ thấy anh đã tắm xong, thay một bộ quần áo khác, lúc này đang dựa vào bàn, cup mắt, không biết đang nghĩ gì.

- Chu Thời Uẩn.

- Ra ngoài đi.

Tô Căng Bắc ngấn người, tưởng anh bảo cô ra ngoài. Nhưng Lai Lai ở bên cạnh nhanh chóng buông tay cô ra:

- O, Căng Bắc, tôi ra ngoài trước.

- Ờ, cảm ơn nha.

- Không cần không cần.

Lai Lai tiện thể giúp họ đóng cửa lại, Chu Thời Uẩn nghe tiếng bèn nhìn về phía Tô Căng Bắc, từ từ đến gần, tay đột nhiên đè lại vai cô.

Cô chưa kịp kêu đau, anh đã cúi đầu xuống cắn vào môi cô, dường như cố ý cắn cô đau, dùng sức gặm rìa.

Chu Thời Uẩn hơi tách ra, mắt anh nhìn cô hơi hung dữ:

- Em gốc cỡ nào hả?

Tô Căng Bắc ngó người:

- A?

- Em đi xem ở gần gần thôi là được, chạy xa như thế làm gì, không tìm được thì quay về, em không biết chạy lung tung bên ngoài rất nguy hiểm à?

Tô Căng Bắc ghen:

- Em cũng đâu muốn chạy xa, chuyện này là bất ngờ, hơn nữa vì tìm đứa trẻ, ai mà biết...

Chu Thời Uẩn trầm giọng trách mắng:

- Mạng của ai quan trọng bằng em chứ!

Tô Căng Bắc bị dọa, hồi lâu không phản ứng được. Bây giờ bốn mắt nhìn nhau, cô mới nhận ra, mắt anh giăng đầy tơ máu.

- Tô Căng Bắc, em rốt cuộc có hiểu hay không hả?

- Em, em hiểu?

Là hiểu rằng rất nguy hiểm, hay hiểu rằng mạng rất quan trọng? Không đúng, trọng điểm bây giờ hẳn là anh đang lo lắng cho cô, anh đang nói rằng, cô là quan trọng nhất.

Tô Căng Bắc vui vẻ trong bụng, còn chưa mở miệng, anh lại hôn tiếp. Lần này, cô không hề do dự, đưa tay ôm lấy cổ anh, ra sức đáp lại anh.

Cô có thể cảm nhận được anh khác với trước đây, anh hung dữ, rất hung dữ, tay anh đặt bên hông cô dùng sức khiến cô hơi đau.

Cô mê mết trong sự mạnh mẽ của anh, cảm thấy đêm nay hơi điên cuồng.

Chu Thời Uẩn cũng cảm thấy rất điên cuồng, nhưng anh không khống chế được bản thân.

Không ai biết trong một tiếng tìm cô, anh đã trải qua thế nào, anh nỗ lực tìm kiếm, nỗ lực an ủi chính mình, nhủ rằng cô chắc chắn sẽ không sao, nhưng dù an ủi thế nào, đáy lòng vẫn không tự chủ nghĩ đến kết quả tệ hại nhất, nó nhiều lần chà đạp tinh thần anh, nhắc nhở anh khiến anh sắp sụp đổ.

Hiện tại cô ở ngay trước mắt anh, anh đột nhiên có chút hận, hận cô sao có thể khống chế tinh thần người khác như thế chứ.

- A...

Cô không kiềm được kêu lên, Chu Thời Uẩn hơi dừng tay lại, khôi phục chút lý trí, ngược mắt nhìn cô.

Hồi lâu, anh nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi.

Anh buông đôi tay không chế cô, lùi về sau một bước.

- Đừng nói xin lỗi với em.

Tô Căng Bắc bước lên, nhìn anh chăm chú, tay cô lại trượt lên vai anh:

- Chu Thời Uẩn, anh đang lo cho em, đúng không?

Anh dừng lại:

- Lần sau đừng như vậy.

- Ừ.

Giọng Tô Căng Bắc hơi nghẹn ngào, cái chân không bị thương ra sức nhón lên:

- Em sẽ không như vậy nữa đâu...

- Ừ...

- Vậy, chúng ta tiếp tục nhé?

Lời tác giả:Chu bảo bối, biết Bắc Bắc nhà chúng ta chiếm vị trí nào trong lòng rồi chứ? Hổ hổ hổ ~~

Lam:Chương sau có H ~~~

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Chu Thời Uẩn sợ cô đứng không được, bèn đưa tay đỡ lấy cô. Nhưng còn tiếp tục...

- Em muốn tiếp tục.

Tô Căng Bắc nhìn anh, mắt dần ửng đỏ. Cô bướng bỉnh đưa tay cởi nút áo anh, từ cái nút trên nhất dần dần đi xuống. Lúc mở đến nút thứ ba, Chu Thời Uẩn đưa tay nắm cổ tay cô lại. Giọng anh rất trầm:

- Nơi này không tốt.

Tô Căng Bắc cười nhạt, đôi mắt ửng đỏ tràn ra nét gọi cảm:

- Em mặc kệ.

- Tô Căng Bắc.

- Anh không muốn em sao?

Cô đột nhiên ngược mắt nhìn anh, mắt hoa đào quyến rũ tựa như nhìn vào đáy mắt anh. Khoảnh khắc ấy, Chu Thời Uẩn chỉ cảm thấy cuống họng khô khốc, dục vọng áp chế nơi đáy lòng như muốn gào thét xông ra.

Tô Căng Bắc khẳng định:

- Chu Thời Uẩn, anh muốn em.

Cô lại gần hôn môi anh, từng chút từng chút một, khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

Chu Thời Uẩn nheo mắt, hầu kết dao động dữ dội, tiếp đó, anh đưa tay ôm cô vào lòng.

Thân thể mảnh khảnh của Tô Căng Bắc được bọc trong áo sơ mi của anh, chỉ có một lớp vải áo sơ mi, tay anh đặt lên trên có thể dễ dàng cảm nhận được đường nét bên trong... những đường cong cực kỳ gợi cảm khiến anh nảy sinh ra càng nhiều dục vọng hơn.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của họ. Môi lưỡi Tô Căng Bắc quấn quýt với anh, cảm thấy hơi thở của anh đang điên cuồng bao phủ lấy cô. Cô thở gấp đón nhận, trái tim như có một bàn tay bóp lấy, lúc mạnh lúc nhẹ, hành hạ đến đòi mạng.

Điên cuồng, si mê, cuối cùng chỉ còn lại phản ứng nguyên thủy nhất giữa nam và nữ...

Bàn tay Chu Thời Uẩn dần dần trượt vào trong vạt áo cô, lớp chai mỏng trên lòng bàn tay từ cái eo mịn màng của cô vuốt lên, tạo ra từng cơn run rẩy giữa hai người. Môi anh vẫn quấn quanh miệng cô như cũ, giằng co nhau, tựa như đang phát tiết một nỗi sợ nào đó.

Tay anh di động sau lưng cô, sau đó tựa như không thỏa mãn, dần trượt tới phía trước cô. Khi tay anh đặt lên lớp vải cô, hai người đều dừng lại.

Giọng Tô Căng Bắc run run:

- Anh, cảm thấy, cái đó... có lớn không?

Vào lúc này còn quan tâm đến điều này, Tô Căng Bắc quả nhiên là Tô Căng Bắc. Chu Thời Uẩn mím môi, bàn tay kia cởi từng nút từng nút áo sơ

mi của cô.

Quần áo rất nhanh rơi xuống đất, cô chỉ mặc nội y đứng trước mặt anh, anh cúi đầu, ngọn lửa trong mắt anh vì xuân sắc trước ngực cô mà càng bùng cháy mãnh liệt.

- Nè, sao anh không trả lời?

Tô Căng Bắc luôn rất tự tin vào kích thước của mình, nhưng anh không nói lời nào là có ý gì?

- Chu Thời Uẩn... a.

Một tay anh ôm lấy eo cô đối phương hướng, dùng sức đẩy cô lên trên giường, giường là giường đơn nhưng hai người nằm sát vào nhau như thế thì dư sức.

- Đủ.

Anh nhỏ giọng nói.

Tô Căng Bắc trừng mắt:

- Chỉ là... đủ?

Đúng là không tha người.

Sau tai Chu Thời Uẩn hiện lên một vết đỏ ửng, sửa miệng:

- Lớn.

Tô Căng Bắc hài lòng, may mà anh không lôi ra cái lý luận là bác sĩ thì từng nhìn từng sờ không biết bao nhiêu là ngực như hồi rất lâu trước đây.

Anh cởi nội y của cô.

Ngực Tô Căng Bắc mát lạnh, cô sững sờ nhìn anh. Cô một lòng muốn phát sinh chút gì đó với anh, nhưng bất kể có lớn gan thế nào, đây vẫn là lần đầu tiên của cô, tuy cô từng xem chuyện nam nữ qua video nhưng kinh nghiệm bản thân vẫn là con số không tròn trĩnh...

Chu Thời Uẩn ngớ người hai giây rồi không chút do dự, cúi đầu cắn lên.

Tô Căng Bắc giật mình, cảm giác tê dại từ chỗ đó truyền tới, khiến cô không khống chế được rên rỉ ra tiếng. Cô hạ mi mắt nhìn anh nhưng chỉ có thể thấy tóc anh vùi trước ngực cô.

Hồi lâu, không biết có phải có cảm ứng gì không, Chu Thời Uẩn đột nhiên hơi ngẩng đầu nhìn cô. Hô hấp của cô hơi ngưng trệ, bị hình ảnh này xung kích dữ dội. Chu Thời Uẩn bình thường bình tĩnh tự tin vào lúc này mắt đỏ quạch, miệng cắn cô... không xong rồi, nhìn thế nào cũng thấy kinh hãi thế này!

Tô Căng Bắc che mặt, cảm thấy sắp bị chính mình thiêu chết rồi.

Chu Thời Uẩn không dừng lại, anh chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác kịch liệt như thế, bây giờ làm thế nào cũng không dừng lại được. Tay anh bất giác di chuyển xuống dưới, thăm dò vào trong quần cô, chạm đến chỗ riêng tư kia.

- Đợi một chút!

Toàn thân Tô Căng Bắc căng thẳng:

- Em, ơ gì...

Đột nhiên tiếng nói chuyện của cô im bật, chỉ vì nơi đùi cảm nhận được một vật cứng hoàn toàn không thể xem nhẹ sự tồn tại, Tô Căng Bắc run rẩy:

- Chu Thời Uẩn...

- Tiếp tục?

Rõ ràng anh đã không nhin được nữa, nhưng vẫn ra sức kiểm chế hỏi cô.

Tô Căng Bắc hít sâu mấy hơi, là cô quyến rũ anh mà, cô còn rề rà cái gì!

Cô không trả lời, nhưng có thể cảm nhận được ngón tay anh bắt đầu xoa xoa. Chợt sâu chợt cạn, cảm giác kỳ dị càng lúc càng rõ rệt, thoải mái đến mức toàn thân ngứa ngáy, rõ ràng có chút hoảng sợ nhưng lại ham muốn càng nhiều hơn, hết đợt sóng này tới đợt sóng khác như muốn đánh chìm cô.

.....

Động tác của anh bắt đầu tăng tốc, thế không thể cản, cô hoàn toàn không có năng lực chống đỡ. Cô thờ đốc, đột nhiên, hết thủy đều hóa thành một dòng điện rõ rệt mà sắc bén, nhanh chóng đánh úp cô.

- A...

Cô cắn chặt răng, đầu óc trống rỗng:

- Không được không được, dừng...

Tay cô ôm chặt cánh tay anh, thân thể run rẩy dữ dội.

Chu Thời Uẩn không thể nhin tiếp nữa, phản ứng của cô, âm thanh của cô... hết thủy của cô đều trêu chọc anh đến bờ vực bùng nổ, anh bây giờ, chỉ muốn tiến ngay vào chỗ đó.

Tô Căng Bắc còn chưa nghĩ xả hơi đã cảm nhận được nơi đó có một vật cứng rắn chống đỡ.

- Tô Căng Bắc...

Trán Chu Thời Uẩn đổ mồ hôi.

Cô hạ mi mắt, đột nhiên ngẩng đầu trừng anh:

- Anh anh anh...

Thế này, có phải quá... quá lớn không?

- Anh không đợi nổi nữa rồi...

Anh vừa dứt lời, cô liền cảm giác được vật kia trượt vào, đầu tiên là một chút, sau đó dần dần tiến vào.

Căng quá, hơn nữa... đau quá!

- Em, em không được...

Trước giờ cô chưa từng nghĩ lúc hoan lạc với Chu Thời Uẩn, cô sẽ nói nhiều từ 'không được' tới như vậy, nhưng, cô cảm thấy thật sự không được mà! Đau chết mất!

Chu Thời Uẩn cúi người hôn lên môi lên trán cô, cô không thoải mái, anh càng không thoải mái. Nếu không phải thường thức cho anh biết con gái lần đầu tiên sẽ thế nào thì bây giờ anh chỉ muốn đấu đá lung tung thôi!

Hai người giằng co nhau, giày vò nhau... Chu Thời Uẩn bắt đầu từ từ cử động...

Cảm giác tiêu hồn rõ ràng mà mãnh liệt, anh càng lúc càng không khống chế được, suýt quên mất mình phải dịu dàng thế nào. Tô Căng Bắc

đỏ mắt, drap trái giường dưới thân bị cô kéo không còn hình dáng gì nữa.

Cô có chút chịu không nổi, đáng thương nhìn anh muốn anh chậm lại, nhưng cách mà bình thường rất hữu dụng vào lúc này lại vô dụng, anh từ trên cao nhìn xuống cô, khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo có chút gợi cảm không đứng đắn, hoàn toàn không có ý tha cho cô.

Dần dà, đau đớn nhạt đi, nhưng Tô Căng Bắc không thể nào thả lỏng, bởi vì một cảm giác khác càng khiến người ta bùng nổ hơn từ từ kéo tới. Cô giờ đây như một chiếc thuyền con trên mặt hồ, bập bênh trôi nổi, mặc gió mặc mưa đan xen trên thân thể.

.....

Gió mưa càng lúc càng mãnh liệt, giọng nói yêu kiều của cô trở nên khàn khàn, cánh tay lực lưỡng của anh siết chặt hông cô, đè cô xuống dưới thân mình. Cuối cùng, trong nháy mắt nào đó, anh tiến vào thật sâu.

Tô Căng Bắc kêu ra tiếng, cảm giác thân thể quá mức kịch liệt lần nữa khiến cô cuộn mình lại, không còn sức nhúc nhích.

Vào khoảnh khắc kết thúc điên cuồng, tiếng thở dốc trầm thấp của Chu Thời Uẩn vang bên tai cô. Trong mơ mơ màng màng, cô thấy khắp khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai của anh đầy mồ hôi hột, dường như anh đang nhìn cô, con người màu nhạt tựa như hiện chút đau lòng lại tựa như là thỏa mãn.

.....

Khác với Chu Thời Uẩn, Tô Căng Bắc không còn chút sức lực nào để thưởng thức, đôi mắt cô khép hờ mệt đến mức chỉ muốn nhắm lại...

Hôm sau, ánh dương rực rỡ.

Tô Căng Bắc mở mắt, sững sờ ba phút.

Cô vén chăn lên, hạ mi mắt nhìn, rồi che lại.

Là thật!

Tô Căng Bắc nhìn quanh, từ từ bò dậy. Có lẽ di chứng đêm qua khiến cô vật lộn rất lâu... đêch mợ, đau quá.

Thích ứng thêm một lát, cô mới lấy quần áo của mình, nói chính xác là quần áo của Chu Thời Uẩn trên cái ghế bên cạnh qua. Lúc mặc, cô phát hiện mắt cá chân mình đã được thoa thuốc mỡ...

Chu Thời Uẩn thoa cho cô? Hồi nào? Cô hoàn toàn không có cảm giác!

Những người khác đã dậy làm việc từ lâu, lúc này dưới lầu lại có rất nhiều thôn dân tới khám bệnh. Tô Căng Bắc đi tắm, sửa soạn xong mới xuống lầu.

- Khụ khụ... Căng, Căng Bắc?

Lâm Thanh Duy là người đầu tiên chú ý thấy cô, trợn mắt nhìn quần áo trên người cô:

- Sao cô lại ở đây?

Áo sơ mi và quần Tô Căng Bắc đang mặc là của Chu Thời Uẩn, vì quần quá dài quá lớn nên cô xắn lên mấy vòng.

Cô nói:

- Tôi luôn ở đây mà.

Mọi người sững sờ nhìn cô.

- Cho nên, tối qua sau khi thoa thuốc cho cô, sư huynh không đưa cô về.

Đám người họ quá mệt mỏi, sau khi về phòng mình, ngả đầu là ai nấy đều ngủ ngay, căn bản không biết Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc sau đó xảy ra chuyện gì, nhưng trong tiềm thức, Lâm Thanh Duy luôn cho rằng Chu Thời Uẩn sẽ đưa Tô Căng Bắc trở về. Ai ngờ cô không những không về mà còn ngủ lại phòng Chu Thời Uẩn cả đêm, sáng dậy còn mặc quần áo của Chu Thời Uẩn!

Tuy mọi người đều biết hai người là tình nhân, nhưng tận mắt thấy đại minh tinh và bác sĩ Chu nổi danh lạnh lùng cấm dục của bệnh viện họ ở chung một đêm vẫn là vô cùng chấn động!

Trời ơi, hôm qua chắc chắn đã phát sinh gì đó, chắc chắn!!! Kích động quá, làm sao đây???

- Căng Bắc này...

Lâm Thanh Duy còn muốn hỏi gì đó thì đột nhiên cảm thấy một ánh mắt hung dữ bắn vào mình, quay đầu thì thấy Chu Thời Uẩn.

Lâm Thanh Duy ho khan hai tiếng, không dám hỏi nữa, vội vàng chạy đi làm việc.

Tô Căng Bắc cũng thấy Chu Thời Uẩn, cô như cười như không nhìn anh, biểu cảm ấy khiến anh thấy toàn thân quái dị.

Cô bước đến cạnh anh:

- Chu bảo bối.

Chu Thời Uẩn ừ, nhìn chân cô:

- Chân không sao chứ?

- Chân không sao.

Tô Căng Bắc cúi người, nói vào tai anh:

- Nhưng chỗ khác có sao.

Chu Thời Uẩn đờ, suýt không cầm được thuốc trên tay.

Tô Căng Bắc ngáp một cái, chậm rãi ngồi xuống cạnh anh:

- Chưa quá đi...

Tay Chu Thời Uẩn lại run lên.

Tô Căng Bắc hắng hắng giọng, lại kề vào tai anh:

- Chu Thời Uẩn, nói thật đi, trước đây có phải anh từng chạm vào phụ nữ rồi không?

Tô Căng Bắc cao giọng:

- Có?

- Không có.

Tô Căng Bắc nghiêng đầu, lẩm bẩm:

- Nhưng anh không giống như lần đầu...

Chu Thời Uẩn nghiêng đầu liếc cô, ánh mắt hơi kiêu ngạo:

- Anh là bác sĩ.

Tô Căng Bắc nghẹn:

- Chuyện này liên quan gì đến bác sĩ?

- Bác sĩ, đương nhiên am hiểu nhất về cấu tạo sinh lý.

- À, em thấy anh chắc là từng đặc biệt nghiên cứu về lĩnh vực này nhỉ, nghiên cứu hồi nào ta? Chậc chậc, hóa ra anh đã có ý này từ sớm.

Tai Chu Thời Uẩn đỏ lên, xách cô qua một bên:

- ...Tránh đường, có bệnh nhân muốn qua.

Tô Căng Bắc híp mắt, anh cứ tiếp tục giả vờ đi!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tô Căng Bắc dựa vào tường nhìn Chu Thời Uẩn bận rộn, lúc này vẻ mặt anh nghiêm túc, đậm nhạt trao đổi cùng bệnh nhân.

Nhìn một hồi, Tô Căng Bắc không kiềm được cười khẽ ra tiếng, haiz, ai mà ngờ Chu Thời Uẩn như vậy ở trên giường lại khác chứ? Làm sao đây, chỉ cô mới có thể nhìn thấy, cô rất đặc ý.

- Căng Bắc.

Đột nhiên có người vỗ vai cô. Cô giật mình, quay đầu lại:

- Tiểu Duy, cậu làm tôi hết hồn.

- Chuyện này có gì mà hết hồn, tối qua cô mới làm tôi hết hồn nè.

- Ờ... chuyện này...

- Cô không biết chứ, vì cô mất tích mà sư huynh mắng to với tôi đấy.

Lâm Thanh Duy nghĩ lại vẫn sợ hãi:

- Cô biết sư huynh trước giờ chưa từng mắng ai, tôi bị anh ấy dọa như vậy, mạng cũng sắp không còn.

Tô Căng Bắc ngớ người:

- Sao lại mắng cậu?

- Tôi làm lạc mất cô, lúc anh ấy đi đã dặn tôi phải trông nom cô, nhưng tôi lại để cô đi một mình.

- Chuyện này sao có thể trách cậu, đây là vấn đề của chính tôi mà.

- Cũng không phải... sư huynh mắng đúng, cô là con gái, là tôi sơ ý.

Lâm Thanh Duy nói xong, tiến lại gần rất mờ ám:

- Có điều Căng Bắc này, lần này nhờ cô mà tôi được thưởng thức dáng vẻ thất thố của sư huynh.

- ...

- Trong lòng tôi, sư huynh lúc nào cũng trấn định tự nhiên, bất kể xảy ra chuyện gì, mặt cũng không biến sắc. Nhưng khi nghe một mình cô ở bên ngoài chưa về, sắc mặt anh ấy đã thay đổi... chặc chặc chặc.

Tô Căng Bắc hơi mím môi nhìn về phía Chu Thời Uẩn.

Lâm Thanh Duy tiếp tục nói:

- Sư huynh cầm đèn pin tìm cô mãi, áo mưa cũng không mặc, ô cũng không cầm, tìm cô suốt hơn một tiếng, hiểm thấy như vậy mà không bệnh.

- Anh ấy... thật sự tìm tôi lâu vậy à?

- Thật đấy, cuống cả lên, không biết nếu không tìm được cô thì sẽ thế nào nữa.

Lâm Thanh Duy lắc đầu:

- Đúng là làm tôi sợ muốn chết.

Tô Căng Bắc cười không ra tiếng, hóa ra anh lo cho cô đến thế.

Chu Thời Uẩn như vậy... sao cô có thể không yêu?

- Chú Chu chú Chu, chị Căng Bắc đâu?

Đúng lúc này, Tiểu Nguyên chạy tới, theo sau là Lưu Đình Đình và Trương Triều.

Chu Thời Uẩn hơi cong môi cười:

- Ở phía sau.

Tiểu Nguyên nhìn ra sau anh, quả nhiên thấy Tô Căng Bắc đứng đó, bèn vội vã chạy về phía cô:

- Chị Căng Bắc không sao chứ, cha nói chị vì tìm em mà bị ngã... xin lỗi, đều tại Tiểu Nguyên.

Tô Căng Bắc ngồi xổm xuống, xoa đầu cậu bé:

- Chị không sao, nhưng qua lần này Tiểu Nguyên nhất định phải nhớ, sau này tuyệt đối không được chạy lung tung, phải nghe lời cha và cô Đình Đình nhé.

- Dạ, em sẽ không như vậy nữa...

- Thế thì tốt.

- Chị Căng Bắc, vậy trưa nay chị đến nhà em ăn cơm được không, Tiểu Nguyên cho chị hết thịt mà Tiểu Nguyên thích.

Tô Căng Bắc không nhịn được cười:

- Hào phóng thế cơ à, thế chị nhất định phải đi rồi.

- Dạ, cha và cô Đình Đình nấu ăn đều rất ngon.

Lưu Đình Đình cũng bước tới, nhìn quần áo của Tô Căng Bắc từ trên xuống dưới:

- Căng Bắc, bộ đồ này của cô là...

- Của Chu Thời Uẩn.

- A...

Lưu Đình Đình sững sờ:

- Vậy, vậy buổi tối cô có về ngủ không?

Lời này vừa hỏi, người xung quanh đều dựng tai lên nghe.

Tô Căng Bắc ho khan, nhìn Chu Thời Uẩn:

- Chuyện này à, hỏi anh ấy á.

Lưu Đình Đình khó hiểu:

- Không phải nói giường quá nhỏ à, hai người làm sao ngủ được? Căng Bắc, cô vẫn nên về nhà tôi ngủ đi.

Tô Căng Bắc suýt cười ra tiếng, cô gái này sao lại ngay thẳng đến thế nhỉ.

- Đúng là rất nhỏ, chẳng qua tôi phát hiện hai người ngủ vẫn rất thích hợp, đúng không Chu bảo bối?

Tô Căng Bắc hô lên.

Tầm mắt mọi người hoàn toàn chuyển đến Chu Thời Uẩn, mặt anh hiện vẻ mất tự nhiên hiếm thấy:

- Em về nhà Đình Đình thay đồ trước đi.

Không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, xem ra là then thùng nhĩ. Tô Căng Bắc nhướng mày, dương dương tự đắc nắm tay Lưu Đình Đình:

- Được rồi, sắp đến giờ ăn trưa, em sang nhà Tiểu Nguyên trước, lát nữa tự anh đến nha.

Chu Thời Uẩn ừ một tiếng, liếc nhìn mọi người xung quanh:

- Làm gì thế, không làm việc à?

Các bác sĩ y tá bị cái nhìn giá buốt quét qua, đều thu hồi tầm mắt.

Giờ ăn trưa, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn ăn cơm ở nhà Trương Triều.

- Tiểu Nguyên, bác sĩ Trương, tôi về rồi đây.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên giọng nữ lạnh lạnh.

Tiểu Nguyên vừa nghe thấy vội vã nhảy khỏi ghế, vẻ mặt hưng phấn:

- Chị về rồi! Chị về rồi!

Trương Triều cũng rất bất ngờ:

- Tư Tư? Sao lại về lúc này nhĩ?

Tô Căng Bắc nhìn Lưu Đình Đình:

- Tư Tư là ai?

Lưu Đình Đình nói:

- Là chị của Tiểu Nguyên, sinh viên đại học hiểm hoi trong thôn chúng ta.

- Tiểu Nguyên có chị à?

- Phải, hai người họ mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sau đó bà nội chăm sóc họ cũng qua đời, Tiểu Nguyên được bác sĩ Trương nhận nuôi, còn Tư Tư được tài trợ ra ngoài học đại học, kỳ nghỉ mới trở về.

Tô Căng Bắc gật đầu, xoay người nhìn ra cửa. Lúc này, cô gái tên Tư Tư cũng được cha con Trương Triều đón vào.

- Anh Thời Uẩn, anh cũng ở đây à, em còn nghĩ lát nữa đến chỗ đội y tế để tìm anh.

Dương Tư Tư vừa vào cửa, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào Chu Thời Uẩn.

Chu Thời Uẩn thấy cô ấy thì khẽ gật đầu, không nói gì.

- Tư Tư, sao hôm nay lại về? Được nghỉ à?

- Phải, ban đầu định hoãn lại một thời gian mới về, nhưng nghe nói nhóm anh Thời Uẩn ở đây nên con về trước.

Trương Triều ho khẽ, ánh mắt quái dị hơi dừng lại chỗ Tô Căng Bắc:

- Về là tốt về là tốt, trước tiên để hành lý xuống, ngồi ăn cơm đi.

- Dạ.

Bên trái Chu Thời Uẩn là Tô Căng Bắc nhưng bên phải là ghế trống, Dương Tư Tư ngồi xuống không chút do dự.

Dương Tư Tư yêu kiều hỏi:

- Anh Thời Uẩn, lần này tới anh định ở bao lâu, chừng nào đi?

- Mấy ngày nữa.

Chu Thời Uẩn gặp thức ăn vào chén Tô Căng Bắc:

- Ngây ra đó làm gì, còn không ăn đi.

Dương Tư Tư sững sờ, ánh mắt rớt cuộc để ý tới người khác ngoài Chu Thời Uẩn:

- A... cô, cô là...

Dương Tư Tư đi học đại học nên cũng tiếp xúc với tin tức bên ngoài, nhưng cô chưa từng quan tâm tới showbiz, bởi vậy lúc thấy Tô Căng Bắc chỉ cảm giác rất quen mắt nhưng lại không nhớ rõ.

Mặt Tô Căng Bắc đầy ý cười nhìn cô ấy, chỉ có người quen thuộc cô mới biết, nụ cười ấy rõ ràng chứa kim châm.

- Xin chào, cô tên Tư Tư đúng không, tôi là Tô Căng Bắc.

- Tô Căng Bắc... tôi nhớ ra rồi, bạn cùng phòng của tôi từng nhắc đến cô, cô ấy rất thích cô.

Dương Tư Tư vừa khó mà tin nổi vừa có chút kích động, đại minh tinh trên TV lại xuất hiện ở nhà mình!

- Nhưng sao cô...

- Tư Tư vẫn chưa biết nhỉ, Căng Bắc là vợ chưa cưới của Thời Uẩn.

Trương Triều vội vàng giải thích, haiz, cô gái này đừng thể hiện sự yêu thích của mình rõ ràng vậy chứ.

Bên kia, Tô Căng Bắc vẫn duy trì nụ cười mỉm như cũ, nhìn vẻ mặt kích động của Dương Tư Tư cứng đờ trong nháy mắt:

- Vợ, vợ chưa cưới? Sao có thể...

Tô Căng Bắc gật đầu rất thành khẩn, tự nhiên dựa vai Chu Thời Uẩn:

- Đúng vậy đấy em gái, chúng tôi là tình nhân.

Mắt Dương Tư Tư dần đỏ lên, nhìn Chu Thời Uẩn, khó mà tin nổi, hỏi:

- Anh Thời Uẩn, đây là thật sao?

Anh lạnh nhạt gật đầu:

- Ừ.

Nói xong, anh lại gấp thức ăn cho Tô Căng Bắc:

- Nhìn cái gì, mau ăn đi.

Cảnh này hiển nhiên đã tổn thương Dương Tư Tư sâu sắc:

- Bác sĩ Trương, con đi xe lâu quá, hơi choáng, con muốn, muốn nghỉ ngơi trước.

Nói rồi, không đợi Trương Triều trả lời, cô cầm túi xách chạy âm âm lên lầu.

Trương Triều hơi lúng túng nhìn Tô Căng Bắc:

- Chuyện này, ơ...

Tô Căng Bắc không vạch trần, bởi vì Chu bảo bối nhà cô không có chút phản ứng nào.

- Ăn cơm ăn cơm thôi, phần của em gái Tư Tư thì chúng ta chừa lại cho em ấy.

Trương Triều thấy Tô Căng Bắc không giận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực, chi phí Dương Tư Tư học đại học đều do Chu Thời Uẩn tài trợ, từ lần đầu tiên Chu Thời Uẩn về thôn, cô gái ấy đã bám dính lấy anh, ngày nào cũng anh Thời Uẩn anh Thời Uẩn, về sau ra ngoài học đại học cũng chưa từng quên anh. Trương Triều nhìn rõ, càng hiểu rõ, Chu Thời Uẩn căn bản không để tâm đến cô ấy.

Sau khi đóng cửa, Tô Căng Bắc đẩy Chu Thời Uẩn lên cửa.

- Tình huống gì thế, nơi núi cao rừng thẳm cũng xuất hiện tình địch?

Chu Thời Uẩn ngậy người:

- Tình địch gì?

- Sinh viên đại học Dương Tư Tư đấy, giỏi nha Chu Thời Uẩn, một cô bé như thế cũng bị anh dụ dỗ.

Anh hạ mi mắt nhìn cô:

- Dụ dỗ? Em dùng từ có thể chính xác chút được không?

Tô Căng Bắc hừ hừ:

- Vậy dùng từ gì, dù sao em nhìn ra rồi, cô ấy thích anh.

- Ồ thế à?

Chu Thời Uẩn mím môi:

- Nhưng vậy thì có vấn đề gì?

Tô Căng Bắc ghen, hình như, cũng không có vấn đề gì...

- Sau này em muốn dán nhãn lên người anh, anh là của em, không ai được dòm ngó, nếu ai dám có ý đồ gì, hứ, cần thận em diệt cô ta.

Nơi xa, Dương Tư Tư bỗng nhiên rùng mình, ai đang nói mình?

Chu Thời Uẩn hơi bật cười:

- Ai dám cướp với em chứ.

- Cũng đúng.

Tô Căng Bắc nhướng mày:

- Dù sao cũng cướp không lại, ai bảo Chu bảo bối nhà em chỉ thích em đây.

Cô vừa nói vừa dùng tay hạnh kiểm xấu sờ ngực và bụng anh. Chu Thời Uẩn dùng tay giữ cô lại, mắt hiện vẻ nguy hiểm:

- Tô Căng Bắc.

Đôi mắt quyến rũ của cô cong lên:

- Em chỉ sờ thôi chứ có làm gì đâu.

Chu Thời Uẩn:

-...

Có lẽ vì đã nếm thử cảm giác cực hạn kia nên cơ thể anh có thể bị cô nhẹ nhàng lay động. Anh cau mày, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Tô Căng Bắc dựa vào người anh, đột nhiên phía dưới có thứ gì đó chống vào cô, cô sững sờ hồi lâu, lúc định cúi đầu nhìn thì bị Chu Thời Uẩn giữ cầm lại:

- Thay đồ thì mau đi thay đi, đừng có lề mề nữa.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, mặt hơi xấu hổ:

- Chu bảo bối...

Chu Thời Uẩn rất quyết đoán xoay vai cô qua hướng khác, đưa cô vào phòng, sau đó tự lui ra, đóng cửa!

Tô Căng Bắc ở bên trong gõ cửa mấy cái:

- Nè, anh... khụ khụ, đừng xấu hổ mà, dù sao em cũng thấy hết rồi.

Chu Thời Uẩn hít sâu một hơi, xấu hổ? Chỉ là anh không muốn làm chút chuyện gì đó ở chỗ người khác thôi!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tô Căng Bắc thay chiếc quần Chu Thời Uẩn cho cô, dù sao nó quá dài quá rộng, mặc không thoải mái lắm, nhưng áo sơ mi thì cô không thay, sơ mi của anh phối với mini skirt của cô lại có một nét đặc sắc riêng.

Đương nhiên, Tô Căng Bắc mê trang điểm vẫn phải trang điểm cho mình thật trắng mịn nõn nà, tuy tình địch xuất hiện không có lực công kích gì nhưng collagen người ta mềm mịn như vậy, cô không muốn thua.

Sửa soạn xong, Tô Căng Bắc ra khỏi phòng, Chu Thời Uẩn đã không còn đó nữa. Cô nghĩ rất quan tâm anh, ừ... cũng đúng, Chu bảo bối nhà cô chắc chắn then thùng rồi.

Mấy ngày sau, Dương Tư Tư rất năng đến đội y tá, lúc thì đưa đồ ăn, lúc thì đưa nước trà, dần dà, mọi người đều nhìn ra được, cô gái này rõ ràng nhắm vào bác sĩ Chu, bởi vì ánh mắt cô ấy chưa từng rời khỏi anh.

Nhưng Chu Thời Uẩn hoàn toàn tiến vào trạng thái bơ đẹp, cũng có thể nói anh không quan tâm nên không phát hiện. Người khác đều mang tâm lý vừa thương hại Dương Tư Tư vừa muốn xem trò vui về chuyện tình tay ba bất bình đẳng này, quần chúng ăn hạt dưa bày tỏ, chính chủ quá không dao động rồi.

Thời gian nghỉ trưa hôm nay, Dương Tư Tư lại tới đưa bánh cho mọi người, bánh này tính theo số đầu người, chỉ cho các bác sĩ và y tá. Mà vừa hay hôm nay Tô Căng Bắc ngồi bên cạnh chơi game điện thoại.

Về mặt Dương Tư Tư áy náy nói:

- Chị Căng Bắc, thật ngại quá, em không biết chị ở đây nên không làm thêm cho chị.

Lâm Thanh Duy định động đũa, nghe vậy thì vội vàng nói:

- Không sao, Căng Bắc, ăn phần của tôi này.

Dương Tư Tư mềm mại nói:

- Bác sĩ Lâm, các anh bạn như vậy, chắc chắn đều đói rồi. Chị Căng Bắc đâu có làm gì, chắc không đói đâu.

Tô Căng Bắc để điện thoại di động xuống, ngược mắt nhìn cô ấy, ý cười ngập tràn trong mắt nhưng chẳng nói gì, nói thật, dù cô ấy có biết cô ở đây cũng sẽ không làm thêm phần cho cô đâu. Haiz, mấy ngày nay, địch ý của cô ấy quá rõ ràng.

Dương Tư Tư bị nhìn có chút không tự nhiên, vội xoay người tìm Chu Thời Uẩn:

- Anh Thời Uẩn, anh tạm ngưng công việc, mau ăn đi.

Anh lạnh nhạt đáp:

- Anh không đói.

- Vậy, vậy xem như ăn tí lót dạ, bằng không lát nữa sẽ đói.

- Chu bảo bồi, người ta đặc biệt làm cho anh đấy, sao anh không cảm kích?

Tô Căng Bắc đột nhiên tiếp lời.

Các vị khán giả ghen.

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn Tô Căng Bắc:

- Anh không đói, em muốn ăn à?

Mắt Tô Căng Bắc lóe lên nét giao hoạt:

- Em có hơi muốn ăn, nhưng em lại không có phần.

- Ờ, vậy em lấy phần của anh đi.

Dương Tư Tư sững sờ:

- Anh Thời Uân...

Chu Thời Uân khẽ gật đầu với cô ấy, cầm hòm thuốc đi vào phòng. Tô Căng Bắc vươn vai đứng dậy:

- Kỳ thực tôi cũng không muốn ăn lắm. Không ăn đâu, mọi người nghỉ trưa thoải mái nhé, chúng tôi về phòng trước đây.

Sắc mặt Dương Tư Tư trắng bệch khi nghe đến mấy chữ nhấn mạnh của Tô Căng Bắc “chúng tôi về phòng trước đây”.

Người mà từ nhỏ đến lớn cô luôn tâm niệm trong lòng, dù biết bên cạnh anh có một người khác, cô vẫn không thể nào kiềm chế được trái tim mình, cô luôn nghĩ, có lẽ anh có thể nhìn thấy mặt càng ưu tú hơn ở cô, có lẽ họ vẫn chưa tiến triển đến bước xa hơn, cũng có lẽ anh và cô ta không ân ái như vậy...

Mọi người nhìn nhau, cúi đầu lặng lẽ ăn bánh. Thủ đoạn này của Tô đại tiểu thư đơn giản rõ ràng, giết người trong vô hình.

Chu Thời Uân cầm hòm thuốc về phòng, lấy hết hộp thuốc rỗng ra, thay thuốc mới vào.

Tô Căng Bắc biếng nhác đi vào phòng anh, tiện tay đóng cửa lại.

Chu Thời Uẩn nghiêng mắt nhìn cô:

- Em không ăn à?

- Em nào dám ăn.

Tô Căng Bắc xòe tay ra:

- Đã nói bánh đó là cô ấy đặc biệt làm cho anh, em mà ăn, cô ấy hận em chết mất.

Chu Thời Uẩn hơi cong môi:

- Em mà có gì không dám?

Tô Căng Bắc đi tới, dựa vào bàn nhìn anh, trêu:

- Đây chính là tình địch, một cô gái khi tình cảm quá sâu nặng sẽ rất đáng sợ, lỡ như em bị làm sao...

- Tô Căng Bắc.

Chu Thời Uẩn cau mày, giọng mang ý cảnh cáo. Có lẽ vì chuyện lần trước tìm Tiểu Nguyên mất tích khiến lòng anh vẫn còn sợ hãi nên không thích nghe những lời không may mắn đó.

Tô Căng Bắc đưa tay véo mặt anh:

- Ôi dào, em chỉ đùa thôi mà.

Chu Thời Uẩn đen mặt:

-...Để tay xuống.

Tô Căng Bắc thu lại vẻ mặt, nói rất nghiêm túc:

- Da anh đẹp quá. Bình thường đâu thấy anh dán mặt nạ đâu nhỉ.

Chu Thời Uẩn nắm chặt cổ tay cô, giữ tay cô phía sau:

- Rảnh rồi không chịu nổi thì tự sờ mình đi.

Tô Căng Bắc phì cười:

- Em biết da em đẹp... vả lại, anh cũng biết mà.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn cứng đờ, ký ức đêm đó hiện lên qua lời nói có ý đồ của cô. Làn da mềm mại mịn màng như tơ lụa, thân thể với mùi hương mê hoặc...

Tô Căng Bắc từ từ bám lấy vai anh, bước lên nói nhỏ vào tai anh:

- Anh đừng nói với em là anh quên đấy.

Hơi thở ấm áp quanh quẩn bên tai, Chu Thời Uẩn ngẩn người, con người u ám.

- Tô Căng Bắc, em kiếm chuyện à?

Mắt cô sáng ngời:

- Sao anh biết?

Mấy ngày nay bất kể cô quyến rũ thế nào, anh đều không phóng túng như đêm đầu tiên nữa, Tô Căng Bắc nghĩ mãi không hiểu, chuyện này là sao, lẽ nào Chu bảo bối nhà cô lại khôi phục thành nam thần cấm dục?

Chu Thời Uẩn hơi khom người, giọng rất trầm:

- Đừng nghịch.

- Em không nghịch.

Tô Căng Bắc thuận thế vòng tay ra sau cổ anh:

- Chu Thời Uẩn, anh bây giờ, có muốn hôn em không?

-...

Hai người dựa vào nhau rất gần, mùi hương thoang thoảng trên người cô cứ khẽ vờn quanh anh, yêu kiều, mê hoặc... tay Chu Thời Uẩn chống phía sau cô dần nắm chặt, lòng thầm than, cô gái này, chắc chắn là yêu nghiệt.

Anh cúi đầu cắn vào môi cô, tiện thể đưa tay giữ lấy eo cô, ôm cô lên bàn. Tư thế này có thể khiến anh hôn cô dễ dàng hơn.

Khóe môi Tô Căng Bắc hiện lên nụ cười đạt được ý đồ, ha, sẽ không để anh làm hòa thượng đâu.

Hôn rồi hôn, cô giật mình cảm giác được kỹ thuật hôn của Chu Thời Uẩn đã tiến bộ, càng sâu sắc, càng trêu người hơn.

Anh cắn vành tai, phả hơi nóng vào tai cô, tựa như cố ý hành hạ cô, qua lại vị trí hôn môi. Tai cô từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang đỏ, cô cắn môi, tiếng rên rỉ vụn vỡ dần tràn ra.

Gian phòng rất yên tĩnh, có ánh dương êm dịu ngoài cửa sổ chiếu vào, ấm áp, vung vãi trên người đôi nam nữ.

Tô Căng Bắc nắm lên vai anh, cảm nhận đôi tay anh đang giày vò cô, bàn tay cô nắm chặt áo anh, để mặc cho từng đợt sóng kích thích tiêu hồn ập tới.

- A...

Cảm giác kích thích nhất trào lên, Tô Căng Bắc đột nhiên hơi khựng lại, toàn thân run rẩy không khống chế được.

Chu Thời Uẩn trườ mển đưa tay xoa mặt cô, cô ngược mắt nhìn anh.

Lúc này mặt Tô Cẩng Bắc đỏ bừng, vì há miệng thở dốc nên đầu lưỡi non mềm như ẩn như hiện. Anh nheo mắt, càng cảm thấy như rơi vào hố lửa, có lẽ cô không biết, dáng vẻ cô như vậy quyến rũ đến mức nào.

Nhưng... anh không thể làm bừa nữa.

- Mặc đồ đầg hoầg vào.

Giọng anh khàn khàn cất tiếng.

Tô Cẩng Bắc sửng sờ:

- A?

Anh sớm đã có phản ứng, sao cô lại không biết chứ.

- Cẩng Bắc, lần đầu tiên là anh kích động.

Chu Thời Uẩn khẽ cau mày:

- Ở đây không có T, không an toàn.

Tô Cẩng Bắc nghe mà lòng ngọt ngào, hóa ra là vì cô...

- Đừng đi.

Vào lúc Chu Thời Uẩn xoay người, cô đưa tay kéo anh lại, cúi đầu lí nhí nói:

- Em có thể giúp anh.

Anh hơi khựng lại.

Tô Cẩng Bắc cương quyết lặp lại một lần:

- Em có thể giúp anh.

Nói rồi, cô khẽ run run tay thăm dò xuống dưới...

—

Ngày mai sẽ về, mọi người thu dọn đồ đạc.

Tô Căng Bắc ngồi trên ghế trong nhà, nhìn mọi người thu dọn dụng cụ y tế. Vốn dĩ cô muốn giúp một tay nhưng đã bị từ chối uyển chuyển...

Lâm Thanh Duy cười nói:

- Căng Bắc, sắp về rồi, cô vui lắm nhỉ. Nơi này không có internet, chắc khiến cô ngột ngạt lắm.

Cô cong môi cười, ánh mắt nhìn Chu Thời Uẩn ở xa xa:

- Lạ quá, tôi thế mà cảm thấy không có internet cũng rất tốt.

Lâm Thanh Duy nhìn theo ánh mắt cô, cảm thấy mình lại bị đút thức ăn cho chó: (1)

- Vì có sư huynh nên cô cảm thấy không hề buồn chán đúng không?

(1) Thức ăn cho chó: từ lòng, chỉ hành động ân ái yêu đương của người khác trước mặt FA.

Tô Căng Bắc nhìn cậu:

- Thông minh.

Lâm Thanh Duy lắc đầu:

- Nói thật tôi rất khâm phục cô, cô nói xem, một người cứng nhắc vô vị như sư huynh, làm sao mà cô chịu được thế?

Tô Căng Bắc cười kỳ dị:

- Tiểu Duy à, cứng nhắc vô vị đều là ở trước mặt các cậu thôi, trước mặt tôi, anh ấy không phải vậy.

Lâm Thanh Duy khựng lại:

- A... vậy thì thế nào, chia sẻ với tôi nha?

Tô Căng Bắc nhìn cậu đầy ghét bỏ:

- Đùa gì thế, chuyện này chỉ có thể để hai người chúng tôi biết thôi.

Lâm Thanh Duy:

- Nè nè, cô như vậy là không được đâu nhé!

- Ngoan, muốn biết rốt cuộc ngọt cỡ nào hả, tự tìm bạn gái trải nghiệm đi ha.

Lâm Thanh Duy:

-...

Chỉ biết bắt nạt FA!

Hôm sau, mọi người chuẩn bị xong xuôi chờ xuất phát.

- Thời Uân, Căng Bắc, sau này có rảnh lại tới chơi nhé.

Trương Triều ôm lấy hai người, nói.

- Được, bác sĩ Trương, anh cũng có thể dẫn Tiểu Nguyên tới tìm chúng tôi.

- Được được được.

Tô Căng Bắc khom lưng xoa đầu Tiểu Nguyên:

- Tiểu Nguyên, sau này phải ngoan ngoãn vâng lời nhé.

Tiểu Nguyên nắm tay cô đầy lưu luyến:

- Chị Căng Bắc, chị không được quên Tiểu Nguyên đấy.

- Đương nhiên rồi, sao chị có thể quên em chứ.

Tiểu Nguyên hít hít mũi, mắt to đen nhánh ửng đỏ. Lưu Đình Đình bên cạnh cũng không khá hơn là bao, nhiều ngày nay, cô cũng nảy sinh tình bạn cách mạng với Tô Căng Bắc, nếu không nhờ cô ấy thì bây giờ cô vẫn chưa dám ngỏ lời với Trương Triều.

Tô Căng Bắc nhìn dáng vẻ muốn khóc của Lưu Đình Đình, bèn vội nói:

- Ôi ôi ôi, cô đừng khóc, bằng không tôi buồn lắm.

- Căng Bắc, tôi...

- Tôi biết tôi biết mà, Đình Đình, tôi cũng rất không nỡ xa cô.

Lưu Đình Đình nghe vậy, vành mắt càng đỏ hơn.

Lam: Nội dung ẩn dưới đây dành cho người quen cũ, từng đọc truyện Lam edit, bạn nào lần đầu đến với truyện của Lam có thể bỏ qua.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tô Căng Bắc kéo Lưu Đình Đình qua một bên, nhỏ giọng nói:

- Cô còn giữ địa chỉ và số điện thoại của tôi mà hôm qua tôi đưa cô chứ?

- Ừ.

- Tốt, sau này muốn tìm tôi thì cứ gọi điện thoại, tuyệt đối đừng khách sáo với tôi.

Tô Căng Bắc nói:

- Còn nữa, tôi để hết mấy mỹ phẩm dưỡng da trong phòng cô đấy, con gái nhất định phải bảo dưỡng da để mình thật tốt.

- A... những thứ đó quá đắt, tôi không cần đâu.

- Cô nhận và giúp đỡ tôi lâu như vậy mà tôi còn không đưa cô tiền thuê nhà nữa kia, cứ nhận đi nhé.

Tô Căng Bắc rất muốn để lại đây thêm nhiều thứ nhưng khi cô tới, trong túi xách chỉ có chừng đó thứ đáng tiền.

Đành chịu thôi, những đứa trẻ đáng yêu và những thôn dân giản dị kia chỉ có thể đợi sau khi cô về mới nghĩ cách giúp họ được.

- Nhớ nhé, sau này cô nhất định phải liên lạc với tôi đấy.

Lưu Đình Đình nghẹn ngào:

- Tôi biết rồi.

Mọi người lên xe.

- Anh Thời Uẩn! Anh Thời Uẩn, đợi em với!

Cách đó không xa, Dương Tư Tư kéo hành lý chạy tới.

Trương Triều ngăn người:

- Tư Tư, làm gì thế?

- Bác sĩ Trương, kỳ thực con đã tìm công việc part-time nghỉ hè ở thành phố của anh Thời Uẩn, ngày mốt phải đến báo danh rồi nên con muốn đi chung với nhóm anh Thời Uẩn.

- Sao, sao con không nói sớm?

- Con quên mất...

Trương Triều khó xử nhìn mọi người, trong xe có ghế trống nhưng anh ngại không mở lời được, không phải vì đây là đội y tế, cũng không phải vì ngại đi nhờ xe mà vì anh hiểu quá rõ tâm tư của Dương Tư Tư.

Tìm công việc part-time lại tới thành phố của Chu Thời Uẩn để tìm, đó không phải là thành phố mà Dương Tư Tư học đại học.

- Tư Tư, hay là con ở lại thêm vài ngày đi, em trai cũng nhớ con mà.

Dương Tư Tư nói:

- Bác sĩ Trương, con đã hứa với bên công việc part-time rồi, con phải đi.

Bác sĩ nào đó nói:

- Trùng hợp quá, chỗ chúng ta có ghế trống này, tiện thể đi cùng luôn.

Lâm Thanh Duy cố sức ho khan, bác sĩ kia nhìn cậu, tầm mắt hai người gặp nhau rồi lập tức cùng nhìn về phía Tô Căng Bắc, bác sĩ kia phản ứng lại... ờ, hình như mình mở miệng rất không đúng lúc.

Dương Tư Tư yêu kiều hỏi:

- Bác sĩ Lâm, em có thể đi nhờ xe của các anh không?

Lâm Thanh Duy lúng túng.

Lúc này, Tô Căng Bắc luôn không lên tiếng cười khẽ:

- Có gì không được chứ, chỗ chúng ta có ghế trống mà, Tư Tư à, em đúng là một cô gái hiểu chuyện.

Không ai tiếp lời, chỉ có Tô Căng Bắc lên tiếng khiến sắc mặt Dương Tư Tư khó coi, cô nhìn Chu Thời Uẩn nhưng anh đang lật xem tài liệu trong tay, dường như ngay cả việc cô tới, anh cũng không để ý.

Dù không thềm “lòng tốt” của Tô Căng Bắc, nhưng cô bắt buộc phải đi nên vẫn trèo lên xe.

Mặt Tô Căng Bắc vẫn luôn đầy ý cười nhưng Lâm Thanh Duy bên cạnh bỗng dưng run rẩy, cảm giác như hổ cười vậy.

Chờ mọi người về đến thành phố thì đã hơn bảy giờ tối.

Mọi người ngồi xe về bệnh viện, trả đồ lại xong, ai về nhà nấy. Xe Chu Thời Uẩn đậu ở bệnh viện nên tiện thể lái xe về.

Lúc chỉ còn lại Chu Thời Uẩn, Tô Căng Bắc và Dương Tư Tư, Tô Căng Bắc hỏi:

- Em đi làm ở đâu, tụi chị đưa em đi.

Ánh mắt Dương Tư Tư nhìn Chu Thời Uẩn, vẻ mặt hơi lúng túng:

- Ngày mai mới bắt đầu làm, hôm nay em không có nơi nào để đi.

Dương Tư Tư nghĩ muốn vào ở trong nhà Chu Thời Uẩn, nhiều năm trước cô từng cùng Trương Triều và Tiểu Nguyên đến đó, khi đó Tiểu Nguyên bệnh, họ đã ở trong nhà anh. Cô nghĩ, quan hệ giữa anh và Trương Triều tốt như vậy, sẽ không thể nào bỏ mặc một cô gái như cô không chỗ ở trong đêm tối.

Vẻ mặt Tô Căng Bắc hiểu rõ:

- A... cô không có chỗ ở à, thế thì khó cho Chu Thời Uẩn rồi.

Anh nhìn Tô Căng Bắc, hơi nghi hoặc, khó sao? Tìm một khách sạn là được mà.

- Ôi vậy tôi nghĩ xem.

Tô Căng Bắc giống như rất nghiêm túc suy tính:

- Nhà chúng tôi chắc chắn không được rồi, vậy thì khách sạn nhé.

Dương Tư Tư sững sờ:

- Hai người, hai người chưa kết hôn mà.

Tô Căng Bắc:

- Phải, nhưng chúng tôi sống chung. Tôi cho rằng cô chắc chắn ngại ở nhà chúng tôi nên tôi và Thời Uẩn sẽ giúp cô đi thuê phòng.

Dương Tư Tư cắn chặt môi, giã giụa lần cuối:

- Tôi, một mình tôi, không dám ở.
- Không sao không sao, phòng năm sao, rất an toàn.

Tô Căng Bắc cười hì hì kéo Chu Thời Uẩn:

- Đi thôi đi thôi, chúng ta lái xe đưa cô ấy.

Anh gật đầu với cô:

- Được.

Xe chạy về hướng khách sạn, dọc đường Tô Căng Bắc ngâm nga hát, rất nhàn nhã. Chu Thời Uẩn thỉnh thoảng liếc nhìn cô, ánh mắt đong đầy ý cười.

Ở ghế sau xe, sắc mặt cô gái nào đó rất kém.

Đến cửa khách sạn, vì Tô Căng Bắc không tiện xuống xe nên chỉ có thể để Chu Thời Uẩn đưa Dương Tư Tư vào.

Tô Căng Bắc ở trong xe đợi một lát, thấy anh ra khỏi khách sạn, sau đó Dương Tư Tư cũng đuổi theo ra. Hai người đứng ở cửa khách sạn, Dương Tư Tư đưa tay kéo lấy cánh tay anh, bờ vai run rẩy chắc là đang khóc.

Tô Căng Bắc chống cằm thương thức, nói thật thì nhan sắc Dương Tư Tư rất được, tuy là cô gái vùng núi nhưng da dẻ trắng trẻo mịn màng, đúng là khiến người ta nhìn mà thích.

Lúc này, miệng Dương Tư Tư cử động nói gì đó, do khoảng cách quá xa nên Tô Căng Bắc không nghe được. Sau đó, cô thấy Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn về phía cô rồi nói một câu.

Sắc mặt Dương Tư Tư tức khắc trắng bệch, bàn tay kéo chặt tay anh từ từ buông lỏng. Chu Thời Uẩn không nhìn cô ấy nữa, xoay người đi về phía Tô Căng Bắc.

Anh lên xe, bình tĩnh lái xe đi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng Dương Tư Tư càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

- Nè, hai người nói gì thế?

- Cũng không có gì, cô ấy nói cô ấy thích anh.

Tô Căng Bắc trợn mắt há mồm:

- Khụ... em còn chưa chết đâu, em tưởng cô ấy sẽ uyển chuyển chút, không ngờ lại trực tiếp như vậy. Chu bảo bối, cô ấy đến thành phố này tìm công việc, thế sau này có phải sẽ thường xuyên tìm anh không, em biết, cô ấy là người nhà của Trương Triều nên anh ngại không từ chối được, hay là vậy nhé, về sau chuyện của cô ấy cứ giao cho em, em bảo Hà Địch đi sắp xếp.

- Không đâu.

- Hà? Không gì?

- Sau này cô ấy sẽ không đến tìm anh nữa.

- Tại sao?

Tô Căng Bắc rõ ràng không tin:

- Câu cuối cùng anh nói với cô ấy là gì vậy?

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn cô, nghiêm túc nói:

- Anh nói “Người phụ nữ ngồi trong xe kia rất hung dữ, nếu em còn tiếp tục thích anh thì cô ấy sẽ đuổi tận giết tuyệt.”

- Hả?

Tô Căng Bắc:

- Nói vớ vẩn gì thế, em là loại người đó à?

Chu Thời Uẩn cười nhạt:

- Ừ, em là loại người đó đấy. Cho nên sau này cô ấy chắc chắn sẽ không đến tìm anh nữa.

-..

- Được rồi, trước tiên đến chỗ Hà Địch đón Ô Đồng nào.

Cửa khách sạn xa xa, Dương Tư Tư thần thờ đứng đó, cô nghĩ, cả đời này cô cũng sẽ không quên câu Chu Thời Uẩn nói với cô.

..

“Cả đời này anh chỉ có thể ở bên Tô Căng Bắc, cũng chỉ yêu một mình cô ấy. Vì thế, em thích anh cũng vô dụng, trừ cô ấy, anh không nhìn thấy bất kỳ ai khác.”

Trước đó Tô Căng Bắc đã gọi điện thoại thông báo cho Hà Địch là sẽ tới đón Ô Đồng nên Hà Địch đã mở cổng thật sớm để chờ tổng khử cái con “mèo quý tộc” này.

Nuôi nó nhiều ngày như vậy, cuối cùng cô cũng hiểu câu Tô Căng Bắc nói với cô trước khi đi “mấy ngày này vất vả cho chị rồi” là ý gì. Nó không

hồ là mèo nhà quý tộc, cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ lười biếng, cực kỳ kén ăn... Vì để hầu hạ tốt cho nó mà cô đã bỏ ra không ít công sức.

Thấy bóng dáng hai người, Hà Địch vội vàng đứng dậy đón họ vào nhà.

- Căng Bắc, Căng Bắc, cuối cùng em cũng về rồi.

- Ô Đồng đâu?

- Ở trong ô đấy.

Tô Căng Bắc vỗ vai cô:

- Cám ơn.

Dứt lời, cô bước tới bế Ô Đồng lên:

- Tiểu bảo bối, chúng ta về nhà rồi nè.

Ô Đồng thấy Tô Căng Bắc như thấy được người thân, nịnh nọt dụi dụi vào lòng cô, Hà Địch ở bên cạnh nhìn mà vô cùng xúc động, mấy ngày nay, con mèo mập này căn bản không cho cô cơ hội ôm nó.

- Hà Địch, vậy tụi em về trước đây.

Hà Địch:

- Được được được, Căng Bắc, em cũng biết “Thành nguy cơ” sắp chiếu rồi, em về đúng lúc kịp buổi chiếu đầu, ngày mốt chị qua đón em, em chuẩn bị nha.

- Em biết rồi.

- Ừ.

Hai người mang theo Ô Đồng lái xe về nhà, trên xe, Chu Thời Uẩn nhận một cuộc điện thoại.

- Tố Oánh?

Vì điện thoại để ở ngoài nên Tô Căng Bắc cũng nghe giọng hốt hoảng của Thiệu Tố Oánh:

- Anh hai! Không hay rồi!

- Chuyện gì?

- Em nghe người nhà nói hôm qua anh cả hôn mê!

Giọng Thiệu Tố Oánh ghen ngào:

- Anh hai, hôm nay em mới biết, hiện em đang chạy về đây!

Chu Thời Uẩn chột ngớ người:

- Cái gì...

- Làm sao đây anh hai, anh cả sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Em đừng hoảng.

Chu Thời Uẩn nói vậy nhưng ánh mắt anh lại hơi cuống:

- Anh về ngay.

- Vâng!

Cúp điện thoại của Thiệu Tố Oánh, Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc. Tô Căng Bắc lúc này cũng đang kinh hãi:

- Đừng nhìn nữa, chúng ta về nhà mau!

Sau cuộc gọi của Thiệu Tổ Oánh, tâm tư hai người đều hỗn loạn, đặc biệt là Chu Thời Uẩn, anh cau mày thật chặt, hiển nhiên vô cùng lo lắng cho tình huống của Chu Chính Hiến.

Xe lái thẳng đến sân bay, Tô Căng Bắc đã mua xong vé máy bay nhanh nhất. Sau khi hai người xuống xe, Chu Thời Uẩn vừa đi vừa gọi điện thoại.

Bên kia điện thoại tút tút rất nhiều tiếng mới có người bắt máy.

- A lô.

- A Diễn, anh tôi sao rồi?

Đầu bên kia, Giang Diễn hơi sững sờ, giọng điệu có chút kỳ lạ nhưng Chu Thời Uẩn quá quan tâm nên loạn, không hề nghe ra:

- Nhị thiếu gia, không phải cậu đang ở Quý Châu ư, sao lại biết việc này...

- Tôi vừa về. A Diễn, trước kia đã nói sức khỏe anh cả không có gì đáng ngại, sao đột nhiên lại hôn mê?

- Chuyện này... khụ khụ, nhị thiếu gia, cậu đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Chu Thời Uẩn bất mãn:

- Tổ Oánh đã nói với tôi rồi, lẽ nào cậu còn muốn giấu tôi chuyện này? Bây giờ tôi lập tức về Bắc Kinh, cậu chăm sóc anh cả cho tốt.

- Không cần không cần, nhị thiếu gia... chuyện này...

Chu Diển muốn nói lại thôi, lẽ ra anh nên nói rõ nhưng nhớ tới lời dặn của Chu Chính Hiến “không được tiết lộ với bất kỳ ai tình huống thật sự, bằng không xử theo gia pháp”, thế là lại cứng rắn ép những lời muốn nói vào.

Bỏ đi, nhị thiếu gia đã lâu không về, lão phu nhân và đại thiếu gia đều nhớ cậu ấy, để cậu ấy về cũng tốt.

- Nhị thiếu gia, vậy cậu... về đi.

- Được, tôi cúp máy trước đây.

Chu Thời Uẩn tắt điện thoại di động.

Tô Căng Bắc thấy vậy, vội hỏi:

- Tình hình bây giờ sao rồi?

Chu Thời Uẩn cau mày:

- Anh cả lúc nào cũng giấu tình hình sức khỏe của mình, để về rồi hẵng nói.

- Ủ, em đã mua vé máy bay nhanh nhất, chúng ta đi nhanh thôi.

Chu Thời Uẩn gật đầu nhìn cô:

- Xin lỗi, để em bôn ba với anh.

- Anh cả đã giúp em rất nhiều, em cũng quan tâm anh ấy lắm nhé.

Tô Căng Bắc kéo Chu Thời Uẩn đi về phía trước:

- Đi mau, kẻo không kịp chuyển bay bây giờ.

Anh mím môi, bước nhanh hơn.

Đến Bắc Kinh, trời đã rạng sáng. Hai người không gọi người tới rước mà thuê xe đi thẳng đến Chu gia đại trạch.

Người hầu ở Chu trạch thấy hai người bèn vội vàng chào:

- Nhị thiếu gia, Tô tiểu thư.

Bước chân Chu Thời Uẩn không dừng lại, vội vội vàng vàng đi về trước. Tô Căng Bắc để Ô Đồng xuống, giao cho các người làm trông nom.

Quản gia Chu gia đúng lúc đi tới, thấy Chu Thời Uẩn thì vô cùng kinh ngạc:

- Nhị thiếu gia, sao cậu hơn nửa đêm...

- Anh cả đâu?

- Ở trong phòng ạ.

- Tình hình ra sao?

Quản gia vội vàng nói:

- Đại thiếu gia đã tỉnh lại một lần, nhóm lão phu nhân đều qua thăm rồi.

- Vậy bây giờ thì sao?

- Phòng của thiếu gia không cho ai vào, nói là đợi Lâm tiểu thư tới rồi hẵng nói ạ.

- Lâm tiểu thư?

Chu Thời Uẩn ngó người.

- Vâng, thiếu gia chỉ dặn sau khi Lâm tiểu thư đến thì để cô ấy vào ạ.

Anh không hỏi nhiều, chignật đầu đi về phía trước.

Lát sau, đám người họ dừng ở trước cửa phòng Chu Chính Hiến. Lúc này, nơi đó chỉ có một mình Chu Diển đứng.

- Mở cửa.

Chu Diển nhìn quản gia:

- Ông xuống trước đi.

- Được.

Khi chỉ còn lại Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc, Chu Diển mới xoay người gõ cửa:

- Thưa thiếu gia, là nhị thiếu gia...

Bên trong im lặng rất lâu, cửa cuối cùng cũng mở ra.

Chu Chính Hiến đứng sau cửa:

- Sao em về rồi?

Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc đều sửng sờ nhìn Chu Chính Hiến:

- Không phải anh...

Chu Chính Hiến:

- Vào đi.

Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc nhìn nhau, bước vào.

- Ngồi.

Chu Chính Hiến cầm cà phê trên khay trà, sắc mặt bình thản uống một hớp.

Tô Căng Bắc ngẩn tò te nhìn, gì thế này, không phải Chu Chính Hiến bệnh nặng ư, sao không những không có vẻ bệnh mà ngược lại còn khỏe hơn hồi trước cô gặp vậy, hồi đó anh còn ngồi xe lăn...

Cô không kiềm được hỏi:

- Anh không sao à?

- Ừ, không sao.

Chu Chính Hiến:

- Ai nói với các em mà các em lại thành linh quay về?

- Tố Oánh nói anh bệnh nặng, người nhà cũng tưởng vậy.

Chu Thời Uẩn khẽ nhượng mày:

- Nhưng anh...

- Anh tưởng em đang ở Quý Châu nên không đặc biệt báo cho em.

Chu Chính Hiến nhìn anh:

- Chuyện này anh có suy tính của riêng anh, các em ra ngoài cứ vờ như không biết là được.

- ...

Chu Chính Hiến nói:

- Vừa hay đã lâu em không về, xem như về nhà thăm nội. Các em nghỉ ngơi đi, có việc gì để mai hẵng nói.

Vẻ mặt Chu Thời Uẩn câm nín:

- Anh thế này là đang dọa người.

Chu Chính Hiến nhượng mày, rất bình tĩnh:

- Sao em biết?

- ...

Đúng lúc này, Chu Diển đẩy cửa đi vào:

- Thừa đại thiếu gia, quản gia nói Lâm tiểu thư đến rồi!

Chu Chính Hiến ừ một tiếng, xoay người nói với hai người trong phòng:

- Các em ra ngoài trước đi.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt, nếu cô không nhìn lầm, ban nãy khi Chu Chính Hiến nghe ba chữ “Lâm tiểu thư” đã nở nụ cười, không phải nụ cười ôn hòa bình thường mà là... nụ cười thực hiện được gian kế?

Tô Căng Bắc với đầy bụng nghi hoặc được Chu Thời Uẩn đưa ra khỏi phòng, chờ khi gặp được “Lâm tiểu thư” kia trên hành lang, dường như cô mới hơi hơi hiểu ra.

Chủ nhân của Chu gia không phải đang chơi... khổ nhục kế đấy chứ?

Tô Căng Bắc và cô gái đi tới kia nhìn nhau, cô ấy có mái tóc ngắn gọn gàng, vóc người mảnh khảnh, tướng mạo xuất chúng nhưng khiến người ta có cảm giác tiêu điều cô liêu, có vẻ là một cô gái rất cá tính...

Hai người đi lướt qua nhau, nhưng cô không bỏ qua nét lo âu nơi đáy mắt cô gái ấy, xem ra cô ấy rất lo cho Chu Chính Hiến.

- Chu Thời Uẩn, anh cả anh... đang của gái sao?

Chu Thời Uẩn hơi khựng lại:

- Sao có thể?

- Không thể? Vậy cô gái kia là ai? Bác sĩ à?

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn, nhưng cô gái kia đã bước vào phòng.

Tô Căng Bắc cong môi cười:

- Tuy cùng là anh em nhưng em nhìn ra rồi, anh của anh giác ngộ cao hơn.

Chu Thời Uẩn liếc cô:

- Giác ngộ gì?

- Giác ngộ về phụ nữ.

Nói xong, Tô Căng Bắc phát hiện ánh mắt người bên cạnh hơi u ám, bèn ho khan mấy tiếng, vội dời đề tài:

- Đột nhiên thấy anh cả đứng trước mặt, em có chút không quen, Chu Thời Uẩn, anh của anh cao cỡ cỡ anh nhỉ...

Chu Thời Uẩn ừ:

- Về phòng thôi, mệt rồi.

Tô Căng Bắc gật đầu, vội đuổi theo bước chân anh.

Trưa hôm sau Tô Căng Bắc thức dậy, sau khi dậy mới phát hiện đã qua giờ ăn sáng quy định của Chu gia từ lâu, bèn bật dậy khỏi giường.

- Đồ của mình đâu?

- Trên đất kia, sao chị cầu thả vậy hả, quần áo cứ vứt lung tung.

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói, Tô Căng Bắc giật mình, nhìn người đang ngồi trên sofa nhỏ:

- Sao em lại ở đây?

Mặt Thiệu Tố Oánh u ám:

- Tối qua em tới, có điều khi em tới thì chị ngủ rồi.

- Chị hỏi sao em ở trong phòng chị?

- Đợi chị dậy, ai ngờ chị dậy muộn như vậy.

Thiệu Tố Oánh đứng lên:

- Có điều chị yên tâm, anh hai đặc biệt dặn không được đánh thức chị.

- ...

- Còn chưa dậy à, sắp bắt đầu bữa trưa luôn rồi.

Tô Căng Bắc đánh răng rửa mặt xong, thay bộ đồ mới Chu gia đưa tới.

Hai người đi về phía sảnh ăn trưa, Thiệu Tố Oánh vừa đi vừa càu nhàu:

- Chị nói xem anh cả làm sao thế, giả bệnh dọa người, hại em từ xa như vậy chạy về, anh ấy đã lớn chừng đó rồi mà thật là.

- Ồ? Em biết anh ấy giả bệnh à?

Thiệu Tố Oánh cười:

- Hôm qua lúc em đến, họ không cho em vào phòng thăm anh ấy, sau đó chị đoán xem thế nào, một cô gái từ bên trong bước ra, sau đó anh cả đuổi theo cô ấy ra ngoài. Dù sao Chu Diển đã khai với em rồi, anh cả chính là giả bệnh để lừa gái, em nói chị hay, bên bà ngoại còn chưa biết đâu, tưởng anh ấy bệnh thật, chị nói xem anh cả có phải quá ấu trĩ không?

Tô Căng Bắc cười khẽ:

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, sau đó thì sao, cô ấy đi đâu?

- Cô ấy...

- Thiệu Tố Oánh.

- Có!

Thiệu Tố Oánh từ từ xoay người, khi nhìn thấy hai người phía sau thì sắc mặt cứng đờ:

- A... anh cả, anh ở đây à, anh hai cũng ở đây nhỉ, ha ha ha ha, thật trùng hợp.

- Là rất trùng hợp.

Chu Chính Hiến đi tới, hạ mi mắt nhìn Thiệu Tố Oánh:

- Nghe nói cô muốn em đi du học, đúng là rất có tầm nhìn.

Thiệu Tố Oánh chớp chớp mắt, trong lòng than khóc, biết không thể nào nói xấu sau lưng anh ấy mà!

- Tầm nhìn gì chứ, trong nước cũng rất tốt mà, anh hai, anh nói xem có đúng không?

Thiệu Tố Oánh ra sức nháy mắt với Chu Thời Uẩn, hi vọng anh có thể nói giúp cô, nhưng sau đó cô phát hiện ánh mắt anh luôn dõi theo Tô Căng Bắc, căn bản không thềm nhìn tới cô.

Hết cách, Thiệu Tố Oánh đành nắm tay áo Tô Căng Bắc:

- Đây, chị mới nói chị đói phải không, đi đi, chúng ta mau đi ăn cơm nào.

Tô Căng Bắc:

- Chị có nói à...

- Có!

Ăn cơm xong, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn dẫn Ô Đồng đi tản bộ.

Điện thoại di động vang lên, Tô Căng Bắc để Ô Đồng vào lòng Chu Thời Uẩn rồi nhìn màn hình, là Tiết Ảnh:

- A lô, A Ảnh.

- Căng Bắc, cậu chạy lên núi hồi nào vậy, ăn mặc kiểu gì thế, gái quê à?

Tô Căng Bắc ngẩn người:

- Sao cậu biết?

- Đầy trên mạng đều là ảnh gái quê của cậu, cậu còn hỏi mình làm sao biết?

Tô Căng Bắc hít sâu một hơi:

- Ảnh gái quê... đầy trên mạng?

- Phải, trên mạng còn nói có phải cậu về quê hay không, phụt... cười chết mất, nhà cậu dọn lên núi hồi nào chứ?

- Đợi chút, cậu để mình xem cái đã, cúp nhé!!!

Tô Căng Bắc kinh hoàng cúp điện thoại, đối với loại nghệ sĩ bắt buộc phải xuất hiện trước công chúng với trạng thái tốt nhất như cô mà nói, ảnh gái quê tuyệt đối là vết nhơ lớn trong cuộc đời!

Chu Thời Uẩn nghi hoặc nhìn cô:

- Em sao thế?

- Chu Thời Uẩn... không phải nói nơi đó khoa học kỹ thuật lạc hậu sao, ai lại chụp em chứ? Còn up lên mạng nữa!

Nếu biết sẽ như vậy, cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không thay bộ đồ của mình ra!

Chu Thời Uẩn:

-...

Tô Căng Bắc run tay mở weibo, quả nhiên, cô lại lên hot search.

#Tô Căng Bắc nhà quê#

Người up ảnh đầu tiên là ai đã không quan trọng nữa, Tô Căng Bắc nhìn các tài khoản weibo nổi tiếng ra sức giúp cô tuyên truyền ảnh “gái quê”, trong nháy mắt, ngay cả tâm muốn chết cô cũng có.

Sớm biết thế thì đừng ham chơi, nhất định đem mấy bộ hoa hòe nhất của Lưu Đình Đình ra mặc, bây giờ đúng là anh minh hủy hết rồi.

- Tên khốn kiếp nào...

Tô Căng Bắc nức nở lao vào người Chu Thời Uẩn và... Ô Đồng, không sai, cô nức nở thật, Tô Căng Bắc quanh năm suốt tháng không khóc được mấy lần giờ đây muốn lớn tiếng khóc rống.

Khóe môi Chu Thời Uẩn hơi co giật, cầm điện thoại di động trên tay cô lên xem.

Trong ảnh, kiểu tóc và quần áo Tô Căng Bắc có chút lồi thối lệch thếch và quê mùa, động tác... ừm, tư thế ngồi bệt trên giường đá hơi bất nhã, quả thực cùng với hình tượng bình thường trước công chúng của cô như một trời một vực.

Ý cười trong mắt Chu Thời Uẩn dần đậm hơn:

- Ổn mà, đâu có xấu.

- Thật chứ?

Chu Thời Uẩn thành khẩn gật đầu.

Tô Căng Bắc lau nước mắt, oán hận đưa điện thoại di động đến trước mắt Ô Đồng:

- Đẹp kêu một tiếng, xấu kêu mười tiếng.

Ô Đồng:

- Méo?

Tô Căng Bắc:

- Tin tưởng hai người một lần!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trà chiều, con cháu Chu gia và Hoắc lão phu nhân ngồi cùng nhau uống trà tán gẫu.

Tô Căng Bắc vẫn canh cánh trong lòng về mấy bức ảnh hôm nay bị tuôn ra ngoài kia, Thiệu Tố Oánh đương nhiên không bỏ qua cơ hội này để xia xói cô:

- Tô Căng Bắc, chị mặc quần áo gì vậy, quê chết được.

Tô Căng Bắc:

-...Đó gọi là phong cách thôn quê.

Qua Hà Địch điều tra kiểm chứng, những bức ảnh đó là do một y tá đi cùng tuôn ra ngoài, ban đầu cô ấy chỉ up trong group bạn bè, cảm thấy vui thôi chứ không có ác ý, nhưng không ngờ bị người khác lén lấy đi up weibo, sau đó thì càng truyền càng rộng.

- Phụt, cười chết mất, anh hai, sao anh cũng mặc kệ thế?

Chu Thời Uẩn bình tĩnh uống hớp trà:

- Anh cảm thấy rất đẹp.

- Nghe chưa?

Tô Căng Bắc đắc ý nhìn Thiệu Tố Oánh, phong thái của người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ:

- Tố Oánh à, em không biết nỗi khổ của nơi đó đâu, không phải tất cả mọi người đều sống trong nhung lụa như em.

- Câu này nói có lý.

Hoắc lão phu nhân gật gù:

- Con bé này chưa từng sống cực khổ, phải theo học hỏi chị dâu cháu nhiều vào.

- Bà ngoại, cháu học hỏi gì chứ, người ta là đi theo anh hai nên mới tới cái nơi khi ho cò gáy đó, cháu đi với ai đây?

Chu Thời Uẩn nhìn em ấy:

- Muốn đi thì sang năm còn cơ hội mà.

Thiệu Tố Oánh:

-...

Tô Căng Bắc vui hí hửng nhìn Thiệu Tố Oánh ăn quả đắng. Nhưng vào lúc này, dạ dày cô chột buồn nôn, cô đặt bánh quết trà trên tay xuống, che miệng nôn khan một tiếng.

Vì trước đó ở vùng núi cô ăn thức ăn khá thanh đạm, sau khi về lại ăn một bữa cá thịt no nê nên khó tiêu, cộng thêm ban nãy cô còn ăn mấy miếng bánh nên hơi thấy buồn nôn.

Trong mắt Tô Căng Bắc, cô nôn khan như vậy ngoại trừ hơi mất lịch sự thì chẳng có gì, nhưng trong mắt người khác, việc này lại được phóng to.

Sau khi Tô Căng Bắc dè xuống cơn buồn nôn trong dạ dày, ngược mắt lên thì chột phát hiện tất cả mọi người đều đang dán mắt vào mình, cô sửng sờ:

- Sao, sao thế?

Đôi mắt luôn đăm đăm của Hoắc lão phu nhân giờ phút này chợt sáng lên rực rỡ:

- Căng Bắc, cháu...

Tô Căng Bắc khoát tay:

- Cháu không sao không sao ạ, chỉ là ăn nhiều đồ ngọt nên hơi buồn nôn thôi ạ.

Thiệu Tố Oánh thở phào:

- Hết cả hôn, còn tưởng chị mang thai chứ.

Lời này vừa thốt, bầu không khí bỗng dưng yên tĩnh.

Tô Căng Bắc bưng tỉnh phản ứng lại, biểu cảm ban nãy của họ là... cho rằng cô mang thai?

- Sao có thể, không đâu không đâu.

- Nghĩ cũng đúng, anh hai sao có thể trước hôn nhân... khụ khụ.

Thiệu Tố Oánh nhìn Hoắc lão phu nhân, kịp thời stop.

Nhưng vẻ mặt Chu Thời Uẩn lại hơi kỳ lạ, anh nhìn bụng dưới bằng phẳng của Tô Căng Bắc với ánh mắt khó tin. Cô lúng túng kéo tay áo anh, nhìn gì mà nhìn, bộ thật có thể nhìn ra một đứa bé à!

- Thời Uẩn, Căng Bắc, thật sự không có khả năng?

Hoắc lão phu nhân là ai, rất tinh ranh, chỉ nhìn vẻ mặt Chu Thời Uẩn và dáng vẻ hơi hoảng loạn của Tô Căng Bắc là bà có thể đoán được vài điều trong đó.

Chu Chính Hiến cũng nhìn Chu Thời Uẩn, nói thật, suy nghĩ của anh cũng giống Thiệu Tổ Oánh, anh hiểu rất rõ em trai mình, nó không quá có khả năng làm chuyện vượt giới hạn trước hôn nhân.

Nhưng ai ngờ, Chu Thời Uẩn mím mím môi, đột nhiên nói:

- Cháu không rõ ạ.

- Khụ khụ khụ...

Chu Chính Hiến suýt sặc nước trà, không rõ? Không rõ?!

Thiệu Tổ Oánh trợn mắt há mồm, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc, không hổ là Tô Căng Bắc, có thể tóm được ngay cả anh hai lạnh lùng như thế...

Hoắc lão phu nhân cong môi cười:

- Không rõ cũng không sao, kiểm tra là biết thôi.

Tô Căng Bắc bị mọi người nhìn mà lòng run rẩy:

- Gì chứ, đừng nghe anh ấy nói bậy, cháu rõ lắm, cháu rất rõ, cháu chắc chắn mình không mang thai.

- Chu Diễn.

- Thưa lão phu nhân?

- Bảo tài xế chuẩn bị, đưa Tô tiểu thư đi kiểm tra.

Chu Diễn:

- Vâng ạ.

Tô Căng Bắc:

-...Bà nội, không cần làm rầm rộ như vậy đâu ạ.

Hoặc lão phu nhân đưa tay phủ lên mu bàn tay Tô Căng Bắc:

- Cháu ngoan, cứ đi khám thử xem, lỡ có thì cháu và Thời Uẩn cũng tiện chuẩn bị tâm lý.

Tô Căng Bắc:

-...

Chuẩn bị tâm lý gì chứ, cô chẳng có chuẩn bị tâm lý gì cả!

Hoặc lão phu nhân đặc biệt phái một đoàn người đi bảo vệ Tô Căng Bắc. Sau khi đến bệnh viện, Tô Căng Bắc làm một loạt kiểm tra, trong quá trình này, cô luôn trong trạng thái đờ đẫn mơ hồ, mình đang ở đâu... mình đang làm gì... mang thai... không phải chứ...

Kiểm tra xong chính là đợi kết quả, Tô Căng Bắc đi đến cạnh Chu Thời Uẩn, đặt móng ngòi lên ghế. Anh sững sờ, theo bản năng định đưa tay đỡ cô.

Tô Căng Bắc:

-...

Nè nè, dẹp cái ánh mắt quan tâm phụ nữ có thai kia dùm được không?

- Em vẫn ổn chứ, có không khỏe ở đâu không?

Chu Thời Uẩn hỏi. Vẻ mặt anh rất nghiêm túc, ánh mắt căng thẳng.

Tô Căng Bắc yên lặng nhìn anh, anh phản ứng như thế khiến cô cảm xúc ngổn ngang trăm mối tơ vò, ban đầu khi nằm ở bên trong, cô nghĩ nếu

thật sự có con thì rất khó xử lý, cô còn có công việc, còn rất nhiều chuyện muốn làm, mang theo một đứa nhóc sao được...

Nhưng bây giờ nhìn thấy Chu Thời Uẩn, đầu óc cô lại đột nhiên thay đổi cách nghĩ, hình ảnh Chu Thời Uẩn và đứa trẻ ở bên nhau có vẻ cũng rất ấm áp.

Tô Căng Bắc xoa cằm, nói:

- Anh cảm thấy, chúng ta sẽ một lần mà trúng số à?

Chu Thời Uẩn ho khẽ:

- Loại chuyện này, luôn có ngộ nhỡ.

- Vậy nếu thật sự có con thì anh định thế nào?

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Nếu chuyện này đến sớm thì chuyện của chúng ta cũng phải sớm.

- Chuyện của chúng ta?

- Kết hôn.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt:

- Anh thế này là vì có con nên mới cưới?

Chu Thời Uẩn nói như lẽ đương nhiên:

- Không có con cũng sẽ cưới.

Tô Căng Bắc cười khẽ, cố ý nói:

- Em vẫn chưa chơi đủ, em không muốn kết hôn đâu.

Lời vừa dứt, cô nhận ra tay mình bị một bàn tay khác nắm lấy, bèn nhướng mày nhìn anh:

- Sao, em là phái nữ thời đại mới đây, anh thấy thời nay có nữ minh tinh nào kết hôn sớm không, nè, đừng tưởng quy củ của Chu gia có thể giữ được em.

- Được.

Tô Căng Bắc sững sờ:

- Được cái gì...

Chu Thời Uẩn nói:

- Em không muốn kết hôn thì chúng ta không kết hôn, khi nào em muốn kết hôn thì chúng ta lại kết hôn, anh đợi em.

Anh nói rất nhẹ nhàng, cứ như đang nói một chuyện rất bình thường vậy. Bất kể em muốn thế nào, anh đều đợi em... đó đâu phải câu mà bất kỳ chàng trai nào cũng nói được. Tô Căng Bắc hơi không xác định, có phải, anh không muốn kết hôn sớm?

Cô hỏi dò:

- Chu Thời Uẩn, anh muốn sớm cưới em à?

Cô nhìn thẳng vào anh không chớp mắt, chỉ sợ bỏ lỡ biểu cảm nào đó của anh. Dưới ánh đèn trắng xám của bệnh viện, ánh mắt anh rất phẳng lặng, không chút dao động, tựa như bầu trời đêm chỉ có một vầng trăng đơn lẻ.

Tô Căng Bắc chợt hơi sợ hãi, sợ rằng đáp án này sẽ là điều mà cô không ngờ tới, rõ ràng ngày nào cô cũng tự nhủ mình đang ở lúc hoa tươi phơi phới, không muốn kết hôn...

- Muốn.

Giọng nói trầm thấp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của bệnh viện.

Cô khẽ run, nghe Chu Thời Uẩn nói tiếp:

- Tô Căng Bắc, anh rất muốn.

Y tá cầm báo cáo bước ra khỏi phòng:

- Anh Chu, cô Tô, đã có kết quả.

Chu Thời Uẩn vội đứng dậy:

- Kết quả thế nào?

Y tá đưa báo cáo cho anh:

- Là thế này, kết quả kiểm tra nước tiểu của cô Tô âm tính, siêu âm cũng cho thấy không có mang thai.

Sắc mặt Tô Căng Bắc phức tạp, cô bước qua:

- Không mang thai? Cô khẳng định không mang thai?

Y tá nói:

- Đúng vậy, kết quả kiểm tra của chúng tôi không sai, cô buồn nôn có lẽ chỉ vì lý do thức ăn.

Tô Căng Bắc bĩu môi, lẽ ra cô nên hài lòng nhưng cảm giác mất mát ngập tràn này là sao nhỉ, cô thế mà muốn có một đứa bé với Chu Thời Uẩn.

Có lẽ là một bé trai, ừm... có bề ngoài giống anh, chắc chắn rất đẹp trai, còn nếu là bé gái thì xinh đẹp giống cô cũng không tồi. Nhưng, thế mà không có!!!

Y tá nhìn sắc mặt Tô Căng Bắc, vội an ủi:

- Cô Tô, cô còn trẻ, sau này sẽ có mà.

Cô cười khan hai tiếng:

- Nói gì thế, tôi không vội...

Dứt lời, cô ngược mắt nhìn Chu Thời Uẩn, anh nhìn kết quả trên tay, ánh mắt thật lâu không dao động.

- Chu bảo bối?

Không phải bị đá kích rồi chứ...

- Đi thôi.

Chu Thời Uẩn đưa tay nắm cổ tay cô, vo tờ kết quả trong tay lại:

- Về nhà.

Anh nắm tay cô đi về phía trước, vệ sĩ cách đó không xa cũng đi theo. Tô Căng Bắc đeo khẩu trang, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh qua kính râm mới đeo vào:

- Nè, có phải anh cảm thấy mất mát không?

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn:

- Không có.

- Chậc, rõ ràng là có.

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Lúc này y tá đã nói rồi, chúng ta còn trẻ, sẽ có mà.
- Anh là bác sĩ, những điều này không cần em nói cho anh biết.

Tô Căng Bắc:

-...Em sợ anh nghĩ quẩn trong lòng chứ bộ.

Chu Thời Uẩn nhẹ nhàng nói:

- Không có cũng tốt. Chưa chồng mà chưa, đối với em cũng không hay.

Tô Căng Bắc cong môi cười, đưa tay nắm tay anh:

- Anh nói đúng, vậy... Chu bảo bối, có phải chúng ta nên dự phòng một chút không?

Bước chân Chu Thời Uẩn khựng lại:

- Gì?

Tô Căng Bắc nhìn người của họ ở phía sau rồi lại gần thì thào vào tai anh:

- Cạnh bệnh viện có cửa hàng tiện lợi, Chu bảo bối, đừng trách em không nhắc anh, nhớ mua TT đấy.

Chu Thời Uẩn:

-...

Một cặp vợ chồng dẫn con đến cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn, đột nhiên phát hiện ngoài cửa cửa hàng tiện lợi có năm sáu gã đàn ông cao to mặc

đồng phục đen đứng không nhúc nhích, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đứa trẻ được người chồng bế mếu miệng, rõ ràng là bị dọa.

Cô vợ kéo cánh tay chồng, nói nhỏ:

- Chúng ta đi chỗ khác mua thôi.

Người chồng gật đầu rất tán thành:

- Đi mau đi mau, ở đây hình như có xã hội đen.

Năm sáu anh vệ sĩ nhìn nhau:

-...

Họ cũng đâu muốn đứng đây đâu, ai bảo nhị thiếu gia và thiếu phu nhân nhà họ cứ muốn vào đây mua đồ chứ!

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tiêu đề hôm nay: Tô Căng Bắc đi khám thai, muốn tiến vào hào môn.

“Wow, mang thai thật à, trên hình nhìn không ra nha!”

“Quả nhiên là đại soái ca livestream lần trước! Nhìn họ ân ái quá ~”

“Phụ nữ nghèo khổ phấn đấu quả nhiên ngoại hình đẹp mới là lối thoát...”

“Ảnh hôm qua share Tô Căng Bắc ở vùng núi rất cuộc là đóng phim hay là ảnh thực vậy... cầu giải đáp?”

“Theo thông tin tiết lộ, ‘soái ca livestream’ là bác sĩ, đi hoạt động tình nguyện chữa bệnh từ thiện cho vùng núi, Tô Căng Bắc vì anh ấy nên mới đi.”

“Ôi... chảy nước miếng, là bác sĩ! Đẹp trai nhiều tiền tâm tính thiện lương!!! Cho tôi một bạn trai như vậy với!”

“Bác sĩ nhà giàu đời thứ n, nghe nói bối cảnh rất sâu! Tô Căng Bắc có thể viết sách làm thế nào để quyến rũ không?”

“Phụ nữ có ngoại hình như vậy, vừa nhìn là biết thủ đoạn cao thâm rồi, bằng không làm sao từng bước từng bước leo cao được như vậy.”

..

- Khám thai cái bíp!

Tô Căng Bắc xem bình luận trên mạng, suýt đập luôn điện thoại:

- Là thử thai!

Hà Địch nói:

- Có gì khác nhau à? Dù sao cũng chung một ý thôi, em đi bệnh viện phụ khoa bị người ta chụp được, cư dân mạng có thể tự tưởng tượng ra cả một seri chuyện đấy.

- Em cũng là bất ngờ bị đưa tới mà, lúc đó em mơ mơ hồ hồ, Chu Thời Uẩn còn nói mình là bác sĩ, tụi em mới... mới được bao lâu chứ! Sao có phản ứng nôn nghén nhanh vậy được!

Hà Địch cười nói:

- Chị đoán bác sĩ Chu hưng phấn quá, chắc chắn cậu ấy cũng giống em, ngơ ngác theo tới bệnh viện. Ôi không quan trọng, đợi lát nữa làm lễ chiếu buổi đầu, nhất định sẽ có phóng viên hỏi, em cứ chối là được.

- Chắc chắn phải chối rồi, em đâu có thai thật đâu. Hơn nữa, hôm nay bộ phim điện ảnh của chúng ta mới là chủ đề, nói nhiều chuyện riêng tư của em thì lạc đề quá.

- Em nói đúng, chuyện này đúng là lạc đề.

Hôm nay là lễ ra mắt phim “Thành nguy cơ” ở Bắc Kinh, Tô Căng Bắc lúc này đang ở trong phòng nghỉ đợi buổi lễ bắt đầu. Hôm qua sau khi lộ ảnh cô đi bệnh viện, điện thoại của Hà Địch sắp bị gọi đến mức hồng luôn, Hà Địch phải phủ định với từng người từng người một, nói đến mức khô cả miệng.

- Căng Bắc, chúc mừng nhé.

Lúc này, Hàn Văn Tân, Cao Tử Đồng và các diễn viên khác bước vào phòng nghỉ.

Trần Tâm Ngải cũng lạch bạch chạy tới, cười rất vui vẻ:

- Chị Tô, em cũng muốn chúc mừng chị.
- Tôi không mang thai, mọi người đừng nghe báo lá cải nói lung tung.
- A... thế sao chị đi bệnh viện, và có cả anh bạn trai kia đi cùng nữa?
- Thực ra chỉ là chị không khỏe thôi.

Hàn Văn Tân hiểu rõ:

- Ra vậy, có điều trông có vẻ như chuyện tốt sắp tới rồi nhỉ.

Tô Căng Bắc cong môi, không nói nhiều về chủ đề này.

..

Sau vài câu tán gẫu, mọi người tự tìm chỗ ngồi xuống, Tô Căng Bắc và Trần Tâm Ngải chưa gặp nhau kể từ tiệc đóng máy lần trước nên rất vui vẻ ngồi cùng nhau tám chuyện, selfie.

Trần Tâm Ngải nhỏ giọng nói:

- Chị Tô, hình như Cao Tử Đồng đang nhìn chị kìa.

Tô Căng Bắc nhìn cô ta, Cao Tử Đồng liền dời ánh mắt đi chỗ khác. Nghe Hà Địch nói, đã rất lâu Cao Tử Đồng chưa xuất hiện trước công chúng, lẽ ra mắt này là lần đầu tiên cô ta lộ mặt gần đây. Tô Căng Bắc thu hồi ánh mắt, rất tùy ý, dù sao cô ta có ra sao cô cũng chẳng quan tâm.

Bên kia, Cao Tử Đồng nhận cà phê do trợ lý đưa tới, lạnh lùng nhìn Tô Căng Bắc và Trần Tâm Ngải:

- Hứ, leo lên cành cao, không biết cô còn có thể vui tới chừng nào.

Trợ lý nhỏ giọng hỏi:

- Chị Tử Đồng, chị nói vậy là ý gì?

Cao Tử Đồng cười:

- Tôi rất rõ Chu gia là gia đình thế nào, Hoắc lão phu nhân là người cực kỳ truyền thống, chắc chắn sẽ không công nhận loại con hát không bối cảnh như Tô Căng Bắc. Dù con cháu trong nhà thích thì sao chứ, quyền quyết định cuối cùng vẫn là do trường bối.

- Hóa ra là vậy...

- Cho nên nói, cô ta cứ đợi trò cao té đầu đi.

Buổi lễ bắt đầu, các minh tinh lên sân khấu nhận phỏng vấn, đúng như dự đoán, Tô Căng Bắc trở thành người được chú ý nhất hôm nay. Đề tài liên quan đến “Chu Thời Uẩn” chưa từng hạ nhiệt.

- Cô thấy thế nào về chuyện vào cửa hào môn mà trên mạng nói?

- Cô sẽ vì chuyện giả cho người tốt mà dần rút lui khỏi showbiz chứ? Bên nam có yêu cầu này không?

...

Tô Căng Bắc cười nhạt.

Mắt Cao Tử Đồng đầy đắc ý, biết ngay sẽ là cảnh tượng thế này mà.

MC thấy tình huống không ổn, bèn vội đổi đề tài:

- Nội dung chính của chúng ta hôm nay là phim điện ảnh, nếu mọi người không có câu hỏi nào về bộ phim thì chúng ta qua phân đoạn kế tiếp.

- Căng Bắc, nói chút đi mà...

MC trực tiếp lơ các phóng viên:

- Bây giờ, chúng tôi mời đạo diễn Trương của “Thành nguy cơ” cùng các nhà đầu tư chủ tịch Ngô, chủ tịch Triệu lên sân khấu.

Phóng viên đành tiu nghỉu lui xuống, các diễn viên như Tô Căng Bắc quay về ngồi dưới sân khấu.

Trần Tâm Ngải tức giận nói:

- Chị Tô, mấy phóng viên đó đúng là thất đức, nói chị giống như kẻ hám tiền bám lấy người ta vậy.

Tô Căng Bắc cười:

- Hôm nay không nhắc chuyện này nữa, chờ bộ phim qua đi, chị sẽ giải thích rõ sau.

Trần Tâm Ngải:

- Ồ... Vậy cũng tốt.

Tô Căng Bắc vừa ngồi vào chỗ, Hà Địch liền lén lút chạy tới, vỗ vai Tô Căng Bắc đang nói chuyện:

- Căng Bắc!

Cô quay đầu nhìn Hà Địch:

- Sao thế?

Hà Địch nói nhỏ bên tai cô:

- Tình huống gì thế, em nhìn ai kia kia.

Tô Căng Bắc ngơ ngác:

- Gì?

- Trên sân khấu trên sân khấu!

Tô Căng Bắc nhìn theo ánh mắt Hà Địch, sau khi nhìn thấy người đứng trên sân khấu, cô sững sờ vài giây, suýt văng tục!

Đó, không phải là Triệu Tuyết Nhan nữ sĩ sao???

Đợi đã, MC nói gì? Nhà đầu tư chủ tịch Triệu? Nhà đầu tư? Mẹ cô thành nhà đầu tư hồi nào sao cô không biết?

Lúc này trên sân khấu, sau khi đạo diễn Trương Học Thành nói xong thì chuyển micro cho Triệu Tuyết Nhan, Triệu Tuyết Nhan nhìn xuống dưới sân khấu, nói:

- Đạo diễn Trương là đạo diễn mà tôi cực kỳ tin tưởng, tôi từng xem rất nhiều phim của ông ấy, thực sự rất thích, tôi tin rằng “Thành nguy cơ” lần này cũng sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Triệu Tuyết Nhan hơi dừng lại, nói tiếp:

- Đương nhiên, tôi cũng hi vọng mọi người có thể thích biểu hiện của con gái tôi trong phim.

Con... con gái?

Các phóng viên như lọt vào sương mù, ai là con gái của nhà đầu tư?

Phóng viên mới không biết nhưng các phóng viên lâu năm lão làng ở đây đều biết Triệu Tuyết Nhan là người đứng đầu của xí nghiệp tràm – tập đoàn Tô thị, năm xưa sau khi bà gả cho Tô nhị thiếu gia, uy danh của bà trong giới thương nghiệp luôn cao chót vót. Nghe nói đây là lần đầu tiên bà đầu tư vào giải trí, lẽ nào là vì con gái...

Nhưng vấn đề là, ai là đại tiểu thư Tô gia?

Tâm mắt mọi người đều tập trung vào các diễn viên ở hàng đầu tiên, mà các diễn viên cũng nhìn nhau, hiển nhiên đều là vẻ mặt mơ hồ.

Đợi đã, đại tiểu thư Tô gia chắc chắn họ Tô... mà người họ Tô ở đây chỉ có một...

Tô Căng Bắc?!

Tô Căng Bắc cười nhạt nhìn Triệu Tuyết Nhan trên sân khấu, Triệu Tuyết Nhan cũng “từ ái” nhìn lại cô, hai người xa xa nhìn nhau, thoạt trông là một cảnh tượng rất ấm áp.

Trên thực tế...

Ánh mắt Tô Căng Bắc: sao mẹ lại tới đây? Mẹ nói mặc kệ chuyện của con, để con sống chết mặc bay tự sinh tự diệt trong showbiz mà! Vậy mà mẹ còn lén lút đi đầu tư! Ở không phải là mẹ biết con gái mẹ vất vả chứ hả?

Ánh mắt Triệu Tuyết Nhan: Con tưởng mẹ muốn để ý con lắm à? Mẹ thực lòng không muốn con lăn lộn trong giới showbiz này đâu, nhưng con cứ khăng khăng mãi thì mẹ làm gì được? Mẹ còn mặc kệ con tiếp thì thanh danh của con nát bét cho coi! Con gái mẹ có thể để người khác ức hiếp sao?

Hiện trường yên tĩnh không chút tiếng động. MC trên sân khấu vô cùng kinh ngạc, ngay cả đạo diễn Trương Học Thành cũng thế, trước giờ

ông không biết nhà đầu tư có quan hệ với diễn viên của mình...

MC:

- O, chủ tịch Triệu, ý của cô là con gái cô là một trong những diễn viên lần này sao, woa, đúng là bất ngờ, mọi người nhất định không biết nhỉ.

Triệu Tuyệt Nhan cười:

- Con bé Căng Bắc thích tự xông xáo bằng sức mình, nó nói không mong chúng tôi can thiệp vào công việc của nó nên từ khi tham gia showbiz, nó luôn tự mình phấn đấu. Đương nhiên, tôi là thương nhân, tôi đầu tư bộ phim này là vì thấy được triển vọng của bộ phim, chứ không phải vì con gái tôi, nhưng nếu con gái tôi tham gia diễn xuất thì tôi cũng rất vui, có diễn viên nào không muốn đóng phim điện ảnh của đạo diễn Trương chứ, đúng không?

Đạo diễn Trương cười:

- Chủ tịch Triệu khách sáo rồi.

Ông nhìn Tô Căng Bắc, hóa ra là vậy... hèn gì Tô Căng Bắc có quan hệ tốt với Chu gia, hèn gì lúc trước Chu Chính Hiến đặc biệt tới dặn ông chiếu cổ Tô Căng Bắc, hèn gì Tô Căng Bắc và cháu trai Chu gia có thể đi cùng nhau...

Ánh đèn flash của phóng viên sắp chớp hồng rồi, tin tức quan trọng hàng đầu hôm nay đã lặng lẽ thành hình. Cao Tử Đồng sững sờ nhìn Tô Căng Bắc, tâm trạng tuột dốc không phanh, Tô thị... Tô Căng Bắc ấy thế mà lại là Tô đại tiểu thư chưa từng lộ mặt!

Leo cao vào hào môn... những lời hung dữ Cao Tử Đồng nói trước đó bị hất mạnh trở về.

Nếu bản thân Tô Căng Bắc chính là hào môn thì còn nói trăm phương ngàn kế leo vào hào môn gì chứ?

Lễ kết thúc, các diễn viên đều xuống sân khấu.

Tô Căng Bắc bị Triệu Tuyết Nhan khoác tay cùng ngồi vào xe, ánh đèn flash phía sau vẫn không ngừng chớp nháy.

Tô Căng Bắc:

-...Mẹ, mẹ đúng là hành động kinh người.

- Khách sáo khách sáo.

- Mẹ đến hồi nào, sao không báo trước với con một tiếng?

- Thấy tin tức con mang thai là mẹ bay tới ngay, ai dè là tin giả, mẹ của con rất đau lòng.

Đầu Tô Căng Bắc đầy vạch đen:

- Vậy chuyện đầu tư là sao?

- Chuyện này thì con đừng tự luyện nhé, mẹ đúng là muốn chia một chén canh trong giới showbiz, đầu tư chỉ là thăm dò thử thôi. Còn chuyện đột nhiên lên sân khấu khai con ra là tại con dạo này tai tiếng quá kém, gì mà leo vào hào môn, mẹ nhìn không nổi!

Tô Căng Bắc cong môi cười:

- Mẹ, cứ nói thẳng mẹ quan tâm con là được rồi, con cảm ơn mẹ.

Triệu Tuyết Nhan lườm cô:

- Đẹp.

Tô Căng Bắc hỏi:

- Tối nay mẹ ở khách sạn nào vậy?

Triệu Tuyết Nhan nhìn cô với ánh mắt quái dị:

- Con cảm thấy mẹ cần ở khách sạn à?

-...

Chu gia.

Xe của Triệu Tuyết Nhan dừng bên trong cổng, lập tức có người tiến lên chờ đợi.

- Triệu phu nhân.

Quản gia bước tới mở cửa xe cho bà:

- Đã lâu phu nhân chưa tới, lão phu nhân đang đợi bên trong ạ.

Triệu Tuyết Nhan gật đầu, đưa túi xách trên tay cho người làm bên cạnh:

- Phiên quản gia dẫn đường.

- Vâng, mời phu nhân theo tôi.

Nói rồi, quản gia nhìn Tô Căng Bắc:

- Tô tiểu thư, nhị thiếu gia ở trong phòng, cậu ấy dặn tôi nhắn khi nào cô về thì đến tìm cậu ấy...

- Ừ, tôi đi ngay.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tô Căng Bắc đi làm bên ngoài cả ngày mệt mỏi chỉ muốn ngủ, cô dựa vào cửa phòng, ưỡn oải gõ cửa:

- Em đây.

Mấy giây sau, cửa phòng mở ra. Tô Căng Bắc chen vào qua khe cửa, không nhìn Chu Thời Uẩn mà trực tiếp đi tới bên giường anh, để túi xuống, cả người nhào lên chiếc giường mềm mại.

Chu Thời Uẩn:

- ...

- Sáng dậy sớm quá, giờ em mệt lắm.

Tô Căng Bắc híp mắt nói:

- Đúng rồi, anh tìm em có chuyện gì?

Chu Thời Uẩn bước qua, tiện tay cầm cái túi trên bàn bên cạnh, anh đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống, quơ quơ cái túi ra phía trước:

- Đây là gì?

Tô Căng Bắc không phản ứng:

- Gì là gì?

Chu Thời Uẩn nhin, nói rất kiềm chế:

- Trưa nay có chuyển phát nhanh đưa tới, ghi người nhận hàng là... Chu bảo bối... cho nên quản gia lấy đưa cho anh. Tô Căng Bắc, cái này là em mua à?

Cô chớp chớp mắt, chột ngời bật dậy trên giường:

- Tới rồi à? Nhanh thế, em mới đặt hàng hôm qua.

Chu Thời Uẩn đưa tay day trán:

- Biết ngay là em mà.

Tô Căng Bắc nhướng mày, lấy cái túi từ tay anh, hứng thú bưng bưng mở ra xem, còn Chu Thời Uẩn thì quay đầu đi với vẻ mặt khó chịu.

- Túi mở nè, anh xem rồi hả?

Anh nhắm mắt.

Thứ này được đưa tới tay anh vào chiều nay, lúc đó bên cạnh anh còn có Chu Chính Hiến, Chu Diển và Thiệu Tố Oánh. Ban đầu anh nghĩ chắc là của Tô Căng Bắc nên không định mở, nhưng Thiệu Tố Oánh nhìn cái tên, sờ cảm thấy là quần áo nên tò mò mở giúp anh, cô ấy nghĩ, anh hai mà mua đồ trên mạng ư?

Chu Thời Uẩn không ngăn cô ấy, dù sao anh nghĩ cũng không phải thứ gì xấu hổ, nhưng sau khi mở ra, vừa liếc mắt anh liền đơ ngay, đây chính xác là thứ xấu hổ!!!

Chu Thời Uẩn nhớ, sắc mặt mọi người ở đó rất đặc sắc. Chu Chính Hiến còn trực tiếp bồi thêm một câu:

- Thời Uẩn, không ngờ em lại có sở thích này.

Sở thích này.

Nội y tình thú quyển rữ...

Tô Căng Bắc cười cười:

- Nhìn xấu hổ thật. Ôi, cái này là A Ảnh để cử cho em, tuyệt đối không phải do em tự chọn, có điều rất đẹp, đúng không?

Chu Thời Uẩn:

-...

Tô Căng Bắc hỏi:

- Anh không thích à?

Chu Thời Uẩn:

- Em mua cái này làm gì?

Đôi chân dài của Tô Căng Bắc nhẹ nhàng vắt lên, cô nửa nằm trên giường, cố ý ồng ẹo:

- Còn không phải vì quyển rữ anh sao?

Chu Thời Uẩn nheo mắt:

- Tô Căng Bắc.

- Nhưng hôm nay thôi đi, em buồn ngủ quá rồi, không giày vò nổi đâu.

Tô Căng Bắc để nội y tình thú qua một bên, lại đổ ập xuống giường.

Chu Thời Uẩn cúi người, muốn xách cô dậy khỏi giường, nhưng đỉnh đầu cô như có mắt vẩy, cô đưa tay kéo cổ anh xuống. Anh bất ngờ không kịp phòng bị, thật sự bị cô kéo ngã xuống giường.

Khóe môi Tô Căng Bắc lén cong lên, cô chui vào ngực anh, ngoan ngoãn nằm im.

Chu Thời Uẩn sững sờ, rũ mi mắt nhìn gương mặt trang điểm tinh xảo mang vẻ uể oải của cô, lòng anh mềm lại, thuận theo cô.

Anh nằm nghiêng để cô có thể ngủ ngon trong vòng tay anh, dần dần, tiếng hít thở đều đều vang lên, anh cúi đầu nhìn, cô thật sự ngủ thiếp đi rồi.

Anh chờ thêm chốc lát, xác định cô đã ngủ say mới từ từ ngồi dậy. Anh nhớ cô chưa tẩy trang sẽ tuyệt đối không ngủ nhưng hôm nay lại cứ thế ngủ thiếp đi, xem ra cô thật sự rất mệt.

Chu Thời Uẩn thở dài, khom lưng giúp cô cởi giày cao gót dưới chân, sau đó lại đắp chăn cho cô.

Làm xong những việc này, anh đi sang phòng cô, tìm trong phòng tắm của cô một lát, cuối cùng cũng tìm thấy khăn tẩy trang để một bên.

Chu Thời Uẩn cầm khăn tẩy trang quay về phòng mình.

Hôm nay Tô Căng Bắc ngủ rất an phận, lúc anh lau son phấn trên mặt cô, cô không có phản ứng gì. Có điều, cũng vì anh làm quá cẩn thận, dáng dấp của anh giống như đang thực hiện một ca phẫu thuật cực kỳ quan trọng vậy.

Từ từ, khăn tẩy trang dơ đi, gương mặt mộc sạch sẽ xinh xắn của Tô Căng Bắc lộ ra, Chu Thời Uẩn đi lấy khăn lông ướt, lau lại mặt cô một lần cho sạch sẽ.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa phòng anh, anh đứng dậy mở cửa, thấy Triệu Tuyết Nhan và quản gia đứng ngoài cửa thì khẽ gật đầu chào:

- Dì.

- Quán gia nói với dì là phòng Căng Bắc ở sát vách, dì qua xem không thấy nó nên muốn hỏi nó có ở chỗ con không?

Chu Thời Uẩn gật đầu:

- Vâng, cô ấy ở đây ạ.

Triệu Tuyết Nhan cười:

- Thế nó đâu sao không ra?

Chu Thời Uẩn:

-...Cô ấy ngủ rồi ạ.

Triệu Tuyết Nhan chớp chớp mắt, vẻ mặt tức thì sáng tỏ:

- Ngủ rồi à, ngủ tốt ngủ rất tốt. Vậy dì không quấy rầy hai đứa nữa, dì đi nghỉ ngơi đây.

Chia phòng gì đó đều là mây bay, hóa ra ngủ chung phòng! Thảo nào suýt mang thai! Được lắm được lắm, bà rất hài lòng!

Triệu Tuyết Nhan tươi cười giúp Chu Thời Uẩn đóng cửa, anh quay đầu nhìn, người trên giường đã co người rúc vào trong chăn thoải mái.

Nửa đầu đêm Tô Căng Bắc ngủ rất ngoan ngoãn, nhưng không ngờ nửa sau đêm cô lại lỏ mãng đến trên người Chu Thời Uẩn.

Anh bị cảm giác mềm mềm êm êm trên người đánh thức, lúc anh mở mắt, cô đang chọn một tư thế ngủ ngon nhất tựa vào vai anh.

Anh đưa tay muốn đẩy cô ra nhưng khi đẩy lại chạm vào làn da nhẵn nhụi, anh sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được là cô không mặc quần áo.

Cái cô này tưởng ở trong phòng mình à, ngủ mà cởi quần áo.

Tô Căng Bắc ngủ rất thoải mái, vì cảm thấy ấm áp nên cọ cọ trong ngực anh. Hơi thở Chu Thời Uẩn hơi gấp gáp, anh bị hành động vô thức của cô khơi lên lửa nóng khắp người.

Anh nhìn cô, cuối cùng không nhịn được, đè cô xuống dưới. Tô Căng Bắc bị chấn động, mơ màng mở mắt, nhìn Chu Thời Uẩn với vẻ mặt mê man:

- Sao thế?

- Không sao hết.

Chu Thời Uẩn trầm giọng:

- Trừng trị em.

-...

Tô Căng Bắc chưa kịp phản ứng, anh đã hôn khắp người cô, cô đẩy anh ra. Anh không thèm để ý, cô là người gây chuyện, không lý nào anh lại bỏ qua cho cô.

- Chu Thời Uẩn...

Tô Căng Bắc khựng lại, chột hít sâu một hơi, cụp mắt:

- Đừng...

Nhưng ngăn không kịp nữa, anh theo cổ và bụng dưới của cô lăn xuống, cuối cùng dừng lại ở nơi nào đó. Tô Căng Bắc lập tức tỉnh táo, cơn buồn ngủ ban nãy quét sạch sành sanh, cô đỏ mặt giãy giụa nhưng tay anh đè cô xuống khiến cô không cử động được.

Cô run rẩy, những kích thích li ti quét đi nhận thức của cô... Anh hôn cô từng chút một, khi dịu dàng khi thô lỗ.

- Ngoan, đi lấy T.

Chu Thời Uẩn đến trước mặt cô, giọng đầy mùi cám dỗ.

TT để trong tủ đầu giường, là do chính tay Tô Căng Bắc để vào đó, nhưng vào lúc này anh lại muốn cô lấy, tuyệt đối là cố ý!

Chu Thời Uẩn nói bên tai cô:

- Nhanh nào.

Tô Căng Bắc cắn cắn môi, đưa tay tìm về phía đầu giường. Nhưng vì tay không đủ dài nên cô không với tới ngăn kéo.

- Anh đừng đê em, để em lấy.

Chu Thời Uẩn cười khẽ ra tiếng, ngã sang bên cạnh. Tô Căng Bắc tranh thủ khoảng trống trở mình lấy, cô rút từ trong hộp ra một cái, cố sức dùng tay kéo.

- Nè.

Xong, cô xoay người, giơ TT về phía Chu Thời Uẩn, ồ, T này còn là big size cơ đấy.

Chưa đợi Chu Thời Uẩn đưa tay, cô đã thành linh nhồm dậy đeo cho anh. Anh sững sờ, cơ thể vì hành động của cô mà càng thêm căng thẳng.

Tô Căng Bắc không có kinh nghiệm, rề rà hồi lâu vẫn không đeo được:

- Thứ quý này rốt cuộc làm sao nhỉ?

Chu Thời Uẩn hết nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng trực tiếp đứng dậy ngăn cô:

- Để anh.

Anh nhanh chóng đeo xong, sau đó đưa tay ôm eo Tô Căng Bắc, vì ban nãy cô nằm sấp trên giường nên lúc này cả phần lưng đều quay về phía anh.

- Nè Chu Thời Uẩn... á!

Anh thế mà trực tiếp lách vào từ phía sau, tuy cơ thể đã chuẩn bị xong nhưng cô nhất thời vẫn không thích ứng được! Vẫn trông đau như trước, nhưng lần này còn mang theo chút tê dại khiến người ta không thể kháng cự.

...

Tô Căng Bắc bị giày vò dữ dội, cuối cùng bắt đầu lí nhí xin tha.

Nhưng sự thực chứng minh, xin tha không hiệu quả, ngược lại chỉ đổi lấy sự giao lưu càng sâu sắc hơn. Trên giường, đàn ông luôn có dự vọng chinh phục, cô càng đáng thương thì anh càng muốn bắt nạt cô.

Anh giữ lấy eo cô, nhỏ giọng hỏi:

- Chùng nào mặc bộ đồ kia?

Tô Căng Bắc rên rỉ không dứt:

- Đồ gì...

- Em mua cũng mua rồi, còn không mặc?

Tô Căng Bắc đá một cú vào eo anh:

- Em không mặc đã vậy rồi, em mà mặc thì anh sẽ giày vò em thế nào đây?

Chu Thời Uẩn cong môi, xem như cô có chút giác ngộ.

Anh đưa tay nắm chặt mắt cá chân cô, gấp chân cô trước ngực, Tô Căng Bắc ai oán:

- Đừng nữa mà.

Nữa hay không không phải do em.

Liều chết triền miên, đại khái chính là như vậy nhỉ. Chu Thời Uẩn chưa từng nghĩ việc quan hệ nam nữ sẽ ép anh tới mức này, khiến anh chỉ muốn cô gái này, chỉ muốn phóng thích trong cơ thể cô.

Đêm dài đằng đẵng, cuối cùng cô ngủ say trong ngực anh. Chu Thời Uẩn ôm lấy cơ thể cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, cùng cô tiến vào mộng đẹp...

Sáng hôm sau, Thiệu Tố Oánh ra khỏi phòng mình, chuẩn bị đến phòng Tô Căng Bắc gọi cô dậy ăn sáng. Khi đi ngang qua phòng Chu Thời Uẩn đúng lúc anh mở cửa.

- Anh hai, chào buổi sáng.

Anh gật đầu:

- Chào buổi sáng.

- Anh mau đi ăn sáng đi, em gọi Tô Căng Bắc.

- Ợi đã.

Chu Thời Uẩn gọi Thiệu Tố Oánh lại:

- Cô ấy không ở trong phòng.

- Hả?

Thiệu Tố Oánh sững sờ:

- Vậy ở đâu?

Chu Thời Uẩn không trả lời, quay người đóng cửa phòng:

- Đi thôi, cô ấy ham ngủ, đợi lát nữa anh bảo người đưa bữa sáng tới cho cô ấy là được.

Thiệu Tố Oánh chớp chớp mắt, chột phản ứng, không phải chứ, hôm qua Tô Căng Bắc ngủ ở phòng anh hai?

Sáng sớm không dậy nổi, lẽ nào là...

Thiệu Tố Oánh đỏ mặt, nhớ tới hàng chuyên phát nhanh hôm qua, chặc, Tô Căng Bắc đúng là tự ngược mà.

Tô Căng Bắc tỉnh lại đã hơn mười giờ. Cô ló đầu ra khỏi chăn:

- Chu Thời Uẩn?

Anh đang ngồi trên sofa trong phòng an tĩnh xem sách, nghe tiếng cô thì ngẩng đầu nhìn sang:

- Dậy rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Căng Bắc khẽ liếc:

- Máy giờ rồi?

- Mười giờ rưỡi.

- Anh...

Tô Căng Bắc che mặt:

- Sao anh không gọi em?

- Anh có gọi.

Chu Thời Uẩn nhớ tới buổi sáng, anh càng gọi thì cô càng rúc vào chăn.

Tô Căng Bắc:

- Tại anh hết, em như vậy còn ra thể thống gì, nếu mọi người cảm thấy em không lễ phép thì sao đây?

Chu Thời Uẩn cười khẽ:

- Không đâu, họ hiểu mà.

Tô Căng Bắc:

-...

Cô không để ý tới anh, nhìn quanh tìm quần áo của mình:

- Đồ em đâu?

Chu Thời Uẩn đứng dậy, đưa quần áo mới của cô mà anh lấy bên phòng cô sáng nay qua:

- Đói không, anh bảo người chuẩn bị đồ ăn?

- Khỏi, em ăn cơm trưa luôn là được.

Tô Căng Bắc xách đồ lên mặc vào, khi cô ngồi dậy, chăn rơi xuống đất, làn da trắng nõn như ngọc lộ ra, bên trên còn có những dấu vết xanh tím nổi bật hôm qua để lại, trông rất đáng sợ.

Chu Thời Uẩn ngẩn người, ho khan một tiếng rồi dời mắt qua chỗ khác. Anh đột nhiên cảm thấy không thể nhìn cô thế này hoài, bằng không anh lại nảy sinh ý nghĩ không muốn để cô xuống giường nữa mất.

Tô Căng Bắc không phát hiện ra điều khác thường ở anh, tự mình mặc quần áo.

- Ui da.

- Sao thế?

Anh vội hỏi.

Tô Căng Bắc mím môi, ánh mắt mờ ám:

- Anh nói xem, Chu Thời Uẩn, em đau...

Sau tai anh đỏ lên, hiểu rõ:

- Chiều anh đi mua thuốc cho em.

Tô Căng Bắc vịn eo, bước xuống khỏi giường:

- Bỏ đi, lần sau anh nhớ kiểm chế chút là được.

Chu Thời Uẩn trầm tư, kiểm chế chút? Vẫn là mua thuốc đáng tin hơn.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Phim điện ảnh chiếu buổi đầu tiên nhận được phản ứng rất tốt, những nhân vật thâm niên trong giới điện ảnh sau khi được mời đi xem đều viết ra cảm nhận trên weibo.

Cảnh chiến tranh trong “Thành nguy cơ” chấn động lòng người, chất lượng kỹ xảo chiến đấu tốt, tình tiết phim hợp lý, cả bộ phim không có gì để chê. Mọi người đều khen không hổ là tác phẩm của Trương Học Thành, chưa bao giờ khiến khán giả thất vọng.

Nam chính Hàn Văn Tân cũng rất được khen ngợi, diễn xuất và ngoại hình đều đỉnh, xử lý các biểu cảm tinh tế vô cùng tốt.

Ngoại trừ Hàn Văn Tân, người còn lại nhận được nhiều lời khen ngợi là Tô Căng Bắc, đây là bộ phim lấy phái nam làm chủ nên đất diễn của cô không nhiều nhưng diễn xuất của cô trong phim này thực sự xuất sắc. Nhân vật của cô trong phim được cô thể hiện vừa xinh đẹp vừa thô lương.

Nam chính sắp xếp cô sang nước địch làm gian tế, quyến rũ chủ tướng nước địch, cuối cùng chết dưới tường thành... từ cảnh này qua cảnh khác, Tô Căng Bắc đã thể hiện quyết tâm đoạn tuyệt vì tình yêu vô cùng sâu sắc, cảnh cô chết trở thành điểm nhấn lấy nước mắt trong phim. Khán giả xem xong thi nhau bày tỏ, nhân vật này quá phù hợp với cô, tuyệt vời hơn bất cứ nhân vật nào cô từng diễn trước đây.

Ngoài điện ảnh ra, tin tức lớn nhất mấy ngày nay là về thân phận bối cảnh của Tô Căng Bắc. Sau các tiêu đề quá mức như “quyến rũ đàn ông để trèo cao” “ngoại hình quá gợi cảm chắc chắn có nhiều điều khuất tất sau

lưng”, Triệu Tuyết Nhan đột nhiên công khai Tô Căng Bắc là con gái ở lễ ra mắt phim không thể nghi ngờ là một bạt tai vang dội cho tất cả những người công kích Tô Căng Bắc.

Cư dân mạng bày tỏ:

“Đệch, trước kia nói bối cảnh Cao Tử Đồng vững chắc nhưng bây giờ so sánh với Tô Căng Bắc thì hoàn toàn yếu ớt...”

“Che giấu quá tốt rồi, nói vậy là Tô Căng Bắc và anh chàng đại gia kia là môn đăng hộ đối???”

“Bắc của tôi uy vũ, mấy kẻ xem mặt mà bắt hình dong có thể xéo được rồi chứ?”

“Thời đại có ngoại hình có tiền có thực lực... che mặt, không biết sống tiếp thế nào đây.”

“Còn nói leo vào hào môn, tôi thật lo cho trí thông minh của các người đấy!”

...

Buổi trưa cơm nước xong xuôi, Tô Căng Bắc nhận điện thoại của Hà Địch:

- Căng Bắc, hai ngày nay kịch bản đưa tới nhiều lắm, em muốn nhận loại thế nào?

Tô Căng Bắc:

- Đoàn phim tốt, đạo diễn tốt, kịch bản càng phải tốt, mấy thứ lung ta lung tung chỉ vì tin tức gần đây thì từ chối hết.

Hà Địch:

- Được, chị hiểu rồi. Máy kịch bản này chị xem xét rồi tự xử lý. À phải, bộ phim điện ảnh của đạo diễn Thẩm Thanh Châu nhận hồi năm ngoái sắp khai máy đấy, tuần sau chúng ta xuất phát.

- A... đạo này bận quá, chị không nói em cũng suýt quên mất.

- Phục em luôn, có bác sĩ Chu bên cạnh, em có thể nhớ được gì mới lạ.

Tô Căng Bắc cười mấy tiếng:

- Ở chị đang hâm mộ em à, khỏi hâm mộ, tự chị tìm bạn trai đi nhé.

-...

Cúp máy xong, cô tìm Ô Đồng chơi.

Ô Đồng hiếm khi chạy nhảy lung tung, cô đuổi theo rất vất vả:

- Ô Đồng, mà quay lại cho tao. Ui da!

Ở chỗ rẽ trước mặt, cô va phải một người, bèn lùi lại:

- Xin lỗi.

Người đàn ông trước mặt hơi cúi đầu, tựa như đang quan sát cô:

- Cô là Tô Căng Bắc.

Cô ngược mắt nhìn anh ta, người đàn ông cô chưa từng gặp này có tướng mạo xinh đẹp nhưng có chút lẳng lơ khó thuần phục.

- Chào? Anh là?

- Chào.

Người đàn ông cong môi cười, đôi mắt phượng nhìn cô chăm chú:

- Chu Duy Ân, trước đây về không gặp, không ngờ lần này về cuối cùng cũng được gặp chị dâu trong truyền thuyết.

Tô Căng Bắc chợt hiểu ra, chú hai Chu Thời Uẩn có hai đứa con một trai một gái, con gái đã lấy chồng sinh con, anh con trai kém tuổi hơn lại ở bên ngoài suốt. Cô nghe Thiệu Tố Oánh nói, anh ta rất ham chơi, chơi tiền chơi gái, người nhà đã không thèm quản nữa.

- O, thật trùng hợp.

Chu Duy Ân cười híp mắt tới gần cô:

- Anh hai thật có phúc, cưới được cô gái xinh đẹp thế này, chị dâu có muốn ra ngoài uống một ly không nhỉ?

Tô Căng Bắc khẽ nhú mào, quả nhiên là công tử bột.

Cô vừa định lên tiếng thì phía sau có người kéo cô một cái, cô quay đầu liền thấy Chu Thời Uẩn đang đứng đó. Lúc này anh đang nhìn Chu Duy Ân, lạnh nhạt nói:

- Em về rồi.

Chu Duy Ân cười, dáng vẻ cà lơ phất phơ:

- Anh hai, em đang rủ chị dâu cùng ra ngoài uống một ly, anh đi không?

Chu Thời Uẩn nói:

- Cô ấy không đi. Anh cũng không rảnh.

Chu Duy Ân nhún vai:

- Xì, chán.

Trở mặt nhanh hơn trở bất kỳ thứ gì, Chu Duy Ân lướt qua họ đi thẳng về phía trước, lúc đi ngang qua Tô Căng Bắc, anh ta còn không quên âm trầm nói:

- Chị dâu, hẹn lần sau nhé.

Tô Căng Bắc:

-...

Sau khi anh ta đi, cô nhìn Chu Thời Uẩn với ánh mắt khó tin:

- Em trai anh?

- Ừ.

- Đây là đột biến gen à?

Cô nhớ tới Chu Chính Hiến rồi nhớ tới Chu Thời Uẩn, cảm thấy người tên Chu Duy Ân này thực quá “đặc biệt”.

Chu Thời Uẩn đi về phía trước:

- Lần sau cậu ấy nói chuyện em cứ lơ đi là được.

- Ừm... hóa ra Chu gia các anh cũng không phải quá khuôn phép.

Chu Thời Uẩn quay đầu nhìn cô:

- Anh quá khuôn phép à?

- Phải.

Nói xong, Tô Căng Bắc ngó người hai giây, thành linh đổi giọng:

- Ờ ha, ở phương diện kia thì không khuôn phép lắm.

Chu Thời Uẩn:

-...

Sau khi ở Bắc Kinh một tuần, Tô Căng Bắc và Hà Địch cùng các nhân viên bay đến nơi quay phim.

Phim điện ảnh “Giải cứu” của Thẩm Thanh Châu chính thức khai máy, đây là bộ phim hồi hộp gay cấn, Tô Căng Bắc đảm nhiệm vai nữ chính là một nữ cảnh sát nổi tiếng.

Ngày quay phim thứ mười, cô quay rất mệt mỏi, không chỉ chạy tới chạy lui trong hẻm mà còn phải “nhảy lầu”.

Rất nhiều động tác nguy hiểm đều là cận cảnh, nếu dùng diễn viên đóng thế sẽ rất dễ bị lộ. Với sự nghiêm khắc nổi tiếng của Thẩm Thanh Châu, các tiết mục này diễn viên không thể nào tránh được, bất kể tên tuổi to đến mấy, nếu dám ra vẻ siêu sao trước mặt Thẩm Thanh Châu thì gần như xác định sẽ phải rời đội.

Cho nên sau khi Tô Căng Bắc đóng cảnh súng thật đạn thật cả ngày là nằm nhoài ra không dậy nổi.

Qua một lát, cô lấy điện thoại di động ra chụp selfie rồi up trên weibo: “Đoán xem lần này tôi diễn gì nè?”

Tô Căng Bắc trong hình chưa tẩy trang, cảnh trước đó cô đóng là cảnh bị thương nên trên má phải còn dính “vết máu”.

Ảnh vừa up, các fan thi nhau bình luận. Lúc cô đang lướt xem bình luận của các fan thì weixin “ting” một tiếng.

Mở ra, là tin nhắn của Chu Thời Uẩn.

Chu Thời Uẩn: “Mặt sao thế, giả hả?”

Tô Căng Bắc phì cười, nếu là thật thì cô còn ngồi up weibo à. Nhưng cô trả lời thế này: “Bị thương, muốn Chu bảo bồi thối thối, cũng muốn bác sĩ Chu đến khám bệnh.”

Chu Thời Uẩn trả lời: “Tô Căng Bắc, đừng gạ anh.”

Tô Căng Bắc: “Anh đoán xem có phải em đang gạ anh không, em chỉ hỏi anh có tới đây thăm em không thôi.”

Cô không quên cảnh lần trước quay “Thành nguy cơ”, anh ngàn dặm xa xôi chạy tới đưa thuốc cho cô.

Hồi lâu Chu Thời Uẩn mới trả lời: “Không tới”.

Tô Căng Bắc gửi một loạt icon gào khóc, dứt khoát viết: “Ngủ với người ta là không quan tâm người ta nữa!”

Chu Thời Uẩn:

-...

Trưa hôm sau, Tô Căng Bắc xuất phát từ khách sạn đi tới trường quay.

- Căng Bắc, cô đến rồi.

Người đi tới là nam chính Giang Ngôn trong phim, ngoại hình xuất chúng, khí chất lạnh lùng, nhưng kỳ thực tính cách rất hòa nhã, hơn nữa còn rất vô lại.

Trước kia Tô Căng Bắc từng gặp anh nhưng đây là lần đầu tiên hợp tác. Tuy là lần đầu hợp tác nhưng hai người rất ăn ý, Giang Ngôn vào nghề lúc trẻ, hiện tại tuổi tác không lớn nhưng đã rất có thâm niên, thường xuyên có thể dẫn dắt tâm trạng Tô Căng Bắc, cho nên mấy ngày nay cô đều nghiên cứu thảo luận với anh về diễn xuất.

- Phân cảnh hôm nay có nhiều chỗ tôi cần thương lượng với anh, anh rảnh không?

- Được, qua đây.

Hai người nghiên cứu kịch bản bên bàn nghỉ ngơi của phim trường.

Lúc này ở khu đạo diễn.

Biên kịch Du Văn Thanh nói:

- Anh Chu, vô cùng cảm ơn anh mang bánh và cơm trưa cho mọi người. À đúng rồi, Căng Bắc hình như đã tới, anh có qua đó không?

Chu Thời Uẩn nói:

- Sắp bắt đầu quay nhĩ, tôi không quấy rầy đâu, xem đến khi cô ấy kết thúc thôi.

Du Văn Thanh gật đầu:

- Vậy cũng được.

Bên này có máy quay, Chu Thời Uẩn có thể nhìn rõ cử động của Tô Căng Bắc bên ngoài, lúc này cô đang ngồi đối diện một người đàn ông, hai người không biết đang nói gì mà khi thì nghiêm túc khi thì nhìn nhau cười.

Chu Thời Uẩn hơi nheo mắt, tưởng tá gã đàn ông này hình như là kiểu cô ưa thích.

Chính thức quay phim.

Chu Thời Uẩn ngồi ở khu bên trong nhìn, đạo diễn Thẩm Thanh Châu ngồi trước máy camera quan sát, cầm cái loa bên cạnh lên:

- Thợ quay phim chuẩn bị, đợi đã... thợ trang điểm trang điểm thêm cho Tô Căng Bắc, nhạt quá.

Nhân viên bước lên nhanh chóng xử lý, chính thức bắt đầu quay phim.

Cảnh phim này là Tô Căng Bắc và Giang Ngôn cùng chạy vào một nhà xưởng bỏ hoang, sau đó có cảnh đánh nhau với vai phản diện bên trong.

Chu Thời Uẩn luôn nhìn máy camera quan sát, thấy Tô Căng Bắc leo lên leo xuống, một vài động tác còn rất nguy hiểm. Có lúc cô thật sự bị đánh, vẻ mặt cô hiện vẻ đau đớn lóe qua trong nháy mắt nhưng liền sau đó cô mau chóng lại nhập tâm vào nhân vật.

Mày Chu Thời Uẩn dần dần nhíu lại.

Bên kia, Tô Căng Bắc đối chiếu lại một lần với thầy chỉ đạo võ thuật, cô quay phim cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không nhận ra Chu Thời Uẩn đến.

Cảnh cuối cùng, cô phải nhảy từ bên cầu thang xuống.

- Action!

Tô Căng Bắc và Giang Ngôn ở cầu thang bắt đầu đánh võ với người ta, đến chỗ đặc biệt, cô phải nhảy xuống khỏi cầu thang.

Nhưng lúc cô nhảy, không biết có phải do tư thế không đúng hay không, cô va phải lan can bên hông rồi mới rơi xuống tấm đệm xốp bên dưới.

- Á...

Tô Căng Bắc kêu lên, nằm trên đệm xốp hồi lâu không dậy nổi.

- Căng Bắc.

Giang Ngôn vội vã chạy xuống đỡ cô dậy.

Tô Căng Bắc che cánh tay:

- Không sao không sao, quẹt bị thương thôi.

- Đã chảy máu rồi còn bảo không sao, Đinh Đinh, lấy hộp y tế qua đây.

Nói rồi, Giang Ngôn bế ngang Tô Căng Bắc lên đưa tới khu nghỉ ngơi lớn nhất.

- Nè nè, tôi không sao thật mà, để tôi xuống.

- Cô đừng ầu, bị thương là không được đâu.

Giang Ngôn vội vàng đưa Tô Căng Bắc đi, hô lớn ra sau:

- Đạo diễn Thẩm, tạm nghỉ một lát!

Thẩm Thanh Châu ra hiệu tạm ngừng với mọi người, cầm lấy loa, định bảo nhân viên gọi bác sĩ tới khám thì có một người đi lướt qua.

Du Văn Thanh:

- Em đi gọi bác sĩ.

Thẩm Thanh Châu kéo cổ tay cô ấy:

- Không cần đâu.

- Hả?

- Bác sĩ nhà cô ấy đã tới rồi.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Giang Ngôn đi được nửa đường thì đột nhiên bị chặn lại, anh ngược mắt, hơi bực bội:

- Tránh ra.
- Cậu tránh ra.

Người đàn ông trước mắt nói giọng nhàn nhạt nhưng ánh mắt rét lạnh:

- Đưa tôi.
- Đưa gì...

Giọng Giang Ngôn im bật, ờ, anh chàng này trông quen quen.

- Chu bảo bối!

Đúng lúc này, Tô Căng Bắc trong ngực Giang Ngôn chột giã giữa nhảy xuống, sau đó không quan tâm gì cả lao vào người đàn ông trước mặt:

- Anh bảo không tới mà, sao lại tới rồi?

Chu Thời Uẩn đẩy tay cô ra, cau mày quở trách:

- Em cẩn thận chút! Không đau à?

Anh vừa nói vậy, Tô Căng Bắc liền nhe răng trợn mắt kêu đau:

- Ui da đau, bác sĩ Chu mau khám giúp em.

Chu Thời Uẩn liếc cô, nghiêng đầu nhìn Giang Ngôn:

- Lấy hộp y tế ra đây.

- Ờ, anh là... vị hôn phu kia à?

- Hộp y tế.

- Ờ ờ, được!

Chu Thời Uẩn để Tô Căng Bắc ngồi xuống bên cạnh:

- Đưa tay đây.

Cánh tay cô bị quẹt một mảng lớn, máu chảy ra, nhìn rất kinh khủng.
Sắc mặt Chu Thời Uẩn rất tẻ:

- Loại phim này nhất định phải tự mình đóng à?

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Ừ, sao thế?

- Đừng đóng nữa, theo anh về.

- Hả?

Tô Căng Bắc dở khóc dở cười:

- Vậy sao được, đã ký hợp đồng rồi, anh muốn em vi phạm hợp đồng
à?

Chu Thời Uẩn gật đầu:

- Ừ.

Tô Căng Bắc:

-...Anh phá sản.

- Cứ phá.

Chu Thời Uẩn nhìn cô, sắc mặt u ám:

- Thoa xong thuốc đi liền.

-...

Giang Ngôn vội đưa thuốc tới:

- Nè, hộp y tế, trong đây có thuốc khử trùng và thuốc tiêu viêm.

Chu Thời Uẩn nhận lấy, mở hộp y tế ra thoa thuốc cho Tô Căng Bắc.

Giang Ngôn chưa đi, ngồi xuống bên cạnh:

- Căng Bắc không sao chứ, đạo diễn Thẩm bảo cô tạm nghỉ quay, hôm nay nghỉ ngơi.

- Tôi không sao.

- Ban này là vấn đề bên thợ cấp, lần sau nhất định phải cẩn thận, nếu nữ chính xảy ra chuyện thì chúng tôi không tìm được người khác tốt như cô đâu.

Tô Căng Bắc cười nhìn Giang Ngôn, hoàn toàn là giọng điệu cười đùa bình thường của cô với đoàn phim:

- Miệng ngọt lắm chàng trai.

- Đương nhiên.

- Á...

Tô Căng Bắc đột nhiên xuýt xoa, nhìn Chu Thời Uẩn:

- Đau.

Chu Thời Uẩn ngược mắt nhìn cô, tay cầm bông vải nhẹ lại, lạnh lùng nói:

- Còn cười được, anh tưởng là em không đau.

Tô Căng Bắc bĩu môi:

- Nhẹ chút.

Chu Thời Uẩn hừ lạnh, nhìn Giang Ngôn:

- Tôi trông cô ấy cho, cậu đi làm việc đi.

Giang Ngôn ngậy thơ:

- Không sao, tôi không bận.

Chu Thời Uẩn:

- Cậu có thể bận.

Giang Ngôn:

-...

Chu Thời Uẩn thoa thuốc cho Tô Căng Bắc xong thì muốn trực tiếp đưa cô về khách sạn. Cô nói hết nước hết cái mới thuyết phục được anh cùng cô đi chào Thẩm Thanh Châu và Du Văn.

Du Văn nhìn Chu Thời Uẩn âm trầm phía sau:

- O, anh Chu có vẻ rất lo lắng cho cô nhỉ.

Tô Căng Bắc cười khan hai tiếng:

- Cũng tạm, vậy em về trước nhé, mai em lại tới.

- Đạo diễn Thẩm.

Chu Thời Uẩn phía sau chột lên tiếng:

- Anh có chuẩn bị tuyển nữ chính chưa?

Thẩm Thanh Châu bị hỏi ngớ người:

- Chuẩn bị tuyển?

- Ừ.

- Sao thế?

- Tô Căng Bắc...

- Không sao!!!

Tô Căng Bắc vội quay người che miệng Chu Thời Uẩn:

- Không sao không sao, anh ấy chỉ hỏi vậy thôi, chúng tôi đi trước nhé, đạo diễn Thẩm, Du Văn, tạm biệt.

Thẩm Thanh Châu:

- ...

Trên xe, Tô Căng Bắc bày tỏ sự khó tin:

- Anh thật sự định đưa em đi à?

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Em bị thương, quá nguy hiểm.
- Chút vết thương còn con này không sao hết.

Tô Căng Bắc thấy anh cương quyết bèn vội cọ cọ bên cạnh anh:

- Em thích bộ phim này, hơn nữa, đạo diễn Thẩm và Du Văn đều xem như bạn em, em mà bỏ đi thì khó coi lắm.

Chu Thời Uẩn nghiêng mắt nhìn cô, trước đây anh thấy cô quay phim bị thương chỗ này một mảng chỗ kia một mảng, lần này ở hiện trường, cảm giác lo lắng càng thêm mãnh liệt.

- Chu bảo bố, lần sau em sẽ không bị thương nữa, có được không?

Chu Thời Uẩn không để ý tới cô.

- Chu bảo bố?

...

- Lần này là ngoài ý muốn, đóng phim đâu thể ngày nào cũng bị thương.

Tô Căng Bắc nặn nặn cánh tay anh:

- Em bảo đảm, lần sau nếu em ôm thương tích quay về thì em sẽ...
- Em sẽ thế nào?
- Em sẽ mặc anh bài bố!

Nói xong, Tô Căng Bắc lại bổ sung hai chữ:

- Trên giường!

Chu Thời Uẩn:

- ...

Sau khi về khách sạn, Chu Thời Uẩn gần như đã được dỗ dành xong xuôi, Tô Căng Bắc ung dung chuẩn bị đi tắm, thay bộ quần áo đầy bụi bẩn này.

Anh nhắc nhở:

- Không được dính nước.

Tô Căng Bắc nhăn mặt:

- Không được, hồi này lăn lê bò trườn trên đất lâu như vậy, không tắm em khó chịu.

Chu Thời Uẩn:

- Ráng nhịn, tay em mới thoa thuốc.

Tô Căng Bắc:

- Vậy em giơ tay lên tắm, chắc chắn không vắng tới.

Chu Thời Uẩn:

- Em cảm thấy có thể không?

- Có thể chứ.

Tô Căng Bắc chột nhìn anh đầy hàm ý:

- Anh tắm cho em là có thể ngay.

Chu Thời Uẩn sững sờ.

Tô Căng Bắc vừa cởi nút áo vừa đi về phía phòng tắm:

- Chu bảo bối nhanh qua đây tắm giúp em nào.

Chu Thời Uẩn nhìn cô vào phòng tắm, tiếp đó, trong phòng tắm vang lên tiếng nước.

Anh im lặng, do dự chốc lát rồi vẫn nhắc chân đi vào.

Tô Căng Bắc cởi áo ngoài, chỉ mặc áo ba lỗ và quần soóc nhỏ. Thân thể mảnh khảnh thon thả đứng dưới ánh đèn, một cánh tay còn quấn băng màu trắng. Xinh đẹp, quyến rũ, vết thương trên tay lại khiến cô có mùi cấm dục.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn u ám, dời đi chỗ khác:

- Đứng vào đi, tay giơ cao, anh cầm vòi sen giúp em.

- Được.

Tô Căng Bắc nghe lời đi vào trong cửa kính.

Chu Thời Uẩn cầm vòi sen, có chút luống cuống. Phòng tắm rất yên tĩnh, cô lẳng lặng cởi áo ba lỗ, chỉ còn lại nội y.

- Nè, cởi giúp em với.

Cô chỉ có một tay không tiện, đành bảo Chu Thời Uẩn giúp.

Anh hơi khựng, đưa tay ra phía sau cô mở móc kim loại, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, cũng hoàn toàn trêu chọc trái tim anh.

- Xối sơ sơ qua là được.

Cô quay lưng về phía anh, tay giơ lên, chờ xối nước.

Chu Thời Uẩn chỉnh xong nước ấm, từ từ xối lên người cô. Dòng nước theo đường cong phần lưng gợi cảm chậm rãi chảy xuống, qua chiếc eo thon, chảy tiếp xuống bên dưới...

Chu Thời Uẩn mím môi, cơ thể hơi căng thẳng.

Anh chột trầm giọng:

- Xoay lại.

Tô Căng Bắc quay đầu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt anh rất sâu, hỏi:

- Không cần xối phía trước à?

Tô Căng Bắc nhướn mày:

- Xối chứ sao không.

Chu Thời Uẩn không nghe, đưa tay kéo cô qua. Cô vô thức đưa tay không bị thương che đàng trước, nhưng che kiểu đó còn không bằng không che, như ẩn như hiện lại càng quyến rũ hơn.

Chu Thời Uẩn ngược mắt nhìn cô rồi lại từ từ cup mắt, tay nhẹ nhàng giúp cô kỳ cọ, giống như thực sự chỉ tắm giúp cô.

Tim Tô Căng Bắc đập thành thịch, cô hơi siết chặt tay, đè xuống cảm giác kỳ dị trong cơ thể bốc lên vì anh.

- Được rồi.

Chu Thời Uẩn tắt nước, lấy khăn tắm trong tủ bên cạnh ra quấn lấy cô. Anh vẫn cup mắt, cẩn thận lau khô cơ thể cô từng li từng tí, giống như cô là

một búp bê sứ dễ vỡ vậy.

Lau khô cơ thể xong, Tô Căng Bắc định đi ra ngoài nhưng Chu Thời Uẩn thành linh giữ eo cô lại, kéo mạnh cô vào lòng.

Tiếp đó, cô nghe giọng anh khàn khàn hỏi:

- Muốn đi à?

Tô Căng Bắc chống lên ngực anh, khẽ cong đôi mắt quyến rũ:

- Sao, anh muốn làm gì?

Chu Thời Uẩn nắm chặt tay:

- Em nói xem.

Lời vừa dứt, cô liền bị bế thốc lên, anh trực tiếp đè cô lên tường phòng tắm, hôn môi cô. Tô Căng Bắc bị nhét giữa bức tường và anh, hai chân bị ép vòng quanh eo anh...

Ban nãy Chu Thời Uẩn giúp cô tắm, người cũng bị ướt hơn phân nửa, anh đưa tay cởi thắt lưng... dù sao đã ướt rồi, lúc này vừa hay khỏi mặc luôn.

Nụ hôn của anh trượt đến bên tai cô, mà cô mỗi lần bị anh cắn vành tai đều trở nên mềm nhũn, dán vào mặt anh rên rỉ lúc nặng lúc nhẹ.

Dần dần, cô cảm thấy bên dưới có thứ gì đó chống lại.

Anh rề rà bên ngoài, cảm giác trống rỗng trong người cô vì sự chậm chạp của anh mà to ra vô hạn, cuối cùng, Tô Căng Bắc không chịu nổi nữa:

- Chu bảo bối, có thể...

Giọng nói quyến rũ vang bên tai, Chu Thời Uẩn hít sâu một hơi, cảm giác có thể chết trên người cô cũng được.

- Á...

Cú đâm thành linh, Tô Căng Bắc nắm trên vai anh, hồi lâu chưa hồi phục.

Sắc mặt Chu Thời Uẩn khó nhịn:

- Căng Bắc, thả lỏng.

Cô nghẹn ngào, cơ thể run run.

...

Anh từng chút từng chút đưa cô lên đỉnh, vào lúc cô sắp chống đỡ không nổi, anh lại ấn mạnh cô vào. Giày vò trong phòng tắm hồi lâu, anh nói:

- Ra ngoài thôi.

Anh hơi buông cô, bế cô đi ra ngoài, nơi này suy cho cùng vẫn không tiện như trên giường.

Tô Căng Bắc:

- Anh để em xuống trước...

Khóe môi Chu Thời Uẩn khẽ cong, cố ý chơi xấu, để nguyên đồ trong cơ thể cô, cứ thế bế cô ra ngoài, Tô Căng Bắc vùi đầu vào cổ anh, ngón chân bị kích thích co lại.

Đến bên giường, anh để cô xuống, cô vừa xuống là muốn chạy nhưng ban nãy ở nhà tắm giày vò dữ quá. Chu Thời Uẩn rõ ràng nhìn ra được ý đồ

của cô, một tay nắm lấy mắt cá chân cô, kéo cô về bên anh.

Tô Căng Bắc mếu máo:

- Đừng đừng, mai em còn phải quay phim, nhóm đạo diễn Thẩm và Giang Ngôn đều đang chờ em đấy.

Giang Ngôn?

Chu Thời Uẩn nghe cái tên này liền khó chịu, cảnh hôm nay họ thân thiết với nhau vẫn hiện trong đầu anh không mất được, đương nhiên, quan trọng hơn là anh cảm thấy gương mặt Giang Ngôn có sức hút với Tô Căng Bắc.

- Quan hệ giữa em và Giang Ngôn rất tốt?

- Há?

Đầu óc Tô Căng Bắc mơ màng, chỉ có thể trả lời:

- Rất tốt.

- Vậy cậu ta tốt hay anh tốt?

Tô Căng Bắc càng khó hiểu, hoàn toàn đâu có gì để so sánh? Cô không nghĩ nhiều, dùng chân còn lại đập tay anh.

Nhưng vẫn dễ dàng bị anh nắm lại. Cơ thể anh vẫn căng thẳng như cũ, thấy cô không trả lời, con ngươi anh u ám, lật cô lại.

Tô Căng Bắc quay lưng về phía anh, thế là anh không chút do dự đẩy vào từ phía sau.

Tô Căng Bắc:

- AAAA! Cầm thú!

- Nói, rốt cuộc em và cậu ta có tốt không?

- Tốt... ừ... a...

- Cái gì?

Tâm Chu Thời Uẩn co lại, càng tàn nhẫn hơn.

Tô Căng Bắc hoàn toàn không biết mình nói sai cái gì, thấy anh như vậy thì vội vã nói ngược lại:

- Không tốt không tốt, không hề tốt xíu nào hết!

Chu Thời Uẩn không định buông tha cho cô, mặc cô nũng nịu gào khóc thế nào anh cũng không nhẹ bớt.

Sau đó, cô vùi vào ngực anh ngủ thiếp đi.

“Reng reng reng.” Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, Chu Thời Uẩn cầm lên mới nhận ra đây là điện thoại của Tô Căng Bắc, anh nhìn tên người gọi, bắt máy.

- Căng Bắc, Tiểu Oai nói em bị thương, không sao chứ? Nghe nói bác sĩ Chu cũng tới, tụi em bây giờ đang ở đâu?

Chu Thời Uẩn:

- Cô ấy ngủ rồi.

- Ở ngủ rồi... hả?

Hà Địch chột phản ứng lại người bắt máy là Chu Thời Uẩn:

- Bác sĩ Chu?

- Ừ.

- Căng Bắc bây giờ ngủ rồi, sớm thế?

Chu Thời Uẩn nhìn người trong lòng, nhàn nhạt nói:

- Cô ấy mệt.

Hà Địch:

- ...

Mệt, mệt? Có phải có chỗ nào là lạ không nhỉ.

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hôm sau Tô Căng Bắc vẫn quay lại đoàn phim. Chu Thời Uẩn đưa cô đi, trước khi anh đi còn không quên thảo luận với Thẩm Thanh Châu về vấn đề an toàn của nữ diễn viên.

- Đạo diễn Thẩm, quá nguy hiểm, hãy dùng diễn viên đóng thế.

Thẩm Thanh Châu nói:

- Có diễn viên đóng thế nhưng hôm qua là cận cảnh nên không còn cách nào khác.

Nói xong, Thẩm Thanh Châu cố ý bổ sung một câu:

- Đạo này cận cảnh nhiều lắm.

Chu Thời Uẩn đen mặt, kiên quyết dứt khoát nói:

- Nếu vi phạm hợp đồng thì sao?

Thẩm Thanh Châu nhượng mào:

- Anh cảm thấy Tô Căng Bắc sẽ đồng ý vi phạm hợp đồng à?

- Tôi có lòng kiên trì là sẽ khiến cô ấy đồng ý.

Thẩm Thanh Châu nhìn anh chăm chăm, sắc mặt dần lạnh đi.

Hai tòa núi băng giằng co nhau, trong không khí như có tia lửa bắn ra bốn phía.

Du Văn ho khan, vội bước lên nói:

- Anh Chu à, chuyện hôm qua đúng là sơ sót của đoàn phim, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi bảo đảm, bảo đảm lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, chắc chắn sẽ thực hiện biện pháp an toàn vô cùng vô cùng tốt.

Du Văn nói lời hay khuyên giải, sắc mặt Chu Thời Uẩn dịu lại.

Du Văn nói tiếp:

- Anh đừng nghe Thẩm Thanh Châu nói bậy, đạo này cận cảnh nhiều nhưng không còn động tác nguy hiểm gì nữa cả.

Thẩm Thanh Châu lạnh lùng nói:

- Anh nói có là có thể có.

- Thẩm Thanh Châu!

Bị Du Văn rống, Thẩm Thanh Châu mím môi, im lặng quay đầu nhìn camera.

Du Văn ho một tiếng:

- Anh Chu, chúng tôi thật sự rất cần Căng Bắc, tôi là biên kịch, tiếp theo có cảnh gì tôi biết rất rõ, thật sự không nguy hiểm.

Chu Thời Uẩn nhìn Thẩm Thanh Châu.

Du Văn hiểu ý, vội nói:

- Anh ấy cũng phải nghe tôi, kịch bản không thể thay đổi tùy tiện, anh yên tâm.

Chu Thời Uẩn hơi gật đầu với Du Văn rồi xoay người đi ra ngoài.

Anh đi rồi, Du Văn mới vỗ vỗ vai Thẩm Thanh Châu:

- Anh làm gì thế, dọa người ta làm gì?

Thẩm Thanh Châu hằm hừ:

- Anh ta muốn dụ dỗ Tô Căng Bắc hủy hợp đồng.

Văn Du:

- Người ta chỉ quan tâm bạn gái thôi mà, nếu em cũng vậy thì anh làm sao?

Thẩm Thanh Châu nhìn cô ấy:

- Em đâu phải diễn viên.

- Em nói là nếu.

- Anh sẽ không để em làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Du Văn nhún nhún vai, so... suy bụng ta ra bụng người.

Quay phim điện ảnh ba tháng, sau tiệc đóng máy, Tô Căng Bắc trở về nhà Chu Thời Uẩn.

Lần này cô về trước thời hạn nên anh không biết. Lúc cô tới nhà anh là hơn chín giờ sáng, anh đang ở bệnh viện, cô hơi mệt nên đánh một giấc thoải mái.

Tỉnh lại hơn hai giờ chiều, Tô Căng Bắc bảo Hà Địch lái xe của cô qua, tự cô lái xe đến bệnh viện.

Cô muốn cho Chu Thời Uẩn một bất ngờ nên trước tiên đến tìm Lâm Thanh Duy hỏi xem anh ở đâu.

Hôm nay tinh thần Lâm Thanh Duy có vẻ không tốt lắm, gặp Tô Căng Bắc chỉ cười miễn cưỡng:

- Cô tìm sư huynh hả?

- Ừ.

Cô gật đầu, hơi khó hiểu:

- Cậu sao thế?

Lâm Thanh Duy thở dài:

- Hôm qua bà cụ giường số 03 qua đời, bà cụ ở bệnh viện chúng tôi lâu lắm, rất thích đùa, cực kỳ tốt với chúng tôi.

Lâm Thanh Duy hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Hôm qua bà cụ qua đời, hôm nay ông cụ... tình cảm ông bà rất tốt, đám chúng tôi đều nói họ già mà còn quăng thức ăn chó (1) cho chúng tôi.

(1) Thức ăn chó: từ lóng, chỉ hành động ân ái yêu đương trước mặt FA.

Tô Căng Bắc hỏi:

- Ông cụ làm sao?

- Tự sát rồi.

Tô Căng Bắc sửng sờ.

Lâm Thanh Duy nói:

- Thế giới này thực sự có tình yêu sâu sắc đến mức người này chết người còn lại không biết sống tiếp thế nào.

...

- Căng Bắc, nếu cô muốn tìm sư huynh, tôi nghĩ anh ấy đang ở phòng bà cụ, phòng 405 đấy. Sư huynh là bác sĩ chủ trị của bà cụ, bình thường bà cụ thân với sư huynh nhất, lần này bà cụ đi, ông cụ cũng đi, chắc sư huynh buồn lắm.

Tô Căng Bắc nói cảm ơn, vội vã lên lầu.

Lúc gần đi, cô còn nghe Lâm Thanh Duy lẩm bẩm:

- Ai bảo bác sĩ là nhìn thấu sinh tử chứ...

Đọc đường, Tô Căng Bắc gặp vài bác sĩ đột trước cùng đi vùng núi, cô chào họ rồi đi đến phòng 405. Cô đẩy cửa vào, nhìn thấy Chu Thời Uẩn ngồi bên giường.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt rất tĩnh lặng.

Tô Căng Bắc đóng cửa lại, đi về phía anh.

Chu Thời Uẩn thật sự thất thần, không phát hiện động tĩnh của cô, mãi đến khi cô đến bên cạnh vỗ vỗ vai anh, anh mới hoàn hồn.

Anh ngược mắt nhìn cô, hơi bất ngờ:

- Sao em về rồi?

Tô Căng Bắc cười:

- Sớm một ngày, nôn về gặp anh.

Khóe môi Chu Thời Uẩn cong lên, đưa tay nắm lấy tay cô.

Cô đứng trước mặt anh, nói nhỏ:

- Em nghe Tiểu Duy nói rồi, cậu ấy nói bà cụ ở phòng này qua đời.

- Ừ.

- Anh đừng buồn.

Chu Thời Uẩn lắc đầu:

- Con người sẽ luôn có lúc chết, bà ấy... không sống uổng đời này.

Tô Căng Bắc gật đầu, cảm khái:

- Ông cụ quả thực yêu bà lắm, bằng không cũng sẽ không tuyệt vọng đến mức này.

Chu Thời Uẩn không lên tiếng, anh vẫn nhớ lời ông nói tối qua khi bà qua đời, ông nói, ông rất hối hận vì không gặp bà sớm hơn.

Lúc ông nói câu này, cả người đều trống rỗng, ông cứ lặp lại mãi, cứ đọc mãi tên bà, sau đó... không có sau đó nữa rồi.

Chu Thời Uẩn nắm tay Tô Căng Bắc thật chặt:

- Anh hối hận rồi.

Tô Căng Bắc ngớ người:

- Gì?

- Từ ngày em ra đời, lẽ ra anh nên chủ động đi gặp em.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn sâu thẳm:

- Anh lãng phí hơn hai mươi năm.

Tô Căng Bắc sững sờ, không kiềm được cong khóe môi:

- Bây giờ cũng không muộn, chúng ta sẽ luôn gặp nhau mà.

- Tô Căng Bắc.

- Hà?

- Chúng ta kết hôn nhé.

Chu Thời Uẩn đứng dậy, chợt nghiêng người ôm lấy cô, nói khẽ:

- Anh không muốn lãng phí nữa.

Tô Căng Bắc phát hiện, năng lực hành động của Chu Thời Uẩn rất mạnh. Hai ngày trước mới nói muốn kết hôn mà hôm nay đã dẫn cô về Bắc Kinh, cầm hộ khẩu của hai người lái xe tới Cục dân chính.

- Nè... anh lấy hộ khẩu của em khi nào thế?

- Hôm qua.

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Nếu không phải còn cần hộ khẩu của em thì em tưởng hai ngày nay anh đợi cái gì?

Tô Căng Bắc:

- Lấy thế nào?

- Dì gửi qua bưu điện.

Khóe môi Tô Căng Bắc co giật, quả nhiên là chuyện tốt mẹ cô làm.

Xe vẫn đang chạy, cô ngồi ở ghế phụ, lòng bắt đầu hoang mang vô cớ:

- Phù...

Chu Thời Uẩn nghe, quay đầu nhìn cô:

- Em đang căng thẳng?

Tô Căng Bắc chống đầu:

- Vẫn, vẫn ổn.

Chu Thời Uẩn cười:

- Lấy giấy chứng nhận trước, nghi thức đã bảo người nhà chuẩn bị rồi, ngoại trừ hôn lễ kiểu Trung Quốc truyền thống của Chu gia thì em muốn thế nào?

Tô Căng Bắc suy nghĩ:

- Em muốn mặc váy cưới trắng ở giáo đường.

- Được.

- Ừm... cũng muốn ở bờ biển nữa.

- Được.

- Lâu đài của nước ngoài cũng đẹp lắm, rất hợp tâm hồn thiếu nữ.

- Được.

Tô Căng Bắc liếc anh:

- Sao anh cái gì cũng được thế?

Chu Thời Uẩn cong môi:

- Thứ em muốn là đều được.

Xe dừng ở bên Cục dân chính, hai người xuống xe.

Hôm nay ở đây rất đông, trong sảnh có mấy đôi tình nhân chờ đợi.

Tô Căng Bắc đeo kính râm, lẳng lặng nắm tay Chu Thời Uẩn đi vào, tìm một góc ngồi xuống.

- Nè, hôm nay hai người cũng tới kết hôn à?

Phía sau chột có người vỗ vai Tô Căng Bắc. Cô quay đầu nhìn, khách sáo đáp:

- Đúng vậy.

Cô gái trong đôi tình nhân đó rất hoạt bát, nghe Tô Căng Bắc trả lời thì nói:

- Mẹ tôi nói hôm nay là ngày tốt nên tôi kéo bạn trai tới, à đúng rồi trong hai người là ai cầu hôn?

Tô Căng Bắc chỉ Chu Thời Uẩn.

Cô gái nhìn mặt nghiêng của anh:

- Ồ... Bạn trai cô đẹp trai quá.

Dứt lời, cô ấy quay đầu nhìn chàng trai cạnh mình, bất mãn nói:

- Anh nhìn anh đi, còn phải để em cầu hôn trước. Người ta đẹp trai như vậy còn biết cầu hôn kìa.

Chàng trai lườm cô ấy:

- Bạn gái người ta cũng đẹp mà.

- Hứ, ý anh là em không đẹp hả?

Chàng trai cười khẽ:

- Em đẹp em đẹp, em là cô gái xinh đẹp nhất lòng anh.

- Vậy còn được.

Nói xong, cô gái nhìn về phía Tô Căng Bắc:

- Úi, tôi thấy cô trông rất quen nha.

Tô Căng Bắc đeo kính râm, cô ấy hưng phấn quá không nhận ra, giờ bình tĩnh lại mới phát hiện, cô trông không phải quen bình thường.

- A!!!

Cô gái đột nhiên kêu lên kinh hãi:

- Cô là Tô Căng Bắc! Cô là Tô Căng Bắc đúng không?

Cô ấy kêu như thế, người xung quanh đều nhìn sang. Tô Căng Bắc ho khẽ một tiếng, lẳng lặng gật đầu.

- Đúng là Tô Căng Bắc! Hôm nay cô kết hôn? Trời ơi, tôi thế mà kết hôn chung với Tô Căng Bắc!

Cô gái vội vã đưa điện thoại của mình cho bạn trai:

- Mau lên mau lên, chụp giúp em một tấm.

Không chỉ cô ấy mà những người khác cũng đua nhau lấy điện thoại ra chụp ảnh.

- Đi, đi đơn.

Chu Thời Uẩn hoàn toàn phớt lờ mọi người, kéo Tô Căng Bắc đi lên trước. Đám người phía sau vẫn chưa hoàn hồn khỏi cơn khiếp sợ, họ may mắn cỡ nào mới có thể tận mắt thấy hai người đó lĩnh giấy chứng nhận!

Mọi người kích động up ảnh lên weibo, share trong group bạn bè.

Thế là... khi Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn làm xong tất cả thủ tục, chính thức dùng thân phận vợ chồng bước ra, bên ngoài đã tụ tập cả đám phóng viên.

- Căng Bắc, bây giờ đã chính thức kết hôn rồi chứ? Cô có cảm giác gì?

- Hai người định khi nào sinh con?

- Hôn lễ sẽ tổ chức ở đâu?

- Hôm nay kết hôn là có kế hoạch sẵn hay hưng phấn nhất thời?

...

Đèn flash chớp bốn phương tám hướng, Chu Thời Uẩn che vai Tô Căng Bắc:

- Phiền tránh đường giùm.

- Anh Chu, là anh cầu hôn Tô Căng Bắc sao?

Bước chân Chu Thời Uẩn khựng lại, nhìn vào ống kính:

- Đúng.

Tô Căng Bắc sững sờ, không ngờ hôm nay anh lại chịu nói chuyện với phóng viên, xem ra tâm trạng rất tốt.

Phóng viên thấy anh chịu nói chuyện cũng rất hưng phấn:

- Lúc trong livestream anh đã nói anh là vị hôn phu của cô ấy, vậy từ khi nào quan hệ giữa hai người phát triển từ bạn trai bạn gái thành vợ chồng chưa cưới?

- Bạn trai bạn gái?

Chu Thời Uẩn suy nghĩ:

- Chúng tôi chưa từng có quan hệ này, từ khi biết nhau, chúng tôi đã là vợ chồng chưa cưới rồi.

Các phóng viên ngẩn người:

- Ý anh là, hôn nhân cũng do trong nhà định ra sao?

- Phải.

- Vậy giữa hai người có tình cảm thực sự không? Hay chỉ là quan hệ liên hôn?

Câu hỏi của phóng viên sắc bén nhưng Chu Thời Uẩn vẫn thong thả đáp:

- Tôi chưa từng biết ơn quyết định nào của gia đình như quyết định này.

Anh nhìn Tô Căng Bắc:

- Vì nhờ nó, tôi mới có thể nhìn cô ấy trưởng thành, nhìn cô ấy đến bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi.

Ánh mắt Tô Căng Bắc lấp lánh, chỉ nghe Chu Thời Uẩn dẹt dẹt nói:

- Tôi yêu cô ấy, không vì điều gì khác. Chỉ vì, cô ấy là Tô Căng Bắc.

Hot search weibo.

#Tô Căng Bắc kết hôn#

Top 1 hot search, một weibo nổi tiếng up video phỏng vấn trước Cục dân chính, kèm phụ đề: tôi cũng muốn có một bạn trai chờ tôi suốt hai mươi năm!

Sau đó, Tô Căng Bắc lần đầu share weibo này, đính kèm một tấm ảnh selfie của cô và Chu Thời Uẩn (từ trên ảnh cho thấy bên nam không mấy tình nguyện chụp ảnh gắn tai thỏ này). Cô viết: “lang thang hơn hai mươi năm, cuối cùng vẫn bị Chu bảo bối nhà tôi thu về ~~”

Cư dân mạng bình luận:

“Đệch, đôi này đúng là hường tung tóe! Là tiểu thuyết ngôn tình đây mà!”

“Chu bảo bối? Chu bảo bối!!! Cũng xin ban cho tôi một Chu bảo bối với!!!”

“, Chu bảo bối! Đẹp trai quá xá!”

“Tôi yêu cô ấy, không vì điều gì khác, chỉ vì cô ấy là Tô Căng Bắc???

Té ghê! Ăn thức ăn cho chó no quá. [icon lạnh lùng]”

“Chúc phúc chúc phúc.”

...

Weibo bùng nổ vì chuyện Tô Căng Bắc kết hôn. Mà ở Chu gia lúc này, Tô Căng Bắc ôm Ô Đồng lười biếng cọ cọ trong ngực Chu Thời Uẩn:

- Hồi nãy em up weibo, mọi người đều nói anh rất đẹp trai.

Anh ừ:

- Còn gì nữa?

- Còn nữa là lời chúc phúc.

Tô Căng Bắc cười:

- Chúc mừng anh, trở thành Chu tiên sinh của riêng em.

Chu Thời Uẩn cong môi:

- Chu phu nhân, cũng chúc mừng em.

Tân hôn hạnh phúc.

...

HOÀN CHÍNH VĂN

ĐẸP TRAI LÀ SỐ 1

Lục Mang Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên Ngoại 1

Paparazzi nổi tiếng Vu Vĩ vào một ngày thứ tư của tháng nào đó tung ra tin tức, Tô Căng Bắc kết hôn nhiều năm đã có thai hơn ba tháng.

Tin tức này vừa ra, Tô Căng Bắc tức khắc lên hot search weibo, rất nhiều cư dân mạng đều chạy tới weibo của cô chúc phúc.

Đương nhiên, cũng có người bày tỏ sự kinh ngạc.

“Thật hay giả vậy, hôm qua Bắc của tôi mới quay một show thực tế, từ ảnh fan chụp thì hoàn toàn không nhìn ra là mang thai.”

“Hèn gì mặc đồ cỡ to...”

“Gầy quá, Chu bảo bối phải bồi bổ Căng Bắc nhiều vào.”

“Mang thai mà còn làm việc!!! Mau nghỉ ngơi đi!”

“Là bé trai hay bé gái? Tò mò quá ~~”

“Người ta mang thai còn thon thả hơn mình không mang thai, bày tỏ nghi ngờ cuộc đời...”

...

Internet bùng nổ nhưng Tô Căng Bắc thân là nhân vật chính lại nhàn nhã cùng Chu Thời Uẩn đi dạo trong tiệm đồ dùng trẻ sơ sinh.

- Anh nói xem, chúng ta còn chưa biết là bé trai hay bé gái mà mua cái này, sẽ không lãng phí chứ?

Chu Thời Uẩn nói:

- Không sao. Cứ mua rồi sẽ dùng thôi.

Tô Căng Bắc gật đầu:

- Phải. Đoán là anh cả em cũng sắp rồi, xem như chuẩn bị quà sớm cho cục cưng của Tư Miên là được.

Chu Thời Uẩn cong môi cười:

- Ý anh là chính chúng ta sẽ dùng.

Tô Căng Bắc lờm anh:

- Cái thai này còn chưa sinh đâu mà anh nghĩ tới cái thứ hai.

Chu Thời Uẩn:

- Hai đứa thì có thể để chúng ra một bên chơi với nhau, không quấy rầy chúng ta.

Tô Căng Bắc liếc anh:

-...Có người làm cha như anh sao?

Chu Thời Uẩn đưa tay sờ sờ quần áo bé gái trên giá, dờn dề tài:

- Bộ này đẹp nè, mua.

Tô Căng Bắc quay đầu nhìn, cũng bị bộ đồ bé con màu trắng hấp dẫn:

- Được.

- Bộ này.

- Quá hồng.

Chu Thời Uẩn:

- Hợp với bé gái.

- Ủ.

- Bộ này vải rất mềm.

Chu Thời Uẩn lại cầm một bộ vứt vào trong xe đẩy hàng.

- Bộ này cũng được nè.

Tô Căng Bắc đi sau Chu Thời Uẩn, yên lặng nhìn anh lấy quần áo và đồ chơi hết món này đến món khác. Cuối cùng, cô chịu không nổi nữa, lên tiếng:

- Chu bảo bối, anh thiên vị có phải quá rõ ràng hay không?

Chu Thời Uẩn quay đầu:

- Há?

Tô Căng Bắc chỉ chỉ xe đẩy hàng:

- Toàn bộ đều là đồ con gái, đều là màu hồng, anh để con trai ở đâu hả?

Chu Thời Uẩn trầm ngâm chốc lát:

- Vậy lấy ít đồ cho con trai?

Tô Căng Bắc khẽ liếc anh:

- Anh thích con gái?

Chu Thời Uẩn im lặng chốc lát, gật đầu:

- Con gái giống em, rất tốt.

Hễ nghĩ tới có một cô bé đáng yêu cọ cọ bên cạnh gọi mình là cha, trái tim anh liền mềm nhũn.

Tô Căng Bắc xoa bụng:

- Chậc, cục cưng à, mẹ lo con là bé trai quá, nhìn cha con kìa, tâm tư rõ ràng như vậy.

Chu Thời Uẩn:

-...

Hai người dạo trong tiệm đồ dùng trẻ con rất lâu, mua cả đồng to. Sau khi thanh toán, người Chu gia giúp họ xách đồ vào xe.

Chu Thời Uẩn nhìn cô:

- Mệt à?

Tô Căng Bắc lắc đầu:

- Khó khăn lắm mới ra ngoài dạo phố, đâu dễ mệt vậy được.

Nói rồi, hai người vừa hay đi ngang qua một cửa hàng giày cao gót. Đây là cửa hàng quen của Tô Căng Bắc, lần nào tới cô cũng xách hai ba đôi về.

- Đi xem xem.

Chu Thời Uẩn:

- Không được.

- Em chỉ xem thôi, không mang.

Từ sau khi mang thai, Tô Căng Bắc luôn mang giày đế bằng, thấy giày cao gót đã lâu chưa mang, còn là hàng mới nhất, mắt cô rục sáng.

- Đã không thể mang, còn xem làm gì.

- Em chỉ xem thôi mà.

Tô Căng Bắc chớp chớp mắt đáng thương nhìn Chu Thời Uẩn. Anh bị nhìn mà bó tay:

- Tô Căng Bắc, thời gian này em đừng hòng mang giày cao gót.

- Được được, em biết.

Cô vừa sáng khoái đáp lời vừa kéo Chu Thời Uẩn đi vào.

- Đôi này đẹp!

Nhân viên:

- Cô Tô, đây là phiên bản số lượng hạn chế, cửa hàng chúng tôi chỉ có ba đôi, hai đôi kia đã được người khác mua rồi.

- Đôi này size mấy?

- 37.

- Thật trùng hợp! Chính là size của tôi.

Nói xong, Tô Căng Bắc quay đầu nhìn Chu Thời Uẩn, ánh mắt toát lên tình yêu nồng cháy.

Chu Thời Uẩn:

-...

- Chu bảo bối, chỉ còn một đôi thôi.

- Em vừa hứa với anh cái gì?

Tô Căng Bắc giơ ba ngón tay lên:

- Em chỉ mua thôi, bảo đảm không mang!

Nhân viên:

-???

Gì vậy trời?

Chu Thời Uẩn lắc đầu, biết cái cô này không chịu nổi sức hấp dẫn mà.

- Là ai nhân lúc không có anh lén mang giày cao gót đi tuyên truyền, còn nói gì mà... hàng hiệu tài trợ, nhất định phải giúp họ quảng cáo?

- Đúng là vậy mà...

Tô Căng Bắc bước tới, kéo tay anh làm nũng:

- Nhưng lần này em thật sự thề, em sẽ không mang đâu, trước khi sinh con ra, em chắc chắn chỉ mang giày đế bằng, chỉ là em quá thích đôi này thôi.

Chu Thời Uẩn cong môi, bị cô chọc cười.

Trong nhà đặc biệt dành ra một gian phòng cho cô để giày cao gót, lúc cô mua, đôi nào cũng là đôi thích nhất.

Chu Thời Uẩn nói với nhân viên:

- Gói lại đi.

Tô Căng Bắc liếc mắt đưa tình với anh:

- Biết anh yêu em mà.

Chu Thời Uẩn lắc đầu bất đắc dĩ:

- Em nghe lời là được.

Tô Căng Bắc hoàn toàn là dáng vẻ móc tim móc phổi cho anh xem:

- Chắc chắn nghe lời!

Tâm nguyện fan giày cao gót của cô được thỏa mãn, cuối cùng vui vẻ ra khỏi cửa hàng.

- Kem kìa.

Tô Căng Bắc tinh mắt, thấy tiệm bánh ngọt đằng trước, kêu xong mới nhìn Chu Thời Uẩn:

- Em gọi lung tung thôi, em không ăn.

Anh không nói gì, chỉ nắm tay cô đi tới cửa tiệm, ở đó có mấy cô bé xếp hàng, anh đứng phía sau.

Vẻ mặt Tô Căng Bắc mừng rỡ:

- Sao, anh muốn mua cho em ăn à, lương tâm trời dậy?

Mang thai không thích hợp ăn nhiều đồ lạnh, điều này cô biết, nhưng cô không biết xảy ra chuyện gì mà từ khi mang thai đến nay, cô luôn cực kỳ thèm chúng. Có điều thèm thì thèm, vì con, cô vẫn nhịn không ăn.

Chu Thời Uẩn nhìn cô, mắt chứa ý cười:

- Đừng tự luyện, anh mua cho anh ăn.

Tô Căng Bắc:

-...

Xếp hàng đến lượt Chu Thời Uẩn:

- Cho một cây kem vị vani.

- Hở?

Nhân viên sùng sờ:

- Được, được.

Ánh mắt nhân viên đảo quanh Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn, mấy nữ sinh mua kem vừa nãy cũng ý thức được người xuất hiện bên cạnh mình là ai, ai nấy đều kích động cầm điện thoại lên chụp ảnh!

Chu Thời Uẩn nhận kem, trả tiền xong liền nói tiếng cảm ơn.

Anh đi về phía Tô Căng Bắc, cô hơi nhướng mày:

- Trước đây anh có ăn kem à, muốn mua cho em ăn cứ nói thẳng là được.

Chu Thời Uẩn há mồm cắn một cái.

-...

- Đi thôi.

- Nè nè, anh mua anh ăn thiệt hả?

Chu Thời Uẩn cười khẽ ra tiếng, đưa kem tới trước mặt cô:

- Không biết thứ này có gì ngon mà mắt sáng rực kìa.

Tô Căng Bắc nhấp một miếng, cảm giác ngọt ngào lành lạnh tan ra trong miệng, tâm trạng cũng tốt hơn:

- Là cái đĩa trong bụng em muốn ăn chứ không phải em.

Chu Thời Uẩn nhìn Tô Căng Bắc đang ăn vui vẻ, nhắc nhở:

- Kiềm chế chút, chỉ có thể ăn mấy miếng thôi.

- Biết mà biết mà, còn lại cho anh ăn hết.

...

Hai người càng đi càng xa, mấy cô gái phía sau kích động muốn hét lên, ăn một cây kem cũng phải em một miếng anh một miếng, đúng là ngược FA mà!!!

- Up weibo up weibo!

- Tôi muốn up trong group bạn bè, hôm nay chó ngáp phải ruồi!

Tô Căng Bắc mang thai tháng thứ ba, Chu Thời Uẩn từ bệnh viện về là luôn ở bên cạnh cô. Nói theo lời Thiệu Tố Oánh là anh hai muốn giấu Tô Căng Bắc trong lòng thời thời khắc khắc, đi đâu mang theo đó, cầm trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, chính là cưng chiều không chút nguyên tắc.

Thiệu Tố Oánh ngửa mặt lên trời thở dài, anh hai như vậy, anh cả cũng yêu thương chị dâu cả không kém... ôi, hai người anh trai sờ sờ ra đó, cô không thể tìm bạn trai được, nhìn ai cũng so sánh với người trong nhà, so sánh xong thì lòng rất tổn thương!!!

Nguyện vọng Chu Thời Uẩn được thỏa mãn, Tô Căng Bắc sinh con gái, hơn nữa còn là sinh đôi.

Đứa trẻ sinh ra vào cuối hạ đầu thu, Chu Thời Uẩn đặt tên con là Lương Hạ, Lương Ý.

Chăm sóc con cái không phải chuyện đơn giản, đứa bé không an phận, đêm nào cũng khóc rống, may là Chu gia có người chuyên chăm sóc ngày đêm nên Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc mới có thể ngủ yên.

“Cốc cốc cốc”.

Hôm đó hơn ba giờ đêm, cửa phòng Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc bị gõ vang. Cô trở mình, vùi vào chăn. Anh mở mắt, giúp cô đắp kín chăn rồi xuống giường.

- Sao thế?

Chu Thời Uẩn mở cửa phòng, nhìn người chuyên chăm sóc trẻ đứng ngoài cửa.

- Nhị thiếu gia, đại tiểu thư khóc dữ quá, dỗ hồi lâu cũng không được.

- Ủ.

Chu Thời Uẩn quay người đóng cửa lại, đi đến chỗ Lương Hạ. Lương Hạ cứ cách một quãng thời gian sẽ quậy khóc âm ỉ vào nửa đêm, mỗi lần như vậy, bảo mẫu sẽ đi tìm Chu Thời Uẩn, chỉ có anh mới dỗ được bé.

Anh đón lấy Lương Hạ từ tay người làm, bế bé, vỗ nhẹ lên lưng bé dỗ:

- Lương Hạ sao thế, lại không ngủ rồi.

Quả nhiên đến tay Chu Thời Uẩn, tiếng khóc của Lương Hạ dần ngừng lại. Dì bảo mẫu cười nói:

- Đại tiểu thư quả nhiên nghe lời cậu.

Chu Thời Uẩn hơi cong môi:

- Lương Ý đâu?

- Nhị tiểu thư bị đánh thức nhưng nằm ngoan lắm, không khóc.

Chu Thời Uẩn gật đầu, đi vào phòng, quả nhiên, Lương Ý đưa tay kéo chăn, tự chơi một mình vui quên cả trời đất. Hai cô con gái sinh đôi, tính tình đúng là khác nhau một trời một vực.

Lương Ý thấy cha tới thì ê a vẫy tay, Chu Thời Uẩn đành ra một tay nắm tay bé:

- Lương Hạ, con học em gái kìa, đừng cứ khóc mãi.

Lương Hạ:

- Y y a...

Dỗ con xong, Chu Thời Uẩn đặt bé trên giường ngủ, anh ở bên cạnh trông nom một lát mới về phòng mình.

- Chu bảo bối?

Tô Căng Bắc mơ màng mở mắt ra.

Chu Thời Uẩn chui vào trong chăn:

- Sao thế, đánh thức em à?

- Ồm... anh đi đâu thế?

Chu Thời Uẩn khẽ vắt tay qua lưng cô:

- Lương Hạ khóc, anh dỗ con ngủ.

Tô Căng Bắc lết lên vai anh, líu ríu:

- Con nhóc này lại bắt nạt người ta rồi.

Chu Thời Uẩn ừ:

- Mẹ nói Lương Hạ giống em, lúc nhỏ em cũng thích quậy khóc nửa đêm.

Tô Căng Bắc:

- Thật hay giả...

- Ừ, cho nên anh xem như đang dỗ em lúc nhỏ vậy.

Tô Căng Bắc cười khẽ:

- Em không nỡ hành hạ anh như thế đâu.

Chu Thời Uẩn khẽ cong khóe môi:

- Ai biết được, mau ngủ đi.

- Ừ...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tai Nạn Giao Thông

Chương 2: Bác Sĩ

Chương 3: Sơn Môi

Chương 4: Khâu Trang

Chương 5: Phóng Viên

Chương 6: Xuất Viện

Chương 7: Câu Hỏi

Chương 8: Nhận Ra

Chương 9: Thỏa Mãn

Chương 10: Cắm Sừng

Chương 11: Xuất Viện

Chương 12: Về Nhà

Chương 13: Chu Gia

Chương 14: Trưởng Bồi

Chương 15: Ô Đồng

Chương 16: Quan Tâm

Chương 17

Chương 17+2

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58: Phiên Ngoại 1](#)